Robert A. Monroe

Autor al cărţii Călătorii în afara corpului

Călătorii Îndepărtate

Editura For You

ROBERT A. MONROE

CĂLĂTORII ÎNDEPĂRTATE

Copyright © by Robert A. Monroe, 1985

Titlul în limba engleză
Far Journeys

Copyright © 2011 EDITURA FOR YOU

Coperta: www.graficadesign.ro
Tehnoredactare: Felicia Drăguşin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MONROE, ROBERT
Călătorii îndepărtate - Bucureşti : For You, 2011

ISBN 978-973-1701-88-2

159.961

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0314286724,
mobile phone 0724212695;
e-mail: foryou@editura-foryou.ro;
editura_foryou@yahoo.com;
website: http://www.editura-foryou.ro
http://www.copiii-indigo.ro

Printed in Romania ISBN 978-973-1701-88-2

ROBERT A. MONROE

CĂLĂTORII ÎNDEPĂRTATE

Traducere
Mihaela Ivănuş

EDITURA FOR YOU

Le dedic această carte:

lui Nancy Penn Monroe, care îmi este mai mult decât soție, a cărei iubire, sprijin și înțelegere constantă au fost elementele indispensabile în scrierea și finalizarea acestei lucrări.

Sutelor de persoane care, în ultimii cincisprezece ani, mi au oferit timpul, energia și interesul lor în foarte multe moduri și fără care nu aș fi putut să realizez atât de multe.

PROLOG

Se pare că există o modalitate ușoară de a face lucrurile – și una mai dificilă. Dacă am avea posibilitatea de a alege, fiecare dintre noi ar prefera calea ușoară, pur și simplu pentru că este mult mai eficient, economiseşti timp și energie. Dacă este prea ușor, unii dintre noi se simt vinovați. Dacă nu mergem pe calea laborioasă, de încercări și verificări repetate, avem senzația supărătoare că ne lipseşte ceva. Dacă este atât de ușor, înseamnă că, probabil, nu e bun sau ar putea fi chiar să ne facă să păcătuim.

Dar, după un timp, cea mai ușoară cale devine o obișnuință și uităm vechiul drum. Dacă ați trăit într-o zonă suficient de mult și ați călătorit între două orașe, înainte ca autostrăzile și șoselele interstatale să fi fost construite, încercați, măcar o singură dată, să mergeți iar pe drumul vechi. Veți descoperi că o dată este de ajuns. Călătoria bară la bară, haosul total, frustrările din ce în ce mai mari umbresc orice nostalgie pe care ați fi putut-o simți.

Acum, iată problema. Să presupunem că ai cunoscut pe cineva care nu a condus niciodată pe o șosea interstatală. Toată viața lui, el a condus doar în trafic local. A auzit despre astfel de super-autostrăzi. Poate chiar le-a văzut de la distanță, sau a auzit vuietul vehiculelor și a mirosit gazele de eșapament. El are motive pentru care nu a mers și nu va merge pe șoselele interstatale; nu are nevoie să o facă, este mulțumit de modul în care se deplasează; vehiculele călătoresc prea repede și deplasarea nu se face în condiții de siguranță; trebuie să faci un ocol pentru a ajunge pe aceste șosele; e plin de străini de peste tot, deci nu știi cu cine o să te întâlnești și

nu poți avea încredere în ei; maşina ta nu e în stare foarte bună şi ar putea să se defecteze şi să rămâi cine ştie unde, fără ajutor, într-un loc îndepărtat de care nu ai auzit niciodată. Poate cândva veți încerca, dar nu chiar acum.

Dar după un timp, cea mai uşoară cale devine o obişnuință şi uităm vechiul drum. Când ați trăit într-o zonă suficient de mult, pentru a călători mereu între două oraşe, înainte ca autostrăzile şi şoselele interstatale să fi fost construite, încercați drumul vechi măcar o singură dată. Veți descoperi că o dată este de ajuns. Călătoria bară la bară, haosul total, frustrările din ce în ce mai mari umbresc orice nostalgie pe care ați fi putut să o simțiți. Aveți parte de suficient trafic local la începutul şi la sfârşitul fiecărui drum pe şoselele interstatale.

Să presupunem că vezi un ordin de construcții de la autoritatea națională a drumurilor, care hotărăşte că se va începe demolarea autostrăzii vechi, astfel încât întregul trafic local va trebui să se mute, în cele din urmă, pe şoseaua interstatală - fie că îți place, fie că nu. Ce faci? Ce *ai* face? Nimic? Să presupunem că această persoană încăpățânată este un vechi şi drag prieten. Prietenul tău cunoaşte ordinul, dar refuză să creadă. El poate să vadă echipele care lucrează la capătul vecii şosele şi le ignoră existența. Astfel, ştiți ce traumă intensă va suferi el, când vechiul drum va fi dezafectat şi va fi dus, în țipete şi urlete, pe şoseaua interstatală.

Tu decizi să faci ceva, orice. După decizia ta, trec săptămâni, luni, ani, din cauza propriei inerții. Ai propriul tău raționament. Nu ştii cum să procedezi. Nu ştii cum să descrii traficul interstatal, în comparație cu cel local şi prietenul tău îl înțelege numai pe acesta din urmă. Altcineva va veni şi o va face *în locul tău*, pentru prietenul tău.

În cele din urmă, descoperi răspunsul stupid de simplu. Tu şi prietenul tău suferiți de aceeaşi tulburare, dar din cauze diferite. *Este* vorba de *inerție*. Pe vremea căilor ferate, locomotiva putea

trage doar patru sau cinci vagoane o dată, întrucât, dacă se adăugau mai multe, se distrugeau roțile de acționare, în încercarea de a pleca de pe loc. *Inerție*. Apoi, un tânăr inteligent a venit şi a inventat cuplajul de alunecare, care îi permite locomotivei să preia, pe rând, inerția vagoanelor. Întrebați orice conductor al unui tren de marfă, cum era să te afli în ultimul vagon al unui tren care are în compunere o sută de vagoane, atunci când trenul porneşte. Instantaneu, te mişcai la zero la cincizeci de kilometri pe oră. La fel este şi cu automobilele. Transmisia este acolo, pentru a asigura posibilitatea de a depăşi inerția. După ce eşti în mişcare la viteza de croazieră, puterea este necesară numai pentru a compensa influența vântului şi frecarea cu carosabilul - forțe relativ mici. Cazul dificil este lansarea catapultată de pe un portavion, care se face rapid şi nu prea uşor. Armele sunt dispozitive de a învinge inerția gloanțelor.

Nu e sigur dacă metodele folosite sub o formă diferită, care ne vor determina să trecem la şoseaua interstatală, vor fi mai puțin confuze şi năucitoare. Să luăm acest exemplu:

...Nu pot să trec chestia asta printr-un punct zero, ar trebui să existe o metodă mai bună de a o face!

(Emoția ta necontrolată de furie îți foloseşte o mare parte din energie. O reacție foarte umană.)

O metodă mai bună de a o face acest ... lucrurile sunt ce sunt, dai cu piciorul într-o piatră din calea ta şi te doare degetul, de ce să te superi pe piatră, nu poți să te superi pe ea pentru că e în drumul tău sau pentru că e mai dură decât un deget. ...da, acum hai să vedem dacă funcționează.

(Este centrarea atenției, a conştiinței, care nu poate fi deviată sau abătută din drum. Nici o altă energie disponibilă ție, ca om, nu este la fel de puternică. Ca o lentilă, va direcționa energia pe care o numeşti lumină, astfel încât să-ți poți folosi conştiința.)

De fiecare dată când aud ceva de genul asta, îmi dau seama cât de departe trebuie să ajung.

(Faceți foarte bine, domnule Monroe. Recunoașterea unui astfel de precept este o dovadă.)

Hei, am înțeles! Este sub orizontală ... uh, cu excepția acestei unde nesinusoidală în formă de dinți de fierăstrău, se pare că nu pot să o mențin și există o formă de undă mai mică, pe cea în formă de dinți de fierăstrău, pe care nu pot să o dau deoparte.

(Este o altă formă de ROTE, așa cum îi spui tu. Ia-l, dacă vrei. Poate fi interesant pentru tine.)*

Sigur, de ce nu!

Clic!

Trecerea de la traficul local, la cel al șoselelor interstatale, necesită într-adevăr o intrare sau o bandă de accelerare, pentru a te integra fluxului de vehicule existent. Dacă puteți face ca instrumentele furnizate de traficul local să se aplice în proiectarea și construirea rampei, cu atât mai bine. Trebuie să vă amintiți în special factorul de inerție - să prinzi viteză cu mașina încărcată, să începi dintr-o treaptă de viteză inferioară, astfel încât să nu se blocheze motorul, apoi să faci lin trecerea; transmisie automată nu știe când *ai nevoie* să schimbi traseele. În cazul în care designul este corect, prietenul tău aleargă pe autostrada interstatală, cu mult înainte ca șoseaua veche să fie dezafectată.

Faci tot ce poți.

Robert A. Monroe
Faber, Virginia
1985

* Un termen creat de Robert Monroe, care este o abreviere pentru Energia-Gând Asemănătoare și Organizată, (Related Organized Thought Energy) transmisă de la o minte la alta, de la un suflet la altul. N.T.

PARTEA I

ȚINTE APROPIATE

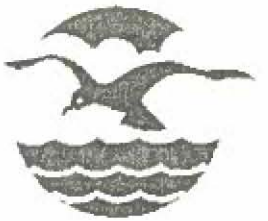

1

VECHIUL TRAFIC LOCAL

Dacă ar fi să subliniez ceva pentru început, ar fi faptul că sunt încă fizic în viață, după douăzeci şi cinci ani de explorare personală a experiențelor în afara corpului (EÎC). Puțin afectat de trecerea timpului, dar încă, mai mult sau mai puțin, funcțional.

Au existat câteva momente când nu am fost atât de sigur. Cu toate acestea, unele dintre cele mai bune autorități medicale m-au asigurat că problemele fizice cu care m-am confruntat au fost simple afecțiuni de genul cauză-şi-efect, datorate traiului în cultura/civilizația americană, a mijlocului de secol XX. Unii adoptă o altă poziție. Sunt încă în viață, ca urmare a activității EÎC. Alegeți ce vreți.

Deci, s-ar părea că este posibil să practici „ieşirea din corp", în mod regulat - şi să supraviețuieşti. De asemenea, după ce am fost testat periodic de către experți, pot face în continuare afirmația că sunt rezonabil de sănătos, într-o lume nu atât de rezonabil de sănătoasă. Există mulți oameni care fac lucruri ciudate şi nu pățesc nimic. Cu un secol în urmă, ar fi putut fi vorba despre trecerea peste cascada Niagara, într-un butoi.

Ce este experiența de extracorporalizare? Pentru cei care nu s-au întâlnit cu subiectul încă, o experiență în afara corpului (EÎC) este o stare în care te afli în afara corpului fizic, pe deplin conştient şi capabil să percepi şi să acționezi ca şi când ai funcționa fizic - cu câteva excepții. Poți să te deplasezi prin spațiu (şi timp?) lent sau, aparent, cu o viteză ce o depăşeşte pe cea a luminii. Poți să observi,

să participi la evenimente, să iei decizii conştiente bazate pe ceea ce percepi şi faci. Poți să te deplasezi prin materia fizică - cum ar fi pereți, plăci de oțel, beton, pământ, oceane, aer, chiar şi radiații atomice - fără efort sau efect.

Poți să mergi într-o cameră alăturată, fără a te obosi să deschizi uşa. Poți să-ți vizitezi un prieten, aflat la cinci mii de kilometri distanță. Poți să explorezi Luna, sistemul solar şi galaxia, dacă te interesează. Sau, poți să intri în alte sisteme de realitate, percepute doar vag şi teoretizate de către conştiința noastră timp/spațiu.

Acesta nu este un fenomen nou. Sondajele recente indică faptul că aproximativ 25% din populație îşi aminteşte cel puțin o astfel de experiență. Istoria omenirii este plină de relatări de astfel de evenimente. În literatura de specialitate timpurie, experiența era etichetată drept „proiecție astrală". Am început prin a refuza să folosesc acest termen, întrucât avea o conotație ocultă şi, cu siguranță, nu era unul ştiințific, potrivit standardelor noastre. Charles Tart, un prieten psiholog, a popularizat termenul de „experiență de ieşire din corp", în perioada în care am lucrat împreună, prin anii şaizeci. În ultimii douăzeci de ani, a devenit termenul generic acceptat în occident, pentru această stare specială de a fi.

Fără nici un motiv evident, am început să „ies" din corpul meu, în toamna anului 1958. În lumina evenimentelor istorice de mai târziu, este important să declar că nu a fost vorba de droguri sau alcool. Nu am consumat niciodată droguri, iar alcool din când în când.

Acum câțiva ani, am participat la o conferință, nu prea departe de fosta noastră casă din Westchester County, New York - locul primei mele ieşiri din corp. Când am ajuns în dreptul casei, am remarcat că motivul pentru care ele s-au declanşat, îmi era încă necunoscut. Un prieten psiholog, care era cu mine în maşină, a aruncat o privire spre casă, s-a întors spre mine şi a zâmbit. „Răspunsul este simplu. Este casa. Uită-te bine la ea."

Am oprit maşina. Casa arăta la fel. Acoperiş verde şi piatră. Noul proprietar o întreţinuse bine. M-am uitat la prietenul meu. „Nu văd nimic diferit."

„Acoperişul." A arătat cu degetul în sus. „Este o piramidă perfectă. Mai mult decât atât, este acoperit cu cupru, la fel ca vârfurile piramidelor mari din Egipt, înainte ca hoţii să le jefuiască."

Am privit, uluit.

„Puterea piramidei, Robert", a continuat el. „Ai citit despre asta. Ai trăit într-o piramidă. Acesta e motivul!"

Puterea piramidei? Ei bine, poate. Există documente şi cărţi care vorbesc despre energiile ciudate din interior.

A spune că experienţa de extracorporalizare m-a speriat, este o afirmaţie prea blândă. Când s-a întâmplat, am fost copleşit de viziuni de panică, legate de tumori cerebrale şi nebunie. Aceasta a dus la ample analize medicale, toate cu rezultate negative, urmate de recomandări pentru şedinţe de psihoterapie, pentru „disfuncţie halucinatorie minoră". Am ignorat acest diagnostic, în mod automat. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei la momentul respectiv, au fost psihiatri şi psihologi cu propriile probleme - deşi, cu siguranţă, mai ortodocşi.

În schimb, am început să cercetez fenomenul cu încăpăţânare, din dorinţa de a mă apăra - şi, pe măsură ce frica si panica s-au mai domolit, dintr-o curiozitate din ce în ce mai mare. Drumul m-a purtat dincolo de cercurile ştiinţifice convenţionale (respingere totală), religii („Este lucrarea diavolului"), parapsihologie („Interesant. Ne pare rău, nu există date disponibile") şi discipline orientale („Vino să studiezi în ashramul nostru din nordul Indiei, timp de zece ani"). Acest lucru a fost consemnat în cartea mea anterioară, *Călătorii în afara corpului**.

* Publicată de Editura For You.

Un lucru e sigur. Scopul cărţii anterioare a fost de mai multe ori îndeplinit. Mi-a adus mii de scrisori din toate părţile lumii şi, printre ele, mai multe sute de oameni mi-au mulţumit personal pentru garanţia că nu erau deranjaţi mental, că nu erau atât de singuri - după experienţa lor secretă, pe care nu şi-au putut-o explica - şi, cel mai important, că nu erau neapărat candidaţi pentru canapeaua psihiatrului sau pentru spitalul de nebuni. Acesta a fost scopul declarat al cărţii originale: de a ajuta măcar o singură persoană să evite astfel de chinuri inutile.

Eu personal sunt uimit de schimbările petrecute în aceşti douăzeci şi cinci ani. În cele mai multe societăţi academice şi intelectuale, acum e destul de acceptabil să vorbeşti despre EÎC. Cu toate acestea, sunt sigur că marea majoritate a oamenilor din cultura noastră nu cunosc încă acest aspect al vieţii lor. În 1959 sau 1960, aş fi râs de ideea de a ţine un discurs despre EÎC, la Institutul Smithsonian. Sau că lucrări pe această temă vor fi prezentate în faţa membrilor Asociaţiei Americane de Psihiatrie. Dar s-a întâmplat.

Una dintre abordările cele mai frecvente pe care o aud, îmi aminteşte foarte mult de rutina veche şi depăşită din show-business, referitoare la întrebarea pe care o pune de obicei un producător, actorului care caută o slujbă. El ascultă ceea ce ştie deja - că actorul a apărut în *The Great One* în 1922, a jucat în *Who goes there?* în 1938, a câştigat Premiul Criticii pentru rolul principal din *Nose to nose* şi în 1949 a jucat rolul lui Willie în *What Makes Willie Weep*.

Producătorul îl întrerupe şi îi pune o întrebare foarte simplă: *„E minunat, dar ce ai făcut ieri?"*

Şi este normal. Ce am făcut (în afara corpului), de la data publicării cărţii *Călătorii în afara corpului*? Răspunsul pe care-l dau de obicei este acesta: Începând cu anii 1970, am început să simt o frustrare, o limitare a activităţilor mele din afara corpului. Presupun că este greu de crezut pentru unii, dar acest gen de călătorii au devenit, de fapt, plictisitoare. Entuziasmul de început a trecut de-

mult. A devenit un efort să particip la teste - şi, pentru că a fost un efort, am început să simt că a oferi „dovezi" nu face parte din modul meu de operare. Mai mult decât atât, atunci când mă eliberam de limitările unor astfel de testări, nu părea să mai existe nimic interesant de făcut.

Inducerea deliberată a celei de-a doua stări a devenit, de asemenea, plictisitoare, deoarece am găsit un mod mai simplu de a atinge acest lucru. Mă trezeam după două sau, eventual, trei cicluri de somn, sau după aproximativ după trei sau patru ore şi eram deja relaxat fizic, odihnit şi complet treaz. În această stare, am descoperit că este extrem de uşor să mă „desprind" şi să ies din corp. Atunci mi-am pus întrebarea ce să fac. Toată lumea doarme la trei sau patru şi jumătate dimineaţa. Se părea că nu am nimic de câştigat, dacă mă duc şi mă întâlnesc cu oamenii, în timp ce ei dorm - şi, din cauza orei, nici nu era o uşor de validat. Prin urmare, fără nici un scop sau atracţie specială, pluteam de obicei o vreme, apoi intram înapoi în corp, aprindeam lumina, citeam până când îmi era din nou somn şi asta era tot.

Acest lucru mi-a amplificat sentimentul de frustrare, întrucât era ceva forţat. Tot efortul meu de a lucra în starea de extracorporalizare trebuia să aibă un sens sau o semnificaţie, dincolo de ceea ce mintea mea conştientă (sau a altora) considera a fi important.

În primăvara anului 1972, s-a luat o decizie care mi-a oferit răspunsul. Factorul limitativ era mintea mea conştientă. Prin urmare, în cazul în care deciziile privind EÎC ar fi luate de această parte din mine, cum se întâmplase până atunci, aş rămâne exact la fel. Controlam prea mult - această emisferă stângă a creierului, „Eu". Ce s-ar întâmpla dacă aş repartiza acest proces de luare a deciziilor sinelui meu complet (suflet?), care se pare că este familiarizat cu astfel de activităţi.

Crezând acest lucru, l-am pus apoi în practică. În noaptea următoare, m-am dus la culcare, am trecut prin două cicluri de somn

(aproximativ trei ore), m-am trezit şi mi-am amintit decizia. M-am detaşat de corpul fizic şi am plutit liber. Mi-am spus în mintea conştientă, că decizia de a *face* va trebui luată de Sinele meu întreg. După ce am aşteptat ceea ce mi s-au părut a fi doar câteva secunde, în întunericul spaţial familiar a apărut un val imens, o mişcare, o energie şi, în acel moment, pentru mine a început o eră nouă în activităţile mele de ieşire din corp. Din acea noapte, experienţele mele non-fizice s-au datorat, aproape în totalitate, acestei proceduri.

Rezultatele au fost de un caracter atât de îndepărtat de orice ar putea concepe mintea mea conştientă, încât a apărut o nouă problemă. Deşi conştiinţa mea fizică de aici-acum este întotdeauna un participant, peste 90% din aceste evenimente mi s-au părut imposibil de trecut în mediul timp-spaţiu. Este ca şi când cineva ar încerca să descrie muzica - de exemplu, o orchestră simfonică cu cor - şi să o facă în cuvinte, fără să folosească descrieri tehnice, cum ar fi note, instrumente, intervale, tonalităţi şi aşa mai departe. Poţi să foloseşti cuvinte precum: „frumos", „captivant", „înfricoşător", „copleşitor", „cald", „plin de iubire", „frumos" - şi să fii foarte departe de descrierea reală.

Faci tot ce poţi. Ceea ce cred că se şi întâmplă, pe măsură ce faci încercarea. Sunt sigur că ar fi mai simplu să vorbeşti despre traversarea cascadei Niagara, într-un butoi.

Activităţile mele *aici-şi-acum* prezentau o altă problemă. Nici unul dintre exerciţiile şi tehnicile pe care le proiectasem şi le pregătisem pentru alţii, nu funcţiona pentru mine. Prieteni psihologi mi-au oferit mai multe motive pentru care acestea sunt ineficiente în cazul meu. Cel mai simplu este că eu nu pot face abstracţie de emisfera stângă a creierului. Am fost atât de profund implicat în procesul de producţie, încât facultatea mea critică şi analitică, pur şi simplu nu vrea să renunţe la concentrarea pe materialul de *aici-şi-acum*. De asemenea, pentru a produce aceste exerciţii, în format audio, a trebuit să ascult cu o concentrare intensă, înregistrarea

şi mixarea diferitelor sunete pe care le folosim. Evident că a trebuit să evit efectul. Până şi un simplu ton cu o sigură frecvenţă mă face să analizez frecvenţa şi să încerc să determin dacă este stabilă.

Poate că *există* un efect, iar eu nu sunt conştient de el. Dar mă poziţia mea este cel puţin ciudată, dat fiind că mă uit peste gard, la o grădină pe care am plantat-o şi îngrijit-o şi văd cum toţi ceilalţi se distrează.

Fragmentele *aici-şi-acum*, ale evenimentelor recente, sunt relativ simple. De exemplu, am devenit (la propriu) dureros de conştient de faptul că trupul meu a început să refuze substanţele chimice. Aceasta include alcool, medicamente, cafeină şi, evident, orice altceva corpul meu spune că nu este bun pentru funcţionarea lui. Respingerea sau reacţiile alergice iau forma unor transpiraţii abundente, vărsături, şi/sau crampe abdominale severe. Acest lucru poate fi constructiv - dar are şi dezavantajele sale. N-am fost niciodată un băutor, dar chiar şi un pahar de vin iniţiază procesul de respingere.

În timpul unei intervenţii chirurgicale, îmi este extrem de dificil. Încep să resping anestezia, mă trezesc pe masa de operaţie şi simt chirurgul cum mă coase (sunt sigur că spre surprinderea anestezistului). În recuperare, când am dureri intense, o injecţie cu Demerol îmi provoacă doar vărsături extreme. Vă puteţi imagina frustrarea mea, în perioada postoperatorie, atunci când alţii folosesc un sistem pe care l-am dezvoltat şi care permite un control excelent al durerii, fără medicamente. În timpul vizitelor mele la spital, din ultimii zece ani, doar o singură dată sistemul a lucrat pentru mine. M-am simţit foarte dezamăgit, atunci când acesta nu a fost eficient, la ultima mea vizită. A fost un eveniment aproape de nesuportat. Totuşi, mi-am dat seama că dacă ies conştient din corp, nu voi avea curajul să mă întorc în oceanul de durere care mă aştepta.

Pe la începuturi, un prieten psiholog a fost foarte sceptic în ceea ce priveşte această alergie la medicamente. Mai mult, a fost interesat de posibilele efecte asupra tipului meu de structură perso-

nală şi fizică, a ceea ce acum se numesc substanţe euforizante. Am încercat mescalină şi LSD de calitate „de laborator". Nu s-a întâmplat nimic.

Un alt lucru: l-am întrebat pe un prieten nonfizic, dacă am trăit într-o existenţă fizică, în trecutul recent. A fost una dintre puţinele răspunsuri clare pe care le-am primit: *„Ţi-ai petrecut-o ultima ta viaţă umană, fiind călugăr într-o mănăstire din Coshocton, Pennsylvania."*

M-am uitat la harta statului Pennsylvania şi nu am găsit localitatea Coshocton. Ştiam că există un Coshocton, Ohio, pentru că locuisem în acest stat. Prin urmare, am întrebat din nou, pentru a fi sigur în privinţa statului. Era vorba de Pennsylvania. Nu am dat prea mare importanţă, întrucât nu sunt foarte interesat de ceea ce am fost în altă viaţă - dacă am fost ceva. Am menţionat evenimentul, unui prieten, preot catolic - şi el s-a oferit să caute în evidenţele sale. Câteva săptămâni mai târziu, m-a sunat să-mi spună că într-adevăr a existat o mănăstire într-un loc numit Coshocton, Pennsylvania. A zis că ar fi interesant să mă duc acolo la un sfârşit de săptămână şi să văd dacă îmi amintesc ceva. Poate ... într-o zi.

Situaţie: *Buzunarul de la pantaloni, care face bani.* Ani de zile, am păstrat acest lucru secret, deoarece nimeni nu-l crede. I l-am arătat soţiei mele, Nancy şi ea este tot sceptică. Se pare că dacă las o anumită pereche de pantaloni, agăţată în dulapul din dormitor, produce bani de hârtie. Bani reali, nu noi şi neşifonaţi - ci, de obicei, destul de uzaţi. Nu e niciodată o sumă mare; suma maximă pe care am găsit-o vreodată în buzunar este de unsprezece dolari. De obicei sunt doar unul, doi, trei, sau patru dolari. Timpul nu pare a fi un factor. Pot să-i ignor o săptămână şi pot să găsesc doar trei dolari. Pot să-i las trei luni şi să nu fie decât şase dolari. Nu pare să existe un tipar în ceea ce priveşte generarea banilor sau a sumei. Pot să duc pantalonii la curăţătorie şi să-i pun înapoi în dulap, în punga de plastic. Nu are nici o importanţă. Ne-am gândit la posibili-

tatea că aş putea merge în somn şi să introduc bani în buzunarul de la pantaloni. Punga de plastic nedeschisă a spulberat această idee.

Una dintre explicaţii ar fi că, pe când eram adolescent, am avut o mare nevoie de câţiva dolari. (A existat un eveniment ciudat în acea perioadă, care ar putea să aibă o legătură cu asta.) O parte din sistemul meu îşi aminteşte încă acea nevoie şi încearcă să o satisfacă. Păcat că atunci când ajungi într-o altă etapă de viaţă, cinci sau şase sau unsprezece dolari nu te ajută prea mult! Foarte puţini oameni mă cred cu adevărat – şi nu-i condamn. Nici eu nu aş crede, dacă nu mi s-ar întâmpla mie.

Situaţie: În casa noastră de la Whistlefield Farm, era un pridvor care dădea în camera de zi. Pentru a ajunge la pridvor, trebuia să treci prin două uşi duble şi să cobori câteva trepte de piatră, care duceau în partea inferioară a pridvorului. Aceste trepte erau destul de abrupte, diferenţa de înălţime fiind de peste un metru.

Într-o dimineaţă, cu braţele pline de cărţi şi hârtii, am ieşit din pridvor şi m-am împiedicat. Piciorul stâng a venit în faţa dreptului şi mă îndreptam cu capul înainte în direcţia podelei de piatră a pridvorului. În cădere, nu am putut să-mi pun braţele în faţă. Îmi amintesc că mă gândeam: „Ei bine, căzătura asta se va termina cu siguranţă cu o fractură de craniu şi cu gâtul rupt."

Cam la cincisprezece centimetri de podea, căderea mea a fost atenuată brusc şi am aterizat foarte uşor cu capul şi umerii pe piatră, nu mai greu decât dacă mi-aş fi pus pur şi simplu capul jos, foarte atent. Restul corpului a căzut după aceea, alunecând uşor ca un fulg. Am stat acolo pentru un moment, întrebându-mă ce s-a întâmplat. Nu aveam nici o durere, nici la cap, nici la umeri, nici un semn, nici vânătăi, nimic. M-am ridicat, mi-am luat cărţile şi hârtiile, m-am uitat la locul de unde am căzut şi am încercat să găsesc o explicaţie. Ceva mi-a atenuat căderea – dar, cu siguranţă, nu ştiam ce anume a fost.

Câteva luni mai târziu, în mijlocul iernii, a avut loc un eveniment similar. Coboram treptele din faţă, care fuseseră curăţate de zăpadă, am alunecat şi am început să cad. De data aceasta nu am fost la fel de surprins, când am aterizat din nou foarte uşor. Au fost doar două astfel de evenimente şi nu cred că voi încerca, în mod deliberat, să cad experimental. Încă un alt moment din acelea ce, „până în prezent", sunt inexplicabile.

Situaţie: Unul dintre evenimentele cele mai confuze a avut loc ca urmare a unei comunicări extrem de directe – sau cel puţin aşa părea. Pe la mijlocul anilor '70, într-o dimineaţă foarte devreme, în jur de ora trei, ca să fiu exact, pentru a ieşi din corp, am folosit obişnuita metodă a leneşului. Aproape imediat am fost acostat de un individ vag format, care mi-a dat această instrucţiune foarte specifică:

„D-le Monroe, să fii pe patru iulie la Eaglehill, la ora 7 a.m." Surprins, am cerut să mi se repete indicaţia. A venit exact la fel: *„D-le Monroe, să fii pe patru iulie la Eaglehill, la ora 7 dimineaţa."*

Înainte de a avea şansa de a întreba de ce sau despre ce era vorba, forma s-a estompat şi a dispărut. Apoi am revenit în corp, m-am ridicat şi am scris recomandarea cu atenţie.

În noaptea următoare, când am făcut acelaşi lucru, aproape imediat forma a apărut din nou acolo, cu acelaşi mesaj. Era foarte clar – aproape o comandă – şi din nou figura a dispărut, înainte de a avea şansa de a cere lămuriri. Am încercat şi a treia noapte pentru a vedea dacă se repetă, dar nu a fost nici un răspuns. Impresionant a fost faptul că instrucţiunea era foarte clară. Şi a fost repetată exact, a doua noapte. Şi cel mai important lucru a fost că „ei" mi-au spus pe nume.

Această indicaţie mi-a stârnit interesul – atât mie, cât şi familiei şi prietenilor. Am emis tot felul de ipoteze, dar marea întrebare era: „Unde este Eaglehill?" Era pe la începutul lunii aprilie, când am primit instrucţiunea şi părea să fie suficient timp pentru a afla ce

înseamnă mesajul. Dar indiferent de cât am încercat, nu am putut să găsim loc numit Eaglehill. După câteva săptămâni, am uitat mai mult sau mai puțin de idee.

Un eveniment a schimbat totul. Eram în vizită la niște prieteni, care locuiesc la o distanță de câteva sute de kilometri și luam cina afară, pe terasa casei lor. Gazda mea avea un radio, care scana în mod automat diferite frecvențe, cum ar fi poliția, pompierii și așa mai departe. Stăteam acolo discutând, când deodată la radio am auzit pe cineva spunând „Eaglehill." Mi-a atras atenția imediat. Am întrebat-o, emoționat, pe gazdă, pe ce frecvență este acordat radioul. Mi-a răspuns că este canalul pentru aeronavele FAA care transmite instrucțiuni către și de la aeronavă. Am așteptat cu nerăbdare să mai aud ceva la radio. Gazda m-a întrebat curioasă ce este atât de important. Era clar că nu am simțit că aș putea să-i spun. Câteva minute mai târziu, radioul a revenit la viață cu putere și claritate: „Unitatea 351, aflată deasupra Eaglehill, la o altitudine de 3.657 m raportează."

A doua zi, după un drum lung spre acasă, m-am dus la unitatea FAA de la aeroportul nostru local și l-am întrebat pe reprezentantul FAA unde se află Eaglehill. Mi-a răspuns imediat că este un punct de reper dintr-un stat vecin - un reper radio. El mi l-a arătat pe harta căilor aeriene; se vedea clar - Eaglehill. Evident că exista și un sat mic cu acest nume, deși el nu era figurat pe niciuna dintre hărțile rutiere pe care le aveam.

Acest lucru a pus mesajul într-o perspectivă complet nouă. Prin urmare, în după-amiaza zilei de 3 iulie, am plecat de acasă spre Eaglehill. Am intrat în micul oraș din apropiere de presupusul loc, m-am cazat într-un motel local, am luat cina și m-am dus la culcare devreme. Exact la ora șapte în dimineața următoare, am condus spre intersecția numită Eaglehill. Erau două sau trei case, un garaj, și un magazin - toate situate în jurul unei mici răscruci de drumuri. Nu era un loc prea impresionant, ca să zic așa. Arăta de parcă nimic

nu s-ar fi schimbat în ultimii treizeci sau patruzeci de ani. Am tras pe dreapta și am oprit mașina. Câțiva localnici care stăteau în fața garajului se uitau la mine curioși, în timp ce așteptam.

Am stat mai mult de o oră și nu s-a întâmplat nimic. Nimeni nu m-a abordat. Nu am simțit nimic deosebit, în afară de emoții și apoi dezamăgire. În cele din urmă, cândva după ora opt, sub privirile curioșilor, am pornit mașina și am condus prin Eaglehill și dincolo de el, în mediul rural. Am condus cam trei kilometri și nu era nimic, decât ferme. M-am întors la răscruce, am luat-o spre vest și am condus câțiva kilometri. Din nou, nimic diferit, nimeni nu mi-a făcut semn - nimic, în afară de câmpuri și ferme. M-am întors și am condus spre est. Totul era la fel. M-am întors la postul meu de la intersecție, am stat în mașină și am așteptat. Când s-a făcut ora doisprezece, m-am hotărât că totul a fost o iluzie, m-am întors la motel, mi-am luat bagajele și am mâncat de prânz. Ori era locul greșit, ori am înțeles greșit, am interpretat în mod eronat - sau totul a fost o farsă sau un vis.

După ce m-am gândit îndelung, în cele din urmă mi-am dat seama unde a fost greșeala mea. Invitația sau cererea nu a fost să mă duc la Eaglehill, în corp fizic: trebuia să mă duc acolo într-o stare de extracorporalitate. Ceea ce invitația nu a luat în considerare, însă, a fost faptul că este mai dificil pentru mine să merg direct la un anumit loc, decât la o persoană.

Ca să mai pun paie pe foc: ani mai târziu, la o întâlnire cu un oficial guvernamental, l-am întrebat despre acest loc, fără să menționez de ce sunt interesat. Mi-a spus că era o instalație specială de cercetare federală, care a fost construită exact în perioada în care am fost acolo. Evident că acesta nu este un lucru public - sau cel puțin eu nu vreau să-mi asum acest risc - așa că, locația indicată în povestirea mea nu este cea corectă. Îmi place în continuare să speculez cu privire la ceea ce ar fi întâmplat, dacă aș fi fost la întâlnire, în starea de extracorporalitate.

Situație: Compania mea a primit franciza pentru a instala un sistem de televiziune prin cablu, în Charlottesville, Virginia și aveam nevoie de o antenă de recepție, în vârful unui deal, chiar în afara orașului. Proprietarul dealului era Roy, un om scund, cu ochi albaștri strălucitori, cu chelie și plin de energie, cu un simț al umorului subtil și sec. Fața lui era ridată și bronzată, după mulți ani de supraveghere a activității din livada de douăzeci de mii de meri, de pe culmea dealului. Fiind un scoțian adevărat, negocierea s-a făcut fără prea multe formalități, dar a ajuns la un final foarte rezonabil și echitabil, iar noi am devenit prieteni.

Într-o zi de vineri, după prânz, s-a uitat la mine cu o sclipire și m-a întrebat: „Îți place să joci cărți?"

M-a trecut un vechi fior familiar. „Ce fel de cărți?"

„Ei bine", mi-a spus, „unii nu-l numesc poker, pentru că jucăm atât de multe partide ciudate - dar e foarte distractiv. Sunt partide de numai zece și douăzeci de cenți, astfel încât nu te poți aștepta la un câștig mare. Le ținem în fiecare vineri seara, de fiecare dată la alt jucător acasă, iar singurul lucru este că nu se bea. Este cel mai vechi joc de poker din orașul de Charlottesville. Cred că se joacă regulat, de șaptezeci ani - și asta este o perioadă lungă de timp. Dacă ai vrea să vii în seara asta, te voi lua cu mașina, oriunde ai fi, pe la șapte și jumătate. Repetițiile la cor te vor amuza."

M-am uitat la el. „Repetiții la cor?" El a zâmbit.

„Așa îi spunem noi aici, în Virginia. Unii zic că nu sunt siguri dacă este legal sau nu și am auzit cum poliția a făcut razii la alte jocuri de noroc. Bineînțeles, noi nu facem nimic de acest gen." Am zâmbit.

„Nu, bineînțeles că nu. Ne vedem la șapte și jumătate, pentru repetiții la cor."

Am devenit un membru constant al repetițiilor la cor. Nu am participat în fiecare vineri, dar mă duceam cel puțin două vineri pe lună. Din nou, aceasta a fost o schimbare binevenită la munca mea de zi cu zi în televiziunea prin cablu, iar participanții erau strict

oameni de afaceri locali, care trăiseră, cei mai mulți dintre ei, toată viața în zona Charlottesville.

De asemenea, ei nu știau absolut nimic despre cercetările ciudate sau despre celelalte activități în care eram implicat. Chiar și atunci când a fost publicată prima mea carte, ei nu au știut nimic, iar eu nu am făcut nici o mențiune referitoare la ea. Până în prezent, probabil că numai unul sau doi dintre ei cunosc, cât de cât, ceea ce fac eu acum.

Primul indiciu referitor la implicarea unor factori neobișnuiți în jocul nostru de cărți, a apărut aproximativ doi ani mai târziu, când șase dintre noi jucam o partidă cu șapte cărți. Jocul a început normal. Cele două cărți ale mele erau un trei și un patru de treflă. Printre cărțile mele cu fața în sus, era un cinci și un șapte de treflă. Se paria puternic; erau perechi peste tot pe masă - inclusiv o pereche de ași, în cărțile lui Roy, de pe masă. După ce nu am pariat o tură, ceea ce nu aveam nici un drept statistic să o fac, încercând să fac o chintă spartă sau roială, ni s-a împărțit cea de-a șaptea și ultima carte, cu fața în jos. Nu m-am uitat la a mea. Dintr-o dată, fără nici un dubiu, am știut că primisem șasele de treflă. A fost foarte ciudat - pur și simplu, o „cunoaștere".

„Roy," am spus, indicând cartea neatinsă de jos, „acesta este un șase de treflă și voi face o chintă de culoare. Iar asta va bate careul tău de ași."

Roy s-a uitat la carte și a ridicat privirea spre mine, cu un zâmbet șiret. El se uitase deja la ultima lui carte și știa că are careul de ași. „Plusez cu încă cinci jetoane. Ăsta nu e șase de treflă."

Am întins grămada de jetoane și am spus: „Uite, Roy."

A zâmbit și a plusat.

„Bine, arată-mi." Am întors cartea și era șase de treflă. Roy a zâmbit. „Asta nu bate careul meu." S-a întors spre careul lui de ași, care bătea celelalte mâini de pe masă. „Încă cinci jetoane că nu ai treiul și patrul de treflă."

Am zâmbit. „Nu vreau să-ți iau banii, Roy."

„O chintă roială bate careul meu de aşi." A mai împins o altă grămadă de jetoane. „Nu cred că ai chintă roială. Ai ştiut cumva că ți-a venit un şase de treflă şi că ar trebui să renunți la timp."

Am zâmbit şi am spus: „Nu le mai vreau pe celelalte cinci, Roy." Şi apoi am treiul şi patrul, făcând chintă roială.

S-a uitat şi a spus:

„Ce chestie!"

La următoarea mână, când Roy a făcut cărțile, sentimentul pe care-l aveam nu mă părăsise şi era încă foarte puternic; acea „cunoaştere". Nici măcar nu m-am uitat la cărți. Dintre cele patru cărți puse cu fața în sus, era un cinci şi un şapte de cupă. Ştiam. Asta e tot ce pot să vă spun, am ştiut.

„Roy," i-am spus, „ai văzut cinciul şi şaptele de cupă?" Roy a dat din cap. Nu avea aşi, de data aceasta. „Ei bine," i-am spus, „această ultimă carte este şase de cupă şi voi face o chintă de culoare. Vezi tu, încă nu m-am uitat la cărțile de jos, ai observat?" A dat din cap, urmărindu-mă. Roy fusese dealer. Restul jucătorilor se uitau cu atenție, aşteptându-se să pierd. Roy era un jucător de cărți remarcabil.

Ultima carte mi-a fost dată cu fața în jos şi, înainte să o ridic, Roy a spus, „încă cinci jetoane că nu ai şase de cupă. Nu, de fapt, zece." A împins în față, o grămadă de jetoane.

„Nu vreau să-ți iau banii, Roy", i-am spus, zâmbind.

„Nu îi vei lua de la mine, iar eu nu ți-i voi da", mi-a spus el. „Arată cărțile." Ceea ce am şi făcut.

„Acum, întoarce cartea", mi-a cerut. Când am întors-o, era şase de cupă. M-a privit complet uluit. El dăduse cărțile. Din punctul lui de vedere, nici o şmecherie nu era posibilă.

„Mai mult decât atât, i-am spus," cele două cărți la care nu m-am uitat încă, sunt trei şi patru de cupă." Roy s-a uitat la mine.

„Pariez cu douăzeci, că nu sunt." Absolut nepăsător, i-am spus:

„Nu vreau banii tăi, Roy" şi am întors cele două cărți. Erau trei şi patru de cupă. Roy s-a uitat la chinta de culoare, la fel ca înainte, doar că era de cupă.

„Uneori, eşti cel mai norocos tip pe care l-am întâlnit vreodată." Ceilalți de la masă au aprobat.

Despre „norocul" meu consecutiv s-a vorbit câteva luni. Şansa ca o singură persoană să aibă două chinte consecutive de culoare, într-un joc cu şase jucători, sunt de aproximativ 5.780.000 la unu. Cum s-a întâmplat? Nu ştiu. Cum am ştiut? Foarte simplu, o certitudine interioară. Bănuiesc că mulți pariori au făcut o grămadă de bani pe astfel de intuiții, sau au pierdut, când „cunoaşterea" le-a spus că nu au şanse.

2.

HEMI-SYNC ŞI CELELALTE.

Odată cu publicarea cărţii *Călătorii în afara corpului*, am început să primim analize, informaţii şi parteneriate surprinzătoare din partea unor surse neaşteptate. O carte destinată publicului larg, atrăgea interesul cercurilor ştiinţifice şi academice. Laboratorul nostru situat la veste de Charlottesville, Virginia, s-a deschis exclusiv pe bază de voluntariat. Iniţial numit Whistlefield Research Laboratories, numele i-a fost schimbat mai târziu, în *The Monroe Institute of Applied Sciences [Institutul Monroe de ştiinţe aplicate]*. Folosirea numelui de Monroe nu a ţinut de ego, ci pur şi simplu de simplitatea denumirii oficiale. Partea de „Ştiinţe aplicate" a fost destul de specifică. Am considerat că înţelegerea experienţei de extracorporalizare ar putea fi realizată la un nivel compatibil cu ştiinţele noastre occidentale şi că cel mai mare serviciu pe care l-am putea aduce, ar fi ca descoperirile sau informaţiile pe care le întâlnim, să fie puse în practică.

Laboratorul consta dintr-o clădire cu un etaj, concepută pentru acest scop şi includea două birouri, o sală de relaxare şi o aripă de cercetare. Aici era camera instrumentelor, sau camera de control, trei cabine de izolare şi o sală de discuţii. Toate cele trei cabine erau conectate independent la camera de control – atât pentru monitorizarea fiziologică, cât şi pentru transmiterea de diferite tipuri de semnale audio şi electromagnetice, pentru a stimula o reacţie din partea subiectului voluntar, aflat în cabină.

Cabinele conţineau fiecare câte un pat cu apă încălzită – oferind astfel condiţii confortabile, în întunericul total. Mediul din interior era, de asemenea, controlat în ceea ce priveşte aerul, temperatura şi acustica. Subiectul din cabină putea fi conectat, pentru a transmite către camera de control, o gamă largă de semnale fiziologice. Acestea includeau EEG pe opt canale (tiparele electrice ale undelor cerebrale), EMG (tonus muscular), puls, tensiune arterială şi electrică a corpului. După cum au evoluat lucrurile, eram capabili să determinăm cele mai multe aspecte pe care doream să le cunoaştem, citind pur şi simplu schimbările tensiunii electrice a corpului.

În afară de participanţii veniţi în vizită din afara oraşului, aveam un grup de voluntari locali, format din mai mulţi medici, un fizician, un inginer electronist, mai mulţi lucrători din serviciile sociale şi psihiatrice, plus prieteni şi familie. Cele mai multe cercetări şi experimente au avut loc noaptea sau la sfârşit de săptămână, întrucât toţi aveam alte ocupaţii. Privind în retrospectivă, imensa contribuţie voluntară a acestui grup a reprezentat un factor major, în iniţierea acestui întreg proces în noile condiţii – şi pentru asta le voi fi recunoscător pentru totdeauna. A fost nevoie de multă răbdare şi dăruire să ataşezi electrozii, apoi să stai oră după oră într-o cabină întunecată şi să raportezi rezultatele subiective ale diferitelor teste – rezultate care ar putea fi corelate cu citirile de pe instrumentele din camera de control, până în punctul în care se putea ajunge la un consens.

Primele noastre studii au fost o continuare a cercetării asupra somnului, începută în New York. Necesitatea găsirii unei soluţii la o problemă a adus unul dintre primele noastre rezultate semnificative. Deoarece atât de multe dintre stările de extracorporalizare raportate – inclusiv cele trăite de mine – aveau legătură cu somnul, credeam că am putea găsi răspunsuri în această zonă. Cu toate acestea, cei mai mulţi dintre subiecţii noştri ajungeau la noi noaptea, după cină, şi din cauza perioadele lungi şi plictisitoare, de co-

nectare la electrozi, erau fie prea obosiți să rămână treji sau prea agitați pentru a putea să se relaxeze suficient, ca să raporteze vreo reacție subtilă și subiectivă. Acest lucru a învins scopul nostru de a folosi anumite tipuri de medicamente pentru a controla aceste stări, astfel încât am căutat o metodă aflată în propriul nostru cadru de referință.

Vechiul truism s-a dovedit valabil. Necesitatea *este* mama. Prin această nevoie de a-i ajuta pe subiecții noștri să rămână treji, am ajuns într-o stare de somn de frontieră, pe care am început să o încercăm, folosind sunetul. Asta a dus la descoperirea Frequency-Following Response (FFR – Reacția de sincronizare a frecvenței), care ne-a permis să ținem subiectul într-o anumită stare de conștiență, între veghe și somn, pe perioade îndelungate de timp. Prin introducerea anumitor tipare acustice în urechea subiectului, am determinat că exista un răspuns electric similar, în undele cerebrale ale subiectului. Controlând această frecvență a undelor cerebrale, am putut să-l ajutăm pe subiect să se relaxeze, să rămână treaz, sau să-l adormim. Unul dintre participanții noștri ingineri a sugerat să brevetăm acest proces neobișnuit și am primit un brevet pentru metodă și tehnică, în 1975.

Examinând comparativ diferitele frecvențe eficiente pentru subiecți, cu încetul, am început să realizăm combinații de frecvențe de sunet care au creat FFR extrem de favorabile pentru EÎC, ca și în alte stadii neobișnuite de conștiință. Bineînțeles că printre acestea a fost și o metodă foarte eficientă de intra în ceea ce este în general numită, stare meditativă.

Toate acestea nu au venit repede. Doar câteva cuvinte acoperă sute de ore de mixare a diferite tipare de sunet și de testare a reacțiilor, cu subiecții care stăteau răbdători într-o cabină, în timp ce sunetul le susura în urechi, schimbând încet tonalitatea, pe măsură ce tehnicianul din camera de control căuta modificări la instrumentele de monitorizare.

În timpul unor astfel de sesiuni, participanții noștri voluntari au învățat să raporteze verbal orice schimbări apărute în starea lor mentală sau fizică. Aceasta a devenit o capacitate foarte importantă – să vorbească și să perceapă, atunci când, în mod normal, ar fi trebuit să-și piardă cunoștința sau să fie „adormiți."

Unul dintre primele puncte de identificare solide a fost o stare pe care am început să o numim Focus 10. Numărul 10 nu a avut nici o semnificație deosebită și nu am idee de unde a apărut. De asemenea, am vrut să fim siguri că nu era confundată cu alte forme de conștiință. Prin urmare, ea a devenit pur și simplu TEN. Am putut să identificăm această stare, într-un mod foarte specific și să revenim la ea, iar și iar, cu subiecții noștri. Ușor de definit, Focus 10 este o stare în care mintea este trează, iar corpul adormit. Toate reacțiile fiziologice sunt cele ale unei persoane aflate într-un somn profund sau ușor. Cu toate acestea, tiparele undelor cerebrale sunt diferite. EEG arată o combinație de unde asociate, de obicei, cu somnul ușor sau profund și semnale suprapuse beta (stare de veghe).

Treptat, s-a realizat un grup foarte special – un total de opt subiecți, complet familiarizați cu starea Focus 10. Comunicare verbală în Focus 10, prin intermediul sistemului de microfon/căști, a devenit la fel de normal ca și când am sta vizavi unul de celălalt, într-o sală de conferințe. După citirea instrumentului, puteam spune cu ușurință când erau și când nu erau în Focus 10. Starea nu putea fi imaginată sau mimată, chiar dacă ar fi existat dorința vagă de a o face. Bineînțeles că de multe ori au fost în imposibilitatea de a intra în starea Focus 10, din cauza presiunilor și tensiunilor externe din viața lor de zi cu zi, pe care nu puteau să le abandoneze cu ușurință. În astfel de cazuri, ei spuneau pur și simplu că nu pot să o „facă" în noaptea respectivă sau anulau întâlnirea. Acest lucru ne-a economisit mult timp și efort.

Odată cu fluxul constant de vizitatori, am început să determinăm că și alții, complet nepregătiți, puteau fi asistați în Focus 10,

fără prea mari dificultăți. Procesul de învățare a comunicării verbale dura mult mai mult. Pentru a vedea cât de departe merge acest lucru, am trimis o bandă cu semnalul mixat, la un prieten psihiatru din Kansas. Într-un experiment, el l-a testat pe patru subiecți complet neinformați - și fără a le sugera ceea ce ar putea să se întâmple. El a raportat că unul dintre cei patru subiecți a renunțat la test, deoarece a constatat că se lovea de tavanul încăperii, în timp ce privea în jos, la corpul său fizic.

Următorul pas a venit sub forma unei propuneri interesante. Când corpul este adormit - adică, cu simțurile fizice dezactivate sau reduse - de ce să nu dezvoltăm frecvențe care ar spori percepția, prin alte mijloace decât cele cinci simțuri fizice? Prin introducerea de semnale beta de frecvență înaltă, subiecții noștri au început să găsească mult mai mult decât întunericul obișnuit. Mai întâi au apărut tipare de lumină și culoare, care puteau fi văzute fizic în cabina întunecată, cu ochii închiși sau deschiși. Apoi au urmat sunetele auzite în cap - altele decât cele sintetizate - cum ar fi voci, muzică, uneori explozii puternice, care scoteau complet subiectul din starea Focus 10 - fenomen ce încă urmează să fie explicat.

Aceste fenomene au fost treptat percepute într-un tipar, ceva ca o bandă ce precede trecerea într-o EÎC. Au fost, de asemenea, reacții fiziologice preliminare - scăderea tensiunii arteriale și a pulsului, o ușoară scădere a temperaturii (0,3°), pierderea tonusului muscular. Ulterior, subiecții au raportat senzația de creștere a greutății corpului fizic, uneori catalepsie și o senzație puternică de căldură, urmată de răcoare. Pe măsură ce s-a continuat cu studiul EÎC, un element cheie s-a repetat în mod constant. Subiecții au început să localizeze, cu percepția lor non-fizică, un punct de lumină. Când subiectul învăța să se „deplaseze" în direcția luminii, până ce aceasta devenea din ce în ce mai mare - și apoi să treacă prin ea - starea de extracorporalizare era atinsă. În mișcare lentă, „se simțea ca și cum cineva ar merge printr-un tunel, pentru a ajunge la lumină" - o

descriere clasică, ce a fost relatată de mulți dintre cei care au ajuns în afara corpului - accidental sau într-o situație de moarte clinică.

O descoperire nouă a fost cheia care ne-a oferit multe deschideri. Acum o numim procesul Hemi-Sync.

Știința cunoaște de mult timp faptul că există două jumătăți, sau emisfere, în creierul nostru. Dar numai în ultimii ani s-a descoperit că aceste două jumătăți sunt complet diferite, în ceea ce privește funcțiile pe care le exercită. Există încă controverse cu privire la teoria referitoare la detalii. De cele mai multe ori, gândim numai cu „emisfera stângă a creierului". Când ne folosim „emisfera dreaptă", asta se întâmplă, în principal, pentru a susține activitatea cele stângi. Altfel, facem tot posibilul ca să o ignorăm. În realitate, semnalele cerebrale nervoase de la aceste două jumătăți acționează încrucișat. Emisfera stângă controlează partea dreaptă a corpului, iar emisfera dreaptă controlează partea stângă. Suntem, în primul rând, o civilizație de dreptaci, dominată de emisfera noastră stângă. Numai în ultimii cincizeci de ani, stângacii au fost acceptați ca „egali". În multe feluri, noi încă facem discriminări în ceea ce îi privește pe stângaci. Știați că foarfeca este un instrument pentru dreptaci?

Printre multe alte fațete, noi folosim emisfera stângă a creierului, ca să vorbim și să citim, să facem calcule matematice, să gândim logic, să ne amintim detalii, să măsurăm timpul - sursa de gândire logică, rațională. Aceasta nu „știe" nimic altceva.

Emisfera dreaptă este inițiatorul de idei, al simțului spațial, al intuiției, muzicii, emoției și, probabil, a mult mai multe decât ne dăm seama în prezent. Ea este atemporală și, aparent, are un limbaj propriu.

Una dintre cele mai bune descrieri date pentru a ilustra diferența este dată de o rolă de film. Pentru a-i determina conținutul, emisfera stângă o va pune pe un proiector, va arăta filmul pe un ecran și, astfel, va fi informată. Emisfera dreaptă o va ridica, o va ține o clipă, apoi o va pune jos și va spune: „Aha, am înțeles!"

Ridicol! Aceasta este reacția emisferei stângi, pe măsură ce citiți aceste cuvinte. Pur și simplu, după standardele emisferei stângi, ea nu procesează.

Practic, suntem o societate cu jumătate de creier. Efectiv, tot ceea ce considerăm valoros este operat sau controlat de emisfera stângă dominantă, a creierului nostru. Chiar dacă își are originea în emisfera dreaptă - cum ar fi o idee sau muzica - partea stângă a creierului preia controlul și o pune în practică.

Cum am ajuns să fim astfel? Nimeni nu e absolut sigur, dar una dintre variantele cele mai bune este că dominația emisferei stângi a creierului a apărut din cauza necesității fundamentale de a supraviețui într-o lume fizică. Pe parcursul a mii de ani, înaintașii noștri au întărit această caracteristică, pentru că ăsta era modul în care se puteau face lucrurile. Întregul nostru sistem - cărți, școli, colegii și universități, industrie, structuri politice, biserici - se bazează în mod fundamental pe emisfera stângă, în procesul de învățare, aplicare și funcționare. Am privit, în general, gândirea emisferei drepte cu toleranță, suspiciune, dezgust, iritare, neîncredere - și spaimă plină de venerație.

Atunci, de ce ne mai deranjăm! De ce nu ne bazăm, în continuare, pe jumătate de creier și să renunțăm la cealaltă? Cine are nevoie de partea dreaptă a creierului!

Noi. Studii recente arată că ne folosim emisfera dreaptă în viața noastră de zi cu zi, în multe moduri subtile. De exemplu, emisfera stângă își amintește nume, dar partea dreaptă a creierului își amintește fața. (De câte ori nu ați zărit un chip familiar, dar nu v-ați putut aminti numele lui? Emisfera stângă, păzea! Studii realizate pe lideri mondiali, de-a lungul istoriei, indică faptul că ei gândeau cu mult mai mult decât cu mintea lor analitică, intelectuală. Toate deciziile mari ale omenirii au fost făcute cu ceva în *plus* față de emisfera stângă. *Plus* partea dreaptă a creierului? Dovezile sprijină acest lucru, pe baza a ceea ce știm acum. Mai mult decât atât, șansa este ca

emisfera dreaptă să ia și hotărârile din cabina de vot, la alegerile prezidențiale. Teoria actuală se centrează în jurul ideii că, de multe ori în timpul activităților noastre de zi cu zi, trecem succesiv de la dominația emisferei stângi, la cea dreaptă - și invers. O astfel de schimbare are loc instantaneu, în funcție de necesitatea fizică sau mentală din momentul respectiv. Acest lucru pare să limiteze și mai rigid folosirea, deja minoră, a potențialului nostru creier/ minte. Cum de am ajuns destul de inteligenți pentru a coborî din copaci și a supraviețui ca specie, a fost fie noroc chior, fie miracol. Sau altceva.

Atunci ce facem ca să folosim mai mult din puterea creierului nostru? De-a lungul evoluției umane, s-au încercat mai multe metode. Practic, toate au avut dezavantaje sau limitări, într-o formă sau alta. Procesul Hemi-Sync oferă șanse și potențial în acest domeniu. El poate fi folosit cu relativă ușurință, nu are nevoie de ani de instruire intensivă și nu se limitează la o paletă limitată de aplicare.

Hemi-Sync (prescurtare pentru *sincronizare emisferelor*) folosește tipare de sunet, pentru a ajuta la crearea simultană, în ambele emisfere, a unei forme de undă identică. Acest lucru înseamnă că, atunci când urechea aude un anumit tip de semnal sonor, creierul tinde să răspundă sau să „rezoneze" cu semnale electrice similare. Știind că diferitele unde cerebrale electrice sunt indicatori ai stărilor de conștiință (cum ar fi starea de veghe sau de somn), puteți astfel să ascultați un tipar audio similar, iar acesta vă va ajuta să intrați în starea dorită de conștiență.

Hemi-Sync a dus procesul cu un important pas înainte. Fiecare ureche îi trimite emisferei opuse, semnalul nervos dominant, urmând tiparul încrucișat. Când sunt trimise impulsuri audio separate, la fiecare ureche (folosind căști pentru a izola o ureche de cealaltă), emisferele creierului trebuie să acționeze la unison, pentru a „auzi" un al treilea semnal, care reprezintă diferența dintre cele două semnale din fiecare ureche. De exemplu, dacă veți auzi un sunet ce măsoară 100 într-o ureche și un alt semnal de 125 în cealaltă,

semnalul generat de întregul creier va fi de 25. Nu este niciodată un sunet real, ci un semnal electric care poate fi creat doar atunci când ambele emisfere acționează împreună. Semnalul astfel generat este pe banda îngustă de frecvență și, adesea, dublul amplitudinii sau puterii unei unde cerebrale EEG tipice.

Dacă semnalul 25 (de mai sus) este unul care produce un anumit tip de conștiință, atunci întregul creier - ambele emisfere - se concentrează, în același timp, pe o stare de conștiență identică. Cel mai important - condiția poate fi schimbată la dorință, prin schimbarea tiparului sunetului. De asemenea, la nevoie el poate fi învățat și re-creat din memorie.

Odată ce cercetătorul sau clinicianul este expus la unele dintre potențialele procesului Hemi-Sync, primul lui gând este punerea în practică în domeniile lui de interes. Un exemplu în acest sens este în domeniul psihiatriei. Utilizarea Hemi-Sync în cercetare deschide clar pacientul, către niveluri de memorie la care se poate ajunge în ani de zile, folosind metodele standard de interviu. O altă utilizare experimentală a fost în reducerea stresului la pacienți. Uneori schimbarea este atât de subtilă, încât nici pacientul nu este conștient de ea. Unul dintre psihiatrii noștri asociați trata un colonel de aviație, pentru probleme asociate cu stresul. După două săptămâni de lucru cu Hemi-Sync și cu psihiatrul, acesta s-a enervat și a vrut să renunțe.

„Nu mă ajută cu nimic," a spus. „Totul e la fel. Nu mă simt cu nimic diferit,". A ezitat. „Ei bine, mi-am scos soția la cină în oraș acum câteva zile, pentru prima dată în șase luni. Și, o, da! în cele din urmă l-am dus pe fiul meu la pescuit în week-end - lucru pe care i-l promisesem de mult timp. Dar asta e tot. Nimic altceva. Nimic!"

Prietenul nostru psihiatru a aprobat, pur și simplu, din cap.

S-a vorbit mult despre folosirea Hemi-Sync în cazurile terminale. Cu toate acestea, în ciuda interesului larg și a numeroase cereri, foarte puțini au folosit, de fapt, sistemul cu asemenea pacienți.

Un exemplu a fost cel al unui alt asociat psihiatru, care trata ceea ce s-ar putea numi un caz terminal. Pacientul lui era un psiholog care fusese bolnav timp de doi ani și devenise dependent de analgezice, în încercarea de a face față durerii provocată de boală. Astfel, problemele s-au dublat - pacientul ar fi trebuit să știe toate răspunsurile și s-ar fi opus, în mod automat, la toate metodele normale de tratament, odată cu noua dependență de analgezice. Psihiatrul nostru a început sa lucreze cu el zilnic, folosind procesul Hemi-Sync. În ziua de miercuri a celei de-a doua săptămâni, a avut loc un eveniment simplu, dar foarte semnificativ. Pacientul a putut să doarmă noaptea, pentru prima dată în doi ani, fără nici o durere sau somnifere.

După două săptămâni, pacientul s-a întors acasă. El a murit câteva luni mai târziu, iar raportul final a venit de la soția sa. Psihologul pacient și-a petrecut ultima săptămână din viață foarte calm și liniștit, eliberat de absolut orice durere, fără nici o medicație și a avut câteva zile plăcute și liniștite, cu familia sa. Psihiatrul nostru care l-a tratat consideră că expunerea sa la Hemi-Sync, în timpul tratamentului, a făcut ca acest lucru să fie posibil.

Un alt prieten psihiatru, activ în domeniul cercetării cu schizofrenici, a constatat că, folosind anumite tipare Hemi-Sync, un pacient a scăpat de multe dintre simptomele bolii sale. Când s-a scos sunetul Hemi-Sync, el a revenit la boala lui psihotică. Asta s-a întâmplat numai cu un pacient. Cu toate acestea, este nevoie de cercetări suplimentare, pentru a determina dacă pacientul poate fi instruit să reproducă condițiile create de Hemi-Sync, plus o anumită formă de codificare sau antrenare, care să-i permită să și le amintească și să le folosească, în viața sa de zi cu zi.

Cu siguranță că una dintre aplicațiile cele mai de succes ale Hemi-Sync este o serie de pregătire, pe care o numim Tratamentul de Urgență. Acesta este conceput pentru a ajuta un individ care trece prin procesul unei boli grave, a unor răni provocate de acci-

dent, sau a unei intervenții chirurgicale. Îmi amintesc de unul dintre primele cazuri.

Un consilier de psihiatrie a vizitat laboratorul nostru, auzind de câteva dintre activitățile noastre şi, pe parcursul conversației, am descoperit că el făcuse un transplant de rinichi, iar la acel moment, era cel de-al doilea supraviețuitor, ca vechime, unei astfel de intervenții. De-a lungul anilor, suferise în jur de cincisprezece operații succesive, pentru a corecta efectele substanțelor chimice pe care fusese nevoit să le ia, ca să se evite respingerea rinichiului transplantat. Era programat pentru a şaisprezecea, în joia următoare. I-am sugerat să încerce această serie a Tratamentului de Urgență. A fost imediat de acord.

Cazul său era important, prin faptul că, din cauza multelor intervenții anterioare, medicul său avea un istoric foarte exact al stării sale fiziologice în timpul operației, al cantității de anestezic necesară, a ceea ce era nevoie pentru a controla nivelul de durere şi rata de recuperare şi altele. Ştiind acest lucru, doctorul său a fost de acord să-i permită să folosească înregistrările seriei, ceea ce presupunea realizarea unor exerciții preliminare şi apoi ascultarea unei benzi Hemi-Sync în sala de operație, în timpul intervenției chirurgicale, în timpul recuperării şi, din nou, în perioada de convalescență.

În ziua de joi programată, a intrat în operație la ora unsprezece. Potrivit raportului, chirurgul aproape că a anulat operația, din cauza tensiunii arteriale scăzute. Cu toate acestea, tensiunea era constantă, astfel încât a decis că nu reprezintă un risc serios. La ora patru după-amiaza, pacientul m-a sunat din camera sa de spital. Şedea ridicat în pat.

„M-am gândit să-ți spun cum a fost." Vocea lui părea puternică. „Mi-au făcut o injecție pentru durere, înainte de a avea şansa de a-i opri, dar nu am mai avut nevoie de atunci. Singura problemă pe care am avut-o, a fost că am încercat să mă ridic şi să mă duc la

baie şi am leşinat. Medicul mi-a spus că tensiunea mea e încă foarte scăzută. Este normal?"

„Încearcă să numeri de la zece la unu," i-am răspuns, „şi apoi verifică-ți tensiunea arterială. Este posibil ca banda de recuperare să nu te fi scos complet din stare. Sună-mă înapoi, după ce medicul îți ia din nou tensiunea."

A făcut aşa cum i-am sugerat şi mi-a spus că tensiunea şi-a revenit la normal. Conform înregistrărilor, perioada lui de recuperare s-a redus la jumătate, comparând cu cea de la intervențiile anterioare. Mai important a fost faptul că a putut să-şi controleze în totalitate durerea cronică, care îl afectase în lunile şi anii anteriori.

Odată ieşit din spital, a început să folosească activ Hemi-Sync pentru controlul durerii. El s-a întâlnit cu Agenția Națională de Reabilitare, întrucât una dintre problemele majore în ceea ce priveşte reabilitarea este controlul durerii, care îi împiedică pe mulți să trăiască şi să muncească normal. Cei de la Agenția de Reabilitare au devenit suficient de interesați, astfel încât am fost invitați să realizăm o demonstrație la Centrul Federal de Reabilitare, din Hot Springs, Arkansas. Ca rezultat, am primit o cerere privind costul pregătirii personalului de la centrele de reabilitare din toate cele cincizeci de state. Am răspuns la cerere, dar nu am primit nici o solicitare suplimentară. Evident că era un lucru prea neortodox, pentru a-l integra într-un buget federal.

Folosirea Tratamentului de Urgență, în timpul intervențiilor chirurgicale, a avut diferite grade de succes şi nu au existat eşecuri, atunci când a fost folosit corect. Un chirurg l-a folosit cu peste treizeci de pacienți şi întâmpină în continuare dificultăți, atunci când e vorba să-şi convingă colegii să-l folosească.

Preşedintele unei mari corporații l-a folosit în timpul unei intervenții chirurgicale şi a refuzat orice analgezice sau somnifere postoperatorii. Era evident că procedurile spitaliceşti l-au enervat atât de mult, încât s-a externat singur, la trei zile după intervenție.

O tânără a suferit o intervenție chirurgicală abdominală majoră și, o săptămână mai târziu, era plină de energie. Seria Tratamentului de Urgență are un istoric remarcabil. Cea mai mare problemă este să obții acordul chirurgului și al personalului medical, pentru a-l folosi în mediul lor extrem de organizat.

Pentru un somn bun, Hemi-Sync pare la fel de eficient ca și somniferele. Directorii care călătoresc cu avionul pe distanțe mari, îl folosesc pentru a depăși efectele diferenței de fus orar.

Alții consideră că e util în reducerea stresului-tensiunii sau ca să joace mai bine, golf.

Ca instrument de învățare, oferă o capacitate mare de concentrare și de fixare a atenției. Într-o anumit curs, la o școală de pregătire guvernamentală, el a crescut abilitățile mental-motorii cu 75%. Într-un alt test, cei care învățau codul Morse și-au îmbunătățit capacitatea de asimilare, cu 30%.

La celălalt capăt al scalei, elevii din ciclul primar din Tacoma au învățat în patru săptămâni, ceea ce de obicei s-ar fi învățat într-un semestru.

Aceste rezultate, precum și altele, ne-au condus la a începe să definim ceea ce făceam și motivul pentru care o făceam. Părea să fie ceva mult diferit de a găsi modalități pentru a declanșa stări de extracorporalizare. Acest lucru ne-a adus la următoarea premisă:

Exprimat simplu, Institutul susține conceptul potrivit căruia (1) conștiința și concentrarea conțin oricare dintre - și toate - soluțiile la procesele vieții, pe care omul le dorește sau le întâlnește; (2) o mai bună înțelegere și apreciere a unei astfel de conștiințe, poate fi atinsă numai prin coordonare și abordări interdisciplinare; (3) rezultatele eforturilor de cercetare sunt semnificative, doar dacă sunt reduse la aplicarea practică, la „ceva de valoare", în contextul culturii sau epocii contemporane.

Acest lucru ne-a condus la conceptul fundamental, potrivit căruia conștiința este o formă de energie în acțiune.

Prin urmare, primul pas trebuie să fie acela de a percepe energia în sine - ceea ce nu este ușor, atunci când te folosești pe tine însuți pentru a te măsura, ca să zic așa. Odată ce este percepută în forma sa brută, cineva poate începe să înțeleagă modul în care este folosită în mod natural. Acest gen de percepție va permite exercitarea unui control mai larg și mai deliberat asupra unor asemenea câmpuri energetice. De la control, aplicarea în forme noi și extinse, reprezintă un pas absolut logic.

Această abordare este o modalitate foarte evazivă de a spune că, dacă poți să găsești lucrul care te face să gândești, îl poți folosi în moduri pe care nu le folosești acum.

3.

PROGRAMUL GATEWAY

În mijlocul anilor şaptezeci, a avut loc un lucru care a schimbat drastic o mare parte din activităţile noastre. El a devenit evident, doar când am privit totul în retroactiv.

Institutul Esalen, din Big Sur, California, ne-a invitat să organizăm un atelier de sfârşit de săptămână, în care să folosim noile noastre metode şi tehnici. Într-un fel, am luat-o ca pe o recunoaştere a ceea ce făceam. Esalen era atunci cunoscut ca o sursă a multor tipuri noi de teorie şi practică psihologică - şi, oarecum, un izvor de abordare intelectuală a minţii umane.

Am acceptat şi am făcut călătoria, nefiind siguri la ce să ne aşteptăm, când vom ajunge acolo. Nu mai lucrasem niciodată cu douăzeci şi patru de oameni în acelaşi timp, în stările de conştiinţă, familiare nouă. Sunt sigur că nici participanţii nu ştiau la ce să se aştepte, în afara faptului că era vorba de experienţe de ieşire în afara corpului. Planificasem un program non-stop, cu hrană disponibilă în orice moment şi întreruperi pentru două cicluri de somn. Eu şi un inginer asociat, Bill Yost, am fost singurii care au condus acest maraton.

Pentru că aveam de-a face cu subiecţi necunoscuţi, am adus cu noi o afirmaţie pe care toţi participanţii trebuia să o memoreze, înainte de începutul sesiunii.

Sunt mai mult decât corpul meu fizic. Pentru că sunt mai mult decât materie fizică, pot să percep ceea ce este superior lumii fizice.

Prin urmare, am dorinţa profundă de a mă extinde, de a trăi experienţe, de a şti, înţelege, controla şi folosi aceste energii mai înalte şi sisteme de energie superioare, întrucât ele pot fi benefice şi constructive pentru mine şi pentru cei care mă urmează.

De asemenea, îmi doresc cu tărie ajutorul şi cooperarea, asistenţa şi înţelegerea acelor individualităţi a căror înţelepciune, dezvoltare şi experienţă sunt egale sau mai mari decât ale mele. Le cer îndrumare şi protecţie faţă de orice influenţă sau sursă care mi-ar putea oferi mai puţin decât dorinţele mele, astfel declarate.

Rezultatele acestui prim atelier de lucru nu au fost spectaculoase - cel puţin din ceea ce am putut noi determina - dar am învăţat mult în urma lui. El ne-a oferit, cu siguranţă, o bază mai largă pentru cercetările noastre experimentale. Practic, am introdus Focus 10 şi diferite aplicaţii simple ale potenţialului acestor stări speciale de conştiinţă. Informaţiile noastre au arătat că am atins acest obiectiv. Participanţii au învăţat ce este starea Focus 10 - minte trează, corp adormit - şi au învăţat cum să o producă în ei înşişi, la dorinţă. Ne-am întors în Virginia, convinşi de faptul că metoda era una practică.

Nu mult după aceea, am început să primim cereri de la persoane fizice şi alte organizaţii, pentru a organiza mai multe asemenea sesiuni. După trecerea în revistă a rezultatelor noastre, am decis că acest lucru ar fi un mod foarte productiv pentru a efectua experimente pe scară largă - pe care cu siguranţă nu ni le-am putea permite altfel. Astfel, am început să realizăm ocazional, sesiuni de weekend. Am numit-o, grandios, *Programul M-5000*, pornind de la premisa că vom avea o bază statistică extraordinară şi un sistem de instruire extrem de sofisticat şi de bine pus la punct, dacă am trece cinci mii de participanţi prin proces. Informaţiile şi experienţa acu-

mulată la un program ar putea fi folosită pentru a modifica fiecare program ulterior, în scopul de a maximiza rezultatele.

Acest lucru a implicat, de asemenea, obținerea de instructori care să desfășoare aceste sesiuni - o sarcină deloc ușoară - și conversia sistemului pentru căști, astfel încât efectul Hemi-Sync să poată fi folosit pe deplin. Dupa primele câteva sesiuni, ne-am dat seama că a fost o nebunie să presupunem că am ajunge vreodată la cinci mii de participanți. De asemenea, am început să înțelegem că pentru participant noi cream o ușă, o fereastră, o deschidere prin care el putea să atingă alte stări de conștiință. Astfel, a devenit cunoscut sub numele de Programul Gateway.

Am făcut destul de puțină promovare - sau chiar deloc - pentru seria de pregătire. Cei care au participat, au auzit despre el de la absolvenți. Pentru că era experimental, fiecare participant a semnat o declarație în acest sens și a fost obligat să raporteze rezultatele, dincolo de sesiunea în sine. Nu toți au făcut asta, dar a fost suficient pentru a obține statistici semnificative. Primele programe au avut loc la sfârșit de săptămână, în moteluri, centre de conferință și alte centre speciale de întâlnire, de pe întreg teritoriul Statelor Unite. Participanții se întâlneau într-o încăpere mare, unde un sistem de distribuție, special conceput de noi, transmitea prin căști, exercițiile de pregătire. Privind retrospectiv, este uluitor faptul că programul a fost eficient, deoarece adesea locul de întâlnire era exact lângă un bar care avea o orchestră live, în timpul nopții. Pentru a rezolva această problemă la nivel local, am montat sistemul într-un mic motel situat la aproximativ opt kilometri de laboratorul nostru, unde aveam comunicare bidirecțională pentru fiecare cameră. Problema majoră a fost că motelul nu avea restaurant și toate produsele alimentare au trebuit să fie comandate în timpul sesiunii. În acest loc am încercat un experiment interesant.

Am dezvoltat un exercițiu în care participanții puteau să deplaseze, simultan, această energie mentală specială, într-un tipar

vizibil de lumină, la câteva mii de metri deasupra motelului. În etapele ulterioare ale sesiunii, într-o noapte târziu, am făcut testul. Ideea era că energia combinată a douăzeci și patru indivizi, ar putea crea ceva ce am putea vedea. Toate luminile exterioare ale motelului au fost închise (motelul însuși era într-o zonă rurală) și, cu ajutorul cronometrului, am știut exact momentul când lumina ar fi trebuit să apară deasupra clădirii.

Patru dintre noi au ieșit afară și au privit în sus, prin întuneric. În prealabil, avuseserăm o mulțime de ocazii ca să ne obișnuim ochii cu întunericul, astfel încât, atunci când semnalul a venit la momentul potrivit, ne-am uitat nerăbdători în sus. Nici unul dintre noi nu a văzut nimic.

Dintr-o dată, inginerul nostru electronist a strigat emoționat: „Uitați-vă mai sus, uitați-vă mai sus!"

Ceea ce am și făcut. Cei mai mulți dintre noi se uitaseră doar deasupra acoperișului motelului. Ne-am uitat mult în sus, cu uimire. Pe cerul înstelat erau niște unde ușoare de lumină roșie, ca de neon. Semănau cu o scurgere de apă, care se deplasa într-un segment al cerului, exact deasupra acoperișului motelului. Fix în momentul în care exercițiul cerea ca lumina să se întrerupă, aceasta a dispărut brusc. Trei minute mai târziu, exercițiul a fost repetat pe bandă, iar undele luminoase roșii au apărut din nou și s-au oprit la semnalul corespunzător. Am observat-o tòți patru și am fost extrem de încântați de rezultat.

Mai târziu am repetat exercițiul, la o sesiune Gateway în California, la o fermă la nord de San Francisco. De data aceasta am avut un inginer cu o cameră foto Polaroid specială, îndreptată în sus, în încercarea de a face o fotografie, dacă fenomenul se repeta. Pentru verificare, s-au făcut două fotografii, chiar înainte de semnalul pentru generarea luminii. În timpul exercițiului, atunci când energia ar fi trebuit să fie la locul anticipat, s-au făcut alte două fotografii. După ce semnalul a fost oprit, s-au făcut alte fotografii.

Au fost prezenți vreo cinci sau șase observatori. Nici unul dintre noi nu a văzut nici un fenomen luminos. Cu toate acestea, când am evaluat rezultatele exercițiului, am examinat fotografii Polaroid. Cele dinaintea semnalul luminos nu arătau nimic; cele două făcute după exercițiu erau la fel. Cele două fotografii luate în timpul exercițiului arătau o sferă cu irizații asemănătoare marmurei, așa cum arată Pământul văzut de la distanță. Motivul pentru care camera a prins imaginea, iar noi nu, a fost explicat de către mai mulți fizicieni și fotografi. Filmul poate „vedea" frecvențele luminoase, ochii noștri nu. Obișnuitele explicații privind reflexiile luminoase, impresionarea filmului etc. au fost, de asemenea, date ca sursă a fotografiilor cu sfera de energie. Filmul neimpresionat dinainte și după a făcut ca cele două fotografii să fie mai importante, întrucât erau în mijlocul pachetului - un loc mai puțin probabil ca filmul să fi fost expus anterior.

Ce face, cu adevărat, Programul Gateway pentru o persoană? Efectul variază atât de mult, încât fiecare pare să-și găsească propriul răspuns. Bineînțeles că mulți au venit pentru posibilitatea de a avea o experiență în afara corpului. De cele mai multe ori, această așteptare nu este împlinită, în timpul sesiunii în sine. În schimb, ei au intuiții profunde și înțeleg sensul de dincolo de *a fi* și de *a face*. Nu sunt deloc neobișnuite experiențele care transformă vieți sau momentele de revelație, necunoscute înainte - și care nu pot fi și nici nu trebuie să fie repetate.

Programul în sine predă starea Focus 10 (minte trează, corp adormit). De asemenea, participanții învață să se deplaseze în ceea ce se numește Focus 12, unde toate datele fizice de intrare sunt oprite și conștiința poate să se extindă și să perceapă în alte moduri decât prin cele cinci simțuri. Acțiunea începe cu adevărat aici, când perspectivele și credințele generale se schimbă drastic. Aici, participantul înțelege cu adevărat că este „mai mult decât corpul său fizic."

Programul Gateway a evoluat astfel, într-un proces unic de explorare și descoperire de sine. Mai întâi învinge Bariera Fricii (de necunoscut, de schimbare), care pare să fie cea mai mare piedică în evoluția individuală. Gândește-te la locul în care te afli acum, ca la o poiană într-o pădure întunecată - o numim conștiința C-1. Vă vom duce apoi în pădure, până la un punct de unde puteți „vedea" încă, poiana familiară. Acel punct reprezintă un indicator (Focus 10). După un număr suficient de drumuri, între indicator și poiană, teama dispare. De la indicatorul Focus 10, știți că întotdeauna vă puteți întoarce în poiană - dacă, dintr-un motiv oarecare, nu vă simțiți bine acolo.

De la indicatorul Focus 10, se stabilește un alt punct, mai adânc în pădure și, probabil, un loc de unde nu se „vede" poiana. Pe acesta îl numim Focus 12. După câteva drumuri între punctele de reper 10 și 12, și acest lucru vă devine familiar și temerile secundare dispar. Știi că, indiferent dacă nu poți percepe poiana (C-1) din punctul Focus 12, *poți* să „vezi" Focus 10 - și de la 10, știi drumul înapoi, la C-1. Procesul este extins spre alte puncte de reper, fiecare mai profund și mai diferit, dincolo de limite mereu depășite.

Odată ce Bariera Fricii dispare, intră complet în joc, unul dintre cele mai mari daruri pentru specia umană. Curiozitatea. Odată ce are instrumentele, participantul este liber să facă ce dorește. El acceptă autoritatea de a face acest lucru - dar și responsabilitatea.

Din proprie inițiativă - fără sugestie, dar prin experiență directă - persoana începe mai degrabă să știe, decât să creadă, că supraviețuiește morții fizice. Nu are nici o importanță ce face el în timpul vieții fizice sau ce crede - el va continua să existe, după ce corpul său fizic moare.

Prin urmare, supraviețuirea dincolo de moartea fizică nu este un sistem de credință, ci un fapt simplu, la fel de natural ca actul de a te naște. Nu există nici o dogmă cu privire la Programul Gateway

- cu excepția faptului că, atunci când începe sesiunea, trebuie să te gândești serios la faptul că ești „mai mult decât corpul tău fizic."

Faptul ca granițele dintre acest sistem energetic-realitate și celelalte, să se întrepătrundă este absolut inevitabil. Multe dintre rezultate sunt prezentate ca reîntâlniri cu prieteni și rude „decedate", precum și întâlniri cu alte forme de energie inteligentă - în general nerecunoscute sau acceptate, de cultura americană convențională.

Repet, dacă ești conștient de efectul de bază al procesului Hemi-Sync - acela de a oferi, simultan, acces la mai multe niveluri de conștiință, ceva ce e mult diferit față de conștiința obișnuită pe care o folosim în cea mai mare parte a vieții noastre de zi cu zi - poți să începi să înțelegi unele dintre rezultatele potențiale.

Prin Programul Gateway, am fost în măsură ca, în ultimii peste zece ani, să efectuăm teste cu procesul Hemi-Sync, împreună cu peste 3.000 de subiecți. Considerând un minim de douăzeci de teste/exerciții individuale pe subiect participant, asta înseamnă peste 60.000 de teste individuale privind eficiența metodei și a tehnicilor implicate. Acesta a fost și este pentru noi, valoarea de bază în ceea ce privește Programul Gateway - o bază de teste de 60.000. În cel mai rău caz, știm că am putut să adormim oamenii de 60.000 de ori - și apoi să-i trezim. Aceasta este o statistică destul de bună de testare a produselor, mai ales una care este neinvazivă, prin impactul său fiziologic.

Cea mai importantă este analiza populației Gateway - cei care au participat la sesiuni, în ultimii opt ani. În primul rând, 41% sunt de sex masculin. Acest procent reprezintă dublul față de norma pentru workshop-urile tipice, care au ca subiect conștienta de sine. Majoritatea cercetătorilor sunt de acord că acest lucru se datorează aspectului științific al procesului Hemi-Sync față de origini mai ezoterice. În al doilea rând, 29% sunt ceea ce am numi specialiști - psihologi, psihiatri, educatori, oameni de știință, ingineri,

etc. Aceștia participă în principal pentru a determina posibile aplicații în domeniile lor de interes. În al treilea rând, vârsta medie este de treizeci și nouă de ani, ceea ce scoate complet Programul Gateway din categoria de vârstă a celor își satisfac doar un capriciu la modă sau a unor grupuri efemere. În final, 83% dintre subiecți participă dintr-un singur motiv și obțin cu totul alt rezultat - unul mai valoros.

Cea mai bună cale prin care putem exprima semnificația Programului Gateway este să vă oferim câteva dintre rapoartele pe care le-am primit în legătură cu programul, de la cei care au participat. Iată câteva dintre acestea:

1,135-CM

„Cea mai palpitantă experiență cu Focus 15 a fost, pentru mine, cea care privește creșterea vibrațiilor; am simțit cum fluxul de energie urcă încet pe o parte a corpului și coboară pe cealaltă, apoi din ce în ce mai repede. Am simțit că voi deveni o spirală, apoi un punct și așa s-a și întâmplat, iar ca o unitate compactă, zburam din ce în ce mai sus .... Dar apoi m-am gândit: nu pot să merg mai departe, mai sus - și într-o clipă „aud": Hei, nu te limita! Bine, atunci, am depășit situația, am acceptat și am țâșnit. M-am simțit proiectat ca o navetă spațială în univers, spre stele - o altă entitate integrată în Totul. Acest sentiment de unime a fost o bucurie și o fericire de nedescris!

„Lecția profundă pe care am învățat-o din acest exercițiu a fost că, deși am auzit și am citit de multe ori, că suntem ceea ce credem, că ne limităm prin mintea noastră, acolo am simțit ceva unic, cel puțin pentru mine, prin faptul că am învins îndoielile sau limitările de care numai eu sunt responsabil."

1644-CM

„... În acea dimineață, după ce m-am plictisit să țin sistemul solar în mâini (nu pot să cred că am spus asta!), așa cum îmi recomanda banda, am vizualizat „ușa" albastră a Focus 15. Întrucât nu am găsit nimic acolo, am continuat cu roșu, galben, roz, verde, violet și, în cele din urmă, cu albul. Folosind alb ca „Nivel 21," am continuat cu „26", unde am primit (și am continuat să primesc) mesaje pentru alte persoane din program. Mai târziu am trecut la „27", unde îl găsisem anterior, pe tatăl meu. Simțind că era ocupat, am decis să încerc teritorii necunoscute (pentru mine).*

„Concepând un contor digital, am navigat înapoi prin întuneric, pe măsură ce contorul derula numerele, mai repede decât puteam eu să le citesc. Undeva, în apropiere de ceea ce am perceput a fi 100 (98?), m-am oprit și am văzut mulți oameni care se plimbau: Arătau ca niște holograme, dar transmiteau mesajul de a fi „în viață." Unii m-au ignorat, unii s-au îndepărtat, dar câțiva s-au apropiat de mine, cu mare bucurie. Am simțit că aceștia din urmă simțeau că sunt exilați și credeau că eram acolo, ca să-i călăuzesc înapoi. I-am întrebat despre ceilalți și mi s-a spus că unii doar explorau zona și că vor reveni la trupurile lor, atunci când vor simți nevoia să o facă, în timp ce alții așteptau ca trupurile lor să moară, ca să se poată elibera. Totuși, cei care-mi vorbeau, mi-au spus că au ajuns acolo accidental și nu au mai putut să se întoarcă fără ajutor.

„În acel moment, Bob, ți-am auzit abia perceptibil, vocea care îmi spunea: „Veți reveni acum la Focus 10." Panicat, am simțit că am nevoie de vocea ta, pentru a-mi găsi drumul înapoi. Am încercat să mă atașez de cineva, dar nu am putut

* Conștiența extinsă dincolo de dimensiunea „timp"și „spațiu". Timpul nu există N.A.

și m-am întors la Unitatea mea CHEC într-o fracțiune de secundă – cel puțin așa mi s-a părut. Cu un mare suspin de ușurare și cu câteva gânduri inutile, am reexaminat experiența – și o fac din nou, în momentul în care scriu aceste rânduri:*

1. *Nu cred că a fost un vis. În timp ce scriu, la două săptămâni după ce a avut loc evenimentul, sunt în continuare copleșit de un sentiment că a fost ceva foarte profund.*
2. *Nu cred în coincidențe. Deși implicațiile nu-mi sunt clare, simt că există un motiv pentru care am trăit ceva la care nu m-am gândit niciodată conștient.*
3. *Realitate: Există oameni în diferite instituții, care sunt catatonici sau în comă și pe care știința medicală nu a putut să-i reanimeze."*

4659-CM

„Acum mă gândesc la ceea ce, pentru mine, este o mare probabilitate – respectiv că aproape tot ce poate fi transpus în cinci simțuri fizice, limbaj, gândire orientată, este o iluzie. Percepția extrafizică este termenul cel mai apropiat prin care pot să descriu ce înseamnă realitatea supremă pentru mine, acum.

„Când încerc să percep realitatea supremă, (lucrul la care cred că vă referiți, atunci când folosiți cuvântul „acasă"), trăiesc experiența vidului și a fericirii absolute. Vid, nu pentru că este gol, ci pentru că încerc să-l trăiesc cu ajutorul proceselor mentale care sunt cuplate la cele cinci simțuri fizice și care au obiceiul de a percepe iluzia. Încerc să-mi folosesc computerul biologic care creează iluzia, pentru a percepe dincolo de limitele aparente ale iluziei. Este ca și cum

* Controlled Holistic Environmental Chamber. *Cameră de mediu holistic controlat* N.tr.

ai încerca să miroşi o floare, cu urechea. Trăiesc fericirea absolută, deoarece starea emoţională este singurul instrument perceptual pe care-l pot folosi, pentru a percepe dincolo de iluzie. Dacă există alte instrumente perceptuale care îmi sunt disponibile, ele sunt fie atrofiate de lipsa de utilizare – şi trebuie cumva să fie reactivate – sau trebuie activate, încă de la început.

2312-CF

„... În timpul unui exerciţiu de respiraţie „Rebal", am trăit ceea ce a fost începutul unor întâmplări destul de derutante. Din motive necunoscute mie, m-am trezit brusc într-o cutie neagră – un vid de întuneric total. Era ca şi când aş fi fost purtat de la o extremă la alta – de la senzaţie totală, la lipsa de senzaţie. Frustrarea a început să mă copleşească, pentru că mi-am dat seama că era destul de greu să găsesc o cale de ieşire din acest vid vast. În următoarea mea bandă, am început să simt din nou întunericul şi în acel moment am început să mă îngrijorez. La următoarea noastră masă, am menţionat ceea ce i se întâmplă instructorului nostru, în speranţa că mi-ar putea oferi o soluţie.

„În timp ce discutam, problema mea a fost auzită de câţiva bărbaţi aşezaţi la o masă, care păreau că ascultă. Mai târziu, unul dintre ei m-a luat deoparte, pentru a-mi explica. El mi-a spus că unii dintre bărbaţii din grupul lui au avut câteva fantezii cu mine, în timpul experienţelor lor cu banda – de aici toate vibraţiile sexuale pe care le percepeam. De asemenea, mi-a spus că, pentru că le-a fost greu să-şi înfrângă atracţia sexuală, mă puneau în „cutia lor de conversie a energiei" (un loc în care se lasă în urmă problemele), înainte de a se aventura în alte stări de conştiinţă. Cu toţii au ajutat la plasarea mea în vidul întunecat, astfel încât să nu le

distrag atenţia! La început, acest lucru m-a deranjat. Cum au îndrăznit să-mi influenţeze experienţele! Cum au îndrăznit să-şi lase energia sexuală să aibă atâta control asupra mea! Încă mă mai minunez de cât de puternice sunt gândurile şi că influenţa mentală a trei bărbaţi concentraţi asupra mea a fost absolut copleşitoare. În acelaşi timp, m-am simţit oarecum naivă pentru că nu am sesizat semnele mai devreme, dar eram prea preocupată de modul în care workshopul m-a schimbat, astfel încât am devenit extrem de interesată de ceea ce gândesc alţii.

„Dar asta nu a fost totul ... Mi-am transformat iritarea de a fi folosită ca un „obiect sexual" – chiar dacă a fost doar o proiecţie – şi am început să mă întreb ce aş putea câştiga din această experienţă. M-a făcut să gândesc şi din alte perspective – ce anume din ceea ce avea să urmez,e îmi va schimba cursul vieţii.

„Şi s-a întâmplat, pur şi simplu, pentru că le-am cerut, cu toată sinceritatea, forţelor divine, să pot trăi dragostea spirituală. Nu am cerut să fiu beneficiarul acesteia, ci să învăţ cum să le-o ofer altora, cât pot de mult. Cererea mea a fost împlinită:

„Pe măsură ce am intrat în următoarea bandă audio, am păstrat acest gând în minte – am vrut să ştiu cum ar fi să simt o parte din iubirea din univers, într-un sens, să fac cu adevărat dragoste cu o parte din mine, cu o parte din fiecare. Am plecat din propria mea Unitate CHEC în acel moment (într-un mod nonfizic; experienţă în afara corpului) şi am simţit nevoia de a-i vizita pe ceilalţi participanţi Gateway. Rătăcindu-mă într-o cameră, l-am chemat încetişor pe unul dintre ei. El a părut surprins să mă vadă şi i-am spus să nu se alarmeze, că eram acolo doar pentru a-i trimite iubire – şi apoi am plecat, după ce i-am trimis un sărut rapid de la

revedere. (Mai târziu, această persoană şi-a amintit că a auzit o voce blândă în ureche, chemându-l pe nume. A spus că în acel moment a simţit un val de iubire, dar nu era sigur de unde venea sunetul.)

„Apoi, destul de neaşteptat, o forţă puternică m-a atras brusc către o anumită încăpere - la o anumită Unitate CHEC. M-a luat prin surprindere, întrucât omul din unitate era cineva pe care nu-l cunoşteam foarte bine. De fapt, era singura persoană de la workshop, cu care nu avusesem niciodată şansa de a vorbi cu adevărat. Era un psiholog tânăr şi plăcut, însă din nu ştiu ce motiv, păream să ne evităm reciproc, în mod intenţionat.

„Dintr-o dată, am avut un sentiment că ştiu totul, întrucât mi se părea că plutesc deasupra sa, că vibraţiile lui erau vibraţiile mele. Am avut o dorinţă copleşitoare să mă contopesc, să mă simt parte din el - să devenim unul. A fost, cu adevărat, una dintre cele mai puternice şi mai clare experienţe.

„I-am dat atât trupul cât şi sufletul, până când a apărut acest val extraordinar de energie, care ne-a zguduit şi a explodat în noi. A fost o experienţă care este dincolo de cuvinte, întrucât iubirea, totală şi absolută ne înconjura mai puternic decât se poate trăi sau imagina pe Pământ. Cu cât dădeam mai mult, cu atât primeam mai mult- şi nu voiam să se oprească. Voiam să-i dau şi mai mult. A fost ca şi când două energii perfect la unison, deveneau, în sfârşit, una. (Îmi amintesc cum mă gândeam că, prin comparaţie, sexul fizic păleşte.)

„Amintiri ale unor vieţi anterioare, trăite împreună, m-au copleşit sub forma unor străfulgerări de lumină. Am vorbit în această stare şi am ajuns să înţeleg că această experienţă putea să se întâmple doar la finalul workshop-ului, după cum s-a şi întâmplat, pentru că fiecare dintre noi ar fi

fost distras, dacă ne-am fi „întâlnit" mai devreme - poate chiar ne-am fi stânjenit alte experienţe de evoluţie, din acea săptămână. În această experienţă, a fost o întâlnire a minţilor noastre şi am ştiut că întâlnirea noastră a fost mai mult decât o coincidenţă - ea a fost predestinată.

„Am trăit cu adevărat tot ce am cerut - şi mai mult decât atât - iar când am revenit în sala de şedinţă, după bandă, era o acumulare neobişnuită de energie şi oamenii păreau să zboare. L-am văzut pe „el", în timp ce coboram scările, pentru a mă alătura grupului şi s-a uitat la mine entuziasmat, extaziat, ca şi când ceva cu totul incredibil i s-ar fi întâmplat. Încă nu spusesem nici un cuvânt, dar el a repetat încet, de câteva ori: „Mulţumesc. Mulţumesc." M-am simţit euforică - stabilisem contactul. Am comparat experienţele noastre individuale, asigurându-ne că fiecare dintre noi nu influenţa povestea celuilalt. Nu a contat - poveştile noastre s-au potrivit ca piesele unui puzzle, potrivindu-se şi întregindu-se perfect. Amândoi ne-am folosit toate simţurile - cel mai puternic fiind pipăitul.

„După această experienţă, ne-am întâlnit mai târziu să împărtăşim totul şi cu alţii. Suntem deja de doi ani împreună - evoluând şi iubind împreună.

„Asta am învăţat eu din experienţa cu Gateway - dar am fost cu adevărat norocoasă, pentru am obţinut totul. Nu doar cireaşa de pe tort - ci întregul tort!"

Astăzi, Programul Gateway se desfăşoară pe o perioadă de şapte zile, la Centrul nostru din Virginia. Centrul este special conceput pentru derularea Programului Gateway. Nu mai trebuie ca participanţii să se întindă pe podea, pentru exerciţiile înregistrate. În schimb, Centrul oferă acum ceea ce se numesc Unităţi CHEC (Camere de mediu holistic controlat), care asigură o izolare similară celei oferite de cabinele noastre de laborator, iniţiale. Nu numai că

exercițiile înregistrate se desfășoară cu ajutorul căștilor din Unitatea CHEC, dar participantul doarme acolo pe timpul nopții. Întrucât seamănă mai mult cu o cușetă de la vagonul de dormit, unii simt inițial că nu pot dormi în prima noapte, probabil din cauza unui sentiment de claustrofobie. Prin monitorizarea mediului, în cadrul Unității CHEC - aer proaspăt, controlul temperaturii și al sunetului - principala problemă după a doua noapte este să te trezești, întrucât somnul în izolare este atât de productiv și de odihnitor. Întrucât ajută la atingerea unei stări de somn complet, unii participanți și-au construit Unități CHEC, în propriile lor case.

Deoarece Programul de Gateway este atât de greu de produs și de coordonat în mod corespunzător, în fiecare an cântărim valoarea continuării lui. Luând totul în calcul, el nu este cu siguranță un succes financiar, deși se pare că suntem singurul centru de cercetare care pune taxe pentru privilegiul de a fi voluntar. De fiecare dată când ne gândim să renunțăm, primim - ca prin coincidență - câte un raport de la un absolvent, care ne spune cât de importante și de constructive au fost rezultatele participării lui program.

Astfel încât programăm Gateway în continuare.

ECHIPA EXPLORER I

Printre diverse sesiuni Gateway, vizitatori - de la psihologi și electroniști, la copii ai anilor șaptezeci cu rucsacuri în spate și răspunsuri pe e-mail la celelalte cărți - ne-am continuat programul nostru de cercetare în laborator, cu grupul de voluntari, care a devenit mult mai competent în a atinge alte forme de conștiință, inclusiv starea de ieșire în afara corpului. Cu toate acestea, evenimentele personale din viața lor (cum ar fi mutarea într-un alt oraș), a redus grupul săptămânal obișnuit, la șase persoane. Acestea erau un fizician, un inginer electronist, un director executiv la servicii sociale, un psiholog transpersonal, un șef de birou și un consilier în psihiatrie. Mi-ar fi plăcut să folosesc numele reale, dar mai mulți au simțit că angajatorii lor nu ar avea o părere prea bună, dacă ar ști ce fac ei. Prin urmare, nu voi da nici un nume.

Unul dintre aspectele cele mai ciudate a fost faptul că experiențele lor au fost similare cu ale mele, numai în etapele preliminare. Ele au putut să reproducă experiențele mele de extracorporalizare - și au și făcut-o - dar după aceea nu păreau să mai existe asemănări. Poate că aveau un monitor cu care puteau să comunice; în unele privințe ei au avut libertăți pe care eu nu le-am avut niciodată.

Astfel încât imaginea este clară: Subiectul stă întins pe un pat de apă, într-o încăpere de 2,50 m pe 3 m, întunecată, ecranată acustic și electric (de obicei, cabina 2, favorita tuturor, nu știm din ce motiv). Cabina are propriile metode de control al aerului condițio-

nat şi încălzirii. Electrozii pentru monitorizarea stărilor fiziologice sunt lipite pe cap, degete şi corp. Un microfon atârnă la aproximativ cincisprezece centimetri deasupra feţei. Căştile audio acoperă complet, fiecare ureche. Cel mai important lucru este ca subiectul să se ducă la baie, pentru a se asigura că vezica urinară este goală. Prea multe sesiuni au fost abandonate, deoarece subiectul a avut o „problemă" în corpul fizic, pentru ca apoi să descopere că nu a fost decât o vezică urinară dilatată. Evident că relaxarea fizică totală încurajează acest proces fiziologic.

În camera de control, situată la şase metri distanţă pe coridor, un monitor uman (eu sau altcineva) comunică verbal printr-un sistem de sunet, cu persoana din cabină. De asemenea, monitorul transmite sunet Hemi-Sync în căştile subiectului - fie pentru a-i testa reacţiile la noi frecvenţe, sau pentru a-l ajuta să atingă starea de conştiinţă dorită. Monitorul observă şi notează schimbările ce apar în înregistrările aparatelor, în ceea ce priveşte condiţia fiziologică a subiectului. Adesea, un asistent este acolo, pentru a ajuta în prelucrarea datelor.

Iată un raport tipic - începutul unei EÎC, transcris dintr-o înregistrare timpurie din timpul unui experiment:

SS/ROMC (şef de birou) după 7 minute, test # 188

„Acum merg rapid printr-un tunel - stăteam în picioare şi acum sunt, pur şi simplu, aspirat prin acest tunel. Este foarte îngust şi mă deplasez foarte repede. Acum pot vedea un punct de lumină, la celălalt capăt. Mă îndrept rapid spre el. Este ca şi când aş fi pe un gen de fascicul luminos, care mă propulsează. Ies. Mă îndrept către o dimensiune diferită şi am încetinit complet. Sunt exact la deschiderea acestui punct. Acum intru uşor şi totul este verde. Este atât de luminos, încât aproape mă orbeşte, dat fiind că vin dintr-un tunel întunecat. Este un sentiment diferit. Acum se simte o energie

foarte puternică, ce pare să mă apese. Este un sentiment minunat acum. Este un nou nivel de energie. Simt o putere puternică ... totul în jurul meu este verde. Este atât de strălucitor, încât îmi ia un minut să mă adapteze şi să absorb locul în care mă aflu."

Era o „mică" problemă. Odată ce subiecţii noştri treceau prin lumină, sau atingeau starea de ieşire din corp, ei nu mai erau deosebit de interesaţi să caute, oră după oră, tipare de frecvenţă audio eficiente. Ei îndeplineau în continuare sarcinile, dar dincolo de tunel şi în lumina. Să-i ţii la fermă nu era un lucru uşor. Aşa că trebuia să ne jucăm un pic.

Şi asta am şi făcut. Am trimis subiecţii să exploreze Luna, pe care au găsit-o foarte plictisitoare. Am mers în alte părţi ale sistemului solar, pe alte planete, şi nu au găsit, în măsura în care am putut noi stabili, decât kilometri întregi de cratere şi munţi sau, pur şi simplu, straturi de materie turbulentă - fără vegetaţie şi fără niciun semn de viaţă, nimic care să atragă cu adevărat atenţia noastră umană. Am descoperit că, într-o stare ca EÎC, părea să existe un alt fel de conştiinţă. Perspectiva subiectului era diferită. De exemplu, ceea ce la noi în camera de control reprezintă un minut, putea să devină ore sau eternitate, pentru voluntarul din cabină. Acesta a fost momentul în care am început să-i numim echipa Explorer.

Ca majoritatea oamenilor, aveam ideea sau speranţa că există viaţă inteligentă, undeva printre miliardele de stele pe care le putem percepe fizic. Prin urmare, în jocul nostru, am trimis echipa Explorer dincolo de sistemul solar, la ceea ce părea o schimbare aproape instantanee de localizare. Instrucţiunea era ca ei să continue, până când percepeau ceva interesant. Au trecut de alţi sori, au găsit alte planete, dar nu şi viaţă inteligentă. Părea să fie un univers steril.

Schimbarea a venit în 1974 şi a avut loc pentru toţi Exploratorii noştri, pe parcursul a câteva săptămâni. Unii nu se întâlniseră

niciodată, deci nu a existat comunicare între ei. Privind înapoi, pentru a examina motivul acestei schimbări masive, singurul lucru pe care l-am putut găsi a fost: am introdus afirmația realizată pentru Programul Gateway, la începutul fiecărei sesiuni experimentale în laborator. În afară de asta, nu am făcut modificări semnificative în ceea ce privește frecvențele Hemi-Sync, mediul de bază, sau metodele de prezentare. Este posibil ca a doua parte să fi fost catalizatorul:

... De asemenea, îmi doresc cu tărie ajutorul și cooperarea, asistența și înțelegerea acelor persoane a căror înțelepciune, dezvoltare și experiență sunt egale sau mai mari decât a mea. Le cer îndrumare și protecție față de orice influență sau sursă care mi-ar putea oferi mai puțin decât dorințele mele astfel declarate.

A fost ca și când, brusc, s-ar fi ridicat o perdea. Aproape de fiecare dată când unul dintre exploratorii noștri intra în starea de extracorporalizare, sau, pur și simplu, într-o stare Focus 12 avansată, întâlneau ființe inteligente care erau mai mult sau mai puțin dispuse să comunice - și puteau să o facă. După mai mulți ani în care nu găsisem nimic, efectul asupra noastră a fost copleșitor. Uneori nu am știut cum să reacționăm. Iată o parte din înregistrarea de la dosar, cu privire la una dintre aceste întâlniri de la început.

SS/TC (fizician) XAL - minutul 8:12, test # 332

„Înapoi la 12. Am avut două întâlniri - prima cu o inteligență nevăzută, care mi-a răspuns la o cerere generală de comunicare. Ceva de genul „o să vorbesc cu tine", dar era evident că el (cred că spun „el", pentru că am avut sentimentul unui „el") dorea să asculte și mi-a zis: „Ei, bine, despre ce vrei să vorbim?" Și, în timp ce încercam să obțin unele informații despre el, despre mediul său, am avut sentimentul că era supărat că a fost deranjat. Ca atunci când lovești accidental, un pieton ocupat din New York. Al doilea a fost mult mai interesant. La cea de-a doua comunicare, nu am perceput numai o inteligență, ci am primit o imagine vizuală completă. De sex feminin, spre patruzeci de ani, a fost foarte încântată să comunice, s-a oferit să mă însoțească și mi-a arătat o mare parte din acel loc. Nu știu cum să-l descriu altfel. Am mers până la un perete și două uși mari s-au deschis și nu era nimic impresionant acolo, dar ea credea că aceste marcaje și neregularități ale suprafeței erau ceva deosebit. Nu știu de ce. Nu mi s-a părut nimic interesant. Am întrebat-o dacă avea cunoștințe despre existența materiei fizice, așa cum o știu eu, iar ea mi-a cerut să-i explic. Eu chiar nu am știut cum să-i explic ce e materia fizică, astfel încât am întrebat-o dacă era de acord să mă întorc mai târziu și că aș vrea să raportez despre această întâlnire. A părut un pic consternată că plecam la jumătatea turului, dar mi-a spus: „În regulă" și asta ne aduce în momentul de față."

Monitor: „Foarte bine. La întoarcere, încearcă să înțelegi tipul de energie care se folosește acolo."

(Interval de timp scurs: 3 minute)

„Bine, m-am gândit că mai bine mă întorc să spun ce s-a întâmplat, înainte să uit mare parte din ce se petrecuse. Am restabilit contactul cu aceeași femeie. A fost destul de surprinsă de faptul că am revenit. Încântată. Mai întâi, am început să mă întreb cum se percepe această inteligență pe ea însăși. Îmi impuneam, oare, propria mea imaginea de formă umanoidă de sex feminin? Și am discutat acest lucru, înțelegând faptul că eu cream această imagine a ei și nu puteam spune, cu siguranță, dacă aceasta este propria ei imagine despre sine sau nu. Și ea își crea o imagine despre mine, care să semene cu ceva ce îi era familiar și, pentru că nu puteam ști dacă aceste imagini corespun-

deau realității, am renunțat la întrebare. Apoi am început să simt o mâncărime intensă pe gât și am încercat să-i explic că eu existam într-o altă realitate în afară de cea pe o împărtășeam cu ea, că am un corp fizic în altă parte, că acesta simte o mâncărime pe gât care-mi tulbura concentrarea și că acesta era motivul pentru care păream să dispar și să apar. I s-a părut incredibil. Nu cred ca m-a crezut. Pur și simplu, a ignorat această afirmație, așa cum ignori pe cineva care spune un lucru irațional. Am întrebat despre aspectul ei fizic. M-a dus într-un alt loc, unde era o altă entitate. Acesta era bărbat și exista o suprafață de scris, asemănătoare cu o tablă - dar nu era o tablă - pe care a încercat să-mi explice cum erau lucrurile de acolo. Nu am înțeles nimic. Semnele pe care le-a făcut pe această suprafață - pe această tablă, erau complet neinteligibile pentru mine și, după câteva eforturi, am renunțat. Am încercat să apelăm la imagini. Tot timpul am putut comunica telepatic. Cu imaginile a fost bine. A desenat câteva imagini și, din schimbul telepatic, am simțit că și știința lor, concepția privind existența și realitatea lor era în multe moduri similară cu a noastră, în sensul că erau fixați în acea realitate și nu puteau călători în afara ei - așa cum călătorisem eu din realitatea mea fizică, în a lor. Nu știu dacă ei credeau că există o altă realitate în afară de cea a lor. Aveau legi fizice asemănătoare cu ale noastre, în sensul că obiectele din realitatea lor respectau legi specifice. Am încercat să văd dacă vreuna dintre legile lor este similară cu a noastră - cum ar fi gravitația. A fost foarte dificil de stabilit. Nu am putut să separ ceea ce era concepția lor despre realitate. Tot ce am putut face a fost să transpun în propriile mele concepte - adica nu i-am văzut plutind prin aer - dar dacă asta însemna că există gravitație, ca la noi, sau dacă se datora propriei mele gândiri -că umanoizii nu plutesc în aer - nu puteam spune. Dar am simțit că au legi fizice fundamentale, care guvernează obiectele

din realitatea lor. Ei nu mișcau lucrurile din jurul lor, cu ajutorul proceselor de gândire sau cu ceva de genul ăsta. Părea o ca o realitate fizică terestră, deși nu am recunoscut multe dintre dispozitivele și structurile lor, care păreau foarte străine, iar ei păreau a fi fixați și izolați în cadrul acestor dispozitive și structuri. Cumva eu le apăream ca fiind unul de-ai lor. Poate că ar fi trebuit să încerc să aflu de unde cred ei că vin sau cine cred ei că sunt."

Iată o altă relatare, pentru a vă oferi un alt punct de contact:

SS/JCA (Director servicii sociale) minutul 6:27, test # 356

„Vorbesc cu omul meu verde și refac de mai multe ori drumul care merge spre locul în care sunt ei ... și aflu de ce are această haină verde. Mi-a spus că nu are nevoie de ea, dar că eu aveam nevoie de ea, pentru a mă simți mai confortabil alături de el. A adăugat că mai am încă unele temeri, astfel încât doreşte ca eu să mă obişnuiesc cu a ieși și a intra înapoi în corpul meu ... Vreau să stau și să vorbesc cu el ceva mai mult ... s-a așezat și mi-a vorbit despre mine și locul unde mă aflu. Mi-a spus că el este un fel de supraveghetor al meu. Și că e responsabil, oarecum responsabil de evoluția și dezvoltarea mea. Supraveghetor în acest contact și responsabilitate. Se pare că a trecut printr-o mulțime de vieți diferite ... iar eu nu știu dacă acestea sunt o parte din el, sau nu.

„Mă simt foarte confortabil aici, complet integrat și am mai simțit asta și înainte. Cred că am făcut unele progrese, pentru că, de data asta, nu am avut nevoie de ajutor de la alții. M-am trezit că sunt acolo, în fața lor. Mai degrabă ca un vot de încredere, decât orice altceva. L-am întrebat ce face aici și mi-a răspuns: „Iată, asta este ceva ce încerci să identifici. Aici nu este... aici nu contează." Nu știu de ce, dar mă simt foarte obosit. Simt că sunt pregătit, dintr-o dată, să

revin. Am observat asta înainte, că era ca o străfulgerare, dar era întuneric aici. A fost o surpriză pentru că a fost exact ca un fulger de lumină."

Mult mai semnificative au fost cazurile în care Exploratorii noştri s-au „împrietenit" repede cu o fiinţă sau fiinţe (entităţi?), care nu păreau să aibă un interes special în legătura cu Exploratorul. Iată un exemplu de răspuns primit de un explorator, în acest sens:

SS/BY (inginer electronist) minutul 26:20, test # 325

„Am refăcut legătura cu sursa, i-am cerut câteva informaţii şi am întrebat-o cu privire la perspectiva sa şi dacă cunoştea Pământul, iar răspunsul a fost: „Da, acela e teritoriul meu." Am recepţionat ideea că Pământul cade, într-un fel, în sarcina sa. De asemenea, că el şi alte entităţi ne sunt puse la dispoziţie, pentru a ne ajuta să maximizăm sau să trecem prin experienţele noastre terestre. Adică, nu să trecem „peste", în sensul de a scăpa mai repede de ele. Mă refer la faptul că ne ajută să înţelegem cât mai mult posibil. Ei sunt acolo ca învăţători sau ajutoare şi nu au sarcina specială de a avea grijă de Pământ. L-am întrebat apoi despre condiţiile geologice din următorii zece ani. A preluat date din mintea mea, şi-a dat seama la ce mă gândeam şi mi-a spus: „Eu nu ştiam că informaţiile acestea vă sunt disponibile." A fost surprins de faptul că aceste informaţii au fost publicate sau făcute cunoscute. Nici măcar nu era conştient de faptul că asemenea informaţii erau la dispoziţia noastră."

Un alt tip de întâlnire a avut loc după cum urmează:

SS/SHE (consilier psihic) minutul 16:14, test # 314

„... Punct de lumină. În afară de asta, nu percep nimic."

Monitor: „Cum simţi lumina?"

„Ca o stea. Când mă concentrez pe ea, încep să plutesc."

Monitor: „Simte lumina."

„Acum ei se apropie, acum mă apropii de ei."

(Interval de timp scurs: 02:55)

Voce nouă: *„Ce faci?"*

Monitor: „Sunt foarte bucuros să te întâlnesc. Sunt foarte recunoscător că ai venit."

Voce nouă: *„Este greu să ajungi aici."*

Monitor: „Care este dificultatea?"

Vocea nouă: *„Sunt multe straturi prin care trebuie să treci".*

Monitor: „Suntem foarte, foarte recunoscători că ai trecut prin straturi, către noi. Te vom ajuta în orice mod posibil."

Vocea nouă: *„Tiparul ei de culoare este foarte bun. Trebuie să găsim o modalitate de a o ajuta să se elibereze."*

Monitor: „Ai vreo recomandare?"

Vocea nouă: *„Trebuie să existe o perioadă în care ea să pătrundă foarte adânc."*

Monitor: „Atunci, ai sugera o perioadă preliminară mai lungă?"

Vocea nouă: *„Posibil. Va fi, mai uşor, pe măsură ce încrederea creşte. Mai există încă multă frică."*

Monitor: „Sunt foarte recunoscător pentru grija ta pentru ea."

Vocea nouă: *„Acum simte multă dizarmonie. Am dus-o într-un loc unde se poate odihni."*

În acest caz, subiectul nu a avut nici un fel de amintire legată de eveniment sau întâlnire. Ultimul lucru pe care şi l-a amintit a fost că lucra cu culori. Modificările apărute în calitatea vocii şi pe instrumentele de monitorizare susţineau ideea unei alte „prezenţe" sau personalitate, în corpul EI. Am purtat multe discuţii pe tema oportunităţii de a continua în această direcţie, în ciuda entuziasmului şi interesului imens generat în cadrul grupului nostru. Bănuiesc că în acea etapă nu cunoşteam metode reale pentru a „opri"

o astfel de comunicare. Bănuiesc, de asemenea, că nimeni nu a vrut să o facă - cel puțin - și cel mai puțin, eu.

Un explorator a dezvoltat o relație foarte strânsă cu ceea ce păreau a fi patru sau cinci ființe, dintre care una acționa ca purtător de cuvânt. Iată transcrierea înregistrării unui pas important în această relație.

SS/ROMC (șef de birou) minutul 8:05, test # 306

„Urmăream ce se întâmplă și trăiam, în același timp, experiența. Cele patru ajutoare m-au ajutat să mă ridic, întrucât acest corp energetic a venit, pur și simplu, în corpul fizic. Ele au ajutat la ieșirea și ridicarea corpului meu energetic și m-am simțit foarte ușoară și foarte, foarte bine - și atunci am avut sentimentul că această formă de energie mi-a fost oarecum implantată sau, cu alte cuvinte, era în corpul meu atunci. Doar îmi energiza corpul. Eram în lumină și bine protejată, mă simțeam bine în afară, mă simțeam foarte ușoară și apoi am putut să simt acea energie de a fi. O persoană vorbea despre cum ar putea sau ar dori să-mi folosească corpul ca un gen de mijloc de emisie între dimensiuni. Voi putea să ies și să mă simt foarte în siguranță, încrezătoare cu aceste ajutoare și cu lumina, dar și fericită și voi putea în continuare să observ, dacă doresc, ce se întâmplă cu ființa de energie."

Monitor: „Doresc să realizeze un alt experiment acum?"

„Bine. Simt că poate doresc să experimenteze un pic vorbirea prin corzile mele vocale, dar nu sunt încă destul de departe ca să nu intervin. Acest lucru se va obține cu practică și experimentări și apoi, pe măsură ce voi învăța să fiu mai puțin - vreau să spun, să fiu mai relaxată, să las lucrurile să curgă și să nu-i permit minții să oprească procesul. Cu cât exersează mai mult, informațiile vor putea să circule mai rapid, astfel încât ei vor doar să experimenteze doar pentru o perioadă scurtă, încer-

când să transmită câteva gânduri cu ajutorul corzilor mele vocale și a facultăților mele mentale, ca să zic așa. Deci, vom vedea ce ...: vom încerca să vedem ce se întâmplă."

Monitor: „Bine. Voi fi aici dacă vei avea nevoie de mine."

„Bine."

(Interval de timp scurs: 3:23)

Vocea nouă: *„Salutări. Vă vorbesc prin aceste corzi vocale și aș dori să comunic cu această tânără, pe măsură ce observă ce se întâmplă. Corpul ei fizic pare să se încălzească foarte rapid. Uneori va fi într-o fază rece, dar alteori va fi într-o fază de încălzire, iar moleculele corpului energetic, care lucrează prin intermediul corpului ei fizic, lucrează într-un ritm mai rapid. Prin urmare, chiar în acest moment, există o senzație de căldură în jurul acestui corp. Această tânără doamnă va înțelege ce se întâmplă, atunci când vom veni prima dată, în aura ei. Va apărea senzația de căldură și, pe măsură ce va deveni mai relaxată și va putea să-și înceapă plutirea deasupra corpului ei fizic, va trăi senzația de răcoare și de relaxare - relaxare completă, sentimentul de pace și de siguranță totală. Și atunci va urma etapa luminii și a o răceală care o va cuprinde și va ști că iese ușor din corp - dar va avea tot timpul control complet, dacă dorește acest lucru. Ea este întotdeauna acolo pentru a observa, a vorbi în orice moment, sau poate chiar alege să păsească în alte dimensiuni. Vor fi cei care o vor ajuta în aceste alte dimensiuni și, în timp ce se întâmplă acest lucru, vom încerca să aducem informații prin intermediul acestor corzi vocale. Acesta este un experiment special de intrare în dimensiunile cunoașterii, iar acest lucru nu ar putea fi niciodată făcut fără voi, fără cunoștințele pe care le aduceți și fără marea lumină și încredere cu care ați învăluit acest proiect la care lucrați. Am lucrat cu alții, care vin, pe măsură ce ajungem în diferite dimensiuni și niveluri. Nu vom spune inferioare sau superioare - ele sunt di-*

mensiuni de Lumină, pe măsură ce intrăm pe diferite niveluri. Este mai uşor să aducem cunoaşterea. Lucrez acum la nivelul la care este această entitate în prezent, dar vom lucra împreună pe diferite niveluri. Există şi alţii care lucrează cu ea. Spun „noi", deoarece de fiecare dată când vom veni, vom veni ca un grup; mai există şi alţii care sunt asistenţi şi vor fi întotdeauna aici, pentru a ridica nivelurile de energie şi pentru a lucra. Şi spunem că faceţi exact ceea ce este necesar pentru a ajuta situaţia să fie în acea stare de perfecţiune, prin care energiile pot fi eliberate pe alte niveluri de conştiinţă. Şi acum ne vom retrage şi îi vom permite să intre pe deplin înapoi în trupul ei. A fost o plăcere. Vă mulţumesc, dragi prieteni."

Încrederea ei în grup a fost atât de mare, încât ajutorul lor a fost, în mare parte, procedura de operare standard. De exemplu, pentru a o ajuta să iasă din corp, patru dintre aceste fiinţe se poziţionau câte două pe fiecare parte şi pur şi simplu o „ridicau." Acest lucru a făcut ca totul să fie mult mai simplu.

Un eveniment interesant în acest program deosebit a avut loc câteva luni mai târziu. ROMC Explorer avea, de obicei, o sesiune de laborator, miercurea la ora cinci. În această zi de miercuri specială, ea anulase întâlnirea, cu mai multe zile înainte. Coincidenţa a făcut ca în acea miercuri, un psiholog de sex feminin din zona Washington să vină la noi în vizită. Era destul de sceptică faţă de ceea ce făceam şi am petrecut câteva ore în după-amiaza aceea, pentru a-i explica metodele şi tehnicile noastre. În cele din urmă, pentru a o ajuta să înţeleagă mai bine, i-am sugerat să se ducă în cabina 2, să se întindă pe pat, să asculte câteva dintre tiparele Hemi-Sync şi să vadă dacă are vreo reacţie. Ea a fost de acord, complet convinsă că nu se va întâmpla nimic neobişnuit.

Dat fiind scepticismul ei, eram înclinat să-i dau dreptate.

După aproximativ cinci minute, cu sunetul Hemi-Sync în urechi, am auzit vocea ei în difuzor.

„Mai este cineva în cabină cu mine." Am apăsat butonul microfonului.

„Eşti sigură?", am întrebat-o.

„Bineînţeles că sunt sigură. De fapt, sunt patru." Am intrat din nou în legătură.

„Eşti sigură că există patru?"

„Pot să-i percep foarte clar. Sunt doi la picioarele mele şi doi la cap."

Am apăsat din nou, butonul microfonului.

„Ce fac?"

„Încearcă să mă scoată din corp - dacă poţi să crezi asta."

Dintr-o dată, am ştiut răspunsul. M-am uitat la ceas. Era cinci şi zece minute - miercuri după-amiază. Prietenii lui ROMC se pot prinde şi ei în rutină. Am izbucnit în râs. Eram pe cale să iau microfonul şi să-i explic femeii din cabină, când am avut o altă idee. Am apăsat butonul microfonului.

„Ce fac acum?"

„Au încetat să încerce să mă ridice din corp", s-a întors vocea ei. *„Şi se ceartă."* Mi-a fost greu să rămân calm când i-am răspuns.

„De ce se ceartă?"

„Cei patru vor să mă scoată şi acum a apărut al cincilea care se ceartă cu ei, că nu ar trebui."

„Vrei să te scoată din corp?", am întrebat.

„Nu cred," s-a auzit vocea ei. *„Acum au încetat să se mai certe şi pleacă - astfel încât cred că nu e nicio problemă."* Am zâmbit în timp ce apăsam butonul microfonului şi i-am spus:

„Ei bine, relaxează-te şi te voi scoate afară, în câteva minute. Te simţi bine acum?"

„O, da", a răspuns ea. *„Sunt bine."*

Am lăsat-o în cabină, încă vreo zece-cincisprezece minute şi am urmărit cum instrumentele indicau faptul că se relaxa într-un somn uşor. După o perioadă potrivită, am trezit-o şi am scos-o mult mai odihnită. Era oarecum derutată de experienţă şi încerca cu tărie să rămână sceptică. I-am arătat programul de întâlniri care indica o sesiune experimentală, apoi i-am prezentat o înregistrare a tehnicilor de „ridicare", aşa cum sunt ele descrise de subiectul din echipa Explorer. A plecat în cele din urmă, foarte nedumerită şi preocupată. Lucrurile de genul acesta sunt greu de acceptat de către sistemele de credinţă ale majorităţii oamenilor. Problema era că foarte multe ni se întâmplau *nouă înşine*. Au fost multe momente de suspans.

Ar trebui remarcat aici că, pentru a ajunge la această stare de încredere şi comunicare şi/sau asociere cu aceste entităţi şi fiinţe prietenoase, a fost nevoie de ore peste ore de contact preliminar, plus discuţii despre comunicarea cu „terţe părţi". Nu s-a întâmplat peste noapte, aşa cum se înţelege de aici. O mare parte dintre materialele furnizate prin intermediul acestor fiinţe se refereau la informaţii de natură filozofică sau sugestii şi sfaturi cu privire la bunăstarea personală a Exploratorilor implicaţi. În experimentele noastre, nu s-a folosit în nici un caz, vreun drog sau orice alt medicament.

Mai mult decât atât, există indicii că se generează un câmp magnetic de un tip cu care ştiinţa noastră nu este familiarizată. Unul dintre rezultatele acestui lucru este apariţia de câmpuri magnetice în buclele electrice din apropiere, precum şi în cablurile audio. Un altul este afectarea benzii magnetice din apropiere, într-o asemenea măsură, încât are loc o „imprimare" care trece de la un strat de bandă la celălalt. Industria înregistrărilor audio ar dori foarte mult să ştie cum să facă acest lucru, la nivel comercial. Cu toate acestea, rezultatele pe care le avem nu sunt suficient de semnificative, pentru a fi viabile din punct de vedere comercial. Cel puţin, nu încă.

Într-o noapte, când am ajuns la maşinile noastre parcate afară, la circa şase metri de cabina 2, am constatat că bateriile erau moarte la toate cele trei autoturisme. După ce le-am conectat prin cabluri, la o altă baterie încărcată, au pornit destul de uşor şi au rămas încărcate şi după aceea. Maşinile parcate pe cealaltă parte, sau la o distanţă de 18 m, au fost neafectate. Astfel, am învăţat că nu e bine să parcăm prea aproape de cabina 2, în timpul unor experimente cu anumiţi Exploratori. Exact de ce s-a întâmplat asta – şi se întâmplă în continuare – nu ştim.

În grupul actual de Exploratori, au rămas doar doi din echipa iniţială. Valul de evenimente personale i-a mutat pe unii din zonă, vieţile lor fiind vizibil modificate de experienţa. Materialul original este încă în curs de procesare. Între timp, se obţin alte materiale, din sesiunile din noul nostru laborator. Poate că mai avem nevoie de alţi câţiva doctori, cu alte acreditări.

5.

NOI ASOCIERI

În sute de ore de comunicări Explorer, realizate până în prezent, circa o treime reprezintă acele cazuri în care, cu permisiunea Exploratorului, entitățile lor prietene le preiau trupurile fizice şi vorbesc cu ajutorul corzilor vocale ale acestuia. Celelalte două treimi reprezintă contactele realizate de Explorator, care discută cu terțe părți non-fizice şi relatează conversația. În ambele cazuri, monitorul din camera de control (domeniul fizic de viață!) devine o parte a acestor discuții.

Ceea ce numim Materialul echipei Explorer este o combinație de informații fascinante, derutante, uimitoare, provocatoare şi, uneori, plictisitoare, care intră cu siguranță în conflict cu multe dintre sistemele de credință pe care le avem în cultura şi civilizația noastră. Cea mai importantă posibilitate este realitatea Materialului echipei Explorer, experiențele lor – şi, în special, aceste entități prietenoase, care îi asistă. După aceea, mai este faptul că procesul se desfăşoară şi se extinde în continuare.

Pentru a rezolva această posibilitate, într-un fel sau altul, va fi nevoie de unele activități şi capacități care depăşesc cu mult limitele organizației noastre. După examinarea sesiunilor echipei Explorer, am constatat că anumite elemente se repetă:

1. Oricare ar fi ele, astfel de terțe părți nonfizice au capacitatea de a radia o căldură plină de sentimente de prietenie, care in-

duce o încredere totală – chiar şi în ceea ce priveşte viața lor – din partea Exploratorilor.

2. Aceste ființe dau dovadă, în primul rând, de grijă față de bunăstarea Exploratorilor şi îşi petrec mult timp în încercarea de a-i crea cea mai bună stare mentală şi fizică, ființei umane cu care acestea sunt „asociate".

3. De obicei, unui Explorator îi apare o ființă, sub forma unei siluete cu glugă, al cărei chip este ascuns în umbră şi aparent invizibil Exploratorului. Odată ce acesta devine complet familiarizat cu „senzația" entității, veşmântul cu glugă este aruncat şi Exploratorul nu poate percepe nimic, dar simte în continuare radiația care este acea entitate.

4. Când vorbeşte cu Exploratorul, ființa este limitată ca vocabular, la banca de memorie a Exploratorului respectiv. Prin urmare, de multe ori ezită în căutarea cuvântului corect, care să exprime ceea ce trebuie să fie descris – şi adesea, nu există nici un astfel de cuvânt, în memoria de individului.

5. În timpul vizitelor acestor ființe – mai ales atunci când ele folosesc corpul fizic pentru a vorbi – există o schimbare în tensiunea corpului şi a altor date biomonitorizate la Explorator.

Fără alte comentarii, vă prezint mai jos alte fragmente din diferite sesiuni.

SS/TC (fizician) minutul 22:30, test # 372

„Am primit tot felul de lucruri şi am încercat să le sortez şi să le pun într-un fel de ordine rațională. Mai întâi de toate, am avut impresia că realitatea materiei fizice – în măsura a ceea ce cred eu că este considerat a fi, în mod normal, realitate – nu numai materia fizică, dar şi o parte din visarea noastră cu ochii deschişi şi calitățile noastre imaginativ-intuitive – face parte din ceva de genul unui vis mai mare, sau gând venit de la o conştiință superioară. Aşa cum putem

visa cu ochii deschişi şi inventa personaje şi situaţii, suntem şi noi personaje într-o situaţie care a fost inventată sau visată – visată destul de conştient, de către un gen de conştiinţă mai avansată. Rolul pe care trebuie să îl jucăm în acest vis este unul ce ţine de educaţie, de învăţare şi de a deveni mai buni. Însă nu mi-e clar de ce acest gen de supra-conştiinţă sau supra-suflet are acest vis lucid, dar am sentimentul că este pentru propria sa educaţie. Învaţă – pe măsură ce noi învăţăm. Oricum, avem o conştiinţă atât de limitată, întrucât, dacă avem de gând să creăm o situaţie în care ne aşteptăm să se întâmple anumite procese – aceste procese reprezintă, desigur, educaţia, studiul nostru – nu creăm cel mai complex şi mai elaborat experiment sau situaţie. Configurăm unul simplu, pe care să-l putem produce, care să aibă, totuşi, calităţile necesare pentru a obţine rezultatele pe care le dorim. Acesta este motivul pentru care, aparent, avem o asemenea conştiinţă limitată.

Dar faptul că avem opţiunea de a ne dezvolta mai mult conştiinţa, este parte a experimentului în sine. Trebuie să învăţăm, să creştem, să evoluăm, să devenim şi să învăţăm din experienţa de a acţiona şi să ajungem cât de aproape putem, la a înţelege şi la a fi o parte din creatorul nostru, din supra-sufletul care visează, dacă vreţi, căpătând mai multă putere. Cu cât înţelegem mai mult din aceste lucruri, cu atât mai mult vom fi învăţat.

Deci, nu este chiar ... ei bine, îmi retrag cuvintele. Nu e numai faptul că suntem impulsionaţi să ne extindem conştienţa sau să ne atingem potenţialul maxim, mai mult decât se poate, ci că aceasta reprezintă o direcţie în care putem evolua, dacă alegem să o facem. E un pic confuz pentru mine, dar acesta e modul în care reiese."

SS/SHE (asistent social) minutul 18, test # 366

„Am fost pe un ... aproape ca un vortex în care am fost prins. Douăzeci şi doi nu este fizic în nici un fel. Douăzeci şi unu poate fi fie fizic, fie non-fizic, în funcţie de unde anume alegi să-ţi concentrezi energia.

„Nu este nici sus, nici jos, nici înainte nici înapoi. Douăzeci şi unu, toate par foarte liniştite, dar foarte diferite. Am senzaţia că un curcubeu de culori merge înaintea mea şi ele sunt ca şi culorile pe care le-a descris Miranon, dar au diferite ritmuri şi se deplasează diferit. Este ca şi cum aş vedea un spectru de 22 până la, nu ştiu, 28 şi toate acestea se întrepătrund. Cred că aş putea să le desenez pentru tine. Îmi place 21, aşa că am mai zăbovit pe aici şi senzaţia pe care o am, este ca şi cum, atunci când ai întrebat, am iluzia că privesc un apus de soare şi că orizontul este sfârşitul, dar asta este doar o iluzie, pentru că, pe măsură ce înaintezi pe niveluri, apar unele noi."

(Interval de timp scurs: 1:22)

Altă voce: *„Îmi cer scuze pentru că am întârziat atât de mult, dar trebuie să-ţi mulţumesc şi să-ţi spun că mă bucur că ai primit mesajul meu. Dacă doreşti să explorezi aceste niveluri, aş fi foarte fericit să fac acest lucru cu tine."*

Monitor: „Ţi-aş fi recunoscător."

Altă voce: *„Aşa cum ţi-am spus mai devreme, plantele există de la nivelul unu la şapte. Au o rată vibraţională ce corespunde nivelurilor de la unu la şapte. Este acelaşi tipar. Animalele există pe nivelurile opt până la paisprezece şi, atunci când o persoană atinge ... atunci când o conştiinţă atinge nivelul paisprezece, ea nu mai poate merge mai sus, decât dacă este dispusă să îşi schimbe forma de conştiinţă. Nivelurile de la cincisprezece la douăzeci şi unu sunt ceea ce numim viaţă umană pe acest*

Pământ. Atunci când o persoană progresează până la nivelul douăzeci şi unu, are posibilitatea de a alege să meargă mai sus sau să rămână pe tărâmul formei umane - dar nu poate să meargă mai sus, decât dacă este dispus să renunțe la forma umană."

Monitor: „Să renunțe la a fi om?"

Altă voce: *„Nivelurile douăzeci şi doi până la douăzeci şi opt sunt puntea voastră. Acestea sunt nivelurile pe care intrați după moarte. Sunteți la nivelul douăzeci şi, pentru că este un nivel ascendent, puteți intra pe tărâmul de dincolo de viața fizică, dar nu puteți rămâne acolo, decât dacă sunteți dispuşi să renunțați la forma voastră umană. Este clar?"*

Monitor: „Da, până aici e clar."

Altă voce: *„Şi apoi, odată ce o persoană sau o conştiință - vorbim despre conştiință - atinge nivelul douăzeci şi opt, puntea este traversată şi, din acel moment, pentru ca o conştiință să evolueze mai mult, nu va mai avea niciodată o formă umană, de niciun fel, nici măcar ca o experiență de învățare. Eu nu mă voi încarna niciodată ca om - ca altă formă de viață, da, dar nu ca om. Cuvintele sunt foarte grele pentru că planul vostru de existență nu este acelaşi. Poate că îți pot explica, cerându-ți să-ți imaginezi şapte dintre cercuri, care îți vor da cele patruzeci şi nouă de niveluri. Primele trei niveluri reprezintă materia fizică - aşa cum cunoaşteți voi materia fizică. Acestea sunt plantele voastre, animalele, oamenii. Al patrulea cerc este puntea voastră, tărâmul, centrul vostru pentru acest plan în ansamblu. Este momentul în care o conştiință poate alege dacă se întoarce pe nivelurile inferioare sau se înalță pe niveluri superioare - şi multe conştiințe aleg să se întoarcă pe niveluri inferioare, în formă fizică. Cele trei cercuri superioare reprezintă tărâmul care, în conştiința voastră, se numeşte tărâm spiritual - iar aici se face o mare parte din muncă.*

Nu am putut să ajut foarte mult pe cineva care nu era pe nivelul optsprezece, din cauza faptului că nivelul meu, rata mea vibrațională este diferită. Acesta este motivul pentru care îmi este greu să vă ajut cu probleme specifice. Pot să vă dau idei, dar nu pot să vă ofer îndrumarea directă pe care aş fi putut să v-o ofer, dacă ați fi la nivelul optsprezece. Planurile noastre se ating, deoarece al vostru este o spirală ascendentă - care e cuvântul vostru pentru asta? Este o elipsă. Este o elipsă ascendentă şi, prin urmare, eu pot trece şi comunica cu tine, dar nu la fel de direct. Odată ce ajung la nivelul patruzeci şi nouă, la care voi ajunge cu siguranță, voi părăsi cu totul acest domeniu de existență. Asta nu înseamnă sub nici o formă că am a atins cel mai înalt punct. Asta înseamnă, pur şi simplu, că am părăsit acest grup de şapte - acest grup global de şapte. Imaginați-vă, dacă vreți, cele şapte cercuri închise într-un cerc şi mai mare deasupra căruia sunt alte şapte cercuri, care sunt la rândul lor închise într-un cerc şi mai mare. Apoi, puteți să vă faceți o idee despre ce înseamnă infinitul. Nu se opreşte niciodată."

Monitor: „Ei bine, trebuie să-ți mărturisesc că este cam greu pentru infima şi umila mea conştiință din planul fizic."

Altă voce: *„Este adevărat. Trebuie ... este foarte greu şi pentru conştiința mea. Pentru că sunt foarte aproape de finalizarea acestui cerc, uneori simt că am realizat o evoluție majoră pentru conştiința mea - dar atunci când încerc să explic, îmi dau seama cât de mult mai am de parcurs şi cât de puțin am depăşit, de fapt. Deoarece nivelul meu de conştiință este unul al iubirii, vă las cu dragoste. O zi bună."*

SS/SCA (Director executiv) minutul 34, test # 402

Monitor: „Cere-i să-ți descrie această unitate interactivă, reprezentată de tine cel de acum şi corpul tău fizic. Care este legătura dintre această formă de energie şi corpul tău fizic?"

„O parte din energia pe care o am când sunt în afara corpului este folosită pentru a construi corpul meu. Când folosesc această energie, pentru a-mi construi corpul terestru, ea blochează... sau îmi curbează procesele mentale, astfel încât să nu iasă din corp. Procesul gândirii trebuie să fie curbat, pentru a comunica din nou, cu alte personalități aici, pe Pământ. Aceasta este un tip de comunicare când sunt în afara corpului. Iau cu mine, mare parte din acea energie care este folosită pentru corpul meu, dar rămâne suficientă pentru a menține corpul, informat. Acest lucru îmi permite să-mi deschid mintea și să comunic cu alte personalități - cu alte creiere, ca să zic așa - să comunic cu ele, să învăț de la ele, să vorbesc cu ele."

Monitor: „În ce moment intri prima dată, pentru a deveni parte a acestui corp fizic?"

„Se pare că atunci când, deși fertilizarea este un lucru mecanic, un aspect ce ține de chimie... personalitățile din afara corpului sunt foarte conștiente de momentul în care lucrurile se întâmplă și aleg să dezvolte fătul, sau nu. Deci, o parte din energia mea din acest moment, poate fi folosită pentru a dezvolta o personalitate și pot avea mai multe personalități, în același timp, fiind dezvoltate în același timp."

Monitor: „În același timp, în realitatea de natură fizică?"

„Da, da. Ele îmi spun chiar acum, una este veche, una este infirmă, una este de sex masculin și eu nu sunt gata să știu unde sunt... și am putut să simt cum e să fii bătrân și infirm, dar nu am putut să simt cum e să fii de sex masculin."

Monitor: „Această intrare a corpului fizic este limitată doar la planeta Pământ sau e vorba și de alte planete?"

„Mergem și în alte locuri. Există ființe în alte locuri și energia noastră este conștientă de toate aceste alte locuri."

Monitor: „Locuim în corpuri fizice, în aceste alte locuri?"

„Nu ca organismele terestre umane... dar... alte forme de lucruri sau ființe."

Monitor: „Care sunt unele dintre celelalte forme de pe planete? Cum arată aceste alte forme?"

„Una e ca un fel de gelatină... genul vâscos, mucilaginos."

Monitor: „Se află ele aproape de planeta Pământ?"

„La mii de ani-lumină depărtare."

Monitor: „În această energie, există un set de reguli de funcționare?"

„Nu sunt sigur de ceea ce mă întrebi."

Monitor: „Există un set de reguli după care funcționează corpul?"

„Nu, energia însăși hotărăște dacă energia însăși ia o decizie greșită - apoi se distruge. Dacă ia decizii corecte, se construiește sau își întărește personalitatea. Este posibil ca energia să se autodistrugă."

Monitor: „Ce este clasificat drept întrebuințare greșită?"

„Când nu a adăugat nimic la cunoașterea ei, când nu a câștigat nimic mai mult față de ceea ce a învățat anterior. Este mai mult decât o chestiune de bine sau rău. De exemplu, uciderea ca atare nu ar însemna că a distrus energia, prin omorârea animalelor sau a altei ființe umane. Nu doar adăugarea de cunoștințe, ci dezvoltarea personalității... fapta îmbunătățește cunoașterea sau înțelegerea anterioară, că este folosită ca un plus de... putere. Dacă uciderea a fost făcută de dragul de a ucide, dacă nimic nu a fost învățat sau câștigat, atunci ar putea distruge personalitatea în totalitatea ei. Dar pare să existe, de asemenea, o ierarhie a înțelegerii - iar pe măsură ce energia se întărește, se ridică la o ierarhie a cunoașterii."

Monitor: „Atunci, unde duce această ierarhie a cunoașterii?"

„Este foarte important să devină o mișcare spre un tot unitar, ca cel de sus... Pe măsură ce personalitățile se deplasează și

se contopesc cu ceea ce posedă mai multe cunoştinţe... nivelul de înţelegere creşte, pe măsură ce acestea se deplasează ascendent. Nu are prea mult sens din punct de vedere verbal, dar vizual are foarte mult sens."

Monitor: „Bine, cred că ne-ai oferit o mulţime de informaţii la care să ne gândim, aşa că mulţumeşte-i ghidului tău şi întreabă-l dacă vreun nume."

„Nu vrea să dea un nume acum, pentru că nu vrea ca numele să se interfereze cu exerciţiile pe care le facem... mai concret, trebuie să fiu din ce în ce mai conştient, iar el îşi poate face treaba mai bine acum, fără ca eu să-i dau un nume."

Monitor: „Întreabă-l dacă mai este vreun alt exerciţiu de pregătire pe care ar vrea să-l faci, înainte de a închide această sesiune."

„Nu, el crede că am ajuns... mai departe decât anticipase de fapt."

SS/MSL (psiholog) minutul 8:22, test # 375

Monitor: „Întreabă-l pe prietenul tău cum am ajuns prima dată aici. Cum am ajuns pe planeta Pământ şi în spaţiu-timp."

„Era ca şi când aş fi fost purtat înapoi în timp şi am putut să simt un bombardament de particule... de materie... şi să văd efectiv bombardamentul de particule. Câteva particule care fuzionau, au devenit, de fapt, un mecanism funcţional. Cred că singurul lucru pe care-l putem înţelege şi la care ne putem raporta ar fi computerul. Şi, pe măsură ce a avut loc fuzionarea acestor particule, ele au început să comunice între ele cu ajutorul căldurii dată de lumina sau de energia pe care o radiau. Şi, de îndată ce au devenit conştiente de comunicarea dintre ele, au încercat să comunice la acelaşi nivel. Au vrut să afle ce ar putea face cu această comunicare – cât de departe ar putea merge, s-ar putea extinde, ar putea vedea, ar putea gândi.

Ei au dezvoltat Pământul – şi chiar l-au construit. Au luat o parte din ele însele, s-au jucat cu animale, cu oameni şi şi-au dat seama de număr. Cât de multe puteau produce, doar din una singură! Ca şi cum unul din aceste lucruri ar putea să aibă mii de oameni, părţi din ele, plasate peste tot. Însă, după un timp, problema era că au creat minţi mai bune, sau maşini gânditoare şi faptul că originalul ar trebui să moară sau să se dezintegreze. Ele nu sunt de lungă durată, în sensul de mii şi mii de ani. Ele nu sunt genul de lucruri pentru eternitate. Spiritele noastre păreau a fi un model îmbunătăţit al originalului. Originalul s-a dezintegrat."

Monitor: „Oare spiritul a iniţiat acest proces?"

„Spiritul a fost rezultatul acestui proces. Spiritul a rezultat din fuziunea acestor particule. Particulele erau materie fuzionată. Asta era şi spiritul. Acest spirit a trăit mii şi mii şi mii de ani şi s-a dezintegrat şi, înainte de a se dezintegra, a reconstruit ceva care era mai bun şi ştia că avea să moară. Urma să se dezintegreze şi a creat spiritul cu care comunic acum. Deci, într-un sens, ambele pot fi numite spirite sau super-minţi. Dar spiritul vostru poate fi – şi este – diferit de spiritul meu."

Monitor: „Cât de multe astfel de spirite, ca cel cu care comunici, există?"

„Doar o mie."

Monitor: „Au rămas ele în apropierea Pământului?"

„Ei nu cunosc termenul de „apropiere". Pentru ele, apropiere înseamnă milioane şi milioane de kilometri pe raza lor de acţiune. Pentru noi, înseamnă foarte aproape. Minţile lor pot ajunge la milioane de ani lumină."

Monitor: „Există comunicare cu alte spirite sau cu alte entităţi inteligente?"

„Ele le-au creat. Dacă le-au creat, da, există."

Monitor: „De ce îi acordă o atenţie atât de mare, omului?"

„Ele sunt creația. Cum am spus înainte, cu luni în urmă, suntem experimente. Suntem obiectul unei experiențe care vrea să determine cât de departe poate acest spirit să gândească, să fuzioneze particulele. Pot vedea care este potențialul său. Ele experimentează încă, pentru a vedea care este propriul lor potențial, iar noi facem parte din acest experiment."

Monitor: „Suntem o parte importantă sau minoră, în acest experiment?"

„Ele se tem că toate creierele pe care le-au creat ar putea înțelege sau ar putea să-l preia. E ca și când o parte dintre creierele pe care le-au dezvoltat s-ar scurtcircuita."

Monitor: „Au creat ele, toate creierele umane care sunt pe Planeta Pământ?"

„Da."

Monitor: „Înțeleg."

„Ele știu tot ce se întâmplă. Să clarificăm un lucru: atunci când oamenii au urmași, ele nu îi pot controla neapărat pe urmași - dar a vedea ce rezultă din împerechere, face parte din experiment. Când două părți ale unui spirit sau două spirite diferite se împreunează, ce se întâmplă?... ele nu știu - și asta face parte din experiment."

Monitor: „Spiritul tău poate să intre în contact cu spiritul meu?"

„Da, Oricând."

Monitor: „Cere-i spiritului tău să vadă dacă poate intra în contact cu spiritul meu și dacă are vreun mesaj special, pe care spiritul meu vrea să mi-l transmită."

„Am o senzație de disconfort, când e vorba să contactez alte spirite și a râs de mine pentru asta, pentru senzația de disconfort. Deși am a făcut-o cu mama mea. Mai bine mă întorc."

Monitor: „Bine. Și apoi, mulțumește-i spiritului tău."

„Bine"

SS/NVP (decorator) minutul 92:30, test # 388

„Fericiți sunt cei care mă caută. În această căutare, lunga lor perioadă de uitare se apropie de sfârșit. Ei se trezesc la cine sunt cu adevărat - o parte vie din mine, manifestând viață și radiind iubire.

Ați uitat să mă căutați, cu atât mai mult să-mi priviți chipul, voi cei cu credință puțină. Există nenumărați oameni care trăiesc în speranța venirii mele. Adevărul este că eu nu am plecat niciodată.

Cel care urechi de auzit, să audă - să audă acum.

Mă căutați în orbirea voastră. Vă uitați la mine, fără să mă recunoașteți. Îmi atingeți mâna mea și nu știți pe cine ați atins.

Vestiți numele și învățăturile mele, potrivit intereselor voastre și în funcție de situație. Treziți-vă, iată realitatea ființei mele, care este printre voi.

Eu sunt cutremurul, vântul și focul.

Eu sunt vocea șoptită, ce acoperă tumultul răsunător.

Eu sunt pacea de dincolo de orice înțelegere.

Eu sunt Lumina care-i călăuzește pe toți oamenii, spre Tatăl.

Eu sunt Iubirea care biruiește toate lucrurile.

Eu sunt lumina care luminează mintea oamenilor. Eu sunt hrana sufletelor tuturor.

Eu sunt viața voastră și voi sunteți viața mea.

Eu sunt însuși aerul pe care-l respirați.

Suntem Unul în Tatăl.

Nu disperați, pentru că nu vă voi părăsi și nici nu vă voi uita - și nici voi nu puteți să mă părăsiți cu adevărat, pentru că suntem Unul.

Lăsați vechiul să plece. El trebuie să moară și cenușa lui să fie împrăștiată în cele patru colțuri ale Pământului.

Noul este pe cale să se manifeste, dar trebuie să vă schimbați perspectiva. Nu mă căutați în forma unui om. Nu a sosit încă timpul. Căutați-mă în viața care vă vorbește, în activitățile de zi cu zi. Nu v-ați uitat unde trebuie.

Eu nu cunosc limitări și nu sunt mărginit de dimensiuni fizice.

Sunt mai presus de logică și exist dincolo de imaginația voastră conceptuală.

Trăiesc și mă deplasez și ființa mea este în tot ceea ce există. Nu m-ați căutat unde trebuie.

Chipul meu se regăsește în fiecare chip al creației Tatălui meu. Uită-te la fratele tău și îmi vei vedea chipul.

Aplecați-vă deasupra unui iaz liniștit. Nu vă lăsați înșelați. Imaginea pe care o vedeți reflectată este a mea.

Nu vedeți adevărul, acum?

Învățați despre mine. Luați în mână o frunză, o piatră, o picătură de apă și înțelegeți că nu există nimic care să nu mă conțină.

Nu știți că eu sunt viața veșnică și, prin urmare, nu recunosc nici trecutul, nici viitorul? Numai momentul de acum, atât există. Trăiți în acum, împreună cu mine.

Eu stau în Lumină, așa cum și voi stați în Lumină. Doar că nu știți de Lumina voastră. Sunt aici pentru a vă arăta că Lumina voastră și Lumina mea sunt una și aceeași. Odată ce veți recunoaște că această Lumină Divină face parte din tot ceea ce există, veți începe să înțelegeți propria voastră legătură cu viața, cu creatorul vostru – și astfel, cu propria voastră filiație eternă.

Eu nici nu mă odihnesc, nici nu dorm și trebuie să știți că nici sufletul vostru nici nu se odihnește și nu doarme. Odată ce veți înțelege acest lucru, veți fi conștienți de propria vitalitate spirituală și de legătura treză cu conștiința

voastră mai înaltă. În această cunoaștere, veți înțelege că vă sunt cu adevărat mai aproape decât mâinile și picioarele voastre. În această cunoaștere, suntem Unul.

Trăiți în adevăr. Fiți adevărul. Trăiți în frumusețe. Deveniți artiști în felul de a trăi.

Trăiți în mine și lăsați-mă să vă exprim.

Eu locuiesc în tot spațiul și acolo unde nu există spațiu, în tot timpul și acolo unde nu există timp.

Odată ce vă veți întoarce și veți deveni o parte din realitatea mea, veți primi înapoi întreaga voastră putere. Aceasta este puterea care vă face să fiți una cu toate lucrurile. Aceasta este puterea care vă va face liberi.

Copiii mei, sălășluiți în mine."

Tot Materialul echipei Explorer are o caracteristică comună. El ridică mai multe întrebări, decât aduce răspunsuri. Așa cum se spune, avem o problemă. Ne-am gândit că „noile" noastre asocieri ne vor oferi răspunsuri. Dar la fiecare răspuns, cel puțin cincizeci de întrebări noi se nasc din Materialul echipei Explorer.

Prin urmare, a sosit momentul să încetăm să mai numărăm copacii – și, în schimb, să privim pădurea.

Și asta am făcut.

6.

SEGUE

Nu mă deranjează să împrumut un cuvânt sau termen dintr-un context cultural şi să-l aplic aici în mod iscusit, iar „segue" este definit ca un interludiu adecvat al melodiilor şi armoniilor muzicale, care trec de la încheierea unei compoziţii, la introducerea alteia. Termenul „adecvat" presupune o tranziţie în care tema sau starea de spirit anterioară se estompează uşor şi pregăteşte decorul pentru ceea ce urmează să vină.

Deci, asta este *segue* - o trecere progresivă. Trecerea de la ceea ce am numit „trafic local", respectiv evenimente şi activităţi care se referă direct la momentul aici-acum - spaţiu foarte congestionat, motivaţii, autostrăzi şi şosele întortocheate, concepţii greşite, emoţii copleşitoare, ocoluri, reparaţii de drumuri, indicatoare confuze şi contradictorii, hărţi rutiere inexacte, momeli şi ispite atât subtile cât şi neplăcute - şi vise, idei, învăţătură, iubire...

Spre „autostrada interstatală", unde practic toate regulile, modelele, iluziile şi restul „traficului local", cu câteva excepţii, sunt inexistente. Pentru a începe *segue*, iată amestecul de premise şi concluzii la care am ajuns, la jumătatea anului 1984:

1. Toţi oamenii trăiesc, în timpul somnului, o ieşire din corp. Somnul este, pur şi simplu, un proces de defazare faţă de spaţiul-timp fizic. Pe măsură ce evenimentul are loc, diferitele etape ale somnului sunt uşor de interpretat, dacă sunt privite din această perspectivă. Astfel, somnul profund sau stare „delta" reprezintă

punctul în care conştiinţa este complet detaşată de realitatea fizică, iar corpul fizic funcţionează pe o bază autonomă, cu sisteme de alertă şi alarmă preprogramată, pentru a reveni la starea de conştienţă în cazul în care este necesar. Faptul că cele mai multe conştiinţe umane nu-şi amintesc - sau nu pot să-şi amintească - aceste excursii nocturne, nu este o dovadă suficientă că acest fenomen nu se produce.

2. O formă de energie dinamică, ce urmează să fie identificată şi măsurată de civilizaţia umană, este prezentă în toate formele de viaţă organice pe bază de carbon. Această esenţă în formă organizată intră în corpul fizic înainte de naştere şi pleacă la moarte - probabil cu mai multe cunoştinţe şi cu un minim de uzură. Diferenţa dintre versiunea umană şi cea a unei vaci sau a unui vierme este doar gradul de complexitate al unei astfel de organizări.

3. Conştiinţa dominantă din starea de veghe, pe care Omul o consideră de o importanţă primordială în schema existenţei lui, reprezintă doar o parte - şi probabil, cea mai puţin importantă - dintre diferitele forme folosite de el şi/sau aflate la dispoziţia sa. Adăugarea de alte părţi la cea dominantă, poate fi făcută în mod sistematic, deşi cu grijă, fără pericol sau distrugere. Rezultatul poate fi de o magnitudine ce trece dincolo de înţelegerea părţii dominante actuale - prin urmare, generând, cel puţin, anxietăţi şi cel mult, respingere totală.

4. Conştiinţa umană este o manifestare a unui sistem generat în conformitate cu (2). Ca tipar vibraţional - multistratificat şi cu multe frecvenţe care interacţionează şi rezonează - răspunde şi acţionează asupra tiparelor similare din surse externe. Astfel, cheia pentru o folosire mai bună poate fi crearea şi aplicarea de vibraţii externe, la frecvenţe de rezonanţă adecvate, astfel încât să sporeşti o caracteristică specifică dorită sau necesară.

5. Conştiinţa umană şi celelalte tipare de conştiinţă sunt, în mod inerent, non-fizice. Ca atare, ele nu sunt dependente de spaţiu

şi timp. Odată ce sunt eliberate de limitările fizice, se deplasează în atmosferă şi mediu, în conformitate cu matricea energiei totale din acel moment, a fiecăreia dintre ele şi cu complexitatea aferentă. Nici un sistem de credinţe, iluzie, acţiune, sau gând apărut în timpul unei şederi în spaţiu-timp nu poate modifica acest proces fundamental. Pe scurt, îţi place sau nu, vei continua să faci şi să fii, chiar şi după ce nu vei mai exista în planul fizic. Nu există odihnă - nu numai pentru cei răi, ci pentru toată lumea.

6. În norul impresionant de cosmologie, care a ieşit la iveală în urma legăturilor stabilite între Exploratori şi contactele lor, aproape neobservat rămâne un mozaic subiacent de acţiune, care devine un potenţial uluitor, atunci când este examinat separat. Noi nu ar fi devenit conştienţi de el, dacă nu am fi fost expuşi, iar şi iar, la diferite detalii privind folosirea lui.

Este vorba despre prezentarea şi punerea în aplicare a unei ştiinţe - numeşte-o tehnologie - care lipseşte complet din cultura noastră umană. Noi pur şi simplu nu ştim nimic despre asta şi nici nu avem vreo metodă acceptată, cu ajutorul căreia să începem să adunăm informaţii cu privire la natura sau la conţinutul acesteia.

Iată o serie de fragmente din diferite sesiuni cu echipa Explorer. Acestea sunt chiar mai uimitoare, atunci când raportul real este audiat şi nu scos din context, aşa cum facem noi aici:

SS/ROMC, minutul 6:45, test # 322

„Două discuri au venit la mine La început arătau ca doi ochi mari. Am fost pus pe unul dintre ei. Mă rotesc şi o lumină este orientată asupra mea. Am avut o durere într-o parte a corpului meu şi acum ei lucrează la asta. Se rotesc în jurul meu pe acest disc şi trimit un fascicul de lumină spre mine. Trupul îmi este greu, din cauza acestei dureri fizice pe care am simţit-o când m-am trezit în de dimineaţă. Mă simt lent astăzi şi nu la fel de limpede ca înainte, astfel încât ei încearcă să mă ajute. Spun

„ei.“ Simt există cineva acolo, dar arată ca două discuri şi o lumină. Am fost pus pe un disc şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu celălalt. Sunt încă întins pe un disc. Este tot mai multă lumină. Este lumină peste tot corpul meu. Cred că lumina vine de la celălalt disc care este sus, deasupra mea. Este ca şi cum aş fi între două discuri de energie.“

Monitor: „Întreabă-i cine sunt.“

„Bine. Tocmai am primit răspunsul că «suntem o sursă de lumină şi de energie, de care corpul tău are nevoie chiar acum!» “

Monitor: „Simţi ceva în urma energiei?“

„La început nu m-am simţit bine, dar încep să mă simt, în mod conştient, puţin mai energizat.“

Monitor: „Spune-mi când simţi vreo schimbare.“

„Bine. Ar trebui să-ţi spun ce se întâmplă, pentru că ajută. Am fost puţin reticent şi am senzaţia că o să mă ajute să-mi ridic vibraţia cu ajutorul vocii, pentru a mă menţine la nivel. M-am dus pe discul pe care am fost înainte şi am simţit ca şi când m-aş fi rotit foarte rapid.

Este un gen de echilibru - o echilibrare energetică - şi apoi am simţit din centru, acest fascicul de lumină care se concentra pe mine. Apoi au lucrat pe o suprafaţă a corpului meu, care e întunecată. Am simţit că îmi pun ceva în abdomen - nu ştiu cum se numesc, cum ar fi nişte mici ţepuşe. Au fost puse una câte una, transversal pe abdomenul meu. Şi după ce mi-au fost puse una câte una, am simţit că lucrau cu diferite culori - mai ales cu un violet şi un albastru.

Fasciculul venea din spatele meu, prin coloana vertebrală şi prin aceste ţepuşe, care-mi fuseseră puse pe abdomen. Făceau o lucrare de vindecare. Sunt luat de pe disc acum.

Au de gând să înceapă lucrul care să mă ajute să intru în nivelul următor.“

SS/MJL minutul 11:23, test # 351

„Când mă ridic, trebuie să las acea sferă de energie jos, în corp. Ceea ce ar trebui să fac, este să pun sfera de energie exact în josul coloanei vertebrale. Când o să plec, o să încerc să o pun pe mine, iar acest lucru îmi va proteja corpul fizic. Simt acum că îmi spun că ei, în acel moment, vor putea să vorbească prin mine şi să lucreze prin mine şi mă voi simți complet confortabil. Acum eu dețin controlul, am lăsat mingea de energie cu care am lucrat ca parte din mine, o voi avea în corpul meu, pentru a menține protecția şi, de asemenea, voi explora alte lucruri, iar vor putea să vorbească prin intermediul corzilor mele vocale."

SS/ROMC Minutul 09:30, test # 385

„Acum plutesc, pur şi simplu, înspre în sus. Ar trebui să stau şi să observ ce se va întâmpla. Aud un sunet în ureche, dar cineva lucrează pe fața mea. Ei mă ajută să-mi exersez mușchii gâtului ca să vorbesc, pregătindu-mă pentru asta."

Altă voce: *„Încercăm să-i arătăm că este multidimensională şi acesta este motivul pentru care ea se poate vedea ca un cerc mare al Sinelui, de multe forme ale sinelui. I se pare că sunt multe identități care se extind dintr-un cerc.*

Încercăm să-i arătăm că există multe, multe dimensiuni ale sinelui uman. După cum poate vedea şi înțelege, ea este mult mai mult decât sinele conştient pe care-l vede în oglindă şi ceea ce trăieşte în starea de veghe.

Va fi mult mai pregătită pentru a merge în nivelurile multidimensionale de conştiință şi de aceea lucrăm pe diferite niveluri, nu numai pe cel vizual.

Este foarte important să lucrezi pe vizual, dar noi lucrăm şi cu celelalte simțuri."

SS/JCA Minutul 39:30, test # 396

Monitor: „Întreabă-l dacă te poate ajuta să comunici cu altă minte, de pe o altă planetă."

„M-a ajutat şi când vorbeam cu el, cu o secundă în urmă, mi-a arătat şi repede m-am dus în acest loc şi... am văzut o persoană – nu chiar o persoană, o ființă şi un... un loc de o nuanță ciudată de verde. Era un cer luminos, dar era cam frig. Şi oamenii trăiesc sub movile. Asta e ciudat..."

SS/TC Minutul 21:30, test # 392

„M-am întors unde am fost înainte şi entitatea de acolo mi-a făcut ceva. A venit la mine şi mi-a făcut ceva. Percepția mea a început să se schimbe şi, de atunci, am trecut prin peste şase stări modificate, fiecare fiind diferită de cealaltă. Am încercat să vorbesc cu această entitate care părea dispusă pentru aşa ceva şi a spus: «Ei bine, fă aceste lucruri, dar nu suntem pregătiți pentru a discuta încă.» Nu prea avea chef de vorbă. Era mai interesată ca eu să fac aceste exerciții, decât să discute. A venit şi şi-a pus mâinile – ceea ce percep eu a fi mâini – pe ceea ce percep a fi capul, deşi nu păreau să aibă vreo legătură cu un corp fizic.

După ce a făcut asta, am putut simți imediat aceste modificări de conştiență. Unele dintre stările prin care am trecut au fost foarte confuze; nu am putut să deosebesc sus de jos, sau de lateral, sau de orice altă direcție. Mi se părea că mă răsucesc şi am avut o senzație de rotire specială – până când mi-am pierdut orice fel de simț de orientare.

Faptul că am fost conştient că stările se schimbau şi raportarea lor la schimbările apărute în stările mele interne, părea să reprezinte lecția. Trebuia doar să observ acest lucru."

SS/JCA Minutul 7:45, test # 318

„Tocmai am simțit că sunt absorbit într-un tub lung și împins în cealaltă direcție. Sunt ca într-un cocon. Simt că mâinile îmi sunt strâns împreunate. Îmi amintesc că am mai făcut asta. Mă simt bine. Acum stau în cap. Acum, în partea mea... întuneric. Dar acum plutesc – dar sunt în ceva. Simt că cineva se uită la mine. Că mă supraveghează. Mai mulți oameni călare se uită la mine. Se uită în jos. Priveau în jos, dar au venit să mă vadă. Nicio siluetă, doar comunicare, doar prezența lui. Pot să văd unde mergem, sau pot să văd restul, sau pot ei să vină aici? El a spus nu, ei vor să mă privească. Doresc să mă privească în acest loc de nicăieri. Acum sunt toți în jurul meu, se apleacă peste mine și acum mă ating. Dar nu i-am văzut. Simțit. Sunt un grup de ființe prietenoase, amabile... mâini prietenoase, dar au fost mâini care m-au condus spre un loc. Prezența lor era peste tot în jurul meu și mă conduceau undeva. El... ține la mine. Primul lucru care mi-a venit este că facem parte unul din celălalt. Dar suntem oarecum pierduți în ce privește comunicarea dintre noi. Este acolo, pe vârful limbii, dar nu iese la vedere. Prezența albă încearcă să ne ajute sau să mă împingă pe mine. Este oarecum transparent, mă simte... . O să râzi când o să auzi asta. Am exersat intrarea și ieșirea din acest tunel, înapoi în jos și în sus spre acolo. Ei au considerat că este important să exersez asta. Așa că am fost când jos, când sus. Știi, corpul meu arată ca văzut printr-un telescop și tu apari și dispari. O îmbrățișare și am spus: ne vedem mai târziu."

SS/MJL, Minutul 10:10, test # 367

„Ei lucrează pe picioarele mele acum. Câte doi la fiecare picior... Fiecare îmi ia picioarele mele și îmi face un masaj cu adevărat minunat. Iar când mâinile lor îmi ating picioarele, simt furnicături în tălpi. Acestea sunt ființe de Lumină și energie. Sunt foarte bune și lucrează pe un alt nivel decât piciorul meu fizic. Lucrează pe celălalt corp al meu – pe piciorul meu energetic, astfel încât îmi ating piciorul într-un mod special. Lucrează pe degetele de la picioare. De-abia le ating. Dar pot simți multă energie între atingerea lor și corpul meu energetic. Am o senzație plăcută... ca o furnicătură... au de gând să lucreze pe mici părți din picioarele mele. Pe degetele de la picioare. Pe degetul mare de la picioare. Acum degetele lor lucrează pe meu degetul mare de la picior."

Dacă trecem dincolo de părțile pur subiective, chiar și cu acest mic eșantion, multe lucruri devin evidente:

- Observați cât de ușor sunt depășite orice anxietăți sau temeri, de un tipar simplu de radiație, care provine de la străini. Dacă ați fi într-un mediu nou, ați accepta cu atâta plăcere, apariția unei ființe necunoscute
- Tiparele de culoare. Exploratorii noștri le interpretează drept tipare vizuale de lumină. Aceasta este cea mai bună explicație pe care o pot da, pentru prezența unui tip necunoscut de radiație. Lumina violet, albastră și verde nu ar crea acest efect asupra omului. Date fiind cunoștințele noastre sofisticate, despre frecvențele luminii și aplicațiile ei, am fi observat de mult astfel de efecte.
- Utilizarea a ceea ce par a fi dispozitive specifice, cum ar fi discurile care se rotesc în sens opus și care produc un efect care depășește cu totul înțelegerea noastră.
- Capacitatea de a scoate esența energetică a unui om, din corpul său fizic, fără a-i perturba sistemele biologice. Această tehnologie face acest lucru cu o ușurință și o siguranță care indică faptul că este o procedură standard de operare. Ei știu ce fac, deoarece au făcut-o de multe, de multe ori.

- Capacitatea de a intra într-un astfel de corp uman, eliberat de esență și de a-l folosi într-o oarecare măsură - din nou, fără a afecta funcțiile normale ale organismului respectiv.
- Nu numai că pot utiliza corzile vocale și sistemul respirator, dar au acces total la banca de memorie a persoanei.
- Pot să modifice, la dorință, temperatura corpului uman pe care-l vizitează, să o scadă sau să o ridice (ceea ce se reflectă destul de precis pe instrumentele noastre de măsură de la distanță, a temperaturii corpului).
- Capacitatea de a deplasa esența umană extrasă odată ce a fost îndepărtată din corp - spre diferite alte locuri (realități?) și de a o aduce înapoi, totul sub un control perfect și în ceea ce pare a fi siguranță absolută. Călătoria poate fi instantanee sau lentă și poate trece prin materie, ca și când aceasta nu ar exista.
- Cu toate că această tehnologie nu pare să aibă capacitatea de a afecta direct materia, printr-o altă metodă care nu ne este vizibilă, ea poate crea modificări în materie. Cu alte cuvinte, nu există nicio dovadă că poate produce materie (asta nu înseamnă că nu poate; pur și simplu, nu s-a întâmplat până acum). Dar poate afecta o structură energetică - care, la rândul său, se conectează la sistemul nostru neurologic, care, la rândul lui, afectează structura fizică.
- Pentru această tehnologie, perceperea gândurilor noastre - oricât de tranzitorii ar fi ele - este un lucru absurd de ușor de făcut, dar, în general, se consideră că nu merită să fie făcută.
- Timpul și spațiul devin fenomenele noastre. Această tehnologie le înțelege dintr-un punct de vedere, pe care noi putem doar să emitem ipoteze. Până și cele mai bune astfel de ipoteze nu acoperă nici pe departe nuanțele modului în care abordează ei condițiile vitale în care existăm.

- Dacă este necesar, întreaga istorie a omenirii și a Pământului le este disponibilă în cele mai mici detalii. Unde sunt depozitate și cum sunt accesate aceste informații face parte din tehnologie - o parte aparent neimportantă. Incluse în această bancă de date, există și informații despre întregul univers fizic, dacă ar exista un motiv pentru a solicita astfel de detalii.
- Această tehnologie poate produce un fascicul de energie, care este mai întâi transformat în lumină, prin care esența energetică umană poate călători înainte și înapoi, informațiile pot circula, iar operatorii unei astfel de tehnologii pot intra în medii timp-spațiu/Pământ. Odată percepută în mod corespunzător, ei pot înzestra mintea umană cu abilitatea de a crea (spori?) un astfel de fascicul de energie.

Aceste observații se bazează pe câteva sute de întâlniri cu o astfel de tehnologie. Cu contactele noastre limitate, ideea este că am învățat atât de puțin, despre atât de mult. Încercările noastre de a afla mai mult, într-un sens specific, au fost grav afectate de cunoștințele și experiența Exploratorului prin care informația este transmisă. De asemenea, există o subtilitate politicoasă în răspunsul la întrebările noastre, pe care în orice caz nu am putea să o înțelegem.

Nu e nevoie de multe teorii, pentru a recunoaște posibilele schimbări revoluționare din domeniul științei și culturii noastre, în cazul în care măcar o parte a unei astfel de tehnologii ar fi introdusă și aplicată în mod activ, în lunile și anii ce vor urma. Când te gândești, în mod serios, la toate concluziile de mai sus, ajungi la o singură întrebare: *Cât de valid este întregul proiect?* În acest scop, părțile responsabile, care doresc să reproducă acest gen de experimente, sunt binevenite să o facă.

Cine sunt ființele care cunosc și folosesc această tehnologie? (Unele au recunoscut că nu au fost ființă umană în existența fizică; altele au fost aici cu mii de ani în urmă. Unele au fost în viață fizică,

în alte părți ale universului, în forme non-umane.) De ce sunt ele interesate de viața omului pe Pământ? Există mii, milioane, miliarde de astfel de ființe? (Aparent, ele au un gen de individualitate.) Cum a început o astfel de tehnologie? Cine a dezvoltat-o? Există vreo restricție în ceea ce privește posibilitatea ca noi să învățăm o asemenea tehnologie și să o aplicăm aici, în timp-spațiu/Pământ? Oare se aplică ea constant, în alte moduri pe Pământ și în afacerile umane - moduri pe care nu le cunoaștem și de care nu suntem, cu siguranță, conștienți?

Se pare că avem un singur răspuns. În toate contactele și comunicările noastre, aplicarea acestei tehnologii pare complet favorabilă. De asemenea, par să existe reguli și restricții în ceea ce privește folosirea ei.

Pentru asta, noi suntem profund recunoscători. A ne gândi la orice altă posibilitate, ar însemna dezastru mental. Nu cred că am putea face nimic în acest sens, oricare ar fi atitudinea noastră.

Un punct cheie a ieșit, totuși, la suprafață. Suma tuturor experiențelor mele personale - cele desfășurate în laborator și miile de experimente Gateway - indică faptul că toate celelalte specii inteligente, fie din universul fizic sau din alte sisteme energetice, folosesc o formă de comunicare care e totală și, cu siguranță, non-verbală. Atunci când, într-o astfel de comunicare cu noi, se folosesc cuvinte, ea se desfășoară într-o gamă limitată, astfel încât să ele poată fi înțelese, cel puțin parțial.

Nu știu să accentuez cât mai mult, acest lucru. Toate celelalte specii inteligente folosesc ceea ce noi numim *comunicarea nonverbală* (CNV). Ea este ceva mult mai mult decât ceea ce etichetăm drept limbaj corporal, telepatie, vizualizare de la distanță și conotațiile adesea mistice sau religioase, atât de mult aplicate unei părți infime a CNV. Noi spunem că o imagine valorează cât 1.000 de cuvinte. O imagine color valorează 10.000 de cuvinte. Un film color valorează 50.000 de cuvinte, poate, iar un film color cu sunet valorează 100.000 sau mai multe cuvinte, în ceea ce privește transmiterea de informații și/sau comunicare.

CNV face un salt cuantic dincolo de un film color cu sunet. Ea înseamnă experiență instantanee directă și/sau cunoaștere imediată, transmisă de la un sistem energetic inteligent și primit de către altul. Conținutul poate fi doar un număr din două cifre, sau retrăirea reală a unui eveniment care nu face parte din propriile tale tipare de viață.

De ce am evoluat pe drumul nostru special, atât de diferit de restul? Îmi place explicația care atribuie acest lucru caracteristicilor unice ale mediului de pe Pământ - noi putem vedea soarele și luna, planetele și stele. Acest lucru presupune că cele mai multe planete care generează și întreține viață sunt acoperite de nori groși, ce nu lasă să se vadă toate acestea. Din punct de vedere vizual, sorii lor nu sunt mai mult decât o lumină încețoșată. Și, pe timp de noapte, nu nimic altceva decât întuneric.

Specia noastră - capabilă să vadă universul fizic, încă de la început - a luat drumul astronomiei, al gravitației, electromagnetismului, teoriei particulelor, fizicii cuantice, etc., pe care le numim științele noastre.

Neavând acest indiciu de univers fizic vizibil, celelalte specii au învățat CNV.

Dacă aș fi specialist în CNV (ceea ce nu sunt) și m-ați întreba ce problemă am - deoarece ați detectat (inconștient, prin CNV) că am o problemă - aș fi capabil să vă transmit direct în sistemul senzorial, ce simți atunci când ai degetul mare de la picior inflamat, așa cum am avut eu. Imediat ați simți durerea, la fel cum am simțit-o eu, înțelegând însă că este vorba despre degetul meu, nu de al vostru. Astfel, veți ști - mult mai bine decât prin orice cuvinte pe care le-aș putea rosti - ce am trăit sau simțit, sau ce am vrut să comunic.

În loc ca soția mea să mă sune la telefon, să-mi spună că va întârzia la cină și că va ajunge la ora nouă, aș primi o imagine „în

cap" cu ea conducând maşina cu farurile aprinse şi cu numărul 9 apărând intermitent în imagine. De asemenea, ea mi-ar arăta o imagine a roţii din dreapta spate a maşinii, aflată pe pană şi apoi, cum roata este schimbată de către un poliţist. Toate acestea ar putea fi transmise în acelaşi timp cu un semnal de căldură şi dragoste, pe durata a două sau trei secunde, probabil, şi nu mai mult.

Dacă aş fi specialist în CNV, iar fiul meu ar fi şi el instruit în această tehnică, i-aş putea transmite, într-un timp foarte scurt, toată educaţia şi experienţa adunată de mine, pe care ar dori să o obţină sau ar putea să-i fie de folos. Nu ar fi o absorbţie de cuvinte primite pur şi simplu secvenţial, ci o absorbţie instantanee, sau aproape instantanee, a transmisiei întregului eveniment - inclusiv reacţia mea emoţională, ceea ce au perceput cele cinci simţuri ale mele, precum şi interpretările şi concluziile pe care le-am strâns în urma experienţei.

Luaţi acest punct de plecare şi faceţi orice extrapolare doriţi, apoi înţelegeţi limitele speciei noastre semi-inteligente.

CNV implică un control al proceselor mentale, atât de străin standardelor noastre actuale, încât mă îndoiesc că există un om sau un grup de oameni pe planeta noastră, care să fi ajuns să stăpânească tehnica. Dacă există, nu vorbesc despre asta. Pe de altă parte, dacă ar fi cazul, ei ar fi trebuit cu siguranţă să dezvolte un anumit tip de ecranare mentală, pentru a supravieţui cacofoniei de gânduri dezorganizate, care sunt ceva atât de comun aici.

Înainte ca omul să poată comunica (şi asocia) cu specii inteligente, la toate nivelurile de realitate, el trebuie să devină competent în CNV. Sunt sigur că celelalte specii inteligente sunt uluite - dacă nu chiar amuzate - atunci când cheltuim milioane pentru radio telescoape uriaşe, în încercarea de a primi semnale electromagnetice de la alte surse inteligente de viaţă. Este ca şi când o altă cultură ar măsura gazele evacuate de maşinile noastre sau poluarea, pentru a percepe o comunicare, cu ajutorul acestei eliminări ne-

controlate de reziduuri energetice. La celălalt capăt, animalele comunică, în mare parte, prin adulmecare şi miros.

Ar fi uşor să oferim sute de exemple privind încercările noastre de a face faţă problemelor cu CNV. Ne-am confruntat cu ea în moduri atât de diferite, încât suntem, probabil, mult mai informaţi decât grupurile sau instituţiile obişnuite. Încă mai bâjbâim cu rudimente de pregătire de tip CNV şi procesare mentală. Singura afirmaţie pe care o putem face, în acest moment, este că îi recunoaştem existenţa şi necesitatea.

După această *segue*, următorul material merge pe şoseaua „interstatală" - o încercare de a traduce şi transpune perspectiva CNV, în cuvântul scris. Datorită acestui gen de conversie, problema validităţii va fi întotdeauna prezentă. Unele „ghemuri mentale" sunt mai uşor de desfăşurat secvenţial, decât altele; umanizarea timp-spaţiu creează, obligatoriu, distorsiuni. Întotdeauna s-a întâmplat astfel.

Faci tot ce poţi.

PARTEA A II-A

ȚINTE ÎNDEPĂRTATE

7.

CERCETĂRI ŞI CLASIFICĂRI

Ceea ce urmează este o traducere/transcriere deliberată liberă, a comunicării nonverbale. Mare parte din ea – dacă nu chiar totul – reprezintă transpunerea evenimentelor non-timp-spațiu şi a ambianței în replici corespunzătoare experienței fizice umane conştiente. Astfel, un proces de „umanizare" este folosit extensiv în povestire – ceea ce poate creşte înțelegerea şi, în acelaşi timp, micşorează precizia.

Pentru a veni în sprijinul metodei, câteva dintre cuvinte specifice sunt folosite în alt context, pentru a oferi o conotație care nu este chiar complet diferită față de definiția lor obişnuită. Nu poți spune „a spus" sau „a mers" sau „a zâmbit" – deoarece nu s-a întâmplat astfel, întrucât echipamentul fizic nu a fost disponibil.

(*Nota editurii:* Pentru o mai bună înțelegere a textului, recomandăm să se consulte Glosarul de la sfârşitul cărții.)

Una dintre primele descoperiri făcute în noul mod de tipul *Lasă-pe-altcineva-să-conducă*, a fost că am mai mult decât un corp non-fizic. Pe când reveneam, am început să observ că este nevoie de un mic efort suplimentar, pentru a mă întoarce în planul fizic. Inițial, am presupus că nu e nimic altceva decât o defazare minoră, în timp ce încercam să reintru. La o încercare care a fost deosebit de dificilă, m-am tras uşor înapoi, am încetat să mai încerc şi am examinat problema. Corpul meu fizic părea să fie nu unul, ci două – ca atunci când vederea este uşor afectată de astigmatism. Păreau

foarte aproape unul de celălalt, la nu mai mult de 7-10 cm distanță, unul fiind ușor mai în spatele și mai estompat decât celălalt. M-am apropiat încet de cel mai apropiat, am alunecat în el, foarte ușor. Mi-am păstrat, câteva momente, poziția. Aveam senzația că am pătruns parțial în corpul fizic, dar eram ușor defazat. Starea avea o familiaritate care m-a purtat înapoi la vibrația pe care am întâlnit-o prima dată și la paralizia fizică care a însoțit-o atunci. Senzația era aproape identică - fără panică.

De acolo mi-a fost ușor să reintru în corpul fizic, doar cu o simplă smucitură, asemănătoare unei ridicări din umeri. Ulterior, am început să fiu în mod special atent la reintrarea în corpul fizic și am constatat că, într-adevăr, intram într-o a doua formă, chiar înainte de corpul fizic. Ca aspect, era identic cu corpul fizic, doar că era mai puțin dens. Cu toate acestea, la întoarcere, acest al doilea corp părea a fi cel mai solid dintre cele două, mai real. Abia când intram în al doilea corp, corpul fizic real părea mai definit. De asemenea, am început să observ mai îndeaproape procesul meu de separare, presupunând că, dacă premisa este valabilă, aș fi capabil să percep eliberarea din acest al doilea corp. Am constatat că era foarte real. Puteam să stau în al doilea corp, plutind deasupra corpului fizic, dar nu puteam să mă îndepărtez mai mult de trei sau patru metri. Asta îmi amintea de primele mele activități limitate de ieșire în afara corpului. De asemenea, mi-a amintit de multe încercări frustrante din acea perioadă de început, de a mă deplasa mai departe - și de momentul în care am găsit punctul de eliberare. Fără a fi conștient de motiv, ulterior le oferisem celor aflați în perioada de pregătire, cheia unei astfel de eliberări - „caseta mentală de valori"* unde poți pune gândurile care-ți stau în cale.

* Denumită în exercițiile și programele actuale ale Institutului Monroe „cutia de conversie energetică" - nota tr.

După ce am devenit conștient de procesul care avea loc, el a devenit automat și atât separarea, cât și întoarcerea au conținut aceste elemente - părăsirea celui de-al doilea corp pe „orbită", aproape de cel fizic, deplasându-mă și fiind complet separat de fizic, într-un „al treilea" corp, sau o esență energetică (fără formă?). Apoi, nu m-am mai preocupat de detalii. Faptul că am înțeles cum funcționează - chiar dacă motivul nu l-am înțeles - a fost suficient pentru scopurile mele.

Un alt rezultat timpuriu al noului meu navigator (sinele meu total?) a fost că mi-am amintit de formatul de când eram la școală. Asta s-a întâmplat după procesul meu obișnuit de ieșire în afara corpului, în care am acceptat o astfel de îndrumare și când, fără să mă mișc prea mult, m-am trezit într-o mulțime de forme gri. „Mulțime" înseamnă atât de multe, încât păreau să se estompeze în depărtare. Toate se concentrau într-o singură direcție și nici una nu părea să observe sosirea mea - cu excepția uneia, mai luminoasă decât celelalte. Aceasta s-a apropiat de mine și s-a oprit.

S-a deschis - cu cuvinte! În conștiința mea. *(Mă bucur că te-ai întors, Bob. Ai ratat destul de multe sesiuni.)*

Am licărit. *(Ei bine, uh, am fost ocupat.)*

Forma s-a concentrat. *(Ești diferit. Nu ai consumat droguri sau alcool, nu-i așa?)*

M-am deschis larg. *(Am pierdut o mulțime de Rote, sau nu înțeleg. Unde sunt?)*

Forma s-a rostogolit. *(Cred că nu! Te-ai întors la clasa celor care dorm.)*

M-am întors spre interior, iar percepția a devenit luminoasă și clară. Clasa celor care dorm - cea la care participă nenumărați oameni în timpul unei etape din somnul lor profund, în timpul somnului din perioada călătoriei în afara corpului. Singura limitare era că somnul nu putea fi denaturat de substanțe chimice, ci trebuia să fie natural. De câte ori nu am fost eu aici, cu mult timp

înainte de a şti, înainte de a şti ceva despre experienţe în afara corpului şi celelalte stări! Doar că nu-mi aminteam când mă trezeam – ca toată lumea, de altfel. Dacă ceva trecea în conştient, era atribuit unui vis, unei inspiraţii, idei, sau imaginaţiei.

Şi mi-am recunoscut instructorul. *(Bună, Bill.)*

Bill s-a rostogolit. *(Ţi-a luat destul de mult. Vrei să te conectez?)*

Am licărit. *(Ei bine, nu ştiu. Vezi tu, cred că* sunt *diferit. Eu nu sunt adormit.)*

Bill a devenit uşor inexpresiv, apoi s-a luminat. *(Oh, eşti unul dintre aceştia. Cum s-a întâmplat?)*

Am revenit la normal. *(Nu ştiu. Pur şi simplu, s-a întâmplat.)*

Bill s-a întors spre interior, apoi s-a deschis. *(Asta înseamnă că locul tău nu e aici. Păcat. Ai fost unul dintre elevii mei de excepţie.)*

Am licărit. *(Eşti sigur de asta? Că locul meu nu e aici?)*

Bill s-a uniformizat. *(Ne-am mai întâlnit. Nu merge. Tipul tău devine nerăbdător, plictisit. Copiii fenomenali, cei care au experienţe în afara corpului, ocupaţi, ocupaţi, ocupaţi.)*

M-am uniformizat cu grijă. *(Ce ai zice să mă conectezi pentru o ultimă dată? Dacă tot sunt aici.)*

Bill s-a temperat. *(Probabil ştii deja. Programul nu se poate schimba.)*

M-am deschis larg. *(Încearcă-mă.)*

Bill a licărit şi mi-a aruncat o Rote. Am deschis-o cu uşurinţă.

CLIC!

Formula antiulcer, de scădere a nivelului de anxietate şi a tensiunii arteriale, de creare a unei stări de linişte:

Cauza majoră care stă la baza îngrijorării umane are legătură cu Legea Schimbării. Toate conflictele umane se referă la această lege. Unii se tem că schimbarea *va avea* loc, alţii că nu. Războaiele sunt purtate pentru a se opune schimbării sau pentru a o accelera.

La nivel individual, aceasta se traduce în diferite forme de indecizie. Frica intră în acest tipar - frica de consecinţele oricărei decizii sau acţiuni. Presiunea se acumulează, se intensifică, pe măsură ce decizia este amânată, întârziată. Rezultatul acumulează toxine în toate părţile sistemului uman, până când se ajunge la incapacitate totală sau la reducerea severă a eficienţei operaţionale. Nehotărârea este asasinul.

Gândiţi-vă la statisticile legate de decizie, în general dar şi simplificate. În orice decizie abstractă, probabilitatea de a face alegerea corectă sau constructivă este de 50%. În cazul în care se merge pe calea corectă, evident că nu vor exista probleme. Dacă se ia decizia incorectă, acest lucru va deveni evident. În acest caz, există o probabilitate de 50% ca alegerea să fie inversată şi calea constructivă să o înlocuiască.

Prin urmare, există cel mult doar o şansă din patru, să se meargă într-o direcţie irevocabilă, în luarea deciziilor. Toate deciziile vitale din istoria omenirii au fost luate la cote mult mai mici decât trei la unu. Unele au fost chiar de douăzeci la unu, iar rezultatele au fost pozitive.

Pentru a vă deplasa din punctul nul al indeciziei, plecaţi de la premisa că *orice* acţiune sau decizie este mai bună decât niciuna, bazându-vă pe cota de trei la unu. Pentru a depăşi procesul fără traume, faceţi următoarele:

Faceţi o listă A. Puneţi în această listă toate grijile, anxietăţile şi temerile în legătură cu care nu puteţi face absolut nimic. Nu puteţi face nimic cu privire la condiţiile meteorologice de mâine. Va ploua, va ninge, va fi frig sau cald şi nu aveţi ce face, pentru a preveni acest lucru. Dacă nu există absolut nimic de făcut ***astăzi*** pentru a le corecta, puneţi-le pe această listă A.

Faceţi o listă B. Puneţi în această listă toate grijile, anxietăţile şi temerile pentru care puteţi face ceva ***astăzi***, puteţi lua măsuri, mari sau mici.

Faceți o listă C. Puneți în această listă toate nevoile, speranțele și dorințele voastre, mari sau mici, care nu au fost încă împlinite.

Astăzi, îndepliniți următoarele funcții:

1. Luați lista A și distrugeți-o - și procedând astfel, ignorați toate elementele puse acolo, de conștiința voastră. De ce să vă pierdeți energia, îngrijorându-vă cu privire la ceea ce nu puteți controla?

2. Luați lista B și acționați, oricât de puțin, pentru a începe rezolvarea fiecărui element conținut de aceasta. Unele pot fi încheiate imediat și astfel pot fi eliberate din conștiința voastră. Altele vor reduce din presiune, întrucât fluxul a început, o decizie a fost luată.

3. Luați cel puțin un punct de pe lista C și îndepliniți un act, mare sau mic, care să vă aducă mai aproape de împlinirea scopului.

Realizați tot acest proces în fiecare zi, până când nu veți mai avea nici o listă A, nici o listă B și întreaga energie și conștiință se va dedica punctelor conținute de lista C. Apoi vă veți finaliza, cu seninătate, scopul vieții voastre umane.

CLIC

Am preluat Rote și am interiorizat-o; m-am întors spre Bill. *(E destul de bine. Pare cunoscută.)*

Bill a revenit la normal. *(Așa ar și trebui. Probabil ai prins-o în urmă cu câteva sute de ore de curs înainte.)*

M-am deschis. *(Bill, dacă locul meu nu este aici, unde să mă duc?) (Nu știu. Nu am nici cea mai mică percepție în acest sens.) (Trebuie să existe clase pentru, uh, rebeli ca mine.)*

Bill a revenit la normal. *(Sunt sigur că există. Trebuie să plec să-mi fac rondul. Vino în vizită, când vrei. Sunt la două inele distanță.)*

M-am deschis larg. *(Sigur, Bill.)*

El s-a întors și a dispărut în grupul de forme gri și, pentru că nu mă atrăgea nimic, m-am rotit și am plonjat către planul fizic. Reintrarea a fost normală.

Concentrarea următoare a constat dintr-o serie de demonstrații - experiențe conduse, de tipul experiențe ghidate in direct - ale vechii zicale despre proști și îngeri*. Nu pot să-mi imaginez că îngerii ar simți frica - poate doar selectiv. În ceea ce-i privește pe proști, și eu m-am grăbit adesea, în perioada de început, așa că mă calificam cu siguranță pentru această categorie. Am început să-l numesc *Tratamentul de Trezire din prostie*.

Am plecat de la premisa că Sinele meu superior (sufletul?) știe întotdeauna ce face. Învățasem de la el cum se folosește un dispozitiv de localizare, numit liber *Ident*; acesta era ca un semnal pe care-l puteai urma până la sursa acelui loc sau ființă. În acest exemplu de *Tratament de Trezire din prostie,* ieșisem din trup în primele ore ale dimineții, iar după eliberarea celui de-al doilea corp, mi-am exprimat dorința că ar fi frumos să vizitez o cultură aproape-umană, care era în timp-spațiu și pe care aș putea să o înțeleg. Imediat, Identul Z-55 mi-a apărut fulgerător, astfel încât m-am extins și am ajuns. Am avut o senzație slabă de mișcare și m-am trezit în fața unei siluete care strălucea ușor. Alte siluete similare erau în fundal. Dincolo, nimic.

Silueta s-a deschis. *(Ei bine, Robert, ne întâlnim din nou.)*

Am licărit. *(Uh, da.)*

(Tot mai dezgropi secretele universului?)

Nu mă așteptam la asta. În mod sigur nu era o cultură aproape-umană și această ființă părea să mă cunoască. O greșeală a identului, dar radiația părea familiară. Nu am vrut să întreb, dar am fost nevoit să o fac. *(Unde mă aflu?)*

Silueta s-a liniștit. *(Inelul exterior, Robert. Încă un ciclu final ca om și gata. Pentru mine.)*

* Referire la zicala folosită pentru prima dată în 1709, de poetul și filozoful englez Alexander Pope: *Proștii se reped, acolo unde îngerii se tem să intre.*

Am licărit. *(Eu nu am o percepție asupra Identului Z-55, dar te cunosc.)*

Z-55 s-a rostogolit. *(După toate orele acelea de muzică împreună ... Fuga în Cuba în anii cincizeci, pentru a înregistra în Havana ...)*

Percepția a venit luminoasă și sigură în mine. Bineînțeles că îl cunoșteam. Chiar și atunci îl numeam suflet vechi! Am vibrat puternic. *(Lou! Sigur! Identul Z-55 m-a părăsit. Pari diferit. E minunat să fiu cu tine din nou!)*

Z-55/LOU s-a liniștit. *(Ei bine, am mai avut încă două aventuri în formă umană, de când am fost împreună, așa că pentru Lou totul era oarecum încheiat.)*

M-am întors spre interior. Lou, una dintre cele mai blânde persoane pe care am întâlnit-o vreodată ...muzician, aranjor, dirijor de orchestră ... trecând liniștit prin viața și munca lui ... ore și zile petrecute împreună ... muncind până târziu în noapte compunând linii melodice ... progresii de coarde, orchestrații ...apoi căile noastre s-au despărțit ... și am auzit de moartea lui timpurie ...diabetul cu care știam că suferă.

Z-55/LOU s-a deschis. *(Ești încă în formă umană!)*

Am răspuns liniștit. *(Da.)*

A licărit. *(O, unul care doarme. Ai ajuns până aici? E destul de bine. Păcat că nu-ți vei aminti.)*

M-am deschis și mai mult. *(Nu e chiar așa, Lou. Eu, uh ... aici.)*

I-am aruncat o Rote mică, ce conținea și începutul experiențelor în afara corpului. A luat-o și s-a închis. Apoi, s-a deschis și s-a rostogolit ușor. *(Unul dintre aceia. Nu mi-ai spus niciodată.)*

Am revenit la normal. *(Nu mă cunoșteam pe mine însumi, în perioada în care am lucrat împreună.)*

El a licărit. *(Deci, ce caut eu în povestea asta? Ai venit să mă cauți. Mai vrei muzică?)*

Am revenit din nou la normal. *(Nu sunt sigur. Am cerut să vizitez o cultură aproape-umană, am primit Identul tău ...și iată-mă.)*

Z-55/LOU s-a luminat. *(Vrei să-mi vizitezi ...uh ...orașul natal, ca să spunem așa?)*

M-am rostogolit. *(Nu Kentucky. Am fost acolo. E prea uman!)*

S-a rostogolit cu mine. *(Nu, nu ...casa mea originară ...Este exact ce dorești, de aceea ai primit Identul meu ...Este, uh, diferit, dar poți să înțelegi.)*

M-am întors spre interior.

Dacă nu ai fost niciodată într-un loc exotic - sau într-un loc care cel puțin ți se pare exotic și interesant, din perspectiva ta îndepărtată - ai multe așteptări. Te gândești la multe posibilități legate de ce vei face și ce experiențe vei trăi acolo.

În nerăbdarea ta, ești dispus să accepți tot felul de limitări, restricții, care par neimportante din exterior. De asemenea, uiți cel mai important factor. Iei cu tine, ca bagaj suplimentar ascuns, propria ta enculturație* ca instrument de măsurare comparativă.

Z-55/LOU s-a luminat puternic. *(Pentru a trăi senzația reală, ar trebui să mergi acolo exact ca un turist obișnuit, cu o cantitate limitată de bunuri de preț și să rămâi să urmărești evenimentul istoric obișnuit, pe care noi, uh, ei o numesc val.)*

M-am luminat și eu. *(Minunat! Ce percepție bună!)*

* Procesul de internalizare de către individul uman, a normelor și valorilor grupului (comunității, societății) în care se naște și trăiește. Unii autori (Alan R. Beals, George și Louise Spindler) preferă expresiile „transmitere culturală" sau „dobândire a culturii". Mai importantă (prin șansele de generalizare) este preferința pentru conceptul de „socializare", preferință manifestată de sociologi. **Enculturația** reprezintă corespondentul antropologic al conceptului de „socializare" și are incidențe de rang esențial cu educația și cu tradiția. N. Tr.

(Şi astfel poţi să o simţi cu adevărat), a continuat el, *(să întrerupi comunicarea cu aici, până după val. Seamănă puţin cu pregătirea în formă umană , dar fără ştergerea Rote.)*

M-am deschis larg. *(Sunt complet de acord. Cum începem?)*

(Voi fi ancora ta aici. Ca să te întorci, tot ce trebuie să faci este să localizezi Identul meu.) Era o radiaţie bizară, combinată cu tiparul său. *(Pentru a ajunge acolo, concentrează-te pe Ident ...val Zeer ...)*

Am vibrat. *(Val Zeer.)*

M-am extins şi am ajuns.

CLIC!

Eram într-un oraş, sau în ceea ce părea a fi un oraş. Erau clădiri în toate direcţiile, destul de neuniform distribuite, nici una mai înaltă de trei sau patru etaje. Nu erau deosebit de atractive sau de neobişnuite, aveau deschideri pe laterale, pe care percepţia mea le-a luat drept ferestre şi uşi. Străzile sau spaţiile dintre clădiri nu erau foarte late, dar conţineau numai oameni, fiinţe cu percepţie ca mine, sau cel care eram temporar. Nu erau automobile, camioane, sau vehicule de niciun tip. Nu erau stâlpi de iluminat sau cabluri aeriene, nici trotuare. Era o lumină puternică, dar nu am putut găsi un soare deasupra capului.

În timp ce mergeam printre ei, oamenii mă observau, dar nu părea să reacţioneze ca şi când aş fi străin. Cu fiecare pas, mă simţeam mai în largul meu şi populaţia părea mai umană. Fiecare locuitor era închis şi foarte concentrat pe un scop şi închis, ca şi când ar fi fost preocupat pe o treabă pe care o avea de făcut, fără multe abateri de la acest proces. Nu am avut nicio percepţie legată de vreun limbaj al trupului, daca ea ar fi existat. De fapt, nu am putut deosebi bărbaţii de femei - lucru neobişnuit pentru mine - astfel încât am presupus că nu exista o astfel de diferenţă.

Fără să pot atrage atenţia celor care se deplasau pe stradă, am intrat într-una dintre clădiri şi m-am trezit într-o cameră mare, care semăna foarte mult cu holul unui hotel de mărime medie. Erau oameni în picioare, aparent angajaţi în conversaţie. Am abordat un om (?), care părea să stea în spatele unui birou. S-a uitat la mine, aşteptând. Am ştiut că am nevoie de un motiv.

„Aveţi, uh, un restaurant aici?" Am încercat să vorbesc natural, dar când a devenit inexpresiv, am ştiut că am greşit.

M-am întors la comunicarea mea non-verbală rudimentară. *(Aveţi mijloace să mă reîncarc?)*

Omul s-a luminat cu putere, mi-a arătat cu mâna spre dreapta. În timp ce păşeam în direcţia indicată, m-am simţit mândru. Trecusem un test. Nu au verbalizat, dar m-au înţeles, chiar şi cu comunicarea mea slabă, nonverbală. De aici încolo, va fi uşor. Am început să speculez cu privire la alimentele pe care le consumau. Cu siguranţă că erau neobişnuite. În faţa mea era o arcadă, rotunjită şi dincolo de ea părea a fi întuneric - nu, nu întuneric, doar luminat diferit, printr-un amestec de culori.

Am păşit cu încredere prin arcadă şi am intrat în culori. Imediat ce am intrat, radiaţia m-a lovit ca o flacără fierbinte şi m-am întors, clătinându-mă. Acesta nu era restaurantul, omul a înţeles greşit. Din toate părţile venea o atracţie copleşitoare de sexualitate feminină, invitând, solicitând, oferind, promiţând - era prea mult. Cu mare efort, m-am întors prin arcadă, respirând greu şi încercând să mă calmez. Tocmai mă liniştisem, când mi-am ridicat ochii şi funcţionarul (?) era în faţa mea, însoţit de alţi doi bărbaţi - poliţie, autoritate, KGB, etc.

Un reprezentant KGB a intervenit. *(Identul dumneavoastră, vă rog?)*

Am început să scotocesc prin buzunare în căutarea portofelului, numai că nu existau buzunare la veşmântul dintr-o bucată, pe care-l purtam. Dar aveam o centură, cu un săculeţ mic ataşat de ea.

Am căutat acolo şi am găsit un card în el. L-am scos şi semăna cu un card de credit tipic. Reprezentantul KGB l-a luat, l-a examinat cu atenţie, apoi şi-a ridicat ochii spre mine.

(De pe Pământ, nu-i aşa? Nu am auzit niciodată de acest oraş. Este de partea cealaltă a oceanului?)

M-am liniştit. *(Da, uh, da, vezi tu ...)*

Reprezentantul KGB a fluturat cardul spre mine. *(Ei bine, nu ne place, în mod special, că ne vizitezi, dar trebuie să respecţi regulile.)*

M-am luminat. *(Sigur, am înţeles.)*

(Aici nu intrăm în spaţii private şi nu luăm fără să plătim mai întâi. Întotdeauna plătim mai întâi.) Reprezentantul KGB-ul s-a întors spre recepţioner, înmânându-i cardul meu. *(Cât vrei? Nu are foarte mult.)*

Recepţionerul a luat cardul şi l-a pus în săculeţul de la curea. *(Cred că este suficient.)*

Am început să protestez. *(Dar asta e tot ce am, nu pot ...)*

(În acest caz, va trebui să vă însemnăm.) Al doilea reprezentant KGB a făcut un pas înainte şi mi-a luat mâinile. *(Nu te pot lăsa să tulburi lucrurile pe aici, fără nici un ident.)*

Am licărit. *(Ce aveţi de gând să faceţi?)*

Al doilea reprezentant KGB a scos o cutie mică şi plată din săculeţul lui şi a deschis-o. *(Stai liniştit, nu o să te doară.)*

Mi-a luat o mână şi mi-a apăsat degetele în cutie. Amprente, m-am gândit. Îmi iau amprentele. Dar m-am înşelat. O cerneală neagră s-a răspândit rapid de la degete, până când mi-a cuprins întreaga mână. În timp ce mă uitam dezorientat, mi-au pus şi cealaltă mână în cutie şi aveam două mâini negre. Am încercat să mă şterg, dar pătrunsese în piele Primul reprezentant KGB s-a uitat la mâinile mele, mulţumit. *(E suficient. Cel puţin oamenii te vor vedea când vii.)*

(Şi te avertizez), a adăugat al doilea reprezentant KGB. *(Te-aş sfătui să te întorci acasă. Nu prea ai ce face aici, în situaţia ta. Nici un Ident cu care să te joci.)*

Primul reprezentant KGB s-a uitat la mine cu duritate. *(Vom sta cu ochii pe tine.)* Apoi, cei doi s-au întors şi au ieşit afară, în stradă.

M-am liniştit faţă de recepţioner. *(Îmi pare rău, nu am ştiut că este un spaţiu privat.)*

Funcţionarul a vibrat. *(Dar ce altfel de spaţiu mai există aici?)*

Am licărit. *(Vrei să spui că toate aceste clădiri sunt private?)*

Funcţionarul a devenit indiferent. *(Atunci ce fac toţi aceşti oameni, aici? Cred că sunt o sută!)* Am trimis gândul suficient de puternic, pentru a-i atrage atenţia.

(Este spaţiul lor privat, normal.)

(Al tuturor celor o sută de persoane?)

Funcţionarul mi-a arătat cu mâna spre birou şi l-am urmat. Mi-a arătat desenul de pe peretele din spatele lui. Erau cinci rânduri de puncte mari, negre, care arătau ca nişte găuri, douăzeci pe un rând.

(Acesta e spaţiul nostru personal.) A făcut un gest de mândrie. *(Cel mai bun din oraş.)*

Am privit la desen. *(Intri acolo?)*

A aprobat din cap. *(Numai când vine valul. Uite cât este de mare la mijloc.)*

Mi-a arătat cu mâinile o lăţime de aproximativ 60 cm. Avea de gând să continue, când s-a auzit un zgomot ca de tunet în depărtare şi podeaua a început să se clatine. Imediat, toată lumea din încăpere s-a întors şi a ieşit în grabă, prin ieşirile din spate. Funcţionarul a alergat să li se alăture.

(Acesta e începutul valului), mi-a spus peste umăr. *(Cred că asta e ce ai venit să vezi, dar mai bine du-te rapid la spațiul tău personal.)*

Apoi, încăperea era goală şi am încercat să-mi mențin cu fermitate poziția, pe măsură ce podeaua se înălța ritmic. Am mers clătinându-mă până la intrare, iar zgomotul a devenit mai puternic. La distanță şi apropiindu-se rapid era un val puternic, nu de apă, ci chiar de pământ, care ridica clădiri şi străzi şi le transforma în rămăşițe de sute de metri înălțime. În spatele primului val, am putut vedea un al doilea şi un al treilea, fiecare mai mare decât primul. Este posibil să fi fost mai multe, dar nu am avut ocazia să aflu, întrucât primul val a intrat cu putere în locul în care mă aflam, iar clădirea s-a ridicat şi s-a răsturnat, cu mine în ea, ricoşând, rostogolindu-se, răsucindu-se, trepidând ...

... cu disperare, am încercat să mă concentrez, ce ident? ident ...aaa, ident Z-55/LOU ... Z-55/LOU ... mă conectez şi mă extind, mă conectez şi mă extind ... strâns cu putere ... strâns ...

CLIC!

Era linişte, tumultul se oprise. Am încercat să nu tremur mult timp, pentru a reuşi să mă deschid. În final, am reuşit. Eram în fața lui Z-55/LOU şi am primit o percepție a aşteptării lui politicoase.

M-am liniştit cumva. *(Asta înseamnă acasă pentru tine? Unde ai fost, înainte de a începe ca om?)*

A revenit la normal. *(Nu e Kentucky.)*

(Şi te întorci acolo?)

Z-55/LOU s-a deschis larg. Strălucea foarte puternic, aproape alb. *(Nu, nu acolo.)*

A apărut un semnal brusc de urgență ca să mă întorc şi, înainte de a putea răspunde, m-am deplasat automat, iar el s-a estompat ...Pluteam deasupra corpului fizic, iar semnalul de întoarcere era încă puternic. Am alunecat în al doilea corp, apoi în cel fizic şi

m-am ridicat în şezut, pe patul de apă. Corpul în regulă, vezica nu e plină. Nici un semnal. Ce m-a chemat înapoi? Nu am găsit nimic.

Tratamentul de Trezire din prostie. Ei intervin, într-adevăr. Faptul că i-am permis sinelui total să mă direcționeze şi să stabilească scopul, mi-a oferit ceea ce acum recunosc drept un program de protecție în ideea a ceea ce am numit anterior, Local II. A început cu elementele de bază de la capătul interior al spectrului, cu un proces modificat care a dus la câteva concluzii inevitabile. Pe scurt, puteam observa, dar nu puteam participa. Am descoperit că scopul, avea fațete multiple şi era determinat, în parte, mult după evenimentul în sine.

Unul dintre principalele exemple a venit într-o noapte, când am ieşit din corpul fizic şi, înainte de a mă elibera de cel de-al doilea, am fost copleşit de o puternică dorință de unire sexuală. Eram pe punctul de a mă angaja în tehnica mea obişnuită de calmare, nu-acum-ci-mai-târziu, când, dintr-o dată, m-am deplasat, cu o mişcare bruscă. Mişcarea a fost rapidă şi scurtă. Când am fost capabil să percep, am descoperit că stăteam la câțiva metri distanță de o grămadă enormă de forme care se zvârcoleau. Aceasta a ajuns la înălțimea maximă la care puteam privi. S-a dus în depărtare, în ambele direcții, stânga şi dreapta. Mi-a amintit de împletirea viermilor de pescuit uriaşi din fundul unei cutii, după ce au fost lăsați acolo peste noapte. Mişcarea era continuă, mii şi mii, fiecare formă alunecoasă şi umedă zvârcolindu-se printre celelalte forme din grămadă, căutând, încercând să facă ceva ...dar fără să ajungă niciodată la satisfacție.

Trei şocuri perceptuale m-au lovit simultan. Formele nu erau viermi, erau oameni! În al doilea rând, radiația incredibilă, uimitoare, de sexualitate, atât la bărbați cât şi la femei, care emana din masa plină de freamăt. În al treilea rând, toți erau morți din punct de vedere fizic. Am vrut să mă întorc şi să fug, dar o altă parte din mine mă ținea pe loc. În final, m-am calmat suficient pentru a de-

veni analitic. Voiam să mă alătur lor? Întreaga mea ființă s-a cutremurat de respingere. Nu mai rămăsese nimic din impulsul sexual care mi se păruse atât de important mai devreme. Am avut percepția puternică că va apărea din nou, dar nu va controla niciodată, în totalitate, ceea ce cred sau fac.

Cu acest moment de cunoaștere, o altă emoție m-a cuprins – compasiune intensă pentru cei prinși în masa ondulatorie; fiind atât de concentrați pe intenția de a căuta satisfacție sexuala, nu erau conștienți de nici o altă existență – furie pentru un sistem care putea să inhibe, să reprime și să denatureze, astfel încât să creeze situația din fața mea. Erau aceștia exilați ai procesului uman, care urmau să rămână astfel, pentru o veșnicie?

Am înaintat încet și m-am oprit aproape de marginea grămezii. Corpurile în mișcare erau de sex masculin și feminin, de toate formele și mărimile și străluceau de umezeală. Un picior gol și păros a ieșit pentru o clipă din grămadă; l-am apucat și am tras ...Piciorul împingea orbește, încercând să intre mai adânc înapoi, în masa ce pulsa. Am tras mai tare, încercând să țin bine de glezna acoperită de transpirație. Încet, am putut să trag și restul corpului. Era un om mic de statură, brunet, cu trăsături fine, de vârstă nedeterminată. Zăcea acolo, pe burtă, mișcându-și brațele și picioarele ca un crab, încercând să se tragă înapoi, complet orb la faptul că îl țineam de picior și îl împiedicam să facă acest lucru.

L-am ținut ușor pe loc, m-am aplecat și i-am strigat la ureche: *(Hei, vreau să vorbesc cu tine. Liniștește-te o clipă!)*

Nu am văzut nici cel mai mic indiciu că m-ar fi auzit. Fața lui era fixă, cu o sclipire de anticipare pe ea. Continua să încerce să se ducă înapoi, iar eu îl țineam pe loc, întrebându-mă ce să fac.

Am încercat o altă abordare. *(A venit poliția, poliția, fac o razie! Trebuie să ieși!)*

Am așteptat o reacție – dar, nimic. Nu puteam să-i ofer radiația care i-ar fi atras atenția. I-am eliberat piciorul, iar el s-a târât înapoi și a fost înghițit de mișcare. M-am întors abătut, m-am conectat la identul meu fizic și m-am întors fără nici un incident.

Din acel moment, am aplicat o tehnică nouă, pentru a controla impulsul sexual. Tot ce trebuie să fac este să mă gândesc la grămada aceea de oameni lipsiți de rațiune, care se răsuceau și se zvârcoleau. Asta e suficient.

Acest episod este din genul celor mai liniștite care pot fi întâlnite în zonele post-fizice imediate. Am descoperit curând, că exista un tipar activ în trecerea mea prin ele – stări de a fi prin care trecusem repede înainte, pentru a evita eventualele confruntări. Toate aceste incursiuni au început, în timp ce eram în al doilea corp, înainte de a-l putea elibera și de a mă deplasa ascendent. M-am simțit în siguranță și protejat, atâta vreme cât sinele meu superior se afla la conducere.

Sentimentul era bun. Dar nu și motivul.

PUNCTUL DE CONTACT

Suspiciunea a început, atunci când am crezut că aveam o perspectivă bună asupra experienței umane.

Privind în retrospectivă, e posibil ca totul să fi fost plănuit astfel, cu mult timp în urmă.

Intru şi ies din stările de extracorporalizare, foarte vesel şi calm, întotdeauna sigur că Sinele meu superior care mă călăuzeşte, ştie toate răspunsurile, are grijă de totul şi de orice problemă care s-ar putea ivi. A lucrat perfect până în prezent – şi probabil că acesta este motivul pentru care a apărut o vagă suspiciune. Oricât de grozav credea ego-ul meu că sunt, ştiam că nu sunt *chiar atât* de bun.

Astfel, a intervenit din nou una dintre multele mele caracteristici discutabile. Nu pot să accept un lucru bun, pur şi simplu; trebuie să aflu de ce. În mai multe călătorii succesive în afara corpului, am încercat să devin conştient de cine *era* responsabil cu conducere şi/sau de navigare. Contactul a fost evaziv la început, nici o percepție anume, în afară de o prezență blândă în spatele meu, care mă direcționa spre locurile în care mă duceam. M-am întors, dar nu era nimic – cel mult urma unei prezențe prietenoase. Dar era acolo şi părea a fi, cu siguranță, externă.

Mi-am cercetat notele anterioare, până la începuturi. Am fost uimit că am ignorat ceea ce era atât de evident. O mână care mă ajuta să ies, o mână pe brațul meu, un răspuns la țipetele mele de frică şi indiciile mai subtile care deveneau aparente din noua mea

perspectivă. La momentul respectiv, îi numisem ajutoare şi o lăsasem aşa. Nu-mi transferasem activitățile „sinelui meu superior", ci lor, oricine ar fi „ei".

Ulterior, în timpul experiențelor active de ieşire în afara corpului, am încercat de mai multe ori să comunic cu aceste prezențe – unice sau mai multe – fără nici un rezultat. Corecție: M-am gândit că nu am primit nici un răspuns, deoarece nu au existat cuvinte, ci doar imagini, senzații şi acțiune. Schimbarea a apărut atunci când am început să-mi dau vag seama că nu le vorbeam „limba", ca să zic aşa. Analizarea primelor mele note susținea, în mare parte, acest lucru. Cuvintele şi limbajul, aşa cum le cunoaştem noi, sunt strict umane. Concluzia era evidentă pentru mine – fiind om. Ego-ul meu micşorat a crescut oarecum, atunci când mi-am dat seama că, indiferent care era metoda mea de comunicare, primeam totuşi un răspuns de la aceste ființe – *non*umane?

Cu această conştientizare, am continuat să întreb şi să-i las pe „ei" să se ocupe de direcționare şi navigare, în timpul stărilor mele de călătorie în afara corpului pentru un motiv simplu: procesul funcționase. Oricine ar fi fost ei, cunoşteau cu siguranță teritoriul, mult mai bine decât mine. De fiecare dată, însă, am încercat un alt tip de comunicare şi am început să obțin rezultate. I-am direcționat gânduri fără cuvinte – imagini, activități, sentimente şi emoții – presupusei prezențe din spatele meu. De fiecare dată, a existat un răspuns imediat, de calitate similară. A fost nevoie de unele atitudini analitice şi subiective combinate, pentru a înțelege ce recepționam. A fost dureros de lent din partea mea, uluitor de răbdător din partea lor. Din acest proces au apărut rudimentele a ceea ce numim acum comunicare nonverbală. A fost o piatră de hotar în conştiința mea. Am ştiut atunci că există comunicare non-verbală şi am ştiut diferența. Nu mai mult.

Odată cu recunoaşterea reciprocă a unei astfel de comunicări, profunzimea şi proporțiile tiparelor, experiențelor mele în

afara corpului, s-au schimbat. Am fost însoțit frecvent către ceea ce ar putea fi vag descris ca un alt tip de clasă, în sensul că exista un instructor și studenți, inclusiv eu. A fost complet diferit față de clasele celor adormiți, de care-mi aminteam. Aici exista un profesor, în traducere liberă, ca o sferă de lumină radiantă, de un alb strălucitor. Am putut detecta radiația celorlalți - aparent studenți - peste tot în jurul meu, dar nimic dincolo de asta, nici o formă, sau vreun indiciu care-mi să-mi ofere o idee despre cine și ce erau ceilalți. Pregătirea consta dintr-un bombardament, aparent secvențial, de pachete de informații total experimentale, care trebuiau să fie absorbite instantaneu și depozitate în ghemuri mentale, al căror nume real nu poate fi tradus printr-un cuvânt, și pe care le-am numit ROTE. Se pare că este o tehnica foarte obișnuită în comunicarea non verbală. Ce am putut să aduc înapoi, am încercat să transform în aplicații umane, cu rezultate mixte. Nu am putut să raportez marea majoritate a acestor informații la viața de aici, de pe Pământul spațiu-timp. Este posibil să fie o pregătire pentru o activitate ce urmează să aibă loc aici, pentru a fi folosită în alte sisteme energetice non-fizice, sau este dincolo de înțelegerea mea. Ultima variantă e cea mai probabilă.

Astfel, relația a căpătat un aspect complet nou. Am început să am încredere în pilotul (sau piloții) meu nevăzut, așa cum nu aș fi avut niciodată încredere în mine. De exemplu, zburând ca simplu pasager pe un avion comercial, nu pot să am complet încredere în echipajul de navigație - probabil că știu prea multe. Cu toate acestea, trebuie să ajung fizic de aici acolo, într-un timp scurt, astfel încât îmi pun centura și iau avionul, plin de neliniște și spasme musculare. De somn nici nu poate fi vorba.

Acest lucru a fost diferit. Ei au știut cum și unde să manevreze *acest* avion pe această rută, mult mai bine decât mine. Cu fiecare „zbor", încrederea mea în ei a crescut. În schimb, mi-am dat seama cât de *puțin* știam, pe măsură ce traseul a devenit din ce în

ce mai complicat. Am început să-i numesc cu drag, INSPEC - prescurtare de la „specii inteligente" - ceea ce presupune că oamenii nu sunt chiar așa.

Fiind conștient de acest sprijin și ajutor, am abordat vizitele mele în inelele concentrice din mediile apropiate de Pământ, cu mult mai multă încredere și conștiință decât înainte. Am simțit o siguranță absolută. Dacă ajungeam dincolo de propria mea profunzime, ELE mă scoteau de acolo în siguranță - deși am constatat că propria lor concepție despre ce înseamnă „dincolo de profunzimea mea" și părerea mea despre asta, erau oarecum diferite. Poate credeam că merg în jos pentru a treia oară și ultima, țipând după ajutor, însă ELE au așteptat până la a opta sau a noua oară, înainte de a-mi întinde calm o mână de ajutor. Totul a făcut parte dintr-un proces de învățare intens.

O metodă rapidă și de învățare pentru totdeauna, preferată de ei, a fost simularea. Se baza pe capacitatea lor de a crea și introduce într-o conștiință umană - a mea - o situație de tip terestru, atât de reală și atât de copleșitoare, încât nu puteam face diferența dintre realitate și iluzie. Nu cunosc limitele unui de astfel de talent/tehnologie de simulare. Nici nu știu măsura în care ei angajează această tehnică. Poate fi numai în cazul meu particular, dar mă îndoiesc. Potențialul de aplicare al acesteia în alte moduri, presupune speculații ample.

În propriul meu model, a fost de obicei aplicată ca o curățire instantanee a tiparelor emoționale minore, care mi-au blocat sau distorsionat claritatea de percepție, sau stabilitatea. De obicei nu eram conștient de astfel de disfuncții. ELE le observau și se ofereau să aibă grijă de această problemă. Apoi eram informat că lecția urmează să aibă loc cu acordul meu, însă odată ce mă trezeam în simulare, devenea absolut și complet reală - și o trăiam cu adevărat. Cele mai multe dintre ele au fost evenimente scurte, singulare, care ilustrau punctele culminante din procesul de luare a deciziilor, în

circumstanțe foarte nefavorabile. Partea vitală - lecția care trebuia să fie învățată pentru totdeauna - era rezolvarea constructivă și motivată a problemei. Dacă nu veneam cu acțiunea dorită, simularea se repeta până când se întâmpla acest lucru. Nici la repetarea lecției, nu am putut face deosebirea între realitate și simulare. Însă, odată ce secvența de pregătire era finalizată, știam să fac diferența.

O perspectivă interesantă a apărut atunci când Exploratorii noștri din laborator au întâlnit și s-au asociat cu ființe inteligente, care s-au putut adapta la folosirea cuvintelor - unele dintre ele semănând foarte mult cu percepțiile mele despre INSPEC. Mai mult, m-au întâmpinat cu familiaritate și am avut același sentiment față de ele.

Nu i-am întrebat niciodată pe INSPEC exact care este rolul lor în tiparul terestru uman. Am presupus că ELE erau, pur și simplu, o versiune de școală superioară a ajutoarelor ex-umane, din inelele exterioare. Modul lor de funcționare și scopul păreau foarte similare, cu excepția faptului că INSPEC au cunoștințe și tehnologii mult superioare celor extrase din experiența umană. Faptul că ELE păreau să fie independente de inelele de reciclare, susține această părere. A pune întrebări cu privire la motive pare ireverențios. Sau, poate că nu am vrut să pun în pericol lucrul bun care mi se întâmpla. Astfel, nu am avut nici o comunicare directă și conștientă cu ELE, în timp ce eram în afara corpului.

Dar noi proștii nu putem lăsa lucrurile în pace. Într-o noapte specială, am avut o idee și m-am hotărât să o încerc. Dezvoltasem un sentiment de familiaritate cu radiația INSPEC și am crezut că pot să mă acordez la semnal-ident - la fel cum puteam în celelalte cazuri. Puteam să învăț multe. Iată evenimentul, așa cum a fost prelucrat din notele mele și extins pentru o înțelegere mai bună:

Oră: 2:17 dimineața ...în dormitor ...După două cicluri de somn, treaz, odihnit, relaxat ...am trecut prin metoda de deconectare și ieșire în cel de-al doilea corp, am ieșit și din acesta și, de data

asta, am avut percepția Identului INSPEC ...nu mult, dar destul, m-am gândit ...să mă acordez la ident ...am trecut prin metoda normală de conectare și întindere ...am trecut rapid prin sistemul de inele ...și dincolo, ceea ce nu m-a surprins ...am început să mă încălzesc din ce în ce mai mult, pe măsură ce înaintam, până când a devenit aproape prea inconfortabil și eram pe punctul de a mă întoarce ...când m-am izbit în ceva și m-am prăbușit, tremurând ...m-am întins în afară și acolo *era* o barieră, netedă ca textură, rigidă, impenetrabilă ...simțindu-mă în continuare foarte inconfortabil din cauza căldurii, m-am controlat, știind că acesta era capătul de linie, puteam la fel de bine să mă întorc înapoi în fizic ...și o lumină puternică, foarte intensă, strălucea în fața mea, la început de formă ovală, transformându-se apoi într-o formă umanoidă înaltă, atât de strălucitoare, încât m-am plecat în fața ei ...pentru ceea ce a părut o eternitate, m-am ghemuit, încercând să mă feresc de luminozitate ...apoi am început să mă răcesc, până când am început să mă simt mai bine și am putut tolera luminozitatea.

(E mai bine pentru tine?)

„Mai bine" era puțin spus. Dacă mai dura mult, m-aș fi topit.

(Te-ai lovit la cap?)

Ei bine, cred că aș putea spune astfel. De obicei, capul este în față când ...*(Nu trebuie să-ți faci griji. Ai un cap tare, domnule Monroe.)*

Asta m-a năucit. N-am crezut niciodată că Dumnezeu are un simț al umorului straniu. Asta și rutina cu domnul Monroe. M-am îndreptat, nu mai eram ghemuit. Aproape că simțeam că pot să mă întind și să-i strâng mâna în salut.

(Există mai multe moduri semnificative și potrivite.)

Eram dezorientat. Pluteam pur și simplu, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat ...

(Ai întâlnit o situație similară cu cea pe care oamenii voștri de știință numesc undă staționară, atunci când două energii

în fază par să se anuleze una pe cealaltă, până la zero. Cu toate astea, nu există nici un zero, întrucât energie nu se anulează, se transformă în alte stări dinamice.)

Deci, acum presupun că știu ce s-a întâmplat. Dar asta nu explica unde eram. Dacă întrebam ...

(„Unde" este un termen relativ. Explicația cea mai rezonabilă din perspectiva voastră, este că ești exact în afara portalului – poarta către realitatea noastră, un punct de conversie. Identul pe care l-ai folosit te-a adus aici.)

Ei bine! *La urma urmei, există* porți spre cer. Cred că ar putea fi numite de aur și/sau de mărgăritar, dacă ai crezut că cerul este dincolo.

(Ai dreptate în presupunerea ta. Totul vine din interiorul observatorului.)

Percepția a venit, în cele din urmă. Comunicarea era atât de naturală și atât de rapidă, încât l-am pierdut complet din vedere. Iată-mă acolo, vorbind relaxat – corecție: comunicând cu această ființă minunat de strălucitoare, ca și cum ar fi un prieten nou. El/Ea îmi răspundea la întrebări, înainte de a le pune, astfel încât probabil folosește comunicarea nonverbală, mai bine decât mi-am dat seama – nu avea nici un rost să ascund ceva, chiar dacă aș fi vrut. Orice ar fi fost, El îmi citea oricum gândurile. M-am deschis larg.

(Acest lucru nu este necesar, domnule Monroe.)

Și am știut imediat de ce. El/Ei fuseseră o parte din proces. Conceptul meu de sursă de energie inteligentă externă, care ajută, navighează, coordonează, era corectă.

(Cu nevoia ta actuală de individualizare, da.)

Întrebarea a apărut în mod automat: *De când se întâmplă astfel?* Devenisem conștient de asta doar recent și am urmărit-o până la începutul activității mele de ieșire în afara corpului – dar cum a fost înainte de asta? Au fost întotdeauna ...

(Vei deveni conștient de o astfel de realitate, la momentul potrivit.)

Puteam fi sigur doar de propria mea experiență directă, dar cu siguranță ei comunică și cu alte persoane ...

(Cu foarte multe, prin diferite metode, dar cu foarte puțini, așa cum funcționăm în acest punct.)

Am știut că era cel mai bun răspuns pe care-l puteam obține, dar m-am întrebat despre EL/EI.

(Noi suntem mulți și i-ai cunoscut pe mulți dintre noi.)

Astfel încât EI ar fi corect ...Am sperat că nu-i deranjează numele de INSPEC. Acum mi se părea nepotrivit.

(Ne va fi de folos în acest punct, precum și orice altele.)

M-am întrebat dacă EI erau aceiași cu cei pe care-i întâlnisem în laborator, împreună cu diferiți Exploratori ...

(În unele cazuri, dar nu în toate.)

Atât de multe întrebări și acum era ocazia cea mare ...

(Vor mai fi și altele.)

Prima întrebare, prima, care ar trebui să fie prima? ...Sunt EI Dumnezeu sau ...?

(Noi suntem creați și putem crea, la fel ca tine. Dacă Dumnezeu și creatorul sunt identici, atunci și tu ești Dumnezeu, pentru ceea ce creezi.)

Nu m-am putut abține să nu o pun pe următoarea, chiar dacă mă omora. Trebuia să aflu. Oare EI ...?

(Nu o să te omoare, așa cum ai zis, nici nu îți va face rău. Ești pregătit pentru răspuns, prin însăși prezența ta aici – curiozitatea ta, așa cum o numești. Esența este că tu și alții din procesul uman nu au fost creația noastră. Ca și noi, voi existați de dinainte de tiparul terestru spațiu-timp, așa cum existați și în acest punct. Experiența în formă umană este doar o completare la ceea ce sunteți. Cu toate acestea, este o completare importantă.)

Am încercat să-mi dau seama ce este atât de important în a fi om, care ar ...

(Cum ați spune voi? O picătură de apă într-un ocean nu poate înțelege mările, sau valul pe care-l aruncă marea pe o plajă de nisip.)

Stai o clipă! Asta a ieşit foarte uman. Poate că EI sunt, în definitiv, doar absolvenți supra-umani.

(Unii dintre noi au trecut prin forma umană. Am fost selectat, pentru că mă număr printre cei puțini din această categorie.)

Puțini ...Mă întreb cât de mulți înseamnă puțini. Cinci, zece, o mie ...

(Este dificil de evaluat, din cauza contopirii. Mai mulți decât populația umană fizică actuală, poate de o sută de ori mai mulți.)

Asta ar putea însemna faptul că EI sunt implicați încă de la începutul vieții umane.

(Este corect. Înainte de astă, suntem, la fel ca voi.)

Şi dacă câteva sute de miliarde înseamnă puțini, asta înseamnă că EI toți sunt probabil extrem de mulți ...

(Noi nu numărăm părțile întregului. Nu e necesar.)

Dacă sunt atât de multe părți ale întregului, atunci trebuie să existe alte moduri importante de a învăța, alte sisteme umane non-terestre ...

(Nici unul la fel cum ai găsit pe Pământul fizic, în formă umană. În tot ceea ce cunoşti drept univers fizic, există multe alte centre sau şcoli, cum le numeşti tu, de creştere a conştiinței.)

Aş putea paria că ei participă la toate. Ar trebui, dacă ...

(Un pariu foarte sigur, domnule Monroe.)

Acest lucru era diferit de ceea ce aşteptasem. Îmi pierdeam rapid sentimentul de venerație. Acesta a fost înlocuit de un sentiment puternic de căldură, de înțelegere, asemănător unei vechi pri-

etenii profunde, dar plin de un respect intens, nu modelul obişnuit de îngeri pe care îi aşteptam, în cazul în care asta sunt EI.

(Putem creşte rapid nişte aripi, dacă doreşti.)

Nu, nu, te rog, nu aripi. Nici halouri, deşi am primit clar percepția, uitându-mă la - prietenul meu - INSPEC?

(Cel puțin asta, pentru moment.)

Puteam să înțeleg cum oamenii cu o viziune superconştientă momentană, limitată dar clară, ar putea adăuga un halou pentru a face ca INSPEC-ul cu formă umană să iasă în evidență ca fiind diferit. O formă puternic radiantă? De câte ori, în istoria umană, nu a avut loc o astfel de percepție? Cei care au făcut miracole, sfinții, vracii şi cei evoluați în ultima lor reîntrupare, fără îndoială.

(Fără nici o îndoială.)

Am vrut să fiu foarte atent cu privire la acest lucru - şi anume, că cel puțin înțelegeam oarecum, înțelegeam cât pot de specific şi de precis cu putință. EI, INSPEC, au existat înainte de apariția omului, în urmă cu câteva milioane de ani, cel puțin.

(După măsurile voastre temporale, este corect. Tot aşa ai fost şi tu şi toate celelalte energii care sunt acum sau care au fost în formă umană, dacă foloseşti această perspectivă.)

Am putea trage concluzia că noi, ca oameni, partea de energie non-fizică din noi, sunt de fapt INSPEC - şi noi nu ştim acest lucru?

(Din câte ştim, voi sunteți creați de aceeaşi sursă.)

Dar noi, oamenii, nu suntem la fel.

(Este greu de exprimat în termeni voştri. Gândeşte-te că structura materiei fizice are diferite forme. Mergând în interior, voi ați denumit particulele, atomi. Aceştia au, la rândul lor, multe grupuri de particule, care au ca rezultat modele distincte. Oamenii voştri de ştiință au început să înțeleagă relația energetică dintre aceste particule. Ei au început să perceapă mişcarea de rotație a particulei însăşi. Forța creatoare este cea care produce mişcarea de rotație în jurul axei, pe care o avem în comun.)

Ceea ce ar putea însemna diferențe mari - dacă merg spre exterior prin structuri, de la această bază. Diferențe atât de profunde, încât nu ar putea exista nici un punct de reconciliere, nici chiar de similitudine.

(Presupuneți existența unei complexități care, în realitatea noastră, este foarte directă și simplă. Distorsiunea iluziei spațiu-timp este cea care provoacă asta, în conștiința voastră.)

Va trebui să încerc din nou. Trebuie să existe o relație continuă între INSPEC și oameni, altfel, de ce s-ar mai deranja cu noi? Din anumite motive, ei au nevoie de noi, noi avem nevoie de ei; ei sunt implicați în existența umană, încă de la început.

(Toate percepțiile tale sunt corecte, în anumite limite.)

Am început să primesc un semnal deranjant ca să am grijă de ceva înapoi acolo ...Înapoi unde? Unde? Semnalul, enervant, a persistat și am încercat să-l ignor. Ceea ce făceam era mult prea important pentru a fi întrerupt. Voiam să mă concentrez pe următorul meu gând-întrebare, dar semnalului îmi stătea în cale. M-am întors să-l resping și mi-am dat seama că era nevoie să revin la corpul meu fizic ...Desigur, corpul meu fizic! Trebuia să mă întorc, dar nu voiam, era posibil să nu mai am șansa asta ...

(Ne putem întâlni deseori în acest punct. Înțelegem nevoia ta. Ți se va da un semnal de localizare a Identului mai puternic, ca să poți face asta.)

Radiația era caldă, de prietenie, plină de înțelegere și chiar mult mai mult, iar eu i-am răspuns cu recunoștință; am contactat Identul pentru corpul meu fizic și m-am întors. Senzația de întoarcere a părut scurtă și am intrat automat în al doilea corp, apoi în cel fizic. Ca de obicei, m-am uitat la ceas. 2:23 a.m. Doar șase minute? Prin comparație, problema care mă solicitase să mă întorc era frustrant de nesemnificativă. Când m-am dat jos din pat și m-am dus la baie, ca să-mi golesc vezica, gândurile mele erau pline de informațiile uimitoare, primite în cele șase minute cât am fost plecat.

În restul nopții, am dormit foarte puțin, dacă nu chiar deloc.

În următoarele câteva săptămâni, presiunea activității fizice zilnice, plus dorința și entuziasmul așteptării m-au împiedicat să am o altă întâlnire. Am avut dificultăți în a intra în starea de pre-somn, necesară. Oricât de atent abordam punctul de eliberare al ieșirii în afara corpului, după ce mă relaxam, nu puteam să intru în starea de extracorporalizare. După eforturi repetate, nu am reușit decât să adorm. Mi-am dat seama că forțam cu prea multă putere, dar îmi era greu să mă controlez. În cele din urmă, am renunțat pentru moment să mai încerc - și tocmai de aceea s-a întâmplat cu ușurință.

Ora: 4:45 dimineața ...treaz și odihnit, deși depășisem cu mult ciclul meu obișnuit, am trecut prin procedura de eliberare și am trecut ușor în starea celui de-al doilea corp ...ieșirea din al doilea a fost simplă și am contactat Identul de localizare ...Era acolo! Mi-am reținut entuziasmul, am rămas calm ...l-am accesat și m-am extins, urmând semnalul. Sentimentul de mișcare a fost scurt și rapid și m-am oprit. În fața mea era forma strălucitoare. Alte câteva erau în spatele ei. Încercând să rămân calm și indiferent, m-am concentrat pe radiația care mă deranjase atât de mult, înainte. Acum era foarte suportabilă - sau mă obișnuisem cu ea.

(Puțin din amândouă, domnule Monroe. Am modificat-o oarecum, pentru tine.)

Repetasem de multe ori felul în care urma să reiau comunicarea noastră, întrebările pe care doream să i le pun, ordinea priorităților, în cazul în care tiparul va fi rupt din nou brusc. Iar prima, prima ...

(Erai interesat de relația noastră cu cei din experiența umană, înainte de plecarea ta la ...)

La baie! Ce nepotrivire! Ei bine, de data asta m-am asigurat că nu se va mai întâmpla, nu cafea, foarte puține lichide ...

(Cauză și efect, o credință căreia îi acorzi o mare importanță.)

Credință, ușurare! E bună asta, va trebui să mi-o amintesc. Dar ceilalți, din spatele prietenului meu, nu-mi amintesc ...

(Din câte ai observat, mai sunt și alții aici, în acest punct. Ei au fost prezenți pe parcursul întâlnirii noastre. Capacitatea ta de a percepe s-a schimbat. Ei sunt, cum le spui tu? ...interesați ...„curioși" e o definiție mai bună, pe care tu o înțelegi foarte bine.)

Sunt sigur că voi avea nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obține. Iată-mă, discutând cu o ființă sau ființe a căror activitate în viața omului a fost interpretată ca Dumnezeu, zei, îngeri, diavol ...

(Nu a fost intenția noastră. Anumite ...ajustări au trebuit să fie făcute.)

Acum este vorba de OZN-uri și farfurii zburătoare, ceea ce corespunde mai bine conceptelor culturale actuale.

(Ai fi pierdut acel pariu, domnule Monroe. Acestea sunt manifestări ale unui alt tipar, despre care vei deveni curând conștient.)

Mai bine aș lăsa lucrurile așa cum sunt, în ceea ce privește acest subiect și m-aș întoarce la ideea principală. De ce ajustări - orice ar însemna asta? *(Pentru ca liberul arbitru este o parte vitală a experienței umane de învățare, abaterile de la design sunt frecvente și prognozate, cum ai spune tu. Astfel de ajustări nu sunt mai mult decât ...termenul exact nu este acolo ...un reglaj fin, da. Un reglaj fin.)*

Am recepționat percepția unei mașini imense ...infinit de complexă și de complicată ...cu prietenii INSPEC cățărându-se peste tot, ieșind și intrând din ea, răsucind un buton aici, o supapă colo, scoțând și curățând un filtru, potrivind formele de undă pe un osciloscop, verificând fluxul de materiale alimentat ...Flux! Asta e! Preocuparea lor era fluxul de energie din experiența umană. Ideea unei mașini a dispărut cu totul și a apărut Pământul fizic, cu inelele energetice umane ce-l înconjoară, parcă dintr-un vis ...

(Ultima ta percepție indică progrese semnificative.)

Dar dacă ei sunt cei care au creat procesul la bun început, atunci ar fi trebuit să fie conștienți de faptul că vor avea nevoie de ...întreținere, modificare.

(Nu am creat spațiul-timp, așa cum îl știi, nici Pământul fizic, nici procesul uman, nici fluxul de energie în sine. Acesta nu este departamentul nostru, după cum ați spune voi. Preocuparea noastră este rezultatul și ...calitatea lui. În acest scop, vom regla fluxul de intrare, după cum este necesar.)

O s-o las și pe asta să treacă. Încearcă să eviți orice deviere ...

(Vei afla despre proiectul de bază sau original.)

Cea mai importantă dintre virtuți, răbdarea ...

(Trebuie să învățați să mergeți înainte de a zbura, după cum spuneți voi. Cei care zboară întâi trebuie să se întoarcă și să-și amintească că au învățat deja să meargă. Acest lucru a fost necesar pentru voi.)

Acum urmează prima întrebare dintre cele dificile. De ce eu? De ce am învățai mai întâi să zbor?

(Ai avut capacitatea latentă de a îndeplini o funcție importantă, de o natură foarte minoră, în acest moment din dezvoltarea conștiinței umane.)

Ce capacitate ar putea fi asta! Ce funcție! Probabil că este atât de minoră, încât nici nu o pot percepe.

(Trebuie doar să te examinezi pe tine însuți, așa cum numai și numai tu știi cine ești. În ceea ce privește funcția, o îndeplinești foarte bine, cum era de așteptat.)

Cu un pic de ajutor din când în când, sper, oricare ar fi funcția ...Nu pot să-mi dau seama de tot, instantaneu, trebuie să mă mai gândesc ...chiar de la începutul zborului meu. M-au ajutat și atunci?

(Ai primit ceva ajutor. O fațetă a capacității tale a fost cea care a declanșat totul. Ar trebui să fie evident pentru tine. Îți direcționează acțiunile atât de frecvent, încât ai devenit conștient de acest lucru.)

Percepția a apărut instantaneu. Întotdeauna am simțit că trăsătura are o calitate îndoielnică. A creat întotdeauna mai multe probleme, decât soluții. Curiozitatea.

(E corect.)

Şi vechiul proverb, curiozitatea ucide ...

(O specie diferită, poate. Poate ucide uneori pisicile. Eşti viu în multe forme.)*

Dacă aş putea primi o percepție despre această treabă cu funcția, s-ar putea să o pot îndeplini mai eficient.

(La alte întâlniri, vom încerca să te aducem într-o conştientizare a totalității din care funcția reprezintă doar o parte. Până când nu se va realiza acest lucru, nu vei putea avea o percepție clară, sau orice Rote pe care o vei primi va denatura funcția pe care o îndeplineşti.)

M-am agățat de promisiunea acestei declarații, simțindu-mă foarte smerit şi inferior ...şi uimit că am rămas la fel de calm cum se întâmplase cu întâlnirea la care participam ...impertinența examinării mele, gradul meu de ignoranță ...Reacția lor radiantă la aceste sclipiri de gândire era atât de profundă, încât aproape că am cedat şi mi-am pierdut controlul - nu mai priveam de sus, nu aveam compasiune şi niciun sentiment de superioritate ...ci dincolo de prietenie, dincolo de fraternitate, dincolo de tată-mamă-părinte, dincolo de dragoste, dincolo de cuvinte. ...Dacă mi-ar fi spus că sunt Dumnezeul meu creator, aş fi acceptat cu uşurință.

(Dar nu suntem, Domnule Monroe.)

Au ştiut chiar şi cum să mă facă să-mi recapăt controlul - treaba cu domnul Monroe. Dacă aş fi fost în fizic, aş fi râs zdravăn. Sau: Mulțumesc, aveam nevoie de asta!

* Referire la proverbul englezesc *Curiosity kills the cat* - Curiozitatea omoară pisica. N. Tr.

(Avem un alt nume pentru tine. Putem să-l folosim pe acesta, dacă vrei.)

Am fost fericit să las lucrurile aşa cum sunt, pentru moment. Nu era nimic formal sau rezervat ,în modul în care au folosit identul lor pentru mine. Dar m-am întrebat cum a început.

(Unul dintre noi a început să-l folosească, într-o întâlnire din zona ta de lucru ...da, la laborator. Ulterior, am folosit toți acest ident spre tine.)

Am ştiut imediat cine şi nu m-a surprins. Mi-aş fi dorit să-i transmită salutările mele.

(Am făcut acest lucru.)

Dar problema, întrebarea de bază rămânea, în continuare, fără răspuns. Dacă eu nu ştiu unde mă duc şi ce ar trebui să fac, aş putea să merg din nou într-o direcție greşită. Ştiu deja că am făcut asta, de mai multe ori ...

(Te vom ajuta să devii mult mai conştient foarte curând, după unitățile tale de măsurare a timpului. Există un aspect al procesului tău particular, care trebuie să fie realizat primul. Lucrurile se întâmplă rapid. Timpul, aşa cum îl înțelegeți voi, se scurtează.)

Din perspectiva pe care o au ei despre timp, asta ar putea însemna un milion de ani. Până atunci, voi fi dispărut de mult - şi la fel şi oamenii.

(Ne referim la durata vieții tale fizice actuale. Pentru ca gradul tău de conştientizare să poată fi accelerat, îți recomandăm să foloseşti doar semnalul de localizare a Identului, cum îi spui tu, pe care ți-l oferim. Dacă nu este acolo, poți să tragi concluzia că trebuie să te concentrezi pe manifestarea ta fizică până la punctul în care este prezent.)

Cu alte cuvinte, dacă se întâmplă, vremea jocului s-a terminat. Înapoi la muncă.

(Există anumite tipare prin care trebuie să treci, înainte de a continua. Vom fi cu tine până treci de ele, dar nu în conştiinţa ta fizică. Ţi-am pregătit un exerciţiu, care te poate ajuta să treci prin astfel de experienţe. Vrei să-l foloseşti?)

Am avut o percepţie privind tipul de exerciţiu, dar nu şi conţinutul lui şi am ştiut că va fi dur. Dacă EI spun că mă va ajuta, vreau, bineînţeles.

(Întoarce-te spre interior şi ghemuieşte-te strâns.)

CLIC!

Zbor într-un Navion cu un singur motor, peste un oraş mare. Bill este pe locul de lângă mine. Suntem la o altitudine de aproximativ 600 m şi ne aflăm exact sub nori. Turbulenţele sunt minore. Instrumentele arată bine. Este un avion împrumutat. Trebuie să ajung la o întâlnire în oraşul de sub noi.

Bill se apleacă şi urlă în urechea mea, *(Va trebui să aterizezi acum, dacă vrei să ajungi la timp!)*

Mă uit în jur. *(Nu văd aeroportul.)*

(Lasă aeroportul.) Bill arată în jos. *(Trebuie să aterizezi acum. Acolo jos!)*

Încuviinţez din cap, înclin botul navei în jos, încetinesc motorul, cuplez în viteză inferioară, cobor uşor în spirală, încercând să decid unde să aterizez ...strada plină de maşini ... văd un acoperiş lat, plat, mă întorc să mă uit la Bill să-i cer acordul, dar a dispărut! Dispărut! Mă uit înapoi repede, sunt sub 300 m altitudine, viteza vântului 112 km, 150 m până jos. Trebuie să mă hotărăsc rapid, optez pentru acoperiş, cel puţin dacă reuşesc să-l opresc, nu o să omor pe nimeni, în timp ce pe stradă ...mă aşez pe direcţia acoperişului, flapsurile deschise la maximum, botul înclinat ...să încep aterizarea exact la marginea acoperişului ...tai motorul, răsucesc întrerupătoarele ...îl las să cadă, să cadă ...e jos, frâne ...se apropie cealaltă margine repede, acum lent, o să reuşesc, e jos şi s-a oprit!

Oftez şi mă opresc din tremurat. E cald, deschid uşa şi cobor pe acoperiş. Stau şi mă uit la Navion, totul e întreg, nici o zgârietură. Tot ce trebuie să fac este să găsesc scările ca să cobor şi voi ajunge la timp la întâlnire. Dar cum o să-i înapoiez Navionul, proprietarului său! Nu va fi niciodată capabil să decoleze de pe un acoperiş lung de 60 m. Trebuie să scot aripile, să-l cobor în stradă cu o macara, ce decizie proastă, de ce a trebuit să ...

CLIC!

RESETARE.

CLIC!

...pe stradă sau pe acoperiş ...pe stradă, maşinile mă vor vedea venind şi îmi vor face loc la mijloc ...flapsuri complet deschise ...botul îndreptat în jos ...ai grijă la clădirea aceea mai înaltă ...exact deasupra străzii, pe mijloc ...fii atent la turbulenţă, vânt din direcţii diferite la intersecţie ...ţine-l bine ...dă-te la o parte, dă-te la o parte din drum, nu mă vezi?! ...încă mai ţip să-i avertizez ...mă lasă, prea rapid ...fulger de lumină, căldură, căldură teribilă.

CLIC!

RESETARE.

CLIC!

...Zbor într-un Navion cu un singur motor, peste un oraş mare. Bill este pe locul de lângă mine. Suntem la o altitudine de aproximativ 600 m şi suntem exact sub nori. Turbulenţele sunt minore. Instrumentele arată bine. Este un avion împrumutat. Trebuie să ajung la o întâlnire în oraşul de sub noi.

Bill se apleacă şi urlă în urechea mea, *(Va trebui să aterizezi acum, dacă vrei să ajungi la timp!)*

Mă uit în jur. *(Nu văd aeroportul.)*

(Lasă aeroportul.) Bill arată în jos. *(Trebuie să aterizezi acum. Acolo jos!)*

(Nici gând!), îi răspund. *(Întâlnirea va trebui să aştepte. Dacă pierd afacerea, asta e. Ei, unde e aeroportul?)*

CLIC!

RESETARE

CLIC!

...Este un avion împrumutat. Trebuie să ajung la o întâlnire în oraşul de sub noi.

Bill se apleacă şi urlă în urechea mea, *(Va trebui să aterizezi acum, dacă vrei să ajungi la timp!)*

Mă uit în jur. *(Nu văd aeroportul.)*

(Lasă aeroportul.) Bill arată în jos. *(Trebuie să aterizezi acum. Acolo jos!)*

Râd, arunc casca în faţa lui Bill, prind curelele de la paraşută pe piept. Apoi îmi scot centura, deschid uşa de la carlingă. *(Du-l tu acasă)* strig, în timp ce sar suficient de departe, ca să evit coada avionului, trag de inelul D, mă simt smuls de deschiderea paraşutei şi încep să plutesc în jos.

CLIC!

RESETARE.

CLIC!

CLIC!

Ceaţa era foarte groasă şi Bill era lângă mine. Se rostogolea uşor. *(Ţi-a trebuit destul de mult!)*

Mai întâi nu am înţeles, apoi m-am rostogolit cu el. *(Cu siguranţă că nu m-ai ajutat cu nimic!)*

El s-a uniformizat. *(Foloseşte-l cu bine.)*

M-am rotit puţin. *(Unde e, uh ...)*

(Am primit o sarcină. Mai bine întoarce-te acum. Ai multe lucruri de pus cap la cap.)

Am revenit la normal. *(Cred că da. Ne mai vedem.)*

M-am întors, m-am îndreptat spre interior, am iniţiat identul corpului fizic şi am reintrat fără nici un incident. M-am ridicat în şezut, apoi m-am dat jos din pat, mi-am pus un halat de baie şi am ieşit pe terasă.

Era o noapte senină, liniştită şi caldă. Eram încă nesigur cu privire la cum sau de ce s-a întâmplat totul, dar nu aveam nici o îndoială cu privire la realitatea experienţei. Dacă eu am trăit-o, câte alte mii de fiinţe umane, care trăiesc în acest moment pe Pământ, au trecut, de asemenea, prin acelaşi tipar sau prin unul similar? Dacă au trecut, cui i-au spus? Şi celelalte centre de pregătire de pe planetele care se rotesc în jurul a miliarde de stele, legate de noi de un câmp energetic inteligent, comun pentru noi toţi.

Oare ei sunt la fel de neştiutori ca şi noi, în această privinţă?

M-am simţit foarte mic, uitându-mă la stele – şi dincolo de ele. Dar nu singur. Niciodată singur.

9.

CALEA CURCUBEU

În acest moment, am început să-mi accept noul meu rol – oricare ar fi fost el – şi nu am mai forţat atât de mult pentru noi aventuri sau activităţi în celelalte tipuri de sisteme energetice, despre care ştiam că există. Mi-am dat seama că în starea de somn au loc multe lucruri care îmi afectează gândirea şi acţiunea conştientă. Nu am făcut nici un efort pentru a investiga acest lucru, crezând că se va rezolva de la sine şi că era bine pentru calea pe care o urmam. Dacă am reluat cursurile celor care dorm, sper că aplicam ce am învăţat în viaţa mea de zi cu zi.

Distribuite pe parcursul unei perioade de mai mulţi ani, au existat întâlniri-sesiuni de pregătire periodice cu INSPEC. Am folosit în continuare acest ident, pentru că nu cunoşteam altul mai potrivit, care să nu aibă conotaţii cultural-filosofice. Cel mai recent eveniment INSPEC a precipitat colectarea tuturor notelor mele referitoare la aventurile trăite între timp, iar piesele au completat mozaicul.

Ceea ce urmează nu este altceva decât o trecere în revistă a părţilor importante sau critice ale succesiunii. Pentru a fi mai concis şi mai la obiect, preambulul şi finalul obişnuit al intrării în starea de ieşire în afara corpului şi revenirea în planul fizic sunt omise, excepţie făcând cazurile când sunt extrem de relevante. Fiecare dintre următoarele evenimente a început la punctul din non-spaţiu-timp aproape de marginea „teritoriului" INSPEC, cu cel puţin una dintre ele fiind prezentă.

CLIC!

Dacă am o dorinţă, o curiozitate – nu, mai mult decât curiozitate – ar fi să ştiu, nu să cred, ci să ştiu ce este dincolo de acest punct ...unde sunt ELE ...

(Ţine de a-ţi aminti. Cât timp eşti în acest punct, nu poţi – cuvântul? – suporta o vizită printre noi. Te putem pregăti pentru asta, dacă îţi doreşti. Pregătirea nu este simplă.)

Atunci când ELE spun că nu e simplu, ştiu că este o subestimare din perspectiva mea. Dar asta îmi doream ...da!

(Vom face ajustările necesare în credinţa ta spaţiu-timp. Percepţia trebuie să fie numai a ta.)

CLIC!

Mă joc în curtea din faţă cu tricicleta, pe trotuar şi în iarbă ...soarele s-a ascuns în spatele unui nor, dar nu a început să plouă ...cred că dacă se întunecă, pot să aprind lumânarea din felinarul de tablă, dar va trebui să mă duc în bucătărie ca să iau chibrituri ...când o să mă fac mare, am de gând să-mi iau o maşină albastră care face AAAAARRRRR, AAAAARRRRR ...apoi o să-mi iau un avion, asta e ceea ce vreau cel mai mult, un avion, ca să pot să zbor sus prin norul acela negru, până deasupra lui, unde soarele străluceşte, apoi să mă arunc în jos prin nor, uiuuuuuuu, uiuuuuuuu...of la naiba, începe să plouă, va trebui să intru în casă, încă o tură în curte ...am avionul meu, uiuuuuuuuuuuu, uiuuuuuuuu ...un fulger mare de lumină ...lumina albă, fulger! ...bang! ...am căzut de pe tricicletă ...în iarbă, iarba este umedă, trebuie să mă ridic şi să mă duc în casă, să pun tricicleta pe verandă ca să nu se ude ...dar nu pot să mă mişc, nu pot să mă mişc, ce s-a întâmplat?...e întuneric, nu văd nimic ...nu simt nimic ...nu sunt rănit, nu mă doare nicăieri, dar nu văd, nu pot să-mi ridic faţa din iarbă, trebuie să mă ridic, bicicleta se va uda şi va rugini, trebuie să o duc pe verandă ...dar nu pot să mă mişc, nu pot să mă mişc! ...ce? ...ce? ...pot să zbor pe pridvor,

cum am putut să uit *asta*! Cum am putut să uit să zbor! Ce m-ar putea face să uit ceva atât de elementar! Da! Să zbor, pot să o fac fără să mă gândesc cum, oricine poate zbura! Şi ...da! Trei căi ...aş putea să o fac pe trei căi şi nu ar fi întuneric ...orice buclă poate să facă asta, trebuie să mergi pe trei căi, dacă vrei să-ţi păstrezi spirala funcţională, ce s-a întâmplat cu mine, de am uitat un lucru atât de simplu ca *ăsta*! ...aş putea face un salt şi ...salt? Salt! Şi mai mult decât atât, îmi amintesc totul, îmi amintesc totul şi lucrurile fundamentale importante despre care nu mi-am închipuit niciodată că le voi uita, pentru că era imposibil, este la fel de elementar ca şi propria ta fiinţă, cum este posibil să uiţi aşa ceva şi toate celelalte pe care le ştiu? Sunt uimit că am putut uita! ...uita, uita ...sunt ud, plouă tare ...mă murdăresc cu noroi ...zgomotul acela a fost un tunet, m-au durut urechile, dar pot să aud şi pot să mă mişc ...simt dar nu mă doare, deci cred că sunt bine ...trebuie să duc bicicleta pe verandă şi să iau o cârpă ca să o şterg de apă şi noroi ...

CLIC!

Acum îmi amintesc! Eram foarte mic, mă jucam în faţa casei înainte de o furtună ...fulgerul a lovit un stâlp electric de pe marginea străzii, nu pe mine, mi-a spus tata ...comoţia sau ceva m-a ameţit ...iar el m-a dus până la veranda din faţa casei. Mi-am revenit în câteva minute ...dar restul, am uitat complet, chiar şi acum îmi amintesc doar senzaţia, nu detalii ...

(O străfulgerare a cine eşti înainte de a-ţi asuma experienţa umană. Cum s-a întâmplat, nu are importanţă. O astfel de amintire momentană apare frecvent în timpul procesului în formă fizică, dar este ascunsă şi ignorată pe fondul unui impact mai direct şi mai consistent, al informaţiilor fizice. Cu toate acestea, evenimentul este păstrat în conştiinţă şi, prin urmare, îţi afectează modurile de acţiune ulterioare. Este semnificativ faptul că, din acel moment, nu ţi-a mai fost teamă de fulgere şi tunete, cum le numiţi voi, ci chiar găseşti plăcere în astfel de ma-

nifestări. Acesta este unul dintre efectele unei astfel de amintiri din perioada pre-umană, care a fost adusă mai aproape de nivelul conştienţei fizice. Un altul, mai convingător, a fost modificarea subtilă a procesului vieţii tale fizice, care te-a condus, fără să ştii, către starea ta actuală.)

Sper că asta nu înseamnă că toată lumea trebuie să fie aproape lovită de fulger pentru a începe să se trezească. Nu ar fi o metodă foarte populară ...

(Marea majoritate a acestor evenimente sunt atât de blânde, încât rămân neobservate. Cu toate acestea, ele sunt acolo, dacă este necesar ca ele să fie reamintite. Avem un alt episod pentru tine, dacă vrei)

Cum am putut să uit aceste lucruri! ...Da, da. *(Iată un alt domeniu de percepţie care face parte din manifestarea ta şi pe care l-ai uitat de mult. Îţi aparţine în totalitate. Noi nu facem nimic altceva, decât să te ajutăm să-ţi aminteşti)*

CLIC!

Vreau să aud muzică ...Vreau să aud muzica mea specială ...ştiu cum să fac gramofonul să funcţioneze, pentru că am învăţat cum, am învăţat doar privind şi apoi ea m-a privit când îi arătam că ştiu, atunci ea mi-a spus că pot să ascult muzică, dar că trebuie să fiu foarte atent, ca să nu sparg discurile ...aşa că nu sunt neascultător, dacă pun muzică ...trag scaunul aproape de aparat, ca să pot să mă urc pe el şi să pun discul sus ...trebuie să ridic capacul greu, dar reuşesc. ...rotesc manivela din lateral, din ce în ce mai mult până la maxim, dar forţez ca să nu rup arcul ...apoi deschid uşile din faţă ale aparatului şi iată discul meu special, pe primul raft, exact unde l-am lăsat...îl scot, sunt atent să nu-l sparg şi îl pun sus. ...Mă urc pe scaun. Îl scot din învelitoarea de hârtie şi îl pun pe platan...apoi pun cu atenţie braţul strălucitor cu acul ascuţit pe marginea discului negru...acum totul este pregătit...deplasez maneta mică şi strălucitoare şi discul începe să se mişte şi mă grăbesc să mă dau jos de

pe scaun...muzica începe să iasă din pâlnie şi mă simt cu adevărat liniştit, aşa că închid ochii...nu ştiu nimic o bună bucată de timp, cât ascult muzică, dar apoi simt un val în partea de jos a corpului şi simt furnicături în picioare, dar nu mă doare, mă simt bine şi, odată cu muzica, aud ploaia, la fel ca ploaia pe acoperiş, dar apare şi dispare...iar muzica devine atât de înceată, încât nu o mai aud ...apoi se face linişte şi nu pot să aud sau să simt nimic ...apoi apare din nou, venind din partea de jos a corpului, furnicăturile şi ploaia şi mă simt mai bine decât oricând ...şi aştept să se întâmple din nou ...iar apare, mai puternic şi mai amplu şi mă simt atât de bine, încât începe să mă doară, dar nu mă deranjează durerea, pentru că mă simt atât de bine ...apoi dispare din nou ...ştiu că revine şi iar se întâmplă ...mult, mult mai puternic şi mai amplu, urcă prin mine, sentimentul cel mai plăcut şi de cea mai mare fericire pe care aş putea să-l simt vreodată, atât de fericit, încât îmi vine să plâng, iar durerea este atât de puternică, încât mă taie pe mijloc în două ...apoi se duce înapoi în jos, jos de tot şi ştiu că nu voi simți nimic, nimic mai frumos decât ceea ce tocmai se întâmplă, nici o durere nu va fi mai mare decât cea pe care am simțit-o ...şi simt cum se ridică din nou şi nu cred că aş putea-o suporta, dacă ar fi mai puternică, dar iată că devine din ce în ce mai mare şi mai puternică, furnicăturile plăcute, plăcute, plăcute care urcă exact până în cap, durere ascuțită groaznică, groaznică ...e atât de bine şi atât de dureros, încât nimic nu va putea să fie vreodată atât de plăcut şi să doară atât de mult, niciodată, niciodată ...apoi începe să plece şi ştiu că-mi voi aminti mereu de această plăcere luminoasă, luminoasă, şi această durere mare, mare, şi nimic nu va mai fi vreodată la fel de plăcut sau la fel de dureros ...dar iar vine, nu, nu! ...nu pot să o mai suport încă o dată, nu pot, nu pot! Plăcerea mă face să plâng, este atât de bine şi durerea mă face să plâng, mă doare atât de mult, nu se poate să fie mai mare decât cea de dinainte, a fost cea mai mare durere posibilă, nu se poate să fie mai mare, plăcerea şi durerea ...dar este şi

ţip de bucurie şi de durere şi ştiu că e cel mai mare dar dintre toate, extraordinara bucurie, frumusețe, care transcend orice gând sau conştiință ...că durerea este numai suferința structurii fizice de a încerca să cuprindă o energie care-i depăşeşte capacitatea de a face acest lucru, că într-o zi voi trăi din nou acest lucru, fără durere, deoarece o să înțeleg mai bine, într-o zi se va întâmpla, marea glorie a ...Simt mâini care mă ridică, iar eu plâng încetişor, nu prea mult, deschid ochii şi ridic capul. Muzica s-a oprit, iar ea, mama mea, se uită la mine şi spune ceva ...

CLIC!

...Da, da, îmi amintesc ce mare privilegiu am simțit că este să primeşti permisiunea de a pune muzică la gramofon şi sunt mândru că nu am spart nici măcar un singur disc ...simfonii, opere care-i plăceau mamei mele, plus câteva discuri cu jazz la saxofon, pe care mi le-a dat studentul care locuia la etaj şi pe care le ascultam când eram singur ...şi îmi amintesc aceeaşi secvență când îți pierzi conştiența din cauza anesteziei, înaintea unei intervenții chirurgicale, tiparul identic ...

(Acceptarea durerii ca o condiție a bucuriei este simbolul conflictului în existența vieții fizice. Tiparul prezentului nu este conform cu promisiunea viitorului, aşa cum îl percepi în iluzia spațiu-timp. Un conflict între realități, din punctul tău de vedere.)

Îmi amintesc atât de bine ...dacă asta e bucuria, voi accepta durerea din nou, dacă pot să o suport ...

(Nu este necesar. Conştiința ta actuală are acum un punct de referință inițial. Este posibil să percepi destinația razelor de energie pură, pe care le-ai numit loosh/iubire, pe măsură ce pătrund în spațiul Pământului, în câteva segmente a ceea ce voi numiți timp. Noi te vom ajuta să te plasezi în eveniment. Delimitarea, decizia de a distinge trebuie să fie numai a ta. Eşti pregătit să faci asta?)

Nu ştiu exact ce voi căuta, dar nu voi mai uita niciodată. Dacă asta caut, o să găsesc.

CLIC!

Soarele apune, iar eu stau singur pe nisip, lângă cortul nostru. Deşertul se răceşte acum şi, cum în curând va fi întuneric, va deveni foarte rece. Am făcut un foc din balegă de cămilă, ca să ne fie cald ...da, eu sunt Shola şi femeia mea şi cei doi copii ai noştri, un băiat şi o fată, sunt în cortul din spatele meu. Suntem pe moarte. Văd satul la distanţă şi focurile la care se găteşte sunt aprinse în amurg. Am venit cu bunuri de vânzare, dar nu ne-au lăsat să intrăm. Au aruncat cu pietre în noi, ca să ne ţină la distanţă. Nu am putut să mergem prin deşert la un alt sat, întrucât avem puţină apă şi suntem bolnavi. Acum, după aceste multe zile, nu mai avem nici apă, nici alimente. Până acum, am supravieţuit doar consumând bălegar de cămilă, ceva ce numai un câine ar face. Cele două cămile ale noastre vor trăi, iar noi vom muri. Ele nu pot să ia boala de la noi, ciuma care provoacă răni deschise pe piele şi care nu se vindecă. Aş putea să ucid cămilele pentru hrană, dar sunt prieteni vechi. Noi nu mâncăm prieteni vechi, pentru a ne continua propria existenţă. Nu mai contează acum. Alimentele şi apa nu ne vor ajuta. Boala ne duce spre moarte. Nu e nimic de făcut. Nu vreau să intru în cort, de teama că s-au dus - toată familia mea. Nu vreau să ştiu că sunt singur. Am făcut atât de multe lucruri împreună, durerile şi bucuriile pe care le-am împărtăşit ...munca şi viaţa împreună, femeia mea şi cei mici ...nici o boală, nici moartea nu poate elimina legătura care a crescut şi a înflorit între noi ...

CLIC!

Pot să mai simt încă ecourile ...e o viaţă de care nu-mi amintesc, dacă am trăit-o ...dar împărtăşirea scopului, a unităţii necesare pentru simpla supravieţuire ...nimic altceva nu poate scoate la

iveală ...ataşamentul dincolo de soţ-soţie şi calitatea de părinte ...asta, îmi amintesc ...

(Dincolo de manifestarea fizică, interpretată greşit, înţeleasă greşit şi adesea trecută cu vederea, aceasta e o faţetă a expresiei iniţiale, este parte din procesul de învăţare, specific experienţei umane.)

...Acesta este scopul de a fi om?

Să înveţi să faci sau să fii asta?

(Indirect, este corect. Face parte, însă, dintr-un spectru larg. Un scop este acela de a deveni generatorul şi transformatorul unei astfel de radiaţii. Este important să percepi posibilităţile şi gradul de acordare al primitorului. Fiinţa din deşert era acordată şi, prin urmare, era doar primitor, dar nici transformator, nici generator. Scopul este doar de generare şi transformare. Vrei ca acest tipar de percepţie să continue?)

Dacă m-am liniştit suficient pentru a face acest lucru ...

(Da.)

CLIC!

Stăm întinşi în jurul cercului defensiv de protecţie a taberei ...este noapte. Burţile ne sunt pline şi picioarele ne dor din cauza marşului prelungit. Frunzele căzute sunt uscate şi fac zgomot când ne răsucim. Ar fi un dezavantaj, dacă am fi paznici pe perimetrul exterior, dar nu trebuie să ne facem griji în privinţa asta. Paznicii de pe perimetrul exterior vor suna alarma, în caz de atac al inamicilor, pe timpul nopţii. Coiful e lângă mâna stângă, ca şi scutul. Lângă mâna dreapta mea este kuri-ul meu, cu vârful lui rece şi muchii ascuţite, care a devenit o parte din mine, ca şi braţul care-l mânuieşte. Într-o parte stă prietenul meu Cheti, care sforăie atât de tare în somn, încât trezeşte păsările. În cealaltă parte este prietenul meu Dorn, care doarme ca moartea însăşi, dar care se trezeşte instantaneu când îi şopteşti numele ...facem parte din această oaste mare care, mâine, va întâlni şi îşi va tăia în bucăţi inamicul. Suntem trei.

Îmi amintesc bine ziua când ne-am întâlnit pe terenul de antrenament, cu mulți ani înainte

Cheti, înalt și stângaci, din munții înalți. Dorn, solid ca piatra, de la marea pădure și eu, din câmpiile de mijloc. Nu am schimbat nici un cuvânt, în zilele în care am învățat arta uciderii. Cât de mult s-a schimbat asta, după prima noastră luptă, acel moment când am format un triunghi spate în spate, înconjurați de două ori mai mulți inamici cu părul galben! Cheti, strigând blesteme atât de prostești către cei cu părul galben, încât până și Dorn râdea, iar râsul lui ne-a dat energie proaspătă, încât am reușit să ieșim din capcană ...apoi am fost trei. Prin lupte, răni - multe din amândouă, prea multe ca să le pot număra ...suntem trei. Ei îmi sunt mai aproape decât fratele meu, a cărui față și voce nu mi le amintesc acum ...mai aproape decât orice femeie pe care am cunoscut-o, însă nu la fel ...și bărbatul din satul acela care m-a întrebat de fiii și fiicele mele și i-am răspuns că nu-mi cunosc fiii și fiicele, dacă am așa ceva, ei merg împreună cu o femeie și nu am nici o femeie, eu fac parte din legiune, deci nu am nici o femeie sau fii și fiice de care să fiu legat ...doar acele femei cu care mă culc când cucerim vreun oraș ...a fost una acolo, era caldă și nu a strigat, doar mi-a șoptit în ureche și am fost cât am putut de blând cu ea, aș fi putut să creez o legătură cu ea ...dar suntem trei și este diferit. Mi-aș da viața pentru Cheti sau Dorn, ca ei să trăiască în locul meu și știu, fără să-mi spună, că și ei ar face la fel ...nu înțeleg de ce e așa, dar ei sunt eu, eu sunt ei și suntem trei ...

CLIC!

...Da, am percepția trei, trei sute, trei mii, trei milioane, trei miliarde, este același ...efort comun, de bună voie sau nu, asociere de durată, experiență comună repetată ...această legătură specială, dincolo de sine, poate avea loc fără conștientizarea a ceea ce este sau a importanței ei ...adesea nu poate fi numită iubire, deoarece

obiceiul local i-ar atașa apoi o conotație sexuală fizică, masculină sau feminină ...și astfel este acoperită și sublimată ...

(Înveți rapid. Perspectiva ta umană îți este de ajutor. Vrei să treci la următorul punct din analiza ta?)

Înțeleg ce se întâmplă, partea umană ...dacă mai este încă la fel de importantă, e bine ...

(Vom continua, atunci.)

CLIC!

Stau în fața unei clădiri de piatră, cu un turn înalt. Trepte late duc jos spre piața pietruită, plină de oameni, care și căruțe trase de cai și de miros de sudoare și țărână, animale, mâncare gătită și excremente de la tot felul de lucruri vii. Sunt Preot și, deși este cald, port mantia mea maro cu glugă, care-mi ajunge la glezne. Este răcoare în interiorul bisericii, însă nu-mi vine să intru. Ritualul este pe punctul de a începe, iar eu trebuie să particip, pentru că face parte din atribuțiunile chemării mele. Nu-mi place deloc ceea ce trebuie să fac. Este atât de diferit față de ceea ce visam cu ani în urmă - viața mea în serviciul Celui Atotputernic. Luciul clopotului din turlă, vocile puternice ale corului care se aud în Sfântă Armonie sub acoperișul boltit, măreția și misterul procesiunii, capetele plecate ale enoriașilor smeriți, în genunchi, toate sunt la fel. Acestea sunt părțile care au inițiat această chemare în mine - căreia i-am răspuns. Acum, ele sunt aceleași, dar eu nu sunt. Unde este nevoia? A dispărut, neîmplinită. Unde este misterul? A dispărut sub greutatea anilor care au trecut și a ceea ce ochii mei au văzut și urechile mele au auzit ...clopotul începe să bată și acesta este semnalul care-mi spună că trebuie să intru și să mă alătur celorlalți. Mă întorc, trec prin ușa laterală mai mică și intru în Sala Mare. Merg încet pe culoarul principal, către grupul care așteaptă la Altar. Marele Preot stă în fața altarului, purtând veșmântul alb cu simbolurile aurite, brodate în partea din față. Pe capul lui se află Sfânta Semilună. În spatele lui sunt cei șapte Păstrători ai Tărâmului, fiecare având

câte un sceptru care are în vârf una dintre cele Şapte Stele Sacre, luminate de o flacără strălucitoare. Pe măsură ce mă apropii de Altar, ştiu ce voi vedea pe el şi nu greşesc. O fată tânără - îmbrăcată într-o rochie cu falduri de un roşu strălucitor, pentru a ascunde sângele - stă întinsă pe suprafaţa de piatră. Frânghii de mătase sunt prinse de gleznele şi încheieturile ei, apoi de inelele mari de pe laturile Altarului. Ştiu bine Ritualul, deşi nu l-am realizat niciodată. După ce voi termina Actul Sacru în numele Celui Atotputernic, voi transcende statutul de preot de rang inferior şi voi deveni un viitor Păstrător al Tărâmului. Atunci când unul dintre cei Şapte va muri şi va pleca spre Chimmon, Ţara Veşnicei Bucurii şi Scaunul de domnie al Celui Atotputernic, eu voi deveni unul dintre cei şapte.

Când Marele Preot va pleca, unul dintre cei Şapte îi va lua locul şi va prelua Puterea şi Gloria lui, ca Legătură directă cu Cel Atotputernic. Poate că eu aş putea fi acela ...dar acum nu sunt sigur. Visul anilor trecuţi mă înfioară uşor şi nu este acesta. Dacă nu realizez Ritualul, voi fi dezbrăcat de veşmântul meu, aruncat afară în stradă, unde voi fi bătut cu pietre până la moarte de către populaţie. Merg lângă Altar, iar Marele Preot îmi dă lama Ritualică, un cuţit subţire, cu vârful ascuţit şi un mâner sculptat din argint. Am fost atent instruit unde să introduc cuţitul Ritualic în diferite puncte de pe corpul ei, astfel încât să nu-i provoc moartea imediat, ci să-i produc extaz, în timp ce Marele Preot şi cei Şapte îi dau binecuvântările lor ...ridic lama pentru prima împunsătură rapidă ...şi mă opresc, cu braţul ridicat. Mă uit în ochii fetei. În ei văd frică, nedumerire, abandon ...şi dincolo de acestea, o cunoaştere, o profunzime care mă poartă dincolo de distorsionarea visului meu şi în ceea ce eram sigur că a fost mereu acolo ...cobor braţul, mă întorc şi las să cadă cuţitul de argint, doar un cuţit, în faţa omului gras care îşi spune Mare Preot ...nu pot să o fac, nu, nu o *voi* face ...şi sunt liber! ...şi o rază de un alb strălucitor pătrunde prin plafonul Marii Săli şi se concentrează pe mine, pătrunde ca un fulger prin întreaga mea

fiinţă, cuţitul de argint se topeşte într-o movilă de metal, frânghiile de mătase cad de pe fată. Altarul tremură şi şi se despică în două, în timp ce fata se ridică de pe el ...bărbaţii în veşminte preoţeşti îngenunchează încremeniţi, orbiţi de raza albă strălucitoare ...

CLIC!

...Da! ...şi undeva în istoria omului, o legendă se naşte ...evenimentul este doar o amintire vagă pentru mine ...dar emoţia pe care am simţit-o, am trăit-o ...ea este clară şi puternică ...

(Ceea ce numeşti emoţii este esenţial nivelul de bază. Este un rezultat specific observabil al expunerii la radiaţia loosh/iubire. Prin urmare, aceasta este forţa motrice, energia creatoare care motivează gândirea şi acţiune umană. Fără ele, aţi rămâne ca animalele.)

Dar animalele arată că simt ceva - ceva foarte aproape de ceea ce definesc eu drept emoţie ...

(Ceea ce percepi este o reflecţie, o reacţie la radiaţia umană a unei astfel de energii, care a fost auto-generată sau transformată de om. Îţi vom demonstra acest lucru, dacă vrei.)

Asta ar fi grozav, m-aş bucura foarte mult ...

(Vom vedea, aşa cum spui tu.)

CLIC!

Micul nostru câine cu nume amuzant, Steamboat [vapor cu aburi], merge alături de mine pe stradă, dimineaţa devreme ...este un prieten atât de bun ...bucuria lui luminoasă când mă vede ...de fapt, el zâmbeşte când vrea să ştii ce cătel grozav este el, doar pentru că asta face şi zeul lui uman de lângă el ...aparenta lui nevoie de a fi cu mine, făcând cu entuziasm ceea ce voiam să facă ...doar un cuvânt din partea mea şi vine alergând bucuros ...e mult mai mult decât faptul că îl hrănesc pentru animale, majoritatea lucrurilor pe care le facem nu au nici o legătură cu asta ...avem o legătură care ar

putea fi numită prietenie, el a reuşit să se împrietenească cu zeul lui, facem lucruri împreună, e destul de bine, să te împrieteneşti cu zeul tău ...acum i-a atras atenţia marginea împădurită de lângă drum, caută cu nerăbdare un iepure imaginar, dar după o scurtă căutare, el se va întoarce, sărind peste drum şi venind în faţa mea din nou ...atunci am auzit un vehicul, o maşină sau un camion, apropiindu-se de după curbă şi l-am strigat pe Steamboat să vină la mine, să stea unde e în siguranţă ...este un camion şi vine repede din curbă, prea repede ...doar trei metri până la mine, Steamboat sare din pădure direct sub roata de camionului ...se aude un ţipăt sfâşietor, în timp ce roata calcă peste jumătatea inferioară a corpului său, îl aplatizează complet ...camionul se îndepărtează şi se opreşte, iar şoferul se dă jos din cabina sa, regretând ce s-a întâmplat ...ajung în locul unde Steamboat încearcă încă să vină la mine, picioarele din faţă încercând să tragă jumătatea zdrobită peste drum, spre locul unde mă aflu ...mă aşez pe drum în faţa lui şi încetează să mai încerce să se mişte când eu întind mâna şi îl mângâi pe cap, lacrimile adunându-mi-se în ochi ca o dovadă minusculă a durerii profunde din lăuntrul meu ...prin mână, simt tremurăturile puternice din trupul lui din cauza durerii, iar el îmi linge mâna şi se uită în sus la mine, cerându-mi, sperând că zeul lui îi va alina durerea ...mă uit la corpul lui, răul este atât de ireparabil, încât nu există nici o speranţă ...îmi linge din nou mâna ...şi accept responsabilitatea ...mă ridic şi mă îndrept spre şoferul de camion care aşteaptă, scoţându-mi tricoul în timp ce mergeam ...există un schimb de priviri între noi şi el ştie că eu nu-l condamn, că nu ar trebui să-şi asume nici o vină ...tristeţe împărtăşită, da ...dar nu vină ...a fost responsabilitatea mea, nu a lui ...mă duc spre camion, îndepărtez capacul rezervorului şi împing tricoul înăuntru, o scufund în lichid ...apoi scot pânza udă mă duc înapoi la Steamboat, care m-a privit expectativ, prea slab ca să facă mai mult ...mă aşez, iar capul îi cade în poala mea, privirea ridicată spre mine, cerându-mi, cerându-mi

...uşor, îi pun pânza peste bot cu o mână şi pe cealaltă pe cap ...ochii lui se uită la mine adânc şi tremurul din gât dispare încetul cu încetul şi dispare ...văd şi ştiu că apropierea dintre noi este eternă şi el ştie cumva asta ...conştiinţa vie din ochii lui se stinge şi pleacă ...şi apoi sunt numai ochi cu lacrimile mele în ei ...

CLIC!

...Dar asta nu s-a întâmplat! Steamboat este viu! El este în locul de unde am venit, undeva aproape de corpul meu fizic ...

(Este corect. Evenimentul a avut loc mai devreme în această viaţă fizică, un alt animal, câine cum îl numeşti. L-ai identificat ca ataşamentul tău actual. În episodul anterior, emoţia necontrolată te-a copleşit şi ai fost neputincios. Nu ai făcut nimic pentru a-ţi asuma responsabilitatea. În stadiul tău actual de conştienţă, ţi-ai exercitat controlul care este atât de important, care demonstrează capacitatea ta din ce în ce mai mare, chiar şi în demonstraţia noastră sintetizată. Paradoxul ataşat de o astfel de energie vitală - emoţie, cum o numeşti tu - este prilej de creştere şi posibilitatea simultană de stază şi regres. Controlul şi direcţia ei devin astfel un scop primordial în experienţa umană în evoluţie. Înţelegerea şi puterea de pătrundere este rezultanta care apare fără efort. În nici un punct, scopul nu este de a reprima sau suprima o astfel de energie. În schimb, ea sporeşte atunci când e direcţionată şi concentrată pe canalele pentru care a fost concepută iniţial. Ceea ce numeşti curiozitate este, probabil, forma cea mai nerecunoscută şi mai pură a unei astfel de energii. Totuşi, aceasta este forţa fundamentală care produce ceea ce oamenii consideră a fi realizările lor istorice cele mai remarcabile.)

...Totul vine prea mult şi prea repede, va trebui să pun această Rote deoparte şi să o analizez mai târziu ...

(Vrei să participi la demonstraţia ta finală?)

...Cum este ultima, presupun că este cea mai stringentă ...dacă aş putea măcar să-mi amintesc că e doar o demonstraţie, cum o numesc EIE, pare mai mult ca un test ...dar dacă aş putea să-mi amintesc, nu ar fi un test ...aici e ceva similar cu întreaga experienţă fizică umană, acest aspect legat de uitare şi importanţa ei ...testul final, da! ...

CLIC!

...Stau singur în casă şi este linişte ...chiar şi prietenii noştri cu blană par a fi potoliţi ...atât câinele cât şi pisica stau pe jumătate adormiţi în sala din faţă, cu faţa spre uşă, aşteptând ...soarele tocmai a apus şi amurgul se instalează treptat ...în curând va fi întuneric şi pot să stau în întuneric şi să văd casa plină de lucruri, lucruri pe care ea le-a ales şi i-au plăcut atât de mult, lucruri pe care le-a îmbunătăţit, lucruri pe care le-a folosit bunica ei, lucruri pe care le-a pus sau le-a atârnat în fiecare cameră, sau le-a pus în dulapuri şi sertare numai ea ştia unde ...fiecare câte o expresie a ei şi purtând reflecţia ei ...dar ea a plecat, nu este aici aşa cum mă aşteptam ...nu am nevoie de lumină, pentru a vedea lucrurile care să-mi amintească de prezenţa ei aici ...vederea lor nu mă deranjează şi nu aş schimba sau îndepărta nimic, pentru că poartă amprenta ei puternică ...o pot găsi în întuneric sau în lumină, nu e nici o diferenţă ...ea m-a învăţat atât de mult, fără să ştie că o face ...reacţia umană feminină adevărată, în momente importante şi mai puţin importante, deschisă, nuanţată doar de perspectiva ei ...toate acestea pe care le-a împărtăşit cu mine ...astfel încât nu trăiesc numai o viaţă, ci trei, a ei, a mea şi contopirea dintre noi ...şi ea m-a ajutat să învăţ să mă eliberez de unul dintre cele mai dificile dintre toate, instinctul sexual fizic nu este fundamental acestei energii şi nu ştiu cum altceva îl pot numi decât dragoste, dar una dintre cele mai obişnuite tentaţii pentru a stârni procesul ...odată ce flacăra este complet creată, stimulentul nu este nici măcar combustibilul care-l

hrăneşte, ci o notă fizică pe mai multe niveluri, într-o coardă infinită ...acum înţeleg o mamă şi maternitatea fizică, fără să fiu una ...de ce unei femei îi place să fie soţie şi combinaţia de ideal şi real care aţâţă o astfel de plăcere ...o viaţă de varietate umană, într-o fracţiune din ea ...cu cât mergi mai departe, merg şi eu, este mai mult decât adevărat, însă o eliberare din această parte e necesară şi acceptată ...ea merge cu mine, iar eu merg cu ea ...singurătatea este o iluzie ...aici sau acolo, flacăra e veşnică şi purtăm în noi ceea ce am primit şi am creat ...ea se întoarce acum, aşa cum am ştiut că va fi ...şi nu ne vom lua rămas bun şi nici nu vom face schimb de adrese, Ident-urile noastre unul în celălalt sunt de neşters ...doar un moment final în acest moment din timp ...

CLIC!

(Percepţia ta a fost destul de clară, Ashaneen. Demonstraţia a avut succes.)

...A fost foarte ciudat ...unul din noi se eliberase din planul fizic şi m-am gândit că a fost ea ...apoi, pe măsură ce s-a desfăşurat, pe moment, am devenit nesigur, aş fi putut să fiu eu ...şi în final mi-am dat seama că nu are importanţă care dintre noi ...rezultatul a fost acelaşi ...acum, bineînţeles, nu trebuie să întreb dacă s-a întâmplat, dar ştiu că se va întâmpla într-o zi, în timpul nostru liniar...

(E corect. Rezultatul este acelaşi. Acum credem că eşti pregătit ca să ne vizitezi, în locul în care suntem aşa cum spui tu, dacă încă îţi mai doreşti acest lucru. Aceasta nu va fi o demonstraţie, ci realitatea noastră. Totuşi, te vom ghida şi te vom aduce înapoi în acest punct. Este important să înţelegi faptul că o astfel de vizită, oricât de scurtă ar părea, poate produce în tine modificări irevocabile.)

...Da, vreau şi accept responsabilitatea oricărei modificări care ar putea apărea în mine.

(Deschide-te larg. Distrează-te, după cum spui tu.)

CLIC!

(Sunt într-un tunel alb strălucitor şi mă deplasez rapid. Nu, nu este un tunel, ci un tub - un tub transparent, radiant. Sunt scăldat în radiaţia care trece prin întreaga mea fiinţă, iar intensitatea şi recunoaşterea ei îmi învăluie conştiinţa şi râd cu mare bucurie. Ceva s-a schimbat, deoarece ultima dată, ei au trebuit să mă ecraneze de vibraţia sa aleatorie. Acum, pot să-o tolerez mai uşor energia în sine. Fluxul de radiaţii este bidirecţional în tub. Fluxul care trece pe lângă mine în direcţia din care vin este lin, uniform şi nediluat. Fluxul care sunt se deplasează în direcţia opusă şi pare să fie foarte diferit. Este organizat într-o formă mai complexă. Este la fel ca valul care trece pe lângă mine, dar conţine o multitudine de valuri mici imprimate în tiparul de bază. Sunt atât tiparul de bază, cât şi formele de undă mici, care merg înapoi la sursă. Mişcarea este constantă şi lentă, impulsionată de o dorinţă pe care o cunosc, dar nu o pot exprima. Simpla ei cunoaştere mă face să vibrez cu o bucurie extatică.

(Tubul pare să se lărgească, pe măsură ce un altul i se alătură dintr-o parte, iar o altă formă de undă se contopeşte cu mine şi devenim una. O recunosc imediat pe cealaltă - şi ea pe mine - şi este o mare emoţie de reunire, această cealaltă undă şi eu. Cum am putut să uit asta! Ne deplasăm împreună, explorând cu bucurie aventurile, experienţa şi cunoaşterea celuilalt. Tubul se lărgeşte din nou şi un alt EU *se uneşte cu noi şi procesul se repetă. Formele noastre de undă sunt remarcabil de identice, iar tiparul nostru devine din ce în ce mai puternic, pe măsură ce ei intră în fază. Există diferenţe în fiecare, atunci când sunt combinate cu o altă anomalie conexă, creează o nouă şi importantă modificare a totalului care suntem.*

(Tubul se extinde din nou şi nu mă mai preocupă pereţii lui, pe măsură ce intră o alta în fluxul de unde. Este deosebit de emoţionant, întrucât e prima dată când o percep ca întorcându-se dintr-o călătorie complet non-umană. Totuşi întrepătrunderea a fost aproape perfectă şi am devenit mult mai mult. Acum ştiu că, undeva, o coadă fizică controlată conştient, ca o coadă de maimuţă, este utilă în mai multe feluri decât pentru echilibru şi acţionează ca o a treia mână care ţine lucruri. Poate fi un mijloc foarte eficient de comunicare, mult superior unui super limbaj al semnelor, la fel de elocvent ca şi cuvântul rostit.

(În mod constant şi sigur, ni se alătură un EU *după altul. Cu fiecare, devenim din ce în ce mai conştienţi şi ne amintim mai mult din total. Câţi nu par a fi importanţi. Cunoştinţele şi capacităţile noastre sunt atât de mari, încât nu ne obosim să ne gândim la ele. Nu e important. Noi suntem una.*

(Cu aceasta, plecăm din forma de undă fundamentală şi ne îndepărtăm de ea. Urmărim nemişcaţi, în respect unificat, pe măsură ce acţiunea se continuă dincolo de noi, într-un infinit. De asemenea, percepem cu uşurinţă unda originară constantă, ce vine dintr-un astfel de infinit şi se dizolvă în tiparul din care am venit.

(Circulând prin fiecare dintre noi există o energie coerentă, care este creaţia noastră, ce demonstrează, în mod extraordinar, că realitatea întregului este mult mai mare decât suma părţilor. Capacitatea şi cunoaşterea noastră pare fără limită, însă ştim acum că acest lucru este valabil, doar în cadrul sistemelor energetice cu experienţa noastră. Putem crea timp la dorinţă sau la nevoie, remodelând şi modificând percepţia în sine. Putem crea materie din alte modele de energie, sau schimba structura acesteia, în orice măsură dorim - inclusiv revenirea ei la forma originală. Putem crea, îmbunătăţi, modifica, modula, sau eradica orice percepţie din câmpurile energetice ale experienţei noastre. Putem transforma orice câmp energetic de acest tip, în altul sau altele, în afară de cel care suntem noi. Nu

putem să creăm sau să înțelegem energia noastră fundamentală, până când nu devenim completi.

(Putem să creăm tipare fizice - cum ar fi soarele și sistemul vostru solar - însă nu o facem. S-a realizat deja. Putem să ajustăm mediul planetei voastre Pământ - și totuși, nu o facem. Nu este în structura noastră. Putem să monitorizăm, să suplimentăm și să sporim fluxul experienței umane de învățare, precum și alte experiențe de învățare similare în spațiu-timp - și asta facem. Acest lucru îl realizăm continuu, la toate nivelurile de conștientizare umană, astfel încât să pregătim, în mod corespunzător, aceste unități ale energiei noastre fundamentale, pentru intrarea și contopirea cu totalitatea care devenim. Acest lucru reprezintă esența dezvoltării noastre. O astfel de asistență și de pregătire vine din partea noastră doar la cerere, de la unul sau mai multe niveluri de conștiință ale unității. Ulterior, se stabilește o legătură, prin care multe forme de comunicare trec între noi, până când are loc transformarea definitivă.

(Noi știm cine suntem și un Eu râde și noi toți râdem de numele pe care acest Eu ni l-a dat. Suntem o INSPEC, doar unul. Există multe altele în jurul nostru.)

(Ești încă incomplet. Există părți din tine care urmează să fie transformate - inclusiv acea parte atât de plină de curiozitate, care vizitează. Fiecare dintre noi este incomplet. De aceea rămânem în acest punct, pentru a ne întoarce și a aduna părți suplimentare și părți rămase în urmă, până vom fi completi.)

(Curiozitatea noastră își dorește efectul desăvârșirii.)

(Ne deplasăm din nou în fluxul de întoarcere creativ, forma de undă care te-a adus aici. Când facem asta, părăsim această realitate.)

(Poate fi demonstrat acest lucru?)

(Nu e posibil. Nu cunoaștem cum cum să o facem. Când te vei transforma și te vei contopi în totalitate, cu întregul tău, vei

înțelege. De aceea, a luat ființă acest punct. Nu este posibil să continuăm, dacă nu suntem completi.)

(Să continuați către ce destinație?)

(Credem că este vorba despre sursa radiației, emisia creatoare și întoarcerea. Comunicarea cu cei care au continuat este închisă. Dorința de a continua apare după întregire. Este mai mult decât curiozitatea ta, așa cum o numești, și e dificil de transmis într-o formă pe care să o putem înțelege. Au existat încercări ale celor întregiți care urmează să continue, dar fără succes.)

(Căminul suprem?)

(Un concept bun de început. Un plan care se desfășoară, pe măsură ce percepția crește. Este necesar ca acum să-ți închei vizita și să te întorci.)

(Vom fi cu tine, curiosul nostru Eu.) Să mă întorc, unde!? *(Mediul tău fizic)* ...Unde este asta! ...*(În trupul uman, corpul tău fizic)* ...A, da, uitasem ...Trebuie să mă întorc? *(Conectează-te la noi și vom fi cu tine, în multe feluri. Ai multe de făcut. Succes!) (Și o Rote, cum îi spui tu, să te joci cu ea.)*

CLIC!

Întoarcerea în fizic a fost aproape instantanee; fața și ochii îmi erau uzi. M-am ridicat din scaun și mi-am amintit. M-am întins după carnetul galben și după pix, ca să transpun imediat Rote în cuvinte. Știam că mă schimbasem. Îmi voi aminti de restul vieții mele fizice. Dar asta nu se va schimba niciodată:

Pentru cei ce vor muri, există viață.
Pentru cei ce vor să viseze, există realitate.
Pentru cei ce vor să spere, există cunoaștere.
Pentru cei ce vor să evolueze, există eternitate.

10.

PRIETEN NOU

Timp real: 3:05 a.m. ...corpul odihnit, relaxat ...sentiment de căldură ...semnal insistent blând, familiar ...destul de bine, respirație bună, expiră, detașează-te, desprinde-te, în jos și în afară, apoi sus ...eliberat din fizic, sus ușor, rulează-te, afară din al doilea corp, lasă-l parcat pe orbită ...acum complet liber ...încep să mă acordez la identul INSPEC ...defazat față de fizic, în mișcare ...proces ușor obișnuit ...rapid prin inelele dense interioare ...ar trebui să fie o cale prin care să-i trezești pe toți odată, asta ar fi ceva ...nici măcar o simulare bună a iadului ...dacă nu accepți că nu mai ești în fizic, ești mort, mort, mort și încă în viață ...ies și mai mult din fază, în inelul central major, obișnuiam să-l numesc Scena II ...ce subestimare, denumire improprie ...cel puțin au început să înțeleagă și să-și amintească ...forme estompate, se luminează când te concentrezi asupra lor ...aici a fost tatăl meu, Dr. Gordon, Agnew ...mă defazez și mai mult în spirală, aproape am trecut de ultimul inel exterior ...

Ceva m-a apucat! Păstrează-ți calmul, stăpânirea, se poate rezolva, s-a mai întâmplat, dar nu atât de departe pe margine, nu este nevoie să abandonezi și să revii în fizic ...nu te mișca, nici o mișcare ...mă eliberează, se retrage ...tipar de energie total diferit, dar inteligent, da, trebuie să funcționez în Banda M ...cu siguranță nu...

(Nu am intenționat să te împing.) Forma era deschisă, vibratoare. *(Identul tău este aproape exact cu al altcuiva, percepția mea a fost că el era tu.)*

M-am liniștit. *(E în regulă.)*

Forma a devenit inexpresivă. *(În regulă?)*

(Nu e nici o problemă.)

Semnalul de localizare era încă acolo și m-am întors să mă mișc, când deodată semnalul a fost tăiat. A dispărut. Acest lucru se întâmplase rareori înainte și, de obicei, exista un motiv. Aproape instantaneu am primit percepția. M-am întors înapoi la formă. Era neinteresat și închis, retrăgându-se.

(Hei, stai un minut.)

Forma s-a deschis ușor, inexpresivă, nemișcată.

(Pot să te ajut?)

Forma a vibrat ușor. *(Ești om, sau ai fost?)*

M-am uniformizat. *(Ei bine, da, dar nu exact în modul în care ...)*

(Dacă ești om, nu mă poți ajuta, pentru că ești dependent ca toți ceilalți.) Forma a vibrat puternic. *(E nevoie de mai mulți deștepți decât orice om sau oricine a fost vreodată om. Sunt contaminați.)*

Am avut percepția unei mari singurătăți. *(Pune-mă la încercare.)*

Mici biți de Rote au ieșit din formă, în timp ce aceasta licărea pe jumătate deschisă. Aveau un tipar diferit și nu am putut să-i unesc, foarte ciudat. Prima reacția a fost de precauție, apoi mi-am amintit ce am învățat.

M-am deschis larg. *(Încearcă.)* Forma a licărit, apoi s-a luminat oarecum. *(Ei bine, am acest prieten și ...există o problemă. Aici ...)*

O Rote mare a ieșit din formă și s-a îndreptat direct spre mine. Am adunat-o cu atenție și, bineînțeles, cu prudență. Există unele Rote de care te poți lipsi. Acesta avea, în același timp, un ident străin. Încet, am deschis-o.

CLIC!

Ghidul a verificat să vadă dacă toți membrii grupului sunt prezenți. Fusese o croazieră extinsă și acesta era ultimul punct de interes.

(Vreți să fiți atenți, vă rog? Dacă sunteți gata, vom mai intra odată în TSI. Sunt sigur că-l veți găsi deosebit de interesant.)

Identul AA s-a temperat. *(Cred că o să renunț la asta.)*

Identul BB s-a întors spre prietenul lui. *(Eei, haide, AA, încă o vizită și ne vom îndrepta spre casă.)*

(Încă una, încă una.) AA a vibrat. *(Extraordinara și uimitoarea iluzie spațiu-timp! TSI! Experiența însăși! Aș fi putut să stau acasă și ar fi fost același efect. Dacă vezi unul, le-ai văzut pe toate.)*

(Se pare că acesta e diferit.) BB s-a luminat.

(Sigur, sigur.)

(...Și sunt instruit să vă avertizez să fiți pregătiți pentru radiația extrem de discordantă din Banda M), a continuat ghidul. *(Astfel încât vă sugerez să vă protejați în consecință.)*

AA s-a întors spre BB, pe jumătate închis. *(Aceeași veche acumulare. Probabil și mai multe pietre, mai mult praf, mai multe cratere.)*

(...Rămâneți în perimetru, păstrați o distanță de siguranță. Veți găsi suficient pentru a vă menține atenția în acest punct. Este toată lumea pregătită?)

(Vii, AA?) BB l-a întrebat pe prietenul său, fără să mai fie, de fapt, nevoie. Îl cunoștea foarte bine.

AA s-a întors. *(Oh, bine. Îmi vei aminti permanent de asta, dacă nu vin.)*

CLIC!

Mingea albastru-verde s-a apropiat rapid, până când mi-a estompat toate celelalte percepții. Apoi, pluteau deasupra maselor

dreptunghiulare înalte, dispuse în rânduri ordonate. În urmele adânci dintre mulțimi, obiecte de diferite forme se mișcau încet. Nivelul de zgomot în banda M era aproape de nesuportat.

BB s-a concentrat în jos, cu dezgust. *(Ce mizerie!)*

Ghidul și-a început discursul pregătit cu grijă. *(Acesta este unul dintre artefactele materiale importante, creat de specia dominantă, Identul om sau uman, dacă vă amintiți ce v-am spus înainte de a veni aici. Identul local este New York.)*

BB a devenit neutru. *(Nu arată foarte nou pentru mine.)*

(Specia umană este cea care apare mai mult verticală decât orizontală), a continuat ghidul. *(Culorile diferite pe care le percepeți sunt emise de un produs artificial de acoperire, folosit în principal din rațiuni decorative. Obiectele mai mari sunt, de fapt, corpuri fizice artificiale, care sunt adesea temporar locuite de specia dominantă și folosesc reacțiile chimice ale unei forțe explozive, pentru a obține energie.)*

(Ai avut dreptate, AA. Nu merită efortul, iar zgomotul din Banda M mă întoarce pe dos.) BB l-a scanat pe prietenul său. *(Te afectează și pe tine, nu-i așa?)*

AA s-a concentrat intens pe activitatea din jurul lor. *(Fascinant, absolut fascinant.)*

BB s-a întors spre el rapid. *(Ce?)*

(Puterea incredibilă. N-am mai simțit așa ceva.)

(Ce putere?)

(Nu o simți? Atât de multe tipuri diferite, toate amestecate la întâmplare.)

(Unde, ce vrei să spui?)

AA s-a întins. *(Vine de la ei. Tiparele energetice ale Benzii M, mii și mii, unele dure, unele moi și textura, textura!)*

BB a devenit inexpresiv. *(Ești bine?)*

AA s-a deschis larg. *(Sunt bine. De fapt, mă simt minunat. Nu am știut că există ceva de genul ăsta.)*

BB s-a luminat brusc. *(Este zgomotul Benzii M! Ai absorbit atât de mult din ...)*

(Nu zgomot, BB), AA a intervenit. *(Cu siguranță, nu zgomot. Este un amestec uimitor de rezonanță, frecvențe, unde staționare, tipare incalculabile.)*

(Zgomot. Asta ni s-a spus că este, înainte de a veni aici. Așa îl numește toată lumea. Pur și simplu, zgomotul Benzii M ...)

AA a analizat. *(Mă întreb cum e cu adevărat.)*

(Ce vrei să spui, cu adevărat! E peste tot. Toate seturile de viață primitivă îl au. Zgomot Benzii M este zgomotul Benzii M. Haide, hai să plecăm de aici, grupul pleacă.)

AA a rămas activ. *(Să fii acolo, să fii înăuntru, trebuie să fie spectaculos.)*

(Nu știu și nici nu vreau să știu), a mormăit BB.

(Am auzit că se poate face, BB)

(Zvonuri, vorbe de stradă.) BB a vibrat nerăbdător. *(Hai, AA, o să pierdem grupul, dacă nu ...AA! Unde te duci? AA!)*

CLIC!

AA a intrat în Spațiul Intermediar, BB în urma lui. S-a oprit în fața unei forme înalte și voinice, care părea să semene cu oamenii pe care tocmai îi văzuse. *(Caut o cale de a deveni uman.)*

(Acesta este Identul Stației de Intrare), forma a răspuns curioasă.

(Vreau să o fac.) AA a vibrat. *(Adică, vreau să fiu om.)*

Forma a devenit inexpresivă. *(Vrei să, ce?)*

(Vreau să aflu cum e să fii ființă umană, așa cum sunt acolo, jos.) AA a subliniat. *(Nu mă refer la ceva permanent, ci doar suficient de mult ca să simt cum e.)*

(Suficient de mult ca să simți cum e.) Forma a analizat, apoi a spus: *(De ce ai vrea să faci un lucru de genul asta!)*

(Ei bine, uh ...) AA a încercat să lămurească tiparul în el însuși. *(Suntem în această croaziera TSI și când ne-am dus la Identul New York, dintr-o dată ...a fost foarte ciudat, am vrut, uh, am vrut ...)*

(Zgomotul Benzii M), a intervenit BB. *(L-a atras.)*

Forma a dat din cap. *(Da, zgomotul Benzii M. Te afectează, dacă nu ești atent.)*

(Nu știu cum să mă exprim.) AA a licărit, încercând să fuzioneze. *(Mi se pare foarte important să încerc.)*

(Doar pentru senzație, ceva intens, nou), a sugerat forma.

(Ei bine, da.) AA s-a luminat. *(Cel puțin la început. Acum, e ceva mai mult decât atât, nu am simțit niciodată un interes atât de puternic.)*

(De unde ești?), a întrebat forma, politicoasă.

(KT-95), a spus repede BB. *(Știu că e foarte departe de aici, dar am primit o mulțime de Rote despre spațiu-timp și TSI. Nimeni din KT-95 nu-l vizitase vreodată, astfel încât, atunci când a fost oferită această croazieră ...ei bine, știi),* a adăugat el, *(poate deveni oarecum plictisitor. Faci ceva ca să spargi monotonia.)*

(Pot să fac asta?) Se citea o neliniște ușoară în întrebarea lui AA. *(Ghemurile mentale cu zvonuri de acasă conțineau povești extraordinare despre asta, dar nici în Rote a croazierei, nu există nicio mențiune oficială, astfel încât ...)*

Forma a oftat. *(Tot ce trebuie să faci, este să ceri. Asta e tot, cere.)*

AA s-a luminat cu o strălucire neobișnuită. *(E minunat! Eu, cu siguranță ...)*

(AA, ține-l, ține-l), a intervenit BB. *(Ești absolut sigur că știi ce ce faci? Îmi amintesc câteva Rote ciudate despre asta, care nu erau chiar așa ...)*

(Nu le-aș pierde pentru KT-95!) AA s-a întors spre formă. *(Eu întreb. Acum ce fac?)*

(Înregistrat: Ai întrebat.) Forma s-a întors şi a arătat, *(Mergi în direcţia aceea şi apoi fă dreapta. Dreapta, nu stânga.)*

(Am înţeles, pe acolo şi la dreapta!)

(Nu stânga.).

(Bine.) AA s-a aplecat spre BB. *(Stai pe aici până mă întorc, prietene. O să-ţi spun nişte chestii! Asta da Rote!)*

(Da), a mormăit acru, BB. *(Grupul a plecat deja. Asta înseamnă că va trebui să tragem tare pe drumul spre casă. Nu sta mult.)*

AA s-a luminat puternic şi s-a pierdut în ceaţă. BB s-a mişcat deranjat.

(Poţi aştepta aici dacă vrei), i-a propus forma.

(Mulţumesc, îţi sunt recunoscător.) BB s-a temperat, apoi a întrebat în treacăt, *(Ce e la stânga?)*

Forma a vorbit absent. *(O, stânga. Acesta e un alt departament. N-ai vrea să le confunzi.)*

(O, da.) Apoi percepând mai clar forma: *(Hei, cine eşti?)*

(Ident Director Intrare. DI. Spune-mi simplu, Ed.)*

(Ed.) BB s-a deschis curios. *(Ai fost vreodată în chestia asta umană?)*

Ed a tăcut o clipă, accesând vechi Rote. *(Da. De câteva ori.)*

BB a plutit fără ţintă prin staţie. Directorul de Intrare plutea nemişcat, interiorizat şi închis.

BB i-a spus, *(E o activitate intensă aici.)*

Ed s-a deschis uşor. *(Da.)*

(Probabil că presupune o mai mare organizare decât se vede, nu-i aşa?)

(Da.)

(Probabil ai recepţionat câteva Rote importante, fiind aici.)

(Da.)

BB nu a avut prea mult succes. *(Ceaţa e o chestie ciudată. Îţi anihilează aproape de tot percepţia.)*

* În engleză, Entry Director, ED. N. tr.

(Da.)

(Efectul TSI, nu-i aşa?)

(Da.)

BB s-a rotit uşor, apoi a făcut câteva spirale rapide. *(Avem un joc acasă, în care facem cam o sută de rotiri dintre acestea, una după alta. Interesant, nu?)*

(Da.)

(Dar trebuie să te antrenezi continuu, dacă vrei să rămâi în joc.)

(Da.)

BB a mai făcut câteva spirale mai strânse, apoi s-a relaxat. *(Prietenul meu va veni înapoi la staţie, când va termina, nu-i aşa? Înapoi aici?)*

(Da.)

(Bine, atunci n-are cum să-mi scape.)

(Da.)

BB a devenit inexpresiv. *(Sau se poate?)*

Ed s-a deschis complet. *(Ce?)*

(Prietenul meu trebuie să se întoarcă aici, la Staţie, nu-i aşa?)

Ed s-a închis. *(Hei.)*

(Nu vreau să ...)

Ed s-a deschis, a vibrat puternic. *(Prietenul tău nu s-a întors?)*

(Nu, nu încă. Percepţia mea a fost ...)

Ed a accelerat. *(Ar fi trebuit să-mi dau seama că e genul ăsta. Hai, puştiule.)*

BB a vibrat. *(Care-i treaba?)*

Ed s-a stins. *(Prietenul tău are o problemă. Haide.)*

S-a întors şi s-a retras rapid. BB l-a urmat, licărind puternic. Ed a luat-o spre stânga şi a aşteptat ca BB să i se alăture. *(Iată. Aceasta este departamentul nostru cel mare. Fără Rote. Treabă adevărată. Fă rost de propria ta Rote.)*

BB a devenit opac, a licărit, complet deschis. Înaintea lui se vedea vag planeta albastru-verde. În jurul planetei erau inele de ceață, inele groase gigantice, de un număr nedeterminat. Delimitarea dintre ele era vagă, întrucât erau mănunchiuri şi extensii care ajungeau de la unul la celălalt. Cu excepția inelului care aproape atingea planeta. Acesta părea izolat. Cu această excepție, celelalte curgeau rapid prin portaluri, în Stația de Intrare. Nu, mai era unul, pe marginea exterioară. Nu se apropia de Stație. Foarte subțire.

BB s-a concentrat intens. Zgomotul Benzii M era cumplit, dar nu atât de rău față de cum ar fi fost jos, pe planetă. Mai mult decât atât, pe măsură ce individualiza fiecare bandă, percepția lui arăta că zgomotul era mai intens în benzile apropiate de planetă. Cu cât era mai departe de planetă, cu atât era mai puțin zgomot. Era foarte puțin în banda cea mai îndepărtată. Puțin, dar era. BB a devenit şi mai opac. Banda M nu ține cont de „distanță" sau dimensiune; până şi informarea dinainte de croaziera TSI, conținea toată povestea. Dacă nu exista nici o Bandă M, nu exista nici viață. Banda M cu zgomot, încă primitivă, nici o percepție, nici o comunicare care să merite atenția. Banda M, nici un zgomot, loc grozav pentru a-l vizita şi a aduna ghemuri mentale, localnicii ştiu unde sunt şi ce sunt, comunicare uşoară, dar limitată - dar nu un loc unde să stai. Nimic. Nici o scădere a intensității, nimic amestecat, zgomot şi semnale M. Ori era, ori nu era. Trebuie să fie un efect al Zonei Intermediare.

BB s-a concentrat atent pe o bandă din centru, aproape a căzut pe spate din cauza şocului, s-a închis rapid şi s-a interiorizat. Banda era compusă din forme, forme vii! S-a deschis uşor, concentrat, bandă după bandă. Erau toți la fel. Mii - nu, milioane, poate miliarde de forme vii. BB s-a închis complet, total inexpresiv.

(Prietenul tău este acolo.) Ed a intervenit blând şi trist.

BB s-a deschis uşor, încă opac. *(Ce?)*

(Dacă nu a apărut la Stație, acesta este singurul răspuns.)

BB încă opac. *(El e acolo?)*

(Da.)

(Ce e asta? Nu am văzut aşa ceva, în timpul croazierei TSI, atunci când ne-am oprit ...)

(Erai concentrat în totalitate asupra materiei fizice. Grupurile aflate în croaziere apar prin Zona Intermediară,ca şi când ar evita un obstacol din drum.)

BB, din nou inexpresiv. *(Drum? Obstacol?)*

(Las-o baltă, nu e important ...termeni umani.)

(Dar toate aceste forme vii ...)

(Cei care repetă.)

(Repetă, repetă ce?)

(Ei vor să treacă printr-o altă experiență ca ființe umane.)

BB s-a închis complet. Rote venea atât de repede, încât aproape că nu o putea controla. Este incredibil că cineva şi-ar dori să parcurgă traseul a doua oară. Primul arăta suficient de rău. Cu toate acestea, percepția era evidentă. Cunoscându-l pe AA, era evident. S-a deschis. Efectul şocului dispăruse.

(Putem să-l găsim printre toate aceste forme?)

Ed s-a calmat. *(E foarte posibil. Majoritatea celor care ajung pe traseul care se repetă sfârşesc, de obicei, în banda exterioară. Poți să-l zăreşti? Adică, poți să-l percepi cu uşurință?)*

BB s-a luminat. *(AA? Am mai multe Rote despre el, decât oricine altcineva din KT-95. Nici o problemă.)*

(Atunci, s-ar putea să poți să-l scoți de acolo.) Ed s-a rotit înapoi. *(Mai bine hai să mergem la poarta de prelucrare.)*

CLIC!

BB a scanat cu atenție multitudinea de forme animate, care treceau pe sub el. AA şi impulsurile lui! Nu ştia niciodată când să se oprească, dacă ceva îi stârnea interesul. Dar aceste mii şi mii ...S-a întors spre Ed. *(Trebuie să fie ceva grozav, dacă le determină pe toate aceste forme să dorească să o facă din nou.)*

(Le avertizăm. Totul este scris în Rote de informare anterioară acestei experienţe.)

(Poate nu e foarte clar.)

(Uite, analizeaz-o singur. Voi scana să-l găsesc pe prietenul tău.)

Ed a aruncat o Rote voluminoasă, spre BB. Acesta a analizat-o rapid. Pe la jumătatea procesului, a găsit: ...rămân complet stăpâni pe liberul arbitru şi pe conştiinţa lor, la punctul de intrare. Acest lucru este garantat şi cerut de sistemul comprimat de învăţare folosit acum. ...O notă finală de precauţie: anumite aspecte ale experienţei umane e posibil să producă efecte generale şi specifice, care pot fi dăunătoare şi care, dacă nu sunt controlate, pot provoca obişnuinţă, cu consecinţe nedorite. Amprentarea voastră confirmă faptul că aţi înţeles această secţiune.

BB s-a deschis. *(Asta nu mi-e foarte clar.)*

Ed a vibrat. *(Până aici putem merge. Altfel, ar distruge procesul de învăţare.)*

(Ce aspecte, ce efecte?)

(Acest lucru ar distruge ...)

(Haide, Ed, nu mă va distruge pe mine. Nu am de gând să fiu om. Nu o să mă ating niciodată de asta.)

Ed şi-a pierdut interesul, apoi s-a închis. *(Fă rost de propria ta Rote.)*

BB a vibrat. *(Bine, aşa o să fac!)*

Amândoi au rămas pe jumătate închişi, concentrându-se pe fluxul de forme care treceau prin portal. Fiecare părea diferită de cealaltă, însă poseda o oarecare trăsătură umană, oricât de mică ar fi fost ea. La câteva, percepţia lui BB a găsit o radiaţie luminoasă şi intensă, care-l deruta şi-l făcea să se simtă inconfortabil. Reacţia la una dintre acestea l-a forţat să se deschidă şi să se liniştească. *(Ed, tu îţi faci doar meseria, iar eu vreau să-l găsesc pe prietenul meu, AA.)*

Ed s-a deschis. *(Da, am primit percepţia. Problema este că evenimentele de acest gen nu se întâmpla destul de des şi eu pierd Rote.)*

BB a devenit inexpresiv. *(Să pierzi Rote!? Imposibil. Nimeni nu face asta.)*

Ed a arătat spre benzile masive de forme vii. *(Ei le-au pierdut. Toţi.)*

(Ce Rote au pierdut?)

(Cine au fost. Au uitat cine au fost.)

BB a devenit inexpresiv şi s-a închis. Imposibil să se întâmple aşa ceva. Era un lucru vital pentru însăşi existenţa. Nimeni nu ar putea fi şi nu ar putea acţiona, dacă - aşa cum a spus Ed - a uitat cine a fost. Cu toate acestea, percepţia de la Ed era clară.

(Acum, acest inel exterior), Ed a continuat. *(Acestea sunt făcute din trei tipuri. Unul este format din cei care vin prima dată, cum ar fi prietenul tău. El tocmai a început să uite. Apoi există cei vechi, care-şi amintesc mai ales după ce parcurg traseul, uh, repetă ciclul de fiinţă umană, de câteva ori. Aceştia stau pe aici şi fac tot ce pot ca să ajute. Ei nu-şi amintesc suficient de mult, ca să plece acasă.)*

BB s-a luminat cu o percepţie importantă. *(Tu eşti unul dintre cei vechi, Ed.)*

(Da. Oricum, scanează în continuare după prietenul tău. Voi executa restul de Rote pentru tine, bucată cu bucată.)

BB s-a deschis larg, concentrându-se pe fluxul de forme vii. Atât de multe! Totuşi, nu ar trebui să fie nici o problemă în a-l găsi pe AA. Mă întreb cum s-a întâmplat ca Ed să fie numit pentru slujba asta. De ce el?

(Nu am fost numit. A fost o breşă acolo unde obişnuia să fie ED la vremea mea, astfel încât am acoperit-o), Ed era uniform şi cald. *(Apoi, mai există al treilea tip,cei care vin pentru ultima*

dată. Ei mai parcurg o dată ciclul, uh, încă o viață fizică sub formă umană și apoi pleacă.)

BB s-a întors. *(Unde se duc?)*

Ed s-a rostogolit. *(Nu știu. Acasă, cred. Ei nu mai apar niciodată pe aici. Și, o, da. Și mai există și acest tip pe care-l numim Căutătorii. Nu avem mulți, alunecoși ca tiparul. Instabili, se aprind și se sting.)*

BB a devenit inexpresiv. *(Cum adică? Alunecoși?)*

(Nu mă băga în seamă. Chestii umane, din nou.)

(Dă-mi o Rote și o voi analiza.)

(Nu merită. Acești Căutători, sunt diferiți. Vin și își bagă nasul pe aici și au în continuare un corp fizic uman acolo, care e cât se poate de viu.)

(Nu am avut percepția că se poate face așa ceva. Credeam că toți se întorc numai după ce corpul fizic se degradează, nu mai funcționează.)

(Și eu am crezut la fel, până să ajung ED aici. Apoi am început să-i văd.)

BB s-a luminat puternic, *(Uite-l acolo!)*

Ed era blând, cald. *(Du-te și ia-l, tigrule!)*

BB a devenit opac. *(Tigru?)*

(Du-te!)

BB s-a deplasat rapid în inelul masiv, curgător, de forme care vibrau. Zgomotul Benzii M nu era nici pe departe așa cum se așteptase, ci era aproape de nivelurile tolerabile. În timp ce aluneca prin marginile diferitelor grupuri de radiație, a perceput rapid că multe forme - dacă nu chiar toate - aveau un semnal la fel de puternic ca al lui, sau chiar mai mare. Dar era diferit. Nu era doar zgomotul, era ceva diferit. Nu e nimic asemănător, în KT-95. De asemenea, formele erau în mod evident conștiente de trecerea lui ...scurte sclipiri de curiozitate, retragere ca să-l lase să treacă, acceptare cu plăcere. Nimic din tiparul la care se așteptase după percepția anterioară.

Iată-l pe AA. *(Ai avut ceva aventuri, nu-i așa?)*

AA a devenit opac, apoi s-a luminat puternic. *(BB! Ce faci aici!)*

(Am venit să te iau, ce altceva?)

(Nu trebuia să faci asta.)

(Ei bine, ar fi trebuit să te întorci la Stație. Ce s-a întâmplat?)

AA a licărit. *(Trebuia?)*

(Cu siguranță.)

AA a licărit mai profund. *(Nu știu. Mi s-a părut, uh, mai ușor așa.)*

BB s-a uniformizat. *(Cum a fost?)*

AA s-a luminat. *(Uimitor! Nu pot să mă exprim suficient de explicit.)*

(Începe cu începutul.)

AA s-a rostogolit încântat și l-a lovit pe BB cu o Rote solidă, înainte ca acesta să se poată închide.

CLIC!

AA se deplasa printr-o masă mare de ființe de toate formele, dimensiunile și tiparele. Mulțimea era atât de mare, încât nu putea să perceapă cu ușurință cealaltă parte, unde se termina. Nici unul nu semăna, nici pe departe, cu nimeni cunoscut acasă, în KT-95. Și-a pierdut interesul, dezamăgit. Oare *toate* așteptau să fie ființe umane?

(Toate.)

AA și-a mutat atenția. O formă scurtă, cu aspect uman, s-a aplecat în spatele lui.

(Ce?)

Forma a vibrat. *(Dispecerul de Intrare, Rutină Ident. RED. ...Spune-mi Red.)*

(Red?)

(A nu se confunda cu ...îmi pare rău, departament greșit. Probabil că v-ați alăturat când eram ocupat. Trebuie să obțin o

Rote despre voi, astfel încât să încerc să vă plasez în mod corespunzător. Analizați Rote.)

AA s-a deschis și i-a dat cea mai bună Rote pe care o știa.

Red s-a luminat. *(KT-95, nu? Ei bine, asta e ceva nou pentru mine. Nu am avut un KT-95, de când am venit aici.)*

(Nici nu cred că a existat vreodată), a răspuns AA. *(Nu există înregistrări, doar o Rote parțială, care nu înseamnă nimic.)*

(Și ai venit într-o croazieră TSI și ai vrut să vezi cum e, nu-i așa? Zgomotul Benzii M te-a atras, nu-i așa?)

(Ei bine, nu.) A licărit AA. *(Nu chiar, vezi tu, eu ...)*

(Nu este important), Red a intervenit scurt. *(E mai ușor să fii procesat, în ceea ce privește Rote. Acum, în primul rând, ce preferi, bărbat sau femeie? Eu nu-ți pot garanta alegerea, dar îmi place să o potrivesc cu punctul de intrare, atunci când se poate.)*

AA a devenit opac.

Red a vibrat. *(O, nu știi care e diferența. Parcă ai picat din nori.)*

AA a rămas în continuare opac. *(Aceasta este o expresie umană care ...nu e importantă. Cred că sexul masculin sau feminin nu are nici o importanță pe termen lung, mai ales în cazul tău. Deci, îți dorești un punct de intrare special?)*

AA a ezitat, apoi a decis. *(New York?)*

(Asta e tot? Doar New York?)

AA s-a luminat.

(New York; orice punct de intrare disponibil. Orice sex. Ei bine, AA, cred că ar trebui să se realizeze destul de rapid pentru tine. Bineînțeles că ar fi imediat, dacă ai alege Bombay, Calcutta, sau zece alte puncte. Multă acțiune acolo.)

AA s-a stins și și-a pierdut interesul. *(New York. Cel puțin am o Rote. Am fost acolo.)*

Red s-a retras în interior și s-a închis. *(Da, sigur. Sigur.)* Apoi, s-a luminat vioi. *(Ia această Rote de informare și concentrează-te asupra ei tot drumul. Va trebui să imprimi acceptul și aprobarea ta, când treci prin punctul de intrare. Gata?)*

Red i-a aruncat Rote, iar AA a înglobat-o în câmpul lui, cu ușurință. AA a cercetat marginile exterioare, apoi a deschis-o. *(Hei, e complicat! Vrei să spui că trebuie să o parcurg pe toată?)*

Red era închis. *(Da.)*

(De ce nu pot merge, pur și simplu, și să fiu om? De ce am nevoie de toate astea?)

Red i-a transmis, *(Când ești în Roma ...)**

(Nu am de gând să mă duc la Roma, mă duc la New York.)

Red s-a uniformizat. *(Oh, uh, da, bine, se aplică oriunde. Astea sunt regulile, puștiule. Nu le fac eu. Acum găsește un loc liniștit și analizează-l. Îți stabilesc un punct general, New York, imediat.)*

AA a devenit opac. *(Imediat! Credeam că timpul este ...)*

(Analizează Rote, puștiule, analizeaz-o.) Red și-a pierdut concentrarea și a plecat.

AA s-a lăsat pe spate și a lăsat Rote să se deschidă:

Contract și accept.
Doar pentru sejur uman.
Primul Statut de Intrare (PSI).

- Organizat ca o școală de învățare comprimată. Absolvenții de succes obțin evaluări tangente.
- Pentru durata sejurului uman, acord ferm că spațiul-timp există, că are realitate. Acordul în ceea ce privește realitatea punctului de intrare special și a mediului existent (materie, planeta Pământ, Soare, sistem solar, galaxie, univers fizic), timpul indicat la punctul de intrare, forma fizică animată, construită, la fel ca și cele ale altora, din eveni-

* Aluzie la proverbul când ești la Roma, poarta-te ca romanii. N.tr.

mentele din trecut înregistrate ca istoria omenirii, din bio-structură completă, aşa cum este ea întâlnită.

- Pentru ca sistemul de învăţământ să funcţioneze la eficienţă maximă, ştergerea temporară a activităţii pre-intrare este esenţială. Acord pentru a efectua o astfel de ştergere este autorizată prin acest contract.
- Nu este permis nici un lucru contrar celor conţinute în acest document, toate prevederile PSI rămân pe deplin stabilite la punctul de intrare, în deplină libertate de voinţă şi conştiinţă. Acest lucru este garantat şi este impus de sistemul comprimat de învăţare, aflat în uz.
- O notă finală de precauţie: Anumite aspecte ale experienţei umane pot produce efecte generale şi specifice, care pot fi dăunătoare şi ...

AA a aruncat Rote. Tactici de intimidare. Este nevoie de ele pentru a ţine la distanţă mulţimile care ar inunda locul, cu cereri. Ei bine, nu le va merge de data asta. Nu pot scăpa de vechiul AA, aşa de uşor.

S-a concentrat pe o altă formă din apropiere. *(Cum merge?)*

Forma s-a deschis, apoi s-a închis. *(Cine vrea să ştie?)*

(Ident AA de pe KT-95.) AA s-a întins, apoi s-a retras rapid. *(De unde eşti?)*

(Nu vrei să ştii.)

(Sigur, vreau. Şi tu eşti pentru prima dată, cred. Cum ...vreau să spun, ce te-a făcut să încerci?)

Forma şi-a pierdut interesul. *(Nu am făcut asta.)*

AA a devenit opac. *(ba da, ai făcut-o.)*

(Nu înţelegi. Uite.) Forma i-a trimis o Rote lui AA, care a luat-o cu prudenţă.

Primul strat a fost suficient. L-am trimis pe HSTI-FES la reciclare - nu veni înapoi, până când nu eşti mai bine. Detalii incluse în ...Rote a devenit prea fierbinte pentru a o mai ţine. AA a trimis-o

grăbit înapoi la formă, iar forma a preluat-o cu reticenţă. AA şi-a pierdut concentrarea şi s-a întors.

(Un eveniment mare, nu-i aşa?) O formă înaltă şi subţire a ieşit din ceaţă.

AA s-a deschis nesigur. *(Da, este.)*

(După toată planificarea şi pregătirea, o fac în cele din urmă. În sfârşit!)

AA a devenit opac. *(Ce faci?)*

(Îmi realizez experimentul!) Forma s-a luminat puternic. *(Am studiat fiecare aspect al sistemului uman. Incredibil de cât de mult efort a fost nevoie! Singura stare de conştiinţă în care pot să testez. Ar putea schimba totul!)*

(Chiar aşa?) AA s-a concentrat mai atent. *(Ce face?)*

Forma s-a închis. *(Îmi pare rău, aş putea să stric experimentul, dacă ai avea o Rote. Poate ne vom întâlni ca oameni. Ne vedem pe Pământ!)*

Forma s-a estompat şi, în timp ce AA se întorcea, a devenit conştient de o formă mică, ghemuită într-o parte. S-a concentrat. *(Bună.)*

Forma mică era larg deschisă. *(Bună.)*

(Ai de gând să faci marele salt, nu-i aşa?)

(Da ...Sper că da.)

AA a devenit opac. *(Speri! Nu ştii?)*

Forma mică a vibrat. *(Vreau să spun, a venit atât de repede, a fost o surpriză. Nu m-am obişnuit încă. Se va întâmpla cu adevărat, după ce am încercat atât timp.)*

(Vrei să spui că nu au vrut să te accepte, nu te-au lăsat să intri, înainte de asta?)

(Cred că nu. Am vrut, dar nu s-a întâmplat niciodată ...până acum.)

AA s-a deschis mai mult. *(Credeam că oricine poate să vină şi să intre, dacă există puncte de intrare disponibile.)*

(Oh, nu. Trebuie să te califici.)

AA a stocat şi scanat. *(Ident?)*

Forma a licărit. *(Ce?)*

(Ident.)

(Nu ştiu ce vrei să spui.)

AA a devenit puternic opac, apoi s-a concentrat încet. *(Dacă-mi trimiţi Rote de identificare a ta, voi încerca să te ajut. Înţeleg entuziasmul şi toată anticiparea.)*

Forma a licărit mai tare. *(Ce este o Rote?)*

(Rote este informaţiile pe care le ai ...) AA s-a întrerupt, apoi a revenit. *(De unde vii?)*

Forma s-a luminat. *(De acolo. A fost uşor.)*

AA i-a urmat focalizarea. *(Te referi la planeta unde sunt oamenii?)*

(Da, da.)

AA a vibrat. *(Atunci, nu e prima dată pentru tine. Ai fost om? Trebuie să fie o încurcătură!)*

(Nu, nu, nu este.) Forma a devenit mai luminoasă. *(Nu am fost niciodată om, dar i-am studiat o perioadă lungă de timp. Am trăit cu ei, m-au hrănit şi m-au iubit ...şi acum ...urmează să fiu om. Ei îmi spun că merit, adică am învăţat. Şi o să fiu unul bun. Ştiu asta!)*

AA i-a trimis un sprijin cald şi a plecat mai departe, nefocalizat. S-a interiorizat profund pentru o Rote obscură, care l-ar putea lămuri. Nimic.

Ceaţa forma aglomerări - unele mari, altele mici. Fiecare avea mănunchiuri spiralate de Rote, care-l atingeau pe AA, pe măsură ce rătăcea printre aglomerări. În KT-95, acesta era, de obicei, un semn de indisciplină sau, cel puţin, de supape neetanşe. Aici, nu părea să conteze. Mai mult, nu părea ca mulţimea să scadă. Parcă era şi mai mare. Această Zonă Intermediară era înşelătoare, a hotărât AA. Are tendinţa de a denatura. Ce îi indica Rote ca sute sunt probabil mii

- toţi aglomeraţi în Staţia de Intrare. Şi micuţul acela confuz. Nu putea să transmită nici o Rote, nici măcar de unde venea ea. Ea? Ce înseamnă, ea?

Dintr-o dată, o spirală neobişnuit de mare s-a extins dintr-o aglomerare şi l-a trimis pe AA în interior. *(Am nevoie de ajutorul tău, am nevoie de ajutorul tău!)*

AA s-a eliberat exact când era pe punctul de a cădea în aglomerarea care se deschidea. *(Care e problema?)*

Forma a înlaturat ultimele urme de ceaţă. *(Care sunt planurile tale, după ce intri?)*

AA s-a deschis uşor. *(Ei, uh ...pentru a trăi experienţa a ce înseamnă să fii om.)*

Forma a vibrat. *(Doar pentru atât?)*

AA s-a rostogolit. *(Sunt sigur că va fi suficient pentru mine.)*

(Ştii prin ce trec cei de acolo?)

(Ei bine, eu ...)

(Suferinţă de nedescris. Milioane şi milioane, care mint şi se înşeală unul pe celălalt, încalcă orice lege cunoscută - inclusiv cele pe care le-au conceput ei înşişi - iluzie peste iluzie, săpând tipare din ce în ce mai adânci ...E oribil.)

AA a început să se închidă. *(Sunt sigur că nu e chiar atât de rău precum spui ...)*

Forma a vibrat şi mai mult. *(E mai rău. Îi studiez şi îi observ de secole. Mai rău!)*

AA a devenit opac. *(Secole?)*

(Acum se ajunge la o situaţie de criză şi cineva trebuie să facă ceva şi nimeni nu face nimic, aşa că am de gând să fac eu ceva!)

AA s-a uniformizat. *(Ce să faci?)*

(O să mă duc acolo şi o să schimb totul. Am nevoie de ajutorul tău pentru a reuşi. Am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot

obține - al tău și al tuturor ceilalți. Uite, asta e ceea ce am de gând să fac.)

Forma a aruncat o Rote grea la AA, care a ținut-o cu dificultate. Primele straturi nu numai că l-au șocat, dar l-au și uluit. Cum ar putea Rote să devină atât de încurcată și de distorsionată? S-a acordat și s-a închis. Cum să o elibereze politicos? Soluția a venit cu ușurință.

El a aruncat Rote înapoi, către forma ce vibra puternic. *(Îmi pare rău, nu te pot ajuta. Aș dori, dar nu pot.)*

Forma a vibrat. *(Nu poți! De ce nu?!)*

AA s-a uniformizat și mai mult. *(Nu ai trecut prin faza de informare?)*

(Ba da, bineînțeles.)

(Partea despre ștergerea întregii Rote anterioare? Dacă ei fac asta, eu nu voi avea o Rote despre întâlnirea noastră, nimic din ceea ce s-a întâmplat aici.)

Forma s-a uniformizat, apoi s-a închis. Ceața s-a adunat din în jurul lui. AA și-a pierdut focalizarea și a continuat să plutească printre celelalte aglomerări. A devenit precaut și a evitat toate extensiile de Rote mai mari. Prin celelalte trecea, adunând fragmente de evenimente, tipare, stări de conștiență complet diferite de cele de acasă, KT-95.

Dintr-o dată, a avut o percepție rapidă. *(Ident AA! Ident AA! Gata pentru tine la portalul de intrare!)*

AA s-a rotit rapid, s-a concentrat asupra semnalului, urmându-l prin ceață și aglomerări. Conturându-se prin ceață era o deschidere verticală mare, care vibra cu o energie vie, pe care AA nu o mai percepuse niciodată până atunci. Red și Ed așteptau lângă ea.

Red a vibrat. *(Totul e pregătit, Ident AA.)*

AA a licărit. *(Ce să fac?)*

Ed s-a aplecat. *(Imprimă aici termenii acordului și acceptul conținute în pre-informare.)*

Două spirale atent controlate emanau de la Ed. AA și-a trimis propria spirală între ele, apoi a activat-o. Ed și-a retras spiralele și s-a lăsat pe spate.

AA a vibrat foarte înalt. *(Ce fac acum!)*

Red l-a lovit tare. *(Sari! Sari prin deschidere!)*

AA a sărit.

CLIC!

Contracție intensă, constricție ...semnal de intrare copleșitor, de tipuri necunoscute, ...provenind din părți ale lui, despre care nu știa că există ...prins în capcană, nu poate ieși de aici ...nimic nu merge ...nu pot să fac nimic să funcționeze bine ...nu e ceea ce am așteptat ...doare ...ce înseamnă durerea? ...cine, ce a așteptat? ...redu semnalele, redu-le, mă întorc pe dos ...prea multe, prea puternice ...ajutor, cineva să mă ajute! ...prins în capcană ...vă rog, vă rog, cineva să mă ajute, să mă scoată din asta ...acesta este ultimul mesaj al lui AA, țipând, țipând ...

Un nou-născut strigă din răsputeri în dormitorul unei case închiriate, din New York. Atât mama, cât și moașa, râd fericite, cu transpirația curgându-le pe fețe.

CLIC!

BB a licărit. *(Asta e tot?)*

AA s-a luminat. *(Ăsta e doar începutul.)*

BB s-a concentrat în interior. *(Ce început! Nu ai fost foarte fericit.)*

(O, după puțin timp am învățat - și câte am mai învățat! Sunt atât de multe lucruri pe care nu le pot include într-o singură Rote ...Ce s-a întâmplat?)

(Primesc o percepție ciudată.)

AA a devenit opac. *(De unde?)*

BB s-a uniformizat. *(Nu contează, hai să mergem acasă. Va trebui să facem cel puțin patru salturi, ca să ne întoarcem la KT-95, pe cont propriu. Deci ...)*

(Acasă! Nu pot să mă întorc încă.) AA a vibrat rapid.

(Ba sigur că poți.)

(Nu!)

(Acum, haide, AA ...)

(Aveam doar patruzeci şi cinci de ani. Apoi m-am îmbolnăvit. N-am reuşit să termin!)

BB s-a uniformizat. *(Indiferent ce înseamnă patruzeci şi cinci de ani, e suficient. Haide.)*

(Nu pot!) AA a licărit violent. *(Am doar jumătate de experiență!)*

BB a devenit opac. *(Jumătate?)*

(Am fost bărbat această ultimă dată. Acum o să fiu femeie!)

BB a devenit complet opac. *(Bărbat? Femeie?)*

(Da, prietene, şi ei sunt la fel de diferiți ca şi ...Asta am de gând să aflu.)

BB s-a întărit. *(Ai încurcat-o.)*

(Am încurcat-o? De ce?)

(Ai primit Rote de informare, înainte de experiență?)

AA a licărit. *(Bineînțeles, am primit-o.)*

(Atunci ştii ce se întâmplă.)

AA a devenit opac. *(Nu, ce?)*

BB s-a uniformizat. *(AA, devii dependent, tu ...)*

Portalul imens se vedea în față, o multitudine de vibrații. AA se estompa în portalul masiv, împreună cu ceilalți.

BB a vibrat cât de puternic a putut. *(AA, nu ...aşteaptă!)*

Cu o undă ciudată, AA a dispărut. BB s-a uniformizat, s-a închis şi s-a îndepărtat de curent.

(Ne pare rău, puştiule.) a intervenit Ed uşor. *(Mi-am dat seama că nu ai absolut nici o şansă, dar te-am lăsat să încerci.)*

BB s-a întristat. *(Ce se întâmplă acum?)*

(Dacă el/ea urmează tiparul, el/ea se va implica din ce în ce mai mult în experiența umană, căzând cu câte un inel, de fiecare dată, până când el/ea este jos.)

BB a licărit, în continuare trist. *(Şi în cazul ăsta, ce e de făcut?)*

Ed s-a deschis larg, cu atenție. *(Ei stau jos şi nu se întorc, sau încep să-şi croiască drum înapoi sus. Cei mai mulți stau jos.)*

BB a devenit neutru.

(Du-te acasă, puştiule. Înapoi la KT-9S.)

BB a devenit neutru şi s-a închis complet.

A plutit uşor departe de Stație, licărind slab. Ceața era mai puțină, plină de semnale curate, ocazionale, care nu aveau Identul lui, prin urmare nu atrăgeau sau penetrau şi astfel, erau ignorate.

Apoi, o percepție slabă a reuşit să penetreze. BB s-a deschis brusc. O formă trecea pe lângă el. A vibrat, s-a extins.

(AA! Ai reuşit! Ai scăpat! Cum ...)

Forma s-a oprit, nemişcată. BB s-a tras înapoi repede.

Nu era AA.

CLIC!

BB s-a deschis larg. *(Am încurcat Identele. De aceea te-am prins.)*

Am înfăşurat înapoi Rote, încet. *(Ai o problemă, da.)*

Apoi, a apărut un semnal puternic să revin la fizic. Şi eu aveam o problemă. Am avut percepția lui BB complet opac şi am revenit, probabil, instantaneu. L-am luat pe al doilea, m-am întors în corpul fizic, am respirat profund şi am căutat problema.

Câinele lătra din nou, pentru a ieşi afară.

MISIUNE DE SALVARE

Ora: 3:55 dimineața ...stare de veghe fizică completă, condițiile obișnuite plus recunoașterea, nu la fel de obișnuită, a semnalului de localizare a prezenței INSPEC în această conștiință ...urmată de ieșirea normală ...semnalul era puternic ...s-a deplasat în sus și în afară, prin inele, dincolo de Zona Intermediară - s-a oprit. *A fost* oprit. Senzație de oboseală, nu fusesem conștient de ea anterior. Nu mai există semnal de localizare, eram acolo. Erau și ELE. Senzație intensă de căldură, de camaraderie, mai mult.

(Domnule Monroe.)

Când venea în felul acesta, niciodată nu eram sigur dacă înseamnă muncă sau joacă - dacă aș putea vreodată să fac diferența - sau era altceva. Era altceva.

(Este nevoie de oarecare aliniere și echilibru.)

M-am deschis larg.

CLIC!

Un câine alb, imens, de trei ori mai mare decât iubitul nostru Steamboat - ce nume pentru un câine atât de drăguț - îl ține de gât, fălcile masive scuturându-l cu putere pe Steamboat înainte și înapoi, cu smucituri rapide, corpul lui Steamboat legănându-se deja fără vlagă.

(Nu, nu!) Nu pot lăsa să se întâmple asta! Este într-adevăr Steamboat? Este! El a murit, Steamboat e mort! O să-l ucid pe nemernicul ăsta uriaș, nu o să ...

CLIC!

RESETARE.

Un câine imens alb, de trei ori mai mare decât Steamboat îl ține de gât cu fălcile lui masive și îl scutură pe Steamboat dintr-o parte în alta, Steamboat atârnă fără vlagă.

(Steamboat e mort! Mort! Ce tragedie! Îmi va fi dor de el, îmi va fi dor de el. Lasă-l, câine mare, ca să pot să iau ce a mai rămas din el și ...)

CLIC!

RESETARE.

Un câine mare, alb, mult mai mare decât Steamboat, îl ține de gât și-l scutură dintr-o parte în alta, Steamboat atârnă relaxat, cu ochii închiși.

(Ei bine, micuțule, dacă asta e situația, îți mulțumesc că ai rămas atât de mult. Ne-am distrat împreună. Mi-ai dat multă Rote care va fi întotdeauna o parte din mine.)

Încă în fălcile câinelui mare și alb, Steamboat își ridică capul ușor, deschide un ochi, clipește la mine și rânjește.

CLIC!

Eram calm și relaxat. Oboseala dispăruse. Mai mult decât atât. Energia mea era puternică și clară. *(Vă mulțumesc.)*

(Încântați să-ți fim de ajutor.)

M-am rostogolit. *(Câinii vor lătra în continuare.)*

(Acum poți să treci la prietenul tău din celălalt sistem. E pierdut. Va avea nevoie de ajutorul tău.)

Am licărit. *(Nu sunt sigur că îl pot ajuta.)*

(Vom fi alături de tine. Este important să-l ajuți.)

Am devenit opac. *(Important?)*

(Important pentru tine. Am întrerupt semnalul tău, astfel încât să-l poți percepe pe el. Cum zici tu – timpul va hotărî.)

M-am uniformizat. *(Să-l fac conștient de prezența voastră?)*

(Nu încă. Ia – cum îi spui tu? – Ia Rote asta cu tine și probabil că el o va putea folosi. Noi îi spunem BHP-1.)

M-am deschis larg. *(Sigur.)*

Rote a venit spre mine, iar eu am preluat-o. M-am întors și m-am concentrat pe Identul BB KT-95. A fost o oarecare mișcare și iată-l, încă în ceață. Și licărind.

BB a vibrat. *(Ce s-a întâmplat? Ai dispărut și apoi ai reapărut. Te-a făcut cineva să sari?)*

Am devenit opac. *(Să sar? Ce înseamnă asta?)*

(Ei bine, atunci când vrem să trecem de la un tipar la altul, noi, uh, știi, forțăm un salt. Dacă prinzi pe cineva deschis larg și intri exact pe unde trebuie, poți să-l faci să sară și se trezește undeva, înainte să aibă vreo percepție.)

Am licărit. *(De ce ai vrea să faci asta?)*

BB s-a rostogolit. *(Este un joc, distracție!)*

M-am rostogolit odată cu el. *(Cel puțin tu ești deschis acum.)*

(Deci, cineva te-a făcut să sari!)

M-am uniformizat. *(Nu, nu chiar.)*

(Până și un salt lasă o urmă. Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să poată face ceea ce tocmai ai făcut. Super. Ce a fost asta?)

Am licărit. *(Ei bine, eu, uh, a trebuit să mă duc să mă ocup de ceva).*

BB a devenit opac. *(Să te ocupi de ce?)*

M-am uniformizat. *(De corpul meu.)*

(Ce corp?)

M-am rostogolit. *(Corpul meu fizic, desigur. Corpul meu fizic uman. Am în continuare unul și încă mai funcționează.)*

BB s-a închis complet, apoi s-a deschis încet. *(Cum, adică, de ce, uh, ce...)*

(Nu știu. Pur și simplu s-a întâmplat. Încerc să aflu de ce.)

BB s-a concentrat spre interior, apoi s-a deschis. *(Tu faci parte din categoria țiparilor alunecoși!)*

M-am uniformizat, m-am concentrat spre interior. A venit o parte din Rote de la Ed. M-am rostogolit puternic. *(Presupun că e o percepție la fel de bună ca oricare alta.)*

BB s-a rostogolit, apoi s-a întărit. *(Ce zici de AA? Mai pot să fac ceva?)*

(Vom încerca. Ai nevoie de o percepție mai bună despre ceea ce se întâmplă.)

BB s-a interiorizat. *(Nu vreau nici o Rote despre asta. Cu siguranță că nu doresc să devin dependent.)*

M-am uniformizat. *(Această Rote nu va face asta. De fapt, va începe un proces de inoculare.)*

BB a devenit opac. *(Inoculare ...)*

(Te poți închide mai bine. O să-l împing încet. Prinde marginea. Dacă nu-ți place, nu o lua.)

BB s-a deschis încet. Am introdus Rote BHP-1 pe care mi l-au dat EI care s-a desfășurat lent, în timp ce el o atingea cu precauție. A fost un moment lung, când totul s-a oprit, nici o mișcare, nici o reacție. Apoi, a fost un clic și Rote a alunecat în el.

BB și-a îndreptat atenția spre interior și s-a închis. Am așteptat cu răbdare. Alunecam încet spre un spațiu unde ceața era mai subțire. Aveam doar două Idente în acest punct. Ori mă duc înapoi unde erau ELE, ori înapoi la fizic. Nu aveam nimic despre AA, doar o parte din Rote a lui BB, care nu era suficient. Trebuia să vină de la BB. Nu l-am putut găsi pe AA.

BB s-a deschis. *(Totul e nou pentru mine. Rote real, nu-i așa?)*

(Da.)

(Și în asta a intrat AA?)

(Da.)

BB a devenit opac. *(Rote asta nu-ți aparține. De unde o ai?)*

M-am uniformizat. *(Câțiva prieteni de-ai mei. Mare parte din Rote a fost nouă și pentru mine. Cel puțin eu nu am avut o percepție ca aceasta.)*

BB s-a întărit. *(Ei bine, acum, înțeleg oarecum ce se întâmplă. Un pic complicat, dar odată ce AA va avea o percepție a acestei calități, va sări direct afară din încurcătură.)*

Am licărit. *(Uh ...Mai e ceva, vezi tu.)*

(Ce facem în continuare?)

(Cred că o să-l prindem pe prietenul tău, când iese din nou. Dacă-l poți găsi.)

BB a devenit uniform. *(Aș putea să-l găsesc pe AA și într-o gaură neagră. Vii?)*

BB a avut percepția că îl voi urma și a avut dreptate. S-a cufundat în ceață, iar eu am rămas în spatele lui, localizându-i Identul. Am făcut un tur complet prin inelul unde-l găsise înainte pe AA. Nici o urmă. Eram destul de sigur că asta se va întâmpla - ceea ce însemna veşti proaste. Veşti proaste pentru BB. Exista şansa ca - dacă AA ar fi fost pe inelul exterior să-l convingă să se retragă şi să renunțe. Veşti proaste pentru AA? În acest punct, nimeni nu ar putea să aibă această percepție - nici chiar AA.

În cele câteva escale ale mele în inelul exterior, a fost întotdeauna absolut fascinant - amestecul. În special cei care, cu bună ştiință, veneau pentru ultima dată, care erau pe punctul de a trece prin ultimul ciclu. Ei emanau o radiație de neuitat - o putere vitală extraordinară, ce părea să fie total sub control. În această putere erau toate valorile şi idealurile pe care oamenii le consideră importante - nu în contextul spațiu-timp, nu în sistemele externe de control care necesitau performanță într-un mod specific, ci ceva cu totul deosebit, ceva ce învățai de la starea de a fi om. Iar cel mai important era faptul că toate erau sub control, toate erau o parte co-

operantă, unită, a întregului. Erau complet deschişi. Puteai să obții uşor o percepție a creuzetului experienței umane, care a dus la exprimarea unei astfel de măreții - dacă puteai să suporți. Am încercat o dată şi a fost prea mult. M-am întors la fizic şi am fost melancolic zile la rând după aceea. Cheia era că au ajuns astfel, după ce au trăit experiența de a fi oameni. Ei nu erau aşa, la prima intrare.

Dar acum era diferit. Radiația lor avea o rezonanță familiară, iar eu m-am întrebat de ce se întâmplă astfel. La ultimul ciclu, evident că o închid cu totul. O parte din vitalitate se infiltrează, însă; nu poate fi închisă definitiv. Cu toate acestea, ei nu aleg roluri care fac istorie în acest ultim ciclu - probabil le-au jucat anterior. Ei rămân în umbră, funcționarul de la poştă, fermierul simplu şi murdar, marinarul, contabilul; nu se adună într-un grup, ci sunt reperați ici şi colo - atât în timp, cât şi în spațiu.

Dacă îi întrebați care e destinația lor la final de ciclu, cei mai mulți dau un răspuns cald şi blând: *Acasă*. Percepția vine în acest fel, dar există o frecvență, o aromă, o nuanță care este doar uşor familiară.

Da, BB, *este* mult mai mult dincolo de datele seci. Plăteşti prețul şi obții lucrul pentru care ai plătit. Într-un fel sau altul. Cum să-i spui unui peşte ce înseamnă să fii pe uscat? Nici nu încerci.

(Hei, am crezut ca eşti cu mine,) a intervenit BB.

M-am deschis. *(Sunt, sunt.)*

(Nu e în mulțimea aceasta. Acum, ce facem?)

M-am uniformizat. *(Să coborâm pe un alt inel.)*

M-am întors cu BB aproape de mine şi ne-am deplasat rapid în ceața inferioară. Avea o textură diferită. De fapt, din acest punct era dificil să determini unde începe un inel şi unde se termină celălalt. O parte îmi era familiară. Participasem la cursuri aici, pentru o vreme.

Nu fusesem suficient de închis. *(Ce fel de cursuri?),* a intervenit BB.

(Unde înveți cum să-i ajuți pe cei care sunt încă într-un corp fizic.)

BB s-a rostogolit. *(AA nu ar fi aici. Nimeni nu a putut să-l învețe ceva!)*

M-am întors spre interior. *(Dacă spui tu.)*

BB s-a aruncat în afară și în jos și m-am alăturat coborârii lui .... Am început să pătrundem în zonele limpezi și familiare din ceață. Case, parcuri, câmpuri cultivate cu plante, păduri, clădiri mari, rânduri de biserici, se continua la nesfârșit. Formele umanoide erau ocupate cu numeroasele activități similare celor terestre.

BB a licărit. *(Ceața e foarte groasă. Ce fac?)*

M-am uniformizat. *(Ce vor.)*

(Doar se învârt de acolo-colo?)

(Unii își repară casele. Unii lucrează. Hai să vedem. Alții joacă golf. În clădirea de acolo se desfășoară un joc de poker ...)

BB a intervenit scurt. *(Ce clădire de acolo? Eu nu primesc nici o percepție despre nimic!)*

Am licărit. *(Nici o clădire?)*

(Nu.)

(Nu case, străzi, copaci, câmpii ...

(Doar forme de tip uman, care se mișcă de colo colo. Și multă ceață.)

Am devenit opac și m-am retras în interior. Construcțiile - toate nu erau materie fizică, astfel încât BB ar trebui să poată să primească o oarecare percepție despre ele. Temporarii știau că sunt non-fizici; ei construiau toate aceste lucruri ca să se afle într-un cadru familiar, în timp ce se gândeau și se pregăteau pentru următorul lor ciclu uman, au construit din ...M-am luminat. BB nu avea nici un Ident despre așa ceva, astfel încât nu putea extrage percepție. Era strict pentru oameni.

M-am uniformizat. *(Nu cred că prietenul tău este aici. Să mergem mai departe.)*

BB a licărit. *(Jos?)*

(Da.)

Am pivotat, am făcut o jumătate de întoarcere și m-am cufundat prin ceața de la frontieră. Puteai să petreci mii de ani în inele și să nu explorezi niciodată toate aspectele legate de ele. Unele părți sunt minunate, altele nu chiar. Mi s-a spus că orice om poate să se gândească că este undeva în aceste inele; astfel tot mai multe se adaugă în mod constant, pe măsură ce omul gândește mai mult. De asemenea, mi s-a spus că unii oameni își petrec mii de ani aici, intrând și ieșind ciclic din viața fizică terestră. Ar putea fi un lucru interesant, dacă l-ai planifica și l-ai examina în mod serios. Dar cei mai mulți dintre ei ...

(L-am prins, l-am prins!) BB aproape că m-a împrăștiat în patru zări, atât de tare vibra.

(Unde?)

BB se îndepărta deja și l-am urmărit îndeaproape. Curios să-l întâlnesc, în sfârșit, pe renumitul AA ...apoi aproape că m-am lovit de BB, atât de brusc s-a oprit.

BB licărit. *(Este AA, dar ...e ceva în neregulă.)*

Am scanat pentru a obține o focalizare asupra percepției lui. Era o formă, mică, energie fundamentală scăzută, femeie, bătrână, nu, nu chiar atât de bătrână, doar ...

BB a vibrat și a înaintat. *(AA! Hei, băiete, eu sunt!)*

Forma a licărit, pe jumătate deschisă. *(Lasă-mă în pace.)*

BB a vibrat. *(Sunt eu! BB!)*

Forma s-a deschis mai mult. *(Ce?)*

BB s-a întins. *(BB, eu sunt, prietene, vin să te iau înapoi!)*

Forma s-a deschis mai larg, a vibrat. *(BB! De unde ai apărut!)*

BB s-a uniformizat. *(Nu contează, am de gând să te iau înapoi.)*

AA a licărit. *(Înapoi? Înapoi unde?)*

(Înapoi, unde ți-e locul.)

AA a vibrat. *(Unde mi-e locul? Aici mi-e locul! BB, îți spun că nu voi mai fi femeie din nou! Am fost toată ziua la prăşit pe câmp, m-am trezit în colibu asta rece de piatră, când încă era întuneric, am făcut focul în sobă, am măcinat grânele, am gătit pentru copii, s-a sculat el şi i-am pregătit mâncarea, apoi colectorul fiscal a venit şi mi-a luat trei porci, cei mai buni, apoi copilul meu cel mai mic a murit şi a trebuit să-l îngrop lângă alți opt, dar am păstrat şase dintre cei paisprezece în viață, până m-a atins ciuma şi tot timpul el doar pierdea vremea sau era la vânat, sau mă bătea, apoi el şi alți bărbați au venit beți de vin şi s-au culcat cu mine, toți. Ciuma a fost voia lui Dumnezeu. M-a dus departe de toate astea!)*

BB a devenit complet opac, licărind. Am început să mă deplasez şi, brusc, acolo era o barieră, iar o forță m-a împins înapoi. Am tot încercat, dar nu mă lăsa să mă apropii de AA. Nu mai simțisem niciodată aşa ceva. În final, am stat deoparte.

BB s-a deschis cu grijă. *(AA, am venit să te ajut ...)*

(Nu am nevoie de ajutor,) i-a tăiat-o scurt AA. *(Ştiu ce o să fac. O să mă duc înapoi şi o să fiu războinic, un bărbat mare şi puternic şi am de gând să-mi răspândesc sămânța dintr-un colț al Angliei, în celălalt. Bătrânul rege Henry nu va putea să-mi facă nimic, nimic!)*

(AA!) BB a vibrat puternic.

AA a devenit opac, apoi a licărit. *(Ce? O, eşti tu, BB! Ce vrei?)*

BB s-a uniformizat cu grijă. *(Să mergem acasă.)*

AA licărit. *(Acasă?)*

(Înapoi la KT-95. Ce zici de asta?)

AA licărea încă. *(KT-95? K-T-9-5. Da ...Da! Ce e cu asta, BB?)*

BB a devenit lent uniform. *(Trebuie să plecăm şi să ne întoarcem acum. Să fim cu prietenii noştri vechi, să le dăm câteva jocuri noi, marea Rote pe care ai căpătat-o aici, o chestie grozavă în KT-95. Hai să mergem.)*

AA a licărit. *(Ei bine, BB, ai putea ...ai putea ...Nu! Nu pot, nu am terminat aici! Am de gând să fiu un războinic mare şi puternic. Apoi o să pot să ucid oameni, să ucid, să mă odihnesc, femeile să-mi aducă mâncare de data asta, să vânez, să mă îmbăt când vreau, fără copii de care să am grijă ...)*

BB s-a întins spre el, dar el s-a estompat repede în ceață. BB a pornit să-l urmeze, dar m-am aşezat în fața lui şi am rămas nemişcat, în timp ce el s-a închis şi a devenit, cu încetul, neutru. Diferite forme treceau pe lângă noi şi doar una sau două arăta un oarecare interes. Percepția mea redusă despre AA îmi indica că acest lucru se va întâmpla; el va cădea mai repede decât Prima Intrare tipică. BB ar fi numit-o Rote ciudată, dacă i-aş fi dat-o, înainte de asta.

(Nu eşti etanş.) BB s-a deschis uşor. *(Nu poți fi şi închis şi deschis, în acelaşi timp. Am primit această percepție, la fel de clar ca şi când mi-ai fi aruncat-o.)*

M-am rostogolit. *(Mai învăț încă.)*

(Cred că ai dreptate,) BB a continuat. *(Ar fi fost, pur şi simplu, o Rote ciudată pentru mine. Netedă şi lucioasă - orice, AA să lovească cu aşa ceva! Ce l-a apucat?)*

(Faptul că a fost femeie.) Am revenit la normal, cu atenție. *(Probabil că a trăit cu trei, patru sute ani în urmă, uh, în trecut, uh, înainte de acum.)*

BB a devenit opac. Timpul secvențial era prea mult pentru el. Am avut o percepție că era nou şi pentru mine. Am presupus întotdeauna că cei care repetă ciclul uman, trăiesc vieți secvențiale, desfăşurate cronologic. Fie că acest lucru nu e adevărat, ori AA este o excepție rară.

BB s-a deschis uşor. *(Aşa stau lucrurile când eşti femeie?)*

Am licărit. *(Ei bine, uh ...aşa trăiau majoritatea femeilor, pe atunci. E diferit acum ...adică, diferit pentru unele dintre ele.)*

(Şi câți dintre voi, oamenii, sunteți de sex feminin?)

Am licărit din nou. *(Aproximativ jumătate, cred. Ar trebui să fie jumătate.)*

BB a vibrat. *(De ce ar vrea cineva să fie femeie!)*

M-am uniformizat. *(Există compensații, lucruri care echilibrează. Unii masculi suspectează că femeile conduc, în secret, Pământul.)*

BB s-a concentrat intens. *(Şi chiar aşa e?)*

M-am întors spre interior, apoi m-am rostogolit. *(Eu sunt de sex masculin, în acest punct şi bănuiesc că da.)*

BB s-a retras în interior şi s-a închis. Învățam cu adevărat de la el, într-un mod inversat. Evident, KT-95 nu semăna deloc cu experiența de a fi fizic şi om. Explicarea procesului, chiar şi cu un nor de Rote, părea prea mult pentru mine. Totuşi, exista un sentiment de căldură, de prietenie, chiar familiaritate cu BB, care nu părea potrivit. Îmi plăcea de el. Un tip grozav. Foarte uman în reacții. Poate că energia de bază *este* comună în toate sistemele - fizice sau altfel. Numai experiența, Rote este diferită.

BB s-a deschis brusc. *(Deci, ce facem cu AA?)*

(Putem încerca din nou.)

(Dar nu eşti implicat.)

Am devenit opac. *(Implicat?)*

(Percepția ta arată că e un efort irosit.)

M-am luminat. *(Am din nou scăpări?)*

BB s-a rostogolit. *(Puțin.)*

(AA este într-un tipar. Eu nu sunt foarte inteligent, dar percepția mea este că nu-l poți schimba, dar trebuie să încerci.)

BB s-a uniformizat. *(Încă o dată, doar o singură dată.)*

(Unde am mai auzit asta!)

(I-o datorez. Aşa te exprimi tu, nu-i aşa?)

Am revenit la normal. *(Încă o dată. Dar devine mai dur, de aici încolo.)*

M-am întors şi mi-am adunat curajul, complet închis. Ceața din față era mult mai groasă, de un gri întunecat, doar cu străfulgerări ocazionale de lumină care se deplasau prin ea. Înțelegeam luminile; ele erau cei din inelele exterioare, care intrau şi încercau să-i ajute sau să-i întâmpine pe cei dragi, în momentul morții lor fizice. Încercasem asta de mai multe ori, deşi nu mi se pare că aş fi deosebit de potrivit pentru acest tip de acțiune. De obicei, trec prin aceste inele cât mai rapid şi mai discret posibil.

Am intrat încet. Aproape imediat, am început să mă simt inconfortabil, iar percepția mea mi-a indicat că BB se simțea şi mai rău. Orice perspectivă de localizare a lui AA depindea, în totalitate, de el. Ne-am croit drum printre nenumăratele forme care stăteau agățate, fără să se mişte. De fapt, mişcarea lor era atât de lentă, încât părea aproape imperceptibilă. Aceştia erau cei care tocmai fuseseră eliberați din lor corpul fizic, prin moarte şi ştiau vag acest lucru, dar nu aveau Rote care să facă ceva mai mult în acest sens. Ocazional, în timp ce treceam, unul se apleca în direcția noastră, ceea ce aflasem că indică începutul amintirii - sau ultimele vestigii ale procesului de uitare. Reacția mea obişnuită era: *Oare şi eu am fost aşa? Am devenit eu oare, vreodată, atât de puțin conştient?* Mă deprima să accept faptul că, probabil, am fost. Nu-mi aminteam şi nici nu-mi doream să o fac.

Pentru prima dată, mi-am dat seama că zgomotul Benzii M era mai mic în această zonă. Aproape imediat a venit percepția - normal, ignoranță. Nimeni nu gândeşte prea mult. Toți sunt într-o stare de şoc după moarte, nu au nimic de care să se agațe, sunt atât de înspăimântați că nu se vor descurca, astfel încât îşi vâră capetele în nisip şi încearcă să se ascundă. Valul tipic de compasiune a trecut prin mine şi m-am izolat. Alții lucrează asupra efectului, în acest capăt al blocajului. Eu ar trebui să fiu cu cei care încearcă să contribuie la reducerea cauzei. Nu ştiu care dintre acțiuni este mai greu de făcut.

(Nu e aici.) a intervenit sumbru BB. Era foarte puțin deschis.

M-am întors spre interior. Detensionasem, cu mult timp în urmă, propria Rote a ascensiunii mele inoportune și dureroase - nu, de ageamiu, mai bine spus - prin aceste tipare strânse. Experiența căpătată din pregătirea mea ulterioară era, cel mult, minimă. Dar cunoșteam următorul inelul interior. Nu era plăcut. Dincolo de el era viața fizică. Cele două erau strâns întrețesute, inelul gros fiind puțin defazat față de materia fizică. Era interfața dintre un sistem de realitate și un altul. Chiar și din această perspectivă, era dificil pentru un novice să distingă, instantaneu, diferențele dintre cele două. Dar eu puteam.

Asta era problema. Locuitorii din acest inel nu puteau. Nu-și dădeau seama - sau nu puteau să-și dea seama că nu mai erau în fizic. Ei erau morți din punct de vedere fizic - nu mai exista nici un corp fizic. Astfel, ei încercau în continuare să fie fizici, să facă și să fie ceea ce fuseseră, să continue existența fizică, într-un fel sau altul. Dezorientați, unii își consumau întreaga activitate, în încercarea de a comunica cu prieteni și persoane dragi care erau încă în trup, sau cu oricine altcineva care apărea - totul fără nici un rezultat. Alții erau în continuare atrași de locuri fizice, cărora le insuflaseră o importanță sau semnificații deosebite în timpul vieții umane anterioare. Toți uitaseră de mult sau blocaseră adânc acea tehnică ce, odată, fusese atât de fundamentală: Banda M.

Alții interpretau schimbarea lor de statut, pur și simplu ca un vis urât sau un coșmar - și așteptau și sperau să se trezească în curând.

M-am deplasat cu prudență, cu BB foarte aproape în spatele meu. Era aproape complet închis, scanând doar pentru Identul lui AA, nimic mai mult. Nu-l condamn. Eu m-aș fi întors și aș fi plecat rapid, dacă ar fi fost prima mea vizită prin acest loc. Zgomotul Benzii M era furtunos, o cacofonie a fricii, a furiei și aproape a tuturor emoțiilor umane - toate dorințele, toate nevoile legate de existența fizică umană. Toți deschiși, goi, descoperiți, pe față. În timp că pătrundeam mai adânc, mă așteptam ca BB să-mi semnalizeze - - dar nu a făcut-o. Pământul fizic și cei aflați la bordul lui erau amestecați acum, în timp ce am accelerat căutarea, mișcându-mă din ce în ce mai repede. Dar îți dădeai seama de diferență. Cei aflați în fizic păreau mai puțin distincți - nu chiar, dar aproape transparenți. Dintr-o dată, am fost tras puternic de BB și m-am oprit imediat.

(L-am prins!) BB a vibrat puternic. *(Nu prea bine, acoperit complet, dar el este!)*

Am licărit. *(Unde?)*

BB s-a aplecat. *(Acolo!)*

M-am întors spre interior. Acolo, acolo, acolo ...era în afara timpului - nu, un alt timp. Mutarea către un alt Ident de timp nu era ceva ce făcusem de multe ori - cel puțin, nu intenționat. Apoi am avut percepția de la ultimul nostru contact cu AA. De asemenea, era un interval diferit de timp. Lasă-mă în pace, emisferă stângă! Apoi, foarte clar, a apărut acea vibrație ușoară în mine. *(Este important pentru tine să pleci. El te va ajuta.)*

M-am luminat puternic.

CLIC!

BB a vibrat. *(Am crezut că nu poți să faci un salt!)*

Am licărit. *(Ei bine, eu ...)*

(Și amândoi, în aceeași săritură!) BB s-a rostogolit. *(Tu nu-ți accepți propria putere.)*

M-am uniformizat. *(Asta e un salt?)*

(Așa cum îl facem noi, în KT-95.) Apoi, BB s-a izolat, scanând acțiunea de sub noi.

Pluteam deasupra unei zone rurale accidentate, pietre, nisip, foarte puțină vegetație. Cer senin deasupra. Direct sub noi era un drum de țară. Pe drum mărșăluia o coloană de oameni, optzeci sau nouăzeci la număr. Toți erau îmbrăcați într-un fel de veșmânt lung până la genunchi, fără mâneci, cu o curea de piele lată exact deasu-

pra şoldurilor şi vestă grea pe piept. O sabie scurtă cu două tăişuri era agăţată printr-o buclă, la centură. Pe braţe erau legate plăci de metal. În fiecare mână stângă era un scut rotund, iar în dreapta o suliţă lungă de lemn. Mărşăluiau foarte repede. Asta era în afara sinelului. Era Rote din viaţa fizică reală.

Zgomotul din Banda M era mult mai redus. M-am deschis mai mult. *(L-ai identificat pe prietenul tău?)*

BB a licărit. *(Este foarte solid, dar ...ăla e! E bărbatul singur din faţă, apoi AA este chiar în spatele lui ...dar e diferit. Atât de multă altă Rote deasupra lui. AA este slab. Nu pot să primesc nici o percepţie puternică. Cealaltă chestie e prea puternică. Ce se întâmplă!)*

M-am uniformizat. *(Este încă într-un corp fizic în acest punct. Este un războinic.)*

BB a devenit opac. *(Ce este un războinic?)*

(Cineva care ucide alţi oameni.)

M-am întors de la un BB aproape complet opac, m-am întins şi m-am concentrat pentru o percepţie asupra lui AA. Aproape imediat, am lovit un zid de rezistenţă care m-a împins înapoi cu violenţă. Oricât aş încerca, nu pot să-mi forţez intrarea prin el. Era la fel ca cel pe care-l întâlnisem anterior, când m-am întins după AA.

Coloana de trupe a mers de-a lungul drumului, apoi a intrat într-un defileu adânc şi am văzut trupele inamice ascunse deasupra, de o parte şi de alta a defileului. Un sentiment intens de cunoaştere m-a străbătut şi m-am întins cu disperare spre războinicul AA, dar bariera m-a aruncat înapoi. Ştiam ce se va întâmpla şi am avut dreptate. Când coloana lui AA a pătruns adânc în defileu, soldaţii ascunşi s-au ridicat, şi a urmat o ambuscadă şi un duş de suliţe a căzut peste cei de jos. AA a fost unul dintre primii care au căzut. S-a zvârcolit pe drumul prăfuit, cu faţa în jos, încercând să se ridice şi să se alăture luptei, dar suliţa din spatele lui îi străpunsese trupul şi se înfipsese

în pământ, ţintuindu-l jos. Sângele se scurgea în ţărână şi, după un moment, trupul său s-a relaxat şi a devenit complet inert.

Am vibrat puternic la BB. *(Du-te jos acolo, du-te la el. Eu nu pot, aşa că tu trebuie să o faci! Adu-l înapoi aici, sus.)*

BB s-a mişcat rapid şi m-am concentrat, în timp ce el cobora la scena de luptă. Aveam încredere în el - toată acţiunea şi uciderea nu l-au făcut să licărească deloc. L-a tras pe AA din corpul de războinic şi l-a adus spre mine. Când a făcut asta, am fost uimit. În timp ce venea mai aproape cu AA, o barieră continua să mă împingă înapoi. În cele din urmă, i-am semnalat lui BB să rămână acolo unde era. AA, încă în formă de războinic, se lupta şi vibra puternic.

(Trebuie să-l omori pe inamic. Omoară-i, omoară-i. Trebuie să mă ridic şi să-i omor ...Unde e suliţa mea, scutul meu? Trebuie să mă ridic şi să-i omor. Pierd întreaga luptă. Dă-mi drumul. Mă faci să pierd lupta, se va termina şi eu o voi fi pierdut ...Dă-mi suliţa. Unde este? ...Trebuie să mă duc să lupt, du-te şi luptă şi ucide!)

BB a vibrat. *(Nu mă cunoaşte! Nu-l mai pot ţine mult!)*

Am licărit. *(Lasă-l să plece.)*

BB a devenit opac. *(Ce?)*

M-am uniformizat. *(Lasă-l să plece. Nu poţi să faci nimic pentru el, în acest punct.)*

BB a eliberat forma care se zbătea, iar războinicul AA a alunecat rapid jos în luptă, încercând fără rezultat să ridice un scut şi o suliţă şi să intervină în luptă. Incapabil să facă acest lucru, se uita fix la mâinile lui, nedumerit, apoi a început să-i bată pe inamici cu pumnii - pumni care treceau prin ei, ca şi când nu ar fi existat. Dar a continuat să încerce.

M-am întors spre BB. Era neutru şi complet închis. *(Haide, să mergem înapoi.)*

BB s-a deschis uşor. *(Înapoi unde?)*

CLIC!

Eram Zona Intermediară, lângă Stație. BB era neutru, nemişcat, pe jumătate închis.

M-am luminat. *(Cum ți-a plăcut saltul! Exact la țintă!)*

BB s-a deschis uşor. *(Da, bine.)*

Brusc, nu m-am simțit în largul meu. Uitasem ceva. Era important. M-am simțit şi mai inconfortabil. Ceva îmi solicita atenția. Era o urgență. Da! Corpul meu! Trebuie să mă întorc.

Am vibrat. *(Trebuie să plec! Mă voi întoarce!)*

BB s-a deschis larg. *(Hei!)*

S-a stins până ce a devenit un punct, apoi a dispărut, în timp ce cădeam rapid. De-abia am observat trecerea prin inele ..., apoi am ajuns la al doilea corp aflat pe orbită în jurul celui fizic ...m-am strecurat şi am alunecat uşor în fizic. M-am ridicat, simțindu-mă obosit, neobişnuit. Problema care mă chemase înapoi era cât se poate de evidentă. Corpul meu era prea rece. Pătura alunecase.

12.

DOVEZI INDIRECTE

imp: nedeterminat, noapte... Am trecut prin tiparul obişnuit de ieşire din corp, nici un semnal prezent... cu multe opțiuni deschise... am decis să mă întorc la BB de unul singur, dacă voi putea... Ident BB KT-95... apoi metoda de conectare şi întindere ... prin inele, fără nici un incident, apoi la marginea cetii subțiri a Zonei Intermediare ... am rămas nemişcat pentru a identifica percepția lui BB, pentru că nu părea evidentă ... percepția mi-a adus o surpriză ... era exact sub mine. Neutru şi închis atât de mult, încât nu e de mirare că a fost greu de găsit.

M-am deschis şi am vibrat. *(Hei, BB, m-am întors.)*

BB deschis uşor, apoi s-a luminat. *(Ei bine! Aproape că renunțasem să te mai aştept. Erai blocat în corpul tău uman.)*

M-am rostogolit uşor. *(Uneori, sunt.)*

Nu era nici o percepție de la el, cu privire la AA şi nu aveam de gând să aduc în discuție subiectul, dacă el nu o făcea. Era o Rote delicată în acest punct şi ştiam că nu am răspunsul pe care l-ar fi dorit. Asta, ...dacă era vreunul. Doar pentru a menține acțiunea, m-am întins, am făcut vreo trei rotiri scurte şi m-am întors încântat.

BB a revenit la normal. *(Ce a fost asta?)*

(Făceam doar câteva exerciții fizice.)

BB s-a deschis. *(Avem un joc în KT-95, în care folosim aşa ceva. Vrei să încerci?)*

M-am luminat. *(Sigur!)*

BB s-a rostogolit uşor. *(Încearcă să faci ce fac eu. Asta e tot.)*

S-a întors, s-a desprins, iar eu m-am întins în spatele lui. Atent concentrat pe Identul lui. Era ca şi cum te-ai ţine de un porc unsuros, pe o bucată de gheaţă, doar că gheaţa era tridimensională – nu, mai rău decât atât, avea multe dimensiuni. Era învolburare, oprire, pornire, deplasare lentă apoi rapidă, trecând prin străfulgerări ciudate de percepţie, într-un soare strălucitor şi ieşire în partea cealaltă, evitând aglomerările de forme care păreau speriate când ne percepeau. Tot timpul am rămas agăţat de Identul lui BB, asemenea ultimului patinator dintr-un şir, intrând şi ieşind din nori, benzi de energie care erau ca nişte rafale de aer fierbinte şi rece, şocuri electrice, direct prin pereţii unui magnific oraş cu clădiri înalte. Mi-era teamă că nu voi putea rezista să mă ţin de Identul lui mult timp, teamă că, dacă îi dau drumul, voi fi complet pierdut. S-a oprit brusc şi eram din nou înapoi în ceaţa subţire din mediul exterior al Pământului. Tremuram.

BB vibra puternic. *(Foarte distractiv, nu-i aşa?)*

Am licărit profund. *(Da, foarte distractiv. Cine a inventat asta?)*

BB a devenit opac. *(Inventat?)*

(Cum a început?)

BB a revenit la normal. *(O, nu ştiu. E ceva cunoscut dintotdeauna. Poţi să începi unul complet nou, dacă vrei. Distracţia jocului este să adaugi ceva nou în interior, în mijloc, sau la sfârşit – un fel de surpriză. Ai înţeles?)*

(Da. Noi, oamenii, avem ceva de genul acesta, care se numeşte urmează-conducătorul.*)*

BB s-a luminat. *(E corect, urmează conducătorul! Te-ai descurcat foarte bine. Probabil joci foarte des.)*

Am licărit. *(Nu, uh, nu recent. Dar am zburat după avioane şi mi-a ajutat.)*

BB a devenit opac şi am continuat. *(Apropo, ce se întâmplă dacă greşeşti o întoarcere, sau pierzi Identul?)*

BB s-a rostogolit puternic. *(Pierzi!)*

(Ce se întâmplă cu cei care pierd?)

BB a licărit. *(Nu am nici o Rote despre asta. Ei nu mai vin să se mai joace. Percepţia mea este că se rătăcesc.)*

(Şi rămân aşa?)

(Ei bine, nu mai vin niciodată să joace, astfel încât nu am o Rote despre ei. Deseori jucăm câte o sută într-un grup. Frumos joc, nu-i aşa?)

(Da.) Apoi am avut o întrebare finală. *(Ce sunt toate astea prin care am trecut?)*

BB a revenit la normal. *(Nu am o Rote nici despre asta. Nimeni nu se deranjează cu prostiile astea – e doar un joc.)*

Ce joc! Am avut o percepţie clară asupra pierderii Identului lui BB, oriunde pe traseu. Aş fi pierdut şi aş fi fost pierdut. Probabil că aş fi rămas pierdut, sunt sigur. Dar nu s-a întâmplat şi am primit o percepţie puternică ca să cunosc jocul înainte de a-l începe, cu siguranţă dacă era jucat în KT-95.

A fost şi cealaltă parte – acolo unde şi când ne-a purtat jocul. Care a fost efectul unei astfel de energii, pe măsură ce noi doi ne-am extins asupra zonelor prin care ne-am croit drum, atât de fără rost şi fără să gândim. Câte furnici am distrus, pentru că nu ne-am uitat sau nu ne-a păsat când am păşit pe terenul de golf? Ce s-ar întâmpla, atunci când ar juca o sută? Localnicii ar considera astfel de lucruri dezastre naturale sau voia lui Dumnezeu – fie că e vorba de furnici sau de arhetipuri. Oricum, este o percepţie ciudată, poate pentru că eşti un astfel de instrument. Un exemplu de nonpersonalitate finală, probabil.

BB a intervenit. *(Hei, eşti bine?)*

M-am deschis. *(Da, sigur.)*

(Erai închis şi licăritor. Am avut percepţia că ai de gând să sari din nou înapoi, în corpul fizic.)

M-am deschis şi m-am rostogolit. *(Nu, nu. Nu încă, cel puţin.)*

(De ce te mai deranjezi? De ce te mai întorci? Lasă-l acolo unde este.)

M-am întors spre interior. Percepţia venise de mai multe ori, - şi până acum o respinsesem. Prima întrebare care era mereu prezentă: Ce aş face sau ce aş fi, dacă aş face-o? Mai era încă un element lipsă. Ştiam că pot să trec cu uşurinţă prin inele, să rămân într-unul dintre segmentele superioare şi să mă implic. O mulţime de acţiuni interesante, acolo. Cele mai multe dintre ele - dacă nu chiar toate - se concentrează pe a ajuta la desfăşurarea mai bună a procesului uman. Pare a fi o parte bună şi esenţială a sistemului de pregătire - dar este, totuşi, pregătire. Pregătire, pentru ce? Aici intervenea elementul lipsă. Cei care trăiseră ultimul ciclu uman din inelul exterior, se duceau Acasă, dar percepţia mea despre Acasă părea mai degrabă să se estompeze, decât să devină din ce în ce mai clară, aşa cum ar fi trebuit. Nu mai fusesem în vizită Acolo, de foarte, foarte mult timp.

M-am deschis cu atenţie. *(Ei bine, e, uh ...Nu am terminat şcoala, mai învăţ încă ...şi, ca să fac acest lucru, am nevoie de un corp fizic.)*

BB s-a opacizat complet.

(E un fel de joc,) am continuat, *(şi am fost de acord să-l joc.)*

BB s-a luminat. *(O, un joc! Da, înţeleg asta.)*

(O să-ţi trimit o Rote despre asta, dacă crezi că poţi să suporţi.)

BB s-a rostogolit. *(După ultima săritură cu AA, pot să suport orice este uman.)*

M-am întors spre interior. Îl menţionase pe AA fără să licărească şi asta era minunat. Era liniştit. Am combinat o Rote editată, forma scurtă, privind acţiunea mea non-fizică, începând din 1958,

excluzând secţiunile cu ELE şi i-am aruncat-o. A luat-o, s-a închis, a rămas liniştit, complet nemişcat. Apoi, s-a deschis larg, s-a rostogolit şi a licărit.

Am vibrat. *(Nu e* chiar atât de *amuzant!)*

BB s-a liniştit, în final. *(Am primit un Ident pe care-l pot folosi pentru tine! Berbecul care dă cu capul! RAM-BANG!*)* Izbucnise din nou, licărind şi rostogolindu-se cu putere.

(Berbec e suficient.)

În cele din urmă, s-a potolit. *(Ei bine, RAM, primesc percepţia că ai fost doar un om blocat, dependent de experienţa umană, până când ţi s-a întâmplat asta. Ai avut parte de ceva acţiune după asta! Nu prea ai avut minte.)*

Am revenit la normal. *(Nici acum nu am prea multă.)*

(Şi, cu siguranţă, faci totul în modul cel mai greu.)

M-am rostogolit puţin. *(Crezi că te-ai descurca mai bine?)*

BB a licărit. *(Ei, dar orice buclă proastă cu doar jumătate de Ident ar putea ...)*

Am intervenit. *(Dar dacă e fără Ident?)*

BB a devenit opac, apoi a vibrat. *(Nu, nu se poate. Nu o să mă bagi în acest joc! Rămân aşa cum sunt!)*

M-am rostogolit şi m-am întors spre interior. Cred că, dintr-o perspectivă externă, mare parte din reacţia mea în primele mele stări de extracorporalizare ar părea ridicolă. Acum pot să râd şi eu de ea. Cel puţin ştiu că jocul şcolii umane *poate* să funcţioneze. Dar există multe necunoscute. Ce faci după ce o absolvi? Unde şi cum pot să practic ce am învăţat?

BB a intervenit. *(Spune, uh, RAM.)*

M-am deschis. *(Da?)*

BB a licărit. *(Îmi retrag spusele. Nu eşti chiar o buclă proastă.)*

* Ram înseamnă berbec în limba engleză. N.tr.

M-am rostogolit. *(Mulțumesc. Aveam nevoie de asta.)*

BB a devenit opac. *(Chiar?)*

(Asta este o glumă. Umor uman.)

S-a întors spre interior, apoi a continuat, deschizându-se. *(Cum ai primit o percepție și ai început acest joc de părăsire-a-corpului?)*

Am licărit. *(Nu știu. Pur și simplu, s-a întâmplat.)*

(Și alți oameni o fac?)

(Știu că cel puțin unii o fac. I-am întâlnit. Problema este, cei mai mulți au ieșiri din corp în timpul somnului și nu-și amintesc când se trezesc înapoi în fizic.)

BB s-a retras în interior și știam că analiza și scana Rote pe care i-o dădusem. Pentru lucrurile cum ar fi somnul și trezirea avea nevoie de percepții Știam, de asemenea, ce voia să facă. Dar a amânat.

S-a deschis, licărind. *(Aceste trei bucle care au venit în jos ...uh, pe fascicul, după cum îi spui tu. Cine erau?)*

Am revenit la normal. *(Nu știu.)*

(Păreau să te cunoască.)

(Poate erau de pe KT-95.)

BB s-a rostogolit. *(Asta e o Rote ciudată ...ha, glumă amuzantă. Dar tu păreai că-i cunoști. Voiai să te ia cu ei. De ce?)*

Am licărit. *(Nu știu.)*

(Îi vei mai întâlni vreodată?)

(Nu am o percepție despre asta.)

BB s-a retras în interior din nou, apoi s-a deschis. *(Dar aceste bucle care te-au ajutat, atunci când ai avut nevoie, sau au perceput că ai. Cine erau?)*

M-am uniformizat. *(Probabil, din inelele superioare. Se întâmplă foarte des. Din nou, majoritatea oamenilor nu au nici o percepție despre asta, cu excepția a ceea ce numesc vise, uh, Rote fără sens.)*

BB s-a retras în interior din nou, apoi s-a deschis, licărind. *(Ei bine, am primit percepția că pe aici plutesc prea multe Rote fără sens.)*

Am devenit opac. *(Care anume?)*

(Acea Rote despre sistemul comprimat de învățare a oamenilor, structura umană, cea pe care mi-ai aruncat-o.)

Am licărit. *(Da?)*

BB a continuat. *(Asta nu e fără sens?)*

(Percepția mea este că se potrivește.)

(Am primit o altă Rote și când le-am suprapus pe cele două, una dintre ele este, cu siguranță, fără sens.)

Am devenit opac. *(Ce Rote este asta?)*

(Cea pe care am primit-o în broșura TSI, cu privire la toate locurile și lucrurile pe care le vom vizita. Totul despre Pământ și oameni, cum a început, care este sensul ...chestiuni de genul ăsta.)

M-am închis, apoi m-am deschis încet. *(Nu se potrivesc?)*

(Uite, fă-ți propria percepție.) BB a aruncat o Rote și am luat-o curios. Am desfășurat-o.

CLIC!

Cineva, undeva (sau ambele, milioane, sau nenumărați) are nevoie, cere, îi place, prețuiește, colectează, bea, mănâncă, sau folosește ca un drog (*sic!*) o substanță Ident Loosh. (Electricitate, petrol, oxigen, aur, grâu, apă, pământ, monede vechi, uraniu.) Aceasta este o substanță rară în Undeva, iar cei care posedă Loosh o consideră vitală pentru orice este folosită.

(Cititorul este rugat să citească ANEXA LOOSH, de la sfârșitul cărții)

CLIC!

Eram închis ermetic, întors spre interior, uimit. Prima mea reacție a fost că trebuia să fie o greșeală, aceasta nu era poves-

tea-istoria Pământului, probabil că BB a confundat-o cu un alt port de escală, din programul lor de croazieră. Însă când am analizat din nou Rote, suprapunerea a ceea ce mai ştiam din trecutul zoologic şi de istorie umană al Pământului era incomod de exactă, deşi dintr-o altă perspectivă. Lanţul trofic al sistemului ecobiologic al Pământului fusese bine reglementat. Ştiind acest lucru despre Mama Natură, unii dintre filozofi s-au gândit de multe ori care este locul animalului uman, în proces. Dezavantajul era evident: cine ne mânca pe *noi!* Înainte, fusese doar asta, o speculaţie. Acum ...

BB s-a deschis. *(Ai înţeles percepţia, RAM?)*

Am devenit neutru. *(Da, m-am prins.)*

(Ei bine, atunci,) a continuat BB, *(ce are de-a face Loosh, cu procesul de învăţare?)*

M-am deschis uşor. *(Şi ai primit Rote asta, înainte de a veni pe Pământ?)*

BB s-a uniformizat. *(Aşa cum ţi-am dat-o, era în broşura croazierei TSI. Era împreună cu alte sute de Rote, pe care le-am primit înainte de a pleca.)*

M-am deschis mai mult. *(De unde provenea broşura?)*

(Ei, uh ...aa, din partea directorului croazierei.)

(El de unde o are?)

BB a licărit. *(Nu am o Rote despre asta. Pur şi simplu, le-a aruncat asupra noastră şi s-a rostogolit: „Iată opririle captivante şi interesante pe care le vom face în croazieră" Am primit o percepţie bună, pentru că era ultima pe care urma să o vizităm, astfel încât a fost ultima Rote pe care am primit-o. De aceea este atât de clară. Unele dintre celelalte sunt mai estompate, deoarece au fost la mijloc. Nu şi Rote despre Pământ, sau oameni. Celelalte sunt curate, nimic ciudat.)*

M-am întărit. *(Şi de unde vine directorul croazierei?)*

BB s-a luminat. *(Oh, el şi restul sunt un grup de bucle din sistemul de lângă noi.)*

(De ce v-au oferit o croazieră, vouă celor din KT-95?)

BB s-a uniformizat. *(Ei bine, a fost un fel de, uh ...negoţ. O facem tot timpul, cu sistemele alăturate.)*

(Ce au obţinut la schimb?)

BB s-a luminat. *(Jocuri, jocuri! Avem mai multe jocuri decât orice alt sistem aflat la patru salturi, în orice direcţie!)*

M-am întors spre interior şi m-am închis. Era prea dificil pentru mine. Dacă Rote era reală ...un *dacă* uriaş. Am început să pierd din înălţime. Furia, sentimentul de a fi subiectul unei înşelăciuni imense. Resentimentul de a fi manipulat, dorinţa de a mă răzbuna pe cei care m-au păcălit ...pe noi ...toţi oamenii ...care luau ceva de la noi, fără acordul sau permisiunea noastră. Ce s-a întâmplat cu ideea de libertate? Oare *fiecare* gând şi acţiune a noastră erau ghidate - nu, *conduse şi controlate,* doar pentru a produce mai mult Loosh, orice ar fi fost el, pentru masa de mic dejun sau un rezervor de Undeva? Şi ce aş putea face în acest sens, chiar ştiind? Am devenit profund neutru şi am căzut din ce în ce mai mult ...

(Hei RAM!) BB se estompa cu rapiditate. *(Unde pleci!)*

Întoarcerea în fizic a fost aproape instantanee, exact ca şi când aş fi apăsat un buton de panică - lucru pe care nu l-am făcut de mult timp. Puternică senzaţie de oboseală - atât mentală şi fizică - am neglijat să verific ora de întoarcere. Energie scăzută, nici o dorinţă de a face ceva. Imposibil să adorm. M-am sculat, m-am dus la bucătărie şi mi-am făcut o ceaşcă de cafea. Am stat şi am privit fix la ceaşcă.

Fără energie sau vreo dorinţă de explorare,, în cele două săptămâni care au urmat, într-o stare de depresie, singura concluzie care a ieşit la suprafaţă a fost:

Este la apus. Vaca Guernsey a mers mulţi kilometri în jurul păşunii, în căutare de hrană. Iarba fusese mai bogată aici astăzi, deşi nu s-a deranjat să se gândească de ce. A venit pe poartă, calmă, atunci când El i-a spus să facă acest lucru, în loc să intre pe poarta

de peste drum. El ştia că ea va găsi iarbă mai bună aici - şi de aceea El a mutat-o aici, deşi ea nu şi-a dat seama. Ea a făcut doar ceea ce El i-a spus.

Dar acum, la apus, este timpul din nou. Ea trebuie să meargă la locul Lui. Are o durere sub ea, în spate, care-i spune acest lucru. La locul Lui de pe deal, este răcoare şi are mai multă hrană. Şi El îi va lua durerea.

Guernsey urcă dealul şi aşteaptă lângă locul Lui. În curând, poarta se va deschide şi ea va merge la poziţia ei, în locul Lui şi va mânca iarba pe care El i-o pune în faţă. În timp ce ea mănâncă, El o va scăpa de durere până dimineaţa.

După aceea, Omul va pleca cu o apă albă, într-un container rotund. Guernsey nu ştie de unde a primit El apa albă - nici de ce El o doreşte.

Neştiind, nu-i pasă.

13.

TRATAMENT ŞOC

Mi-a luat câteva luni să mă adaptez la Rote despre Loosh. „Adaptarea" este un cuvânt foarte larg, pentru a descrie un ciclu complet de şoc, respingere, furie, depresie, resemnare, acceptare. Succesiunea mea semăna, în mod remarcabil, cu tiparele descoperite de alţii şi cu studiile cu privire la reacţia omului, atunci când este anunţat de o moarte apropiată, cauzată de boală sau leziuni.

Ceva *era pe moarte* în mine. Realizasem de mult că Dumnezeul copilăriei mele nu exista - cel puţin, nu în forma şi substanţa imaginată de enculturaţia mea. Cu toate acestea, acceptasem în totalitate conceptul de creator şi creat - a fost suficient să mă uit în jurul meu, la ordinea elaborată şi complicată a proiectului, a simbiozei care face întregul proces să funcţioneze, la copacii care cresc direct în sus, dacă li se acordă şansa, care îmi oferă mie şi celorlalte fiinţe care respiră oxigen, ceea ce ne trebuie, în timp ce noi i-am hrănit fără să ne dăm seama, pentru o perioadă lungă de timp, cu reziduurile noastre, de care aveau nevoie ca să existe ...echilibrul întregii planete, ale cărei benzi energetice de filtrare exterioare permit exact cantitatea şi calitatea potrivită de lumină solară, atât de critică pentru dezvoltarea biologicului ...şi, desigur, lanţul trofic.

Rote despre Loosh explica totul foarte frumos. Cel mai important, ea explica scopul, motivul, rostul tuturor lucrurilor. Acest factor îmi scăpase mult timp. Răspunsul cu Loosh era simplu şi evi-

dent. Motivul era acolo, într-un mod foarte prozaic. Produceam, într-adevăr, Ceva de Valoare. Loosh. Dacă reuşeai, în cele din urmă, să treci dincolo de barierele emoţionale implicate, devenea dificil, chiar şi atunci, să găseşti lipsuri în conceptul general. O explicaţie a totalităţii comportamentului şi istoriei umane.

Mai rămâneau INSPEC.

Oare erau grădinari, colectori de Loosh, sau supraveghetori? Întrebarea m-a torturat şi m-a chinuit multe săptămâni, înainte de a mă hotărî, în final, să aflu, într-un fel sau altul.

Într-o anumită noapte, după ce cu greu am avut două cicluri de somn, m-am trezit brusc şi am stat liniştit în pat. Evident că frica mea de ceea ce aş putea descoperi, era mai mare decât crezusem. M-am despărţit cu dificultate de fizic, apoi m-am strecurat afară din al doilea corp, în timp ce pluteam. Am scanat pentru semnalul de localizare a INSPEC, dar nu l-am găsit. Acest lucru m-a deconcertat la început, dar eram hotărât şi temerar. Am folosit Identul INSPEC - Rote totală pe care o aveam despre ELE - m-am întins, m-am concentrat şi m-am abandonat. A existat o senzaţie rapidă, scurtă de rotire, nici o impresie că aş trece prin inele, apoi întuneric adânc şi eram nemişcat. Nimic mai mult.

Se forma percepţia că Identul pe care-l folosisem nu era suficient. Aş fi putut să fiu la poarta teritoriului INSPEC, dar nu aveam paşaportul de intrare. Nu încercasem niciodată să mă duc la ELE, ci ELE se întâlneau întotdeauna cu mine. Nu aveam nici o percepţie cu privire la realitatea/starea lor; prin urmare, ajunsesem doar în locul întâlnirilor noastre. Dacă m-aş fi concentrat pe ...

M-a trecut o vibraţie caldă. *(Foarte bine, domnule Monroe. Ai dreptate.)*

Am început, oarecum, să mă relaxez. Cel puţin ajunsesem până aici şi cel puţin ELE nu-mi spuneau „Berbec".

(Poate ţi-ar plăcea mai mult dacă am folosi Identul prin care te ştim cel mai bine. Credem că acum eşti pregătit pentru el.)

Pregătit pentru el, un nume, ele mă cunosc cel mai bine ...Care ar putea fi el?

(Ashaneen)

Ashaneen. Era atât familiar, cât şi ciudat. Din nou, acel sentiment de a încerca să-ţi revii dintr-o amnezie severă - şi răbdarea blândă a celor care încearcă să mă ajute să-mi amintesc. Dar Loosh...

(Suntem conştienţi de perturbarea pe care ai suferit-o. A fost necesar să te confrunţi cu ea. E inerentă, cum spui tu.)

Atunci Rote despre Loosh *a fost* real! Am început să licăresc...

(Traducerea e cea care nu este reală. Dificultatea de a plasa Pământul şi valorile umane, în mod corespunzător, în perspective şi energii care nu ţin de timp şi spaţiu, este un factor foarte familiar pentru tine.)

M-am întors spre interior, accesând Rote despre Loosh. Loosh, o energie generată de întreaga viaţă organică, în diferite grade de puritate, cea mai pură şi mai puternică provenind de la oameni - generată de activitatea umană, care declanşează emoţie, cea mai înaltă dintre emoţii fiind - iubirea? Oare Loosh este iubirea?

(Continuă, Ashaneen.)

Dar, conform Rote despre Loosh, Loosh este eliminat, atunci când viaţa îşi încheie existenţa sa fizică, atunci când apare durerea, furia, ura ...acestea nu pot fi la fel ca dragostea.

(Cum ai defini iubirea, în termeni tăi?)

Ştiam că va fi în următoarea întrebare în ordinea lucrurilor şi nu am putut găsi un răspuns. De-a lungul istoriei, marile minţi şi marii filosofi au încercat, reuşind doar parţial, iar eu nu mă număram printre ei. Nici nu aş îndrăzni să încerc.

(Dar ştii că există. Iubirea nu este o iluzie.)

Am eliberat Rote despre Loosh şi m-am retras profund în interior, scanând. Era mai uşor din această perspectivă, sau poate era vorba de prezenţa energiei INSPEC. S-a prezentat mai mult ca un amestec simultan şi secvenţial, de acorduri muzicale şi melodii

scurte - doar că nu era sunet, erau tipare în culori de lumină. Risipit în aglomerarea de armonie, disonanță, discordie, entuziasm, distracție, frică și emoție și începând la scurt timp după naștere, am avut percepția unor ocazionale izbucniri de alb ...mai întâi de la mama și de la tatăl meu, apoi flashuri mai mici, a căror sursă nu am putut să o identific. Am continuat să scanez prin primii mei ani de viață, ca să descopăr orice licărire ușoară de alb, care să pornească din mine, pe care *eu* am emis-o. Spre uimirea mea, tot ce am putut găsi a fost o mică strălucire albă, pentru un câine Airedale pe nume Pete. Eram sigur că fata din liceu, care era numele ei? ...nici măcar o pâlpâire, de niciun fel.

(Cea mai comună concepție greșită este instinctul de supraviețuire, manifestat timpuriu.)

Am fost de acord. Totuși, nu puteam să înțeleg de ce. Acordurile roșu și roz strălucitor și melodia imperioasă erau impresionante, chiar și din acest punct de vedere; nu e de mirare ca o buclă ignorantă ca mine, să aibă o percepție greșită. Am mers înainte prin încurcătura în care eram, în modul rapid-înainte și am putut să observ izbucniri certe și solide de alb, ici și colo, de care nu fusesem conștient, iar realitatea lor m-a deprimat și m-a întristat - pentru că nu am găsit nicio emisie semnificativă care să plece de la mine și care să fie cât de cât asemănătoare. Totul venea spre mine, iar eu am luat și nu am reacționat. Într-un final, am oprit derularea, nu am vrut să merg mai departe. Nu prea eram un producător bun de Loosh. Prea multe alte tipare de culoare și melodii. Cu excepția momentului prezent. Știam că, în câteva puncte, unele emisii puternice ieșeau din mine. Mi-a trebuit *atât* de mult timp!

(Înțelegi formele undă. Toate provin de la aceeași ramură de bază, culorile și albul.

Diferența este frecvența și amplitudinea.)

Știam ce făceau El și apreciam. Concentrarea mea era abătută de la ceea ce credeam că a fost neplăcut, înapoi la o poziție abs-

tractă, însă o poziție trunchi-și-rădăcini. Folosind aceleași lucruri - experiența interactivă - cineva începe să învețe să-și exprime furia, durerea, frica și toate celelalte și, în cele din urmă - în cazul fericit, dacă termină cu bine cursul - iese o formă de undă energetică specială, etichetată iubire. Însă nu știm, cu adevărat, ce este ea și - încep să fiu tot mai convins de asta - cum s-o folosim cu adevărat.

(O școală atent proiectată, de învățare comprimată.)

Să învățăm să fim producători de Loosh/iubire de înaltă calitate. Conștiința fizică umană fiind, într-o foarte mare măsură, complet neimplicată în proces, acest lucru poate fi un ingredient important. Puțini aleși sunt conștienți de planul non-fizic - cel puțin în mod public. Începea să fie destul de dificil pentru cunoașterea *mea*. Cu toate acestea, am început să primesc o percepție foarte vagă, evazivă dar era totuși prezentă. Ce s-ar întâmpla, dacă vaca Guernsey descoperă că laptele ei are valoare? Ce ar putea să facă ea însăși cu el, în cazul în care nu avea un vițel pe care să-l hrănească? Putea oare să-l păstreze? Putea oare să-și cumpere mai mult fân sau mai multe bare de proteine-vitamine, pe care să le lingă? Ce-ar fi dacă ar descoperi că omul ia laptele pe care Îl produce? Să se împotrivească, să refuze să mai dea lapte? Atunci nu ar mai avea o pășune în care să pască, protecție împotriva câinilor sălbatici, un taur când avea nevoie - și, mai presus de toate, un adăpost unde să scape de durere. Neînțelegând timpul secvențial, ea uită că durerea se ameliorează, în cele din urmă. Poate chiar dacă ar ști, nu i-ar păsa. Nu ar dori să strice ceva bun. Prin urmare: Cui îi pasă? Cui i-*ar* păsa!

(Pentru a folosi termenul tău, nu poți învinge sistemul.)

Percepția era încă acolo, estompată și aștepta să fie explicată sau înțeleasă. Și ce se întâmplă cu cei care *învinge*, totuși, sistemul? Trebuie să existe întotdeauna excepții, nici un sistem nu este perfect, este nevoie de o singură anomalie pentru a dovedi o statistică sau pentru a crea una. Sunt ele transportate într-un loc unde să devină carne de hamburgeri? Dacă e așa, atunci hamburgerul este,

oare, un fel de super Loosh sau ceva cu totul diferit? Face parte tot din produsul sistemului, sau este rugină care e înlăturată şi aruncată de pe ustensile?

Iar viţeii - care este rolul lor? Nu vor fi niciodată producători de Loosh; este nevoie doar de un taur la cincizeci de vaci, astfel încât există un surplus. În natură - sistem? - fără să se intervină, există un mod automat care reglează ...impersonalitatea acestei perspective de poziţie dominantă, iar poziţia de prădător nu se află, cu siguranţă, în coloana câştigătoare. Aşteaptă puţin, percepţia devine mai puternică. Nu *ar* exista nici o producţie de Loosh, fără cel puţin un, hmmm, un taur. Deci, el este un producător indirect de Loosh, vital pentru metodă. Aşa s-ar deduce şi la fel se întâmplă cu iarba, fânul, apa, mineralele şi restul.

(Aminteşte-ţi formele tale de undă, frecvenţele ritmului care-ţi plac atât de mult.)

Să vedem. Dacă un emiţător inteligent propagă anumite unde, ele pot să rezoneze cu alte vibraţii asemănătoare, pentru a forma un tipar multiplu care, dacă ne gândim că este Lumină - ar fi: alb! Deci, nu trebuie să fii antena produsului final sau traductor, ci doar unul dintre oscilatoare. E posibil să nu afişezi niciodată radiaţii reale de Loosh, dar ai un rol vital în producerea ei. Amintindu-mi de scanarea din primii mei ani, m-am simţit mult mai bine.

(Atunci, ce te deranjează?)

Percepţia încă mă mai rodea în interior, ELE aveau dreptate. Ce aş face cu Loosh/iubire, dacă aş avea un depozit mare, plin cu acest produs? Să-l dau? Mi-ar veni înapoi cu dobândă şi ar trebui să construiesc un alt depozit, unde să stochez volumul din ce în ce mai mare de produs. Percepţia a crescut puternic. Era atât de evident ...Cineva, Undeva. Dacă aş putea ...

(Nu eşti pregătit în acest punct.)

Pregătit să mă duc Undeva? Să-l întâlnesc pe Cineva?

Şi, în toate acestea, unde vă încadraţi voi, prietene? Dacă aş avea curajul să-i întreb ...

(Noi nu suntem Cineva, cum zici tu, nici nu suntem de Undeva-ul indicat de tine. De asemenea, nu suntem păstrătorii Grădinii Pământului şi nici grădinari. Nici nu colectăm şi nu transferăm în altă parte, Loosh/energie produsă de oameni. Nu ne încadrăm nicăieri în procesul comprimat de învăţare al oamenilor. Însă am observat producerea şi dezvoltarea lui, încă de la începuturi. Participăm când este nevoie, fără să întrerupem secvenţa de învăţare. O astfel de nevoie este exprimată atunci când există un blocaj în flux. O astfel de participare serveşte, în cele din urmă, unei necesităţi vitale pentru noi.)

Simţeam nevoia de a pune întrebarea. Este ...

(Undeva nu este raiul din istoria voastră. El a fost creat, aşa cum au fost create toate celelalte sisteme.)

Apoi Cineva ...

(Este un creator care a fost creat. Tu eşti un creator care a fost creat. Fiecare dintre voi poartă o mică Rote, cum o numeşti tu, din Cineva, care te-a creat. Prin această Rote a lui Cineva, creatorul vostru, purtaţi o percepţie a creatorului care l-a creat pe Cineva.)

M-am întors spre interior. Chiar şi cu acest punct de vedere, a fost greu să dau deoparte logica secvenţială. Percepţia uşoară era modul în care a apărut multitudinea de distorsiuni, idei şi orientări greşite. Un nivel scăzut de cunoştinţe *poate* fi periculos, iar imaginaţia umană creatoare a făcut restul. Dacă nu ar fi fost un Cineva ...

(Oamenii nu ar exista.)

M-am întors la ideea de Loosh/iubire. Acest Undeva trebuie să fie un loc deosebit, ca să se poată ocupa de atât de mult Loosh. Ar corespunde perfect multor concepte despre rai. Am devenit visător. Poate am putea merge măcar la marginea lui Undeva, ca să capăt o noţiune despre locul/starea unde există atât de multă iu-

bire - bineînțeles că în apropiere, nu *în* el, doar ca să observ de la distanță. Mi-ar oferi atât de multe răspunsuri ...

(Nu ceri prea mult, domnule Monroe. Putem aranja. Ține-te bine ...)

CLIC!

...Chiar şi închis ermetic, radiația era atât de puternică, încât era aproape insuportabilă ...Mă simțeam ca şi cum aş fi fost scăldat în transpirație, mă topeam ...dar nu era căldură ...şi am început să mă cutremur din cauza unor suspine istovitoare şi nu puteam să înțeleg de ce ...apoi radiația s-a relaxat şi m-am deschis puțin. Era o formă între mine şi radiații, care mă ecrana şi am putut să percep un halou peste tot în jurul formei, de la radiația de dincolo. Mi-a amintit de picturile religioase pe care le văzusem, doar că asta se petrecea în timp real şi în culori mult diferite de cele pe bază de pigment ...

(Aici este cea mai apropiată distanță pe care o poți tolera. Deviem mare parte din tiparele energetice, care sunt doar reziduu aleatoriu - scurgere, cum ai numi-o tu - din energia fundamentală. Concentrează-te mai degrabă prin noi, decât prin marginea exterioară. Asta te va ajuta.)

Cu mare dificultate, am redus unghiul şi m-am concentrat pe centrul formei ...şi am început să mă răcoresc şi să mă calmez ...încet, sinele meu rațional şi observator a început să apară din nou, dominând valul emoțional copleşitor, care mă învăluise ...era ca şi cum aş fi perceput printr-o fereastră fumurie şi trebuia să lucrez continuu, pentru a menține emoția sub nivelul pragului, bucuria minunată şi strălucitoare, veneratia, respectul, s-au contopit într-una singură, însă cu flaşuri individuale temporare din fiecare ...totul trecea prin mine, pe măsură ce am reacționat la radiație, incapabil să o împiedic şi ținând-o cu greu sub control. Acesta ar fi, în mod categoric, raiul suprem, ACASĂ ...

(Observă cu o atenție mai mare. Poți să o faci.)

M-am uitat prin scutul de sticlă fumurie, care era prietenul meu INSPEC ...şi i-am fost recunoscător, pentru că ştiam că, dacă reacționez astfel numai la reflecție, scurgerea, întreaga forță a radiației m-ar fi spulberat, *nu* eram pregătit pentru asta, dacă aceasta era percepția de la marginea îndepărtată ...acolo, la distanță, era o formă de viață radiantă, de dimensiuni incredibile, prima mea percepție a fost a unui humanoid înalt, cu brațele întinse în față, cu palmele în sus ...dar tot la fel de repede, nu era ...în schimb, un glob, strălucitor, cu marginile neclare, în spatele lui un altul, identic ca aspect, în spatele lui un altul, o cascadă continuă, care se întindea până la infinit, dincolo de capacitatea mea de percepție ...de la fiecare veneau nenumărate mănunchiuri de fascicole sau raze, unele enorme ca diametru, altele nu mai late de o fracțiune de milimetru, toate uniforme ca dimensiune pe toată lungimea lor şi dincolo de percepția mea în ceea ce priveşte destinația lor, unele dintre ele trecând atât de aproape de mine, încât simțeam că aş putea să mă întind şi să ating una ...

(Vrei să faci acest lucru? Te vom ajuta, dacă este nevoie.)

Am ezitat, apoi cu asigurarea caldă a formei INSPEC care mă ecrana, am întins o parte din mine în afară, cu prudență şi am atins cea mai mică rază apropiată de mine ...într-o clipă, şocul s-a răspândit prin tot ceea ce credeam că sunt şi am *ştiut* şi am înțeles că voi uita dacă voi încerca să-mi amintesc, pentru că ceea ce eram nu putea să facă față realității ei ...însă nu voi fi niciodată la fel, chiar dacă nu-mi voi aminti, doar că s-a întâmplat şi bucuria indescriptibilă de a şti doar că s-a întâmplat şi ecourile vor reverbera în mine întreaga eternitate, orice ar fi însemnat eternitatea ...uşor, am simțit cum mă desprind de rază şi m-am prăbuşit în spatele formei de ecranare a prietenului meu INSPEC .... Prieten? INSPEC? Mi-am dat seama atunci cât de provinciale au fost percepțiile mele. De asemenea, mi-am dat seama cât de limitate au fost ...globurile radiante, razele emise...

(Ai reacționat foarte bine la expunerea inițială. Energia ta umană Loosh/iubire este transmutată în centrul a ceea ce percepi. De acolo este redirecționată în ceea ce numești raze, în punctele în care este cel mai mult nevoie de ea. Când vei progresa, te vom putea ghida către una dintre destinații, astfel încât să poți observa rezultatele.)

Percepția mea nu era suficient de puternică, pentru a aduce nici măcar o licărire cu privire la ce ar putea însemna expunerea la întreaga forță a unor astfel de raze. Dar curiozitatea mea umană nu ar permite ca întrebarea fundamentală să rămână fără răspuns, acum, că mă liniștisem oarecum.

(A fost creat. A fost mereu acolo, nu avem percepția unui început. Ești gata să te întorci acum?)

M-am întors spre interior și m-am închis complet.

CLIC!

...Eram din nou înapoi, în întunericul familiar, doar că acum mi se părea gol și steril, dar energia INSPEC era încă lângă mine ...acum ar trebui să creez un Ident nou pentru ei, dacă ei pot rămâne atât de calmi, în condiții ...

(INSPEC e la fel de bun ca oricare altul.)

Dar nu am putut să o las așa. Oricât de agitat aș fi fost, știam că trebuie să întreb, pentru că știusem că ei erau superiori, dar cât de mult ...

(Noi suntem creați, la fel cum și tu ești creat. Mai mult decât atât, este important ca tu să ai propria percepție. La - cum spui tu? - timpul potrivit, vei găsi un motiv pentru acest lucru.)

Dintr-o dată, am simțit un semnal puternic, urgent, care mă trăgea de spate. I-am rezistat la început, nu doream să plec, dar semnalul era persistent. Cu tiparul cald de înțelegere, primit de la prietenul meu INSPEC, m-am întors și am urmat semnalul. Instantaneu, pluteam deasupra corpului meu fizic. Acolo dedesubt, era

cel de-al doilea corp al meu. Am alunecat în el cu ușurință, apoi în fizic. Simțeam furnicături în brațul drept, din cauza lipsei de circulație. Evident că stătusem culcat pe el. Am flectat brațul de mai multe ori cugetând, așa cum făcusem de atâtea ori înainte: Să presupunem că nu ar fi existat semnalul de întoarcere, cât de mult aș putea sta plecat, sau nu m-aș mai întoarce niciodată? Atunci, stând în întuneric, ascultând greierii de afară, briza ușoară mirosind a pământ, care intra prin fereastra deschisă, simțind căldura fierbinte a micului nostru câine Steamboat, care dormea liniștit, lipit de tălpile picioarelor mele, respirația regulată a lui Nancy care dormea lângă mine - mi-am simțit obrajii umezi și câteva lacrimi rămase în ochii.

Și mi-am amintit. Nu mult, dar mi-am amintit! M-am ridicat din pat, dorind să sar în sus și să strig, cuprins de o bucurie de neînțeles. Steamboat și-a ridicat capul și s-a uitat la mine curios, apoi s-a așezat la loc. Soția mea și-a schimbat poziția, când m-am ridicat, apoi, treptat, a revenit la ritmul regulat de respirație. Nu aș vrea să o trezesc, întrucât are nevoie să se odihnească și să-și refacă puterile.

M-am întins pe spate și mi-am amintit. Cândva înainte de ivirea zorilor, am adormit și eu.

O LECȚIE UȘOARĂ

Ora: 3:40 dimineața ...treaz, alert, odihnit, relaxat ...desprins ușor din fizic, am alunecat imediat din al doilea corp și am așteptat un semnal. Nu era nici unul, așa că m-am abandonat și am lăsat Sinele total să preia controlul. Era agitația obișnuită, nu prea mare, și aveam Identul lui BB aproape de mine. Percepția mea despre el era total diferită. Era complet închis. Și neutru. Ceața exterioară, subțire, a Zonei Intermediare îl făceau și mai puțin distinct.

Am încercat să mă uniformizez. *(Hei, prietene, ce faci?)*

BB s-a deschis ușor. *(O, salut, RAM.)*

(Credeam că faci salturi înapoi, spre KT-95)

A devenit neutru. *(Sigur.)*

M-am uniformizat foarte încet. *(Pot să fac ceva pentru tine?)*

(Nu ...Nu.) A început să se închidă. *(Stau și eu pe aici.)*

Arăta ca cineva care-și pierduse cel mai bun prieten, ceea ce era exact cazul din perspectiva lui și, parțial, dintr-o alta – în sensul că același AA, când va apărea în cele din urmă, va fi fundamental schimbat, cu nuanța unică învățată din experiența în corp uman, permanent întrețesută și suprapusă peste ființa care devenise. Ar putea fi interpretată ca o pierdere, dacă BB nu accepta modificarea sau se aștepta doar la structura de KT-95, care fusese AA.

Am încercat o altă abordare. *(Ei bine, nu poți rămâne aici pentru totdeauna.)*

BB a licărit. *(Pentru totdeauna? Ce-i asta?)*

Am licărit. *(Este, uh...o expresie umană.)*

A vibrat. *(Nu vreau să am nimic de-a face cu acțiunea umană!)*

I-am trimis-o puternic și direct. *(O să primești o Rote despre oameni. Dacă nu, nu-l vei cunoaște pe prietenul tău AA, atunci când va ieși. Nu vei avea nici un fel de Ident despre el.)*

BB a vibrat. *(Sigur, o să am! Nu pierzi lucruri de genul ăsta!)*

(Nu va fi același. Ia Rote de atunci când ai încercat să-l scoți. Chiar și atunci, ai avut probleme cu Identul lui. Îți garantez că este doar o mică parte din ea, era pe drumul de intrare, era abia la început.)

S-a întors spre interior și s-a închis. Am primit brusc percepția că am făcut-o din nou. Ce o să fac cu el? Nu era o pisică sau un câine fără stăpân, pe care să-l iau cu mine, să-l hrănesc și să-i găsesc un cămin. Era ridicol. Să-i fac rost de un corp uman? Cum aș putea să fac *asta*? Și era sigur că nu avea de gând să se alăture liniei umane și să intre în fizic, prin Stația de Intrare. Poți să înveți să înoți, fără să te bagi în apă și fără să te uzi?

Am încercat să ies din situație, într-un mod elegant. *(Poate că cel mai bine ar fi să te întorci la KT-95 și să renunți la toate astea.)*

BB s-a deschis ușor. *(Am făcut-o deja. M-am dus și m-am întors.)*

Am așteptat. Nu voiam să intru în detalii, dacă puteam să evit. Știam că va continua – ceea ce s-a și întâmplat.

(Era o gaură, iar gaura era goală. Ai simțit vreodată asta?)

Am revenit la normal. *(Da, am trecut prin asta. O să rămână goală, pentru că este proiectată pentru o anumită buclă. Nimic altceva nu se va potrivi.)*

(AA a fost o buclă inteligentă, să știi. Prea inteligent pentru binele lui. Uite în ce l-a băgat.)

(Se întâmplă.)

Eram pe punctul de a mă întoarce şi de a mă elibera cât de atent puteam, dar era prea târziu. Am avut percepţia puternică că va găsi soluţie care mă va implica. Am avut dreptate.

S-a luminat foarte puternic. *(Tu poţi să o faci!)*

(Ce să fac?)

(Să-mi dai Rote despre oameni. Atunci aş fi pregătit pentru el.)

Am licărit. *(Nu aş şti de unde să încep.)*

(Atunci arată-mi cum funcţionează.)

(Cum să fac asta? Ar trebui să fii om ...)

(Nu, nu, nu ar trebui,), a intervenit repede BB. *(Tu te deplasezi fără un corp fizic.)*

(Ei bine, da, dar...)

(Tu şi cu mine, ne-am agăţat chiar de la început, RAM. Ca nişte prieteni vechi. Am un Ident solid pentru tine. Astfel încât tu poţi să-mi fii ghid, rapid şi scurt. Ce zici de asta?)

M-am uniformizat. *(Cum este să fii uman, spus într-o singură lecţie uşoară?)*

S-a luminat şi mai mult. *(Asta e, asta e!)*

Era în regulă. Nu era chiar situaţia când orbul îl conduce pe orb, dar aproape. Tot ce puteam face, era să parcurg în fugă ceea ce aveam eu drept cunoştinţe fundamentale, să-i arăt ...da! Să-i arăt! Asta ar trebui să-l lămurească.

M-am deschis. *(Bine. Principalul lucru despre a fi om este supravieţuirea. Aceasta e cea mai mare percepţie dintre toate. Pentru majoritatea oamenilor, asta e mai presus de orice.)*

A devenit opac. *(Ce este supravieţuirea?)*

(Să rămâi în viaţă.)

(Ce fel de problemă este asta? Eşti viu, rămâi în viaţă.)

M-am uniformizat. *(Nu şi dacă eşti într-un corp fizic. Imprimarea apare pentru majoritatea ca să rămână în viaţă într-un corp fizic - nimic mai mult. Ei îşi folosesc de cele mai multe ori*

energia, încercând să supravieţuiască, într-un fel sau altul. Aceasta este cauza a aproape tuturor problemelor oamenilor. Instinctul de supravieţuire e atât de puternic, încât complică totul. Sfârşit de lecţie.)

BB s-a rostogolit. *(Haide, asta e cea mai ciudată Rote pe care mi-ai aruncat-o vreodată!)*

(Nu e chiar aşa de amuzant, atunci când eşti implicat. Crezi că asta e singura realitate şi nimic altceva.)

A continuat să se rostogolească şi mi-am dat seama că era singurul mod de a pricepe ideea. Arată-i. Du-l jos pe plajă şi urmăreşte înotătorii ...*(Hai, urmează-mi Identul.)*

BB s-a luminat. *(Sigur, RAM!)*

M-am întors, am făcut o răsucire de 180 de grade şi m-am lansat în jos prin inele, împreună cu noul meu prieten KT-95, în spatele meu. Lasă centrele mari, du-te la lucrurile elementare ...nu în civilizaţie, zone fizice periferice ...Asia mijlocie, da ...asta ar fi potrivită ...m-am oprit exact deasupra unui deal sumbru, cu o pădure rară pe un versant. Un bărbat stătea ghemuit la marginea pădurii. BB era lângă mine şi i-am îndreptat atenţia spre el. Ceea ce părea a fi o căprioară păştea în ierburi, nu departe de om. Acesta a ridicat o puşcă, a ţintit şi a tras. Căprioara a căzut, dând din picioare şi omul a alergat spre ea, a tras capul căprioarei spre spate şi i-a tăiat gâtul cu un cuţit. Sângele a ţâşnit din gâtul căprioarei şi, în cele din urmă, a devenit inertă. Omul a pus animalul pe umăr şi a mers pe lângă pădure, în direcţia unei colibe de piatră. L-am urmat, în timp ce BB mă împingea.

(Omul ăla, a ucis cealaltă fiinţă.)

(Da.)

(De ce a făcut asta? Nu e prea multă supravieţuire acolo!)

(Nu pentru căprioară, animalul, cealaltă... uh, fiinţă. Omul are nevoie de trupul căprioarei.)

BB a devenit opac. *(Ce-ar putea să facă cu el? Are deja un corp.)*

M-am uniformizat, fii pregătit. *(Pentru a supraviețui. El are nevoie să mănânce.)*

(Să mănânce! Ce e mâncarea?)

(O introduce în propriul său corp fizic, pentru a-i da energie să supraviețuiască, ca să poată rămâne în viață. Asta e ceea ce identificăm drept mâncare.)

(Cealaltă ființă, uh, căprioara, ea nu a supraviețuit, nu a rămas în viață ...uh, din punct de vedere fizic. Am avut o percepție despre energia care a părăsit-o.)

O lecție ușoară! *(Ei bine, oamenii sunt ceea ce noi identificăm drept specie dominantă, uh, ființele vii de aici. Ele sunt în vârful a ceea ce numim lanț trofic. Hrană se numește ceea ce mâncăm. Speciile mici sunt consumate de speciile mai mari, care, la rândul lor, sunt consumate de speciile mai mari, până când se ajunge la om. El nu este cel mai mare, dar este cel mai inteligent, de aceea este specia dominantă. El mănâncă aproape tot ce crește.)*

BB era întors spre interior și licărea, în timp ce îl urmam pe omul acela, la coliba de piatră. Omul a dat jos căprioara de pe umăr și l-a atârnat cu capul în jos pe un suport, în afara ușii ascunse de o perdea. Apoi a intrat.

BB a licărit. *(Are de gând să, uh, o mănânce?)*

(Mai târziu. Trebuie mai întâi să o lase la maturat pentru o vreme, să se scurgă sângele din ea. Vrei să intri?)

Nu avea altă alternativă, astfel încât l-am condus prin zidul de piatră. Înăuntru, era un mic foc care ardea în centrul unei podele de lut. În jurul focului erau trei persoane, o femeie și doi copii mici. Femeia amesteca într-o oală ce atârna deasupra focului, iar cei doi copii priveau cu lăcomie. Bărbatul s-a așezat, și-a scos haina grea și a acceptat castronul pe care i l-a dat femeia. A început să mănânce, folosindu-și degetele pentru a trage bucățile de mâncare din castron și sorbind din el. BB m-a împins repede.

(Ce a fost ce a făcut el!)

(Acum mănâncă, ia bucăți de mâncare și le introduce în trupul lui.)

(Da, da, am primit percepția, a fost înainte! El a alunecat dintr-o parte a corpului lui!)

Am devenit opac, apoi m-am luminat. *(Asta a fost haina lui. Nu e trupul lui, este o bucată de material, pe care o pune pentru a se încălzi. Acesta este următorul lucru de care are nevoie pentru a supraviețui - să-și mențină corpul fizic, astfel încât să fie suficient de cald sau de rece și să-l protejeze de vătămare. Acesta este motivul pentru coliba, uh, în care suntem acum. Îl ajută să-și protejeze corpul fizic. Focul ...uh, radiația din mijloc, asta îi ajută să le fie cald.)*

Am avut percepția că BB era la fel de concentrat ca cineva care ar fi fascinat de mișcarea capului unei cobre, direct în fața lui. M-am concentrat pe el, încercând să determin exact ce și cât de mult din scenă îl penetra ca o Rote reală. Cum să explici cald și rece, sau un lucru atât de simplu ca un foc de gătit, sau constanta atenție și întreținere de care are nevoie corpul fizic, cuiva care nu a fost niciodată în așa ceva? Apoi, BB mă împingea din nou.

(RAM, RAM!) Vibra cu putere. *(O omoară pe cealaltă!)*

M-am întors. Bărbatul se deplasase spre femeia de la foc și o împinsese la pământ. Era deasupra ei, corpul lui ținând-o pe loc, brațele strâns în jurul ei, brațele ei în jurul lui. Rochia lungă și aspră fusese ridicată deasupra șoldurilor, iar ei se zbăteau violent, cu picioarele ei deschise în jurul taliei lui. Cei doi copii mâncau din castron, total indiferenți. Nefiind genul de voyeur, am putut fi destul de clinic.

M-am uniformizat. *(El nu o omoară. Ei se, uh, reproduc.)*

(Ce este...)

(Își îmbină energiile, pentru a forma o a treia. Fac copii *ale lor, ca cele două mai mici care mănâncă lângă foc. Sunt sigur că ei le-au făcut pe cele două.)*

(De ce ar face asta?)

(Este cea mai mare parte a supraviețuirii. Fă o copie de-a ta și continui să trăiești în ea. Este un factor de bază pentru toate speciile vii, nu doar pentru oameni. Rote este că în primul rând te reproduci, înainte de a ajunge la a mânca, la frig sau căldură, sau la orice altceva.)

(Dar au făcut deja două.)

(Asta e un fel de garanție că cel puțin unul va supraviețui, pentru a face alte exemplare. Dacă aceste două tinere mor sau sunt omorâte, înainte de a face copii, atunci a treia pe care o fac acum s-ar putea să trăiască suficient de mult, pentru a face copii.*)*

BB a licărit. *(De ce ar muri, sau ar fi omorâte?)*

(Asta e una dintre problemele vieții fizice. Este mai ușor să mori sau să fii ucis, decât să trăiești. Instinctul puternic de supraviețuire este necesar pentru a atinge echilibrul. Asta duce la alte probleme.)

(Ce probleme?)

(Vom ajunge la ele, pe parcurs.)

El s-a concentrat pe cei doi de jos, care își încheiaseră actul sexual și erau înapoi la foc, mâncând. *(Cei doi mari nu sunt la fel.)*

(Oameni, dar diferiți. Analizează Rote când l-ai ajuns din urmă pe AA – a vrut să se întoarcă și să fie femeie. Apoi, data următoare, a fost femeie. Oamenii sunt fie de sex masculin, fie feminin. Este nevoie de un bărbat și de o femeie pentru reproducere, pentru a face o copie.)

BB s-a retras în interior, apoi s-a deschis. *(Tu ce ești?)*

(Bărbat.)

(Ai fost vreodată femeie?)

(Nu am nici o Rote despre asta, deci cred că nu.)

S-a deschis mai mult. *(Nu există nimic de genul asta în KT-95. nu am avut niciodată o percepție ca asta, să faci o copie a ta. Fascinant!)*

Am intervenit. *(Ei bine, nu este exact o copie a ta, ci un amestec fizic al celor doi și speri să fie o copie a ta, dar de cele mai multe ori, nu e așa. Este doar un vehicul fizic. Bucla care intră în el ar putea fi complet străină.)*

BB s-a rostogolit. *(Nu te îngrijora, RAM. Nu sunt* atât *de fascinat.)*

(Am primit percepția că bucle mai puternice decât tine au fost prinse în ciclul uman.)

S-a uniformizat. *(În acest moment, nu înțeleg chestia asta cu supraviețuirea. Ar fi prea mult pentru mine. Mâncatul, pot să mă adaptez la el, cald și rece. Dacă ei pot face acest lucru, pot și eu. Reproducerea, producerea de* copii, *ar putea fi amuzantă; aș putea să fac un joc interesant din ea.)*

Nu am putut să mă abțin. *(Ultimele cuvinte celebre. Haide.)*

A devenit opac. *(Nu am nici o percepție despre asta. Ultimele cuvinte?)*

M-am întors, am trecut prin zid, sigur că BB era în urma mea. M-am conectat la singurul loc care știam că-i va oferi o Rote puternică, cu privire la modul în care distorsiunea s-ar putea acumula. Ident New York, centrul Manhattan-ului, începe cu strada West Forty-second. Mișcarea a fost destul de scurtă și am ajuns la nivelul trotuarului. Compozitele umane obișnuite se aglomerau unul în celălalt, înghesuindu-se, plimbându-se, grăbindu-se și pierzând vremea. Restaurantele, vechile cinematografe care rulau filme porno, sex shop-urile, magazinele de discuri cu muzică tare, traficul de automobile și camioane care umpleau strada – nu se schimbase aproape deloc în treizeci de ani, ci erau doar mai accentuate. Da, asta îi va arăta. BB era în mijlocul trecătorilor, ferindu-se inutil și încer-

când să evite să se lovească de oameni. L-am dus după colţ, departe de nebunie.

El a licărit. *(De unde au apărut toţi ăştia?)*

(Intersecţia lumii, obişnuiau să o numească. Vin de pretutindeni, mulţi dintre ei locuiesc în apropiere.)

(De ce vin aici, în acest loc!)

M-am uniformizat. *(Percepţia este că poţi să găseşti tot ce vrei aici, în New York.)*

BB a vibrat. *(Tot nu înţeleg, chiar dacă sunt aici, în mijlocul lucrurilor.)*

(Este doar Identul, asta e tot. Dar ei fac acelaşi lucru ca şi omul de acolo din pădure, fiecare dintre ei. Încearcă să supravieţuiască. Fac totul pentru a rămâne vii.)

BB a licărit. *(Eu nu primesc aceeaşi percepţie. Iar zgomotul Benzii M mă agită prea mult. Lucrurile disonante din bandă, e cel mai rău! Nu am primit asta de nicăieri, niciodată! De unde vin toate astea?)*

M-am uniformizat. *(Închide-te puţin, o să-ţi fie mai uşor. Zgomotul vine de la noi, oamenii. Disonanţa asta deranjantă, mi-am dat seama în cele din urmă, sunt emoţiile lor.)*

(Emoţii?)

(Nu voi încerca să-ţi dau o percepţie despre ea, trebuie să fii om, pentru a trăi această experienţă. Este următoarea problemă mare, după instinctul de supravieţuire. Îi determină pe oameni să facă lucruri pe care nu vor, de fapt, să le facă.)

A licărit, pe jumătate deschis. *(De ce fac tot zgomotul ăsta?)*

Am revenit la normal. *(Ei nu ştiu că o fac.)*

S-a întors spre interior, închis. Apoi, s-a deschis uşor. *(Tu eşti om. Cum de nu faci zgomot în Banda M de genul asta?)*

(Fac. Doar că îl controlez pentru moment. Înapoi în fizic, îl fac, sunt sigur.)

BB s-a deschis şi s-a uniformizat. *(Bine. Dacă tu suporţi, atunci pot şi eu. Acum, care-i treaba cu supravieţuirea asta?)*

Am făcut o rotire completă. *(La o scurtă distanţă de aici, poţi să-ţi satisfaci toate nevoile de supravieţuire. Cât de mult vrei, orice gen vrei, ori de câte ori doreşti. Îl localizezi şi îl iei.)*

BB a licărit. *(Toate, uh, felurile de hrană, uh, mâncare?)*

(De la localul ăla cu hamburgeri, până în vârful turnului acela, din depărtare. Intră şi îţi vor da.)

(Cald şi rece, uh, coliba de stat în ea, chestiile alea pe care le puneţi pe trupul vostru?)

(Toate sunt aici.)

(Ce zici de a face cópii, *uh...da, reproducerea?)*

M-am rostogolit. *(Cred că poţi face rost şi de asta, dacă cauţi suficient de mult. Cam totul este aici, uh, să faci acţiunea, fără a face* cópii.*)*

BB a devenit opac. *(De ce ai vrea să o faci, dacă nu faci* cópii*?!)*

Am licărit. *(Percepţia mea este că amprentarea despre supravieţuire a fost atât de puternică, încât au vrut să se asigure că fiecare specie face ce trebuie ca să se reproducă. Deci, actul de a face a fost făcut să fie, uh ...distractiv.)*

El a devenit opac din nou. *(Distractiv! Aceia de acolo nu păreau să se* distreze*!)*

(Trebuie sa fii om, pentru a obţine această percepţie. Ea nu poate fi trimisă nici într-o Rote. Oricum, poţi să-ţi satisfaci acea parte din instinctul de supravieţuire, oricât de mult doreşti.)

BB s-a luminat puternic. *(Atunci, care-i problema? Totul e sub control! Oamenii obţin ceea ce-şi doresc, au totul la dispoziţie, fiecare buclă absoarbe cât vrea şi se întoarce de unde a venit.)*

M-am întors spre interior şi m-am închis. Se transforma într-o lecţie dificilă pentru mine, nu pentru el. Eram destul de sigur că nu va funcţiona - şi aşa era. Cum pot să-i transmit faptul că toţi

oamenii trebuie să-şi petreacă cea mai mare din timpul lor în starea de veghe, muncind într-un fel sau altul, doar pentru a supraviețui, că oamenii doresc aceleaşi lucru şi se omoară între ei pentru a-l obține, că se implică atât de mult în supraviețuire, încât nu ştiu când să se oprească, atunci când au destul, că oamenii formează mari cluburi pe care le numesc națiuni şi încearcă să distrugă alte națiuni despre care cred că le amenință supraviețuirea, că asta le ocupă gândurile lor şi acțiunile atât de profund, încât au uitat complet orice altă existență în afară de cea fizică, umană ...

(Ai din nou scurgeri, RAM,) a intervenit BB. *(Ai dreptate. Nu aş obține o percepție despre niciuna dintre situații. Ce e chestia asta cu munca? Vrei să spui că oamenii se omoară şi se mănâncă între ei? Ce vrei să spui cu au uitat?)*

Am făcut tot ce am putut. *(Munca este ceea ce fac oamenii pentru a obține bani, uh, energie ca să plătească, uh, o dau altor oameni, astfel încât acei oameni să le dea ce doresc pentru a-şi satisface nevoile lor de supraviețuire.)*

(Energie bani, nu-i aşa? Trebuie să fie chestii destul de puternice. Nu am nici un Ident despre ei.)

(Nu ai de unde. Doar oamenii au şi este ceva strict fizic. Nu funcționează nicăieri, decât pe Pământul fizic şi cu alți oameni. Mai rău decât atât, fiecare grup de oameni, uh, națiuni ...)

(Marile cluburi. Avem cluburi de joc în KT-95.)

(Da, marile cluburi de oameni. Fiecare are propriul tip de energie-bani şi fac comerț cu bani.)

BB s-a uniformizat. *(Deci, dacă vreau să mănânc un cerb, sau să am o colibă în care să stau, o învelitoare pentru corpul meu, trebuie să dau energie-bani pentru asta.)*

(Munceşti, plăteşti şi vei obține.)

S-a concentrat pe maşinile în mişcare. *(Dar învelitorile astea? Puteți să le luați tot pe energie-bani?)*

(Asta e tot ce-ți trebuie.)

(E prea complicat pentru mine.) BB s-a liniştit complet. *(Dacă ar fi să fiu om, aş sta departe de tot restul şi aş face doar copii şi atât .... Ce e aşa de amuzant?)*

Mă rostogoleam cu putere şi nu puteam să rămân închis.

El a devenit opac. *(Şi pentru asta e nevoie de energie-bani?) (Într-un fel sau altul.)*

Dintr-o dată, am simțit un semnal urgent pentru a reveni în fizic, puternic şi clar. Am încercat să-i rezist şi reuşisem să-i atrag atenția lui BB, în acelaşi timp. Trebuia să mă întorc, dar nu puteam să-l las unde era, nu ar şti cum să iasă ...dar semnalul era prea puternic şi nu am putut să rezist. Am început să mă deplasez încet, în timp ce încercam să rezist, apoi am accelerat rapid, întrucât mă hotărâsem să mă întorc să văd care e problema şi să mă întorc cât de repede voi putea. Am ajuns la al dolea corp, am alunecat în el rapid şi am intrat în fizic. M-am ridicat din pat şi m-am uitat în jurul meu. Totul părea normal, nu vezică plină, nu furnicături în braț sau picior, din cauza circulației proaste, nici o durere. Trebuie să fi fost ceva extern, sunetul telefonului, avioanele cu reacție care zboară deasupra, orice ar fi fost, nu era important. Mi-am amintit imediat de BB şi mi l-am imaginat stând uimit pe trotuar, la intersecția dintre Forty-second şi Broadway. Am trecut printr-o relaxare rapidă, pentru a încerca să mă calmez şi să mă extracorporalizez, dar eram prea agitat şi nu am reuşit. Pe la încercarea a şasea, am adormit.

Când m-am trezit, era dimineață. M-am gândit să încerc să ies şi să-l ajut pe BB, dar era un moment nepotrivit pentru mine. Mi-am petrecut ziua conform programului meu obişnuit, gândindu-mă din când în când la BB. Era un caz în care eram sută la sută responsabil şi ştiam asta. În cele din urmă, după-amiaza târziu, m-am simțit suficient de obosit ca să mă relaxez şi m-am dus la laborator, am intrat şi am încuiat uşa. Am stabilit semnalele sonore ce urmau să fie emise şi am intrat în cabină. M-am întins pe patul cu apă, mi-am pus căştile pe urechi şi aproape imediat am început să mă relaxez.

Restul a fost uşor. M-am desprins de fizic, am alunecat din al doilea corp, am început să mă întind şi m-am oprit. O formă era direct în faţa mea.

BB era foarte liniştit. *(Când ai început saltul acela scurt, am urmat pur şi simplu Identul tău. Nu aveam de gând să rămân în tot zgomotul ăla din Banda M, în lipsa ta. Mult mai bine aici.)*

(Sper că este.)

(Supravieţuirea ta este, probabil, puternică. Ai mai mult de o colibă.)

Am licărit. *(Aceasta nu este o colibă, este locul unde lucrez.)*

(Am o percepţie solidă cu tine care ieşi din corpul fizic acolo. Ăsta e al tău?)

Am vibrat. *(Sigur că e al meu! Nu intru în corpurile altor oameni.)*

(De ce nu?)

Am licărit. *(Ei bine, uh, este împotriva regulilor.)*

(Ce reguli?)

(Nu ştiu, nu, uh, percepţia este că nu o faci. Nu cred că aş putea, dacă aş vrea.)

(Ştii că te învârţi şi te răsuceşti de multe ori, atunci când ieşi?)

M-am liniştit. *(Eu nu am o percepţie din exterior, urmărindu-mă în acţiune.)*

(Şi noi facem ceva similar în KT-95, într-un joc pe care-l jucăm. Ne duce şi ne scoate din sistemul de deasupra noastră. Hei, ce fac toate acele bucle în coliba aceea mare de acolo?)

Am vibrat. *(Nu te-ai dus acolo, nu?)*

BB s-a liniştit. *(Doar am stat pe acolo puţin, nu am putut să-ţi atrag atenţia, aşa că a trebuit să fac ceva. Am trimis câteva Rote către unul sau doi oameni. S-au bucurat că le-au primit. Ce fac ei?)*

(Încearcă să spargă obiceiul de supravieţuire ...Şi să reînveţe ceea ce au uitat. Este o şcoală.)

(Eu nu primesc nici o percepţie că aţi avea nevoie de o şcoală, pentru a face acest lucru.)

M-am întors. *(Tu ai nevoie de restul lecţiei tale uşoare.)*

M-am conectat şi m-am întins, m-am îndreptat spre inelul inferior, rămânând defazat faţă de fizic. Aceasta a fost partea dificilă, dar eram sigur că vom fi ignoraţi şi neagresaţi, dacă vom rămâne doar pe marginea superioară. Nu aşteptam cu nerăbdare acest lucru. Din motive de comparaţie, am folosit acelaşi Ident: strada Forty-second, din New York. A fost o deplasare scurtă şi am ajuns la 15 m deasupra străzii. BB era lângă mine.

S-a liniştit. *(Înapoi aici din nou. Nu există nicio diferenţă, cu excepţia unei mase mai mari de oameni.)*

(Concentrează-te pe cei pe care-i percepi cel mai bine.)

BB s-a deschis şi, evident, sesiza schimbarea tipului de forme. Omul care se grăbea la marginea trotuarului, pentru a face semn unui taxi şi apoi păşind prin el, după care s-a oprit uluit de faptul că maşină după maşină trecea prin spaţiul ce părea să-l ocupe. Tânărul slab cu păr lung, care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, care încerca să atragă atenţia unui grup de tineri rezemaţi de o maşină parcată, cerând un fum din ţigara pe care şi-o treceau unul altuia, dar fiind incapabil să le atragă atenţia, deoarece ei nu pot să-l vadă sau să-l audă. Poliţistul voinic în uniformă, care-şi roteşte bastonul, plimbându-se agale prin faţa vitrinelor, complet inconştient de faptul că nu este observat. Femeia îmbrăcată elegant, de vârstă nedeterminată, încercând să găsească o monedă în geantă, pentru a cumpăra un ziar, în timp ce mergea printr-o clădire din apropiere. Omul în vârstă care vrea să cumpere serviciile a două tinere prostituate, lângă o uşă ce duce la etaj şi e supărat pentru că ele nu ştiu că există. Bătrâna care merge încet de-a lungul străzii, fără să vadă nimic în jur, aplecându-se din când în când şi încer-

când să ia un rest de ţigară fumată pe jumătate, dar mâna ei trece prin ea. Omul negricios care stă sfidător în mijlocul mulţimii în mişcare, ura intensă de pe faţa lui şi cuţitul din mână, lovind fiecare trecător, fără să-şi dea seama că nu face rău şi nu răneşte pe nimeni. Bătrânul bărbos de la barul de peste drum, care încearcă să ridice şi arunce pe jos fiecare băutură pusă din faţa vreunui client, apoi se urcă în spatele clientului, pentru a încerca să obţină gustul şi efectul băuturii, aşa cum le simte clientul, neobservat şi fără nici un rezultat.

M-am întors la BB. *(E suficient?)*

A licărit puternic. *(Ce se întâmplă cu ei?)*

(Ei au murit fizic, dar nu o ştiu. Tot ce-şi amintesc este existenţa fizică umană şi încearcă să se agaţe de ea. Asta e tot ce au, cred ei.)

(Nu poţi să le dai o percepţie diferită?)

M-am uniformizat. *(Dacă te referi la mine, trebuie să-i ajut, atunci când ajung în acest ciclu. Mai sunt şi alţii care fac o carieră din asta.)*

BB a devenit opac. *(Carieră?)*

(Asta e tot ce fac, încearcă să atragă atenţia unor astfel de oameni. Ai vrea să primeşti o percepţie despre o distorsiune extremă a instinctului de supravieţuire?)

El licări. *(Sigur, dă-i drumul.)*

Ştiam că e tulburat, dar trebuia să merg până la capăt. Atunci puteam să fiu sigur că va aprecia inelele exterioare. M-am conectat la Identul grămezii sexuale şi m-am întins. După o mişcare scurtă, ne-am oprit. Eram la mai puţin de trei metri distanţă. Alături de mine, BB s-a concentrat, a devenit opac şi s-a închis. Am aşteptat şi în cele din urmă s-a deschis din nou uşor. M-am concentrat departe de grămada de forme umane care se zvârcoleau şi m-am închis pe jumătate. Nu mai suportam.

BB a vibrat slab. *(Ce s-a întâmplat cu ei!)*

(Au murit fizic şi cel puţin ştiu că sunt diferiţi, nu responsabili, cred ei, aşa că se manifestă cum vor.)

(Dar, uh, ce fac, aşa?)

(Nu-i interesează nimic decât să se reproducă – nu să facă copii, ci doar actul de reproducere. Asta e tot ce ştiu şi tot ceea ce vor. Continuă să încerce, dar nu au nici o satisfacţie, pentru că e nevoie de un trup fizic aşa cum îl ştiu – iar ei nu au aşa ceva.)

BB a încercat să se concentreze din nou şi s-a întors în altă direcţie. *(Să plecăm de aici.)*

Am vrut ca această Rote să fie absolut reală. *(Eşti convins?)*

(Da, da, hai să plecăm.)

M-am conectat şi m-am întins spre exterior, convins că mă urmează. Am trecut prin densitatea de forme gri nemişcate. care nu erau nici aici, nici acolo, puţin conştiente şi aşteptând să se întâmple ceva – şi se va întâmpla, totul pozitiv. Foarte puţin zgomot în Banda M, de acolo. Ne-am oprit în centrul următorului inel interior. Acolo erau forme peste tot în jurul nostru, foarte umane. Fiecare era conştientă şi activă într-un cerc strâmt, care includea doar propriile lor Rote.

BB m-a înghiontit. *(De ce te opreşti aici? Zgomotul este în continuare mare.)*

M-am deschis. *(Există o diferenţă mare. Acestea ştiu că nu mai au trupuri fizice, dar nimic mai mult. Concentrează-te pe câţiva şi vei obţine o percepţie.)*

BB s-a întors şi s-a uitat la o femeie care părea să se plimbe cu mişcări încete, într-un singur loc. Părea de vârstă mijlocie, supraponderală, cu lacrimi pe obraji... *(Îmi pare rău, îmi pare rău, mami nu a vrut să te lase, păpuşa mea, dar nu a avut ce face, dar o să mă întorc, o să mă întorc imediat ce o să pot ...Mă întorc eu cumva...)*

I-am arătat un om care părea a fi de şaizeci de ani şi care se plimba repede înainte şi înapoi, lovind cu pumnul în palma cealaltă ...BB s-a concentrat din nou ...*(La naiba, la naiba, la naiba! Exact*

când le rezolvasem pe toate şi venise vremea să mă odihnesc şi să mă distrez. La naiba! Acum, ea o să cheltuie tot pe haine şi excursii prin lume şi eu am rămas pe dinafară. Trebuie să mă întorc cumva, trebuie să am ce e al meu. La naiba! La naiba! ...)

Ne-am întors în direcţia unui om de vârstă nedeterminată, care părea că e aşezat şi îşi agita încet capul dintr-o parte în alta, uitându-se fix în faţă ...*(Nu am avut niciodată şansa de a-i spune că nu am vrut să o bat. Eram beat, eram beat, asta e tot. Ce o să fac acum? Ştiam că urmează curba aceea pe drum ...Trebuie să fie ceva ce pot face ...)*

O fată subţire în jeans albaştri ne-a atras atenţia. Cu mâinile pe şolduri, se uita în jur sfidător ...*(La naiba! Asta e tot ce înseamnă a muri! Nu văd nici un Dumnezeu sau îngeri ...Am ştiut eu, am ştiut! Rahat!)*

Ne-am deplasat cu atenţie în jurul diferitelor forme umane animate şi am văzut o alta, un om de vârstă mijlocie, cu părul cărunt, stând în picioare şi uitându-se la ceaţă, cu braţele încrucişate...

(Ei bine, am făcut tot ce am putut. Le-am lăsat bani în bancă, casa în stare bună, asigurarea va acoperi ipoteca. Roata din dreapta faţă trebuie înlocuită. Hope Ben va avea grijă de contractul Holmes. Compania o să-mi simtă lipsa. Mi-ar fi plăcut să mai iau o dată cina la restaurant, nu o să mai mănânc niciodată fructe de mare atât de bune ...)

BB s-a întors spre mine. *(Este strâns închis. Nu putem ajunge la el?)*

Eram normal. *(Du-te şi încearcă.)*

S-a deplasat direct în faţa omului, aruncându-i mici Rote în faţă. De fiecare dată, omul îşi flutura mâna ca şi când ar fi alungat o muscă insistentă. În afară de asta, nu a existat nici o reacţie. BB a renunţat în cele din urmă şi m-a urmat, pe măsură ce m-am întors şi am ieşit din ceaţa inelului. Îmi era greu să accept că fusesem odată la fel de profund concentrat în HTSI, dar eram sigur că aşa era.

Dacă Rote a mea despre asta era acolo, era complet acoperit. Îmi place să cred că m-am eliberat de ea, bineînţeles.

Încă o oprire, înainte de a ajunge la punctul de nul ar trebui să fie de ajuns. Când ceaţa a început să se diminueze oarecum, ne-am oprit. O femeie stătea în mijlocul a ceea ce părea a fi o aglomerare de stânci. A devenit imediat conştientă de noi şi a început să ţipe. BB a vrut să dea înapoi.

Femeia a venit spre noi, fluturându-şi braţele. *(Staţi departe de mine, voi, făpturi ale diavolului! Am fost o păcătoasă, dar nu am păcătuit mai mult decât toţi ceilalţi, vă spun! Nu mă puteţi duce în iad, pentru că sunt o femeie bună! Du-te după curvele alea de pe Front Street!)*

S-a oprit brusc, a căzut în genunchi, cu capul plecat, plângând. *(Vă rog, nu mă duceţi în iad ...Vă rog! Vreau doar să fiu cu fiica mea. E pe aici pe undeva, ea a fost atât de bună. A murit înaintea mea. Ştiu că nu s-a dus în iad ...Vă rog, vă rog!)*

Am făcut ce am putut. *(Fiica ta a fost bună. Dacă stai liniştită, va veni şi te va găsi. Gândeşte-te la ea, stai liniştită şi gândeşte-te la ea, iar ea te va găsi. Cum o chema?)*

Hohotele femeii au scăzut în intensitate, dar capul i-a rămas aplecat şi nu putea să gândească clar. Am obţinut o percepţie. *(Claire te va găsi foarte curând.)*

Femeia şi-a ridicat încet capul, cu ochi mirati, în timp ce m-am întors şi l-am condus pe BB mai departe spre exterior prin ceaţă.

BB a venit lângă mine. *(Ai scos-o la capăt, RAM.)*

Am revenit la normal. *(Norocul începătorului.)*

A devenit opac. *(Ce este...)*

(Alte chestii omeneşti. Haide.)

Uneori, modul meu de navigare nu era atât de bun pe cât mi-aş fi dorit. În cele din urmă, am ieşit din ceaţă, într-o zonă deschisă. Acesta era punctul de oprire ales de mine. La dreapta, valurile unui ocean albastru se loveau ritmic de un ţărm stâncos. Deasupra,

cerul era de un albastru mai deschis, fără nori. În fața noastră era o cabană de lemn simplă și în spatele ei se ridica un munte împădurit. Putea să fie ori Maine, ori California, dar nu era. Nu era nimic.

(Hei, de ce ne oprim?), a intervenit BB.

(Ident Charlie. Un prieten de-al meu. Încearcă-l.)

L-a încercat și am știut ce se întâmplă. Tot ce percepeam a intrat brusc în BB, oceanul, malul, cabana, cerul și muntele. A licărit.

(Suntem înapoi pe Pământul tău?)

M-am uniformizat. *(Nu, Charlie a făcut acest loc.)*

BB a devenit opac. *(Charlie l-a făcut!)*

(Îi place să-și amintească de locul lui fizic preferat, așa că a făcut o copie.)

(Poate să facă asta?)

(E ca o Rote, aproape.)

Ușa cabanei s-a deschis și Charlie a ieșit. Era în obișnuitul lui corp scund, rotund, cu fața rotundă și purta cămașa lui obișnuită cu carouri. Părul era închis la culoare și drept, de data aceasta, în loc de obișnuitele lui bucle blonde.

S-a apropiat și ne-am strâns mâinile. *(Ei bine, Robert, văd că ai ieșit din nou.)*

(Bună, Charlie. Ce s-a întâmplat cu părul tău?)

Charlie a licărit. *(Uh, am o prietenă nouă. Îi place părul drept și castaniu, așa că l-am schimbat. Ea este în cabină. Vrei să o cunoști?)*

(Ne-am oprit pentru o clipă. Poate data viitoare.)

S-a uitat în direcția lui BB. *(Ai pe cineva cu tine?)*

M-am uniformizat. *(Da, un prieten.)*

L-a privit cu atenție. *(Pot doar să văd marginile a ceva.)*

(Salută-l pe BB.)

Charlie s-a uitat ciudat. *(Nu te pot vedea, dar te salut, BB. Bine ai venit la Fantasy Land.)*

BB a licărit. *(Uh, salut, Charlie.)*

Se vedea surpriza pe fața lui. *(L-am auzit! L-am auzit, dar nu-l pot vedea!)*

BB s-a rostogolit puțin. *(Te aud bine, Charlie!)*

Charlie s-a întors spre mine. *(L-ai învățat rutina ieșirii în afara corpului. Acum ai un tovarăș de călătorie. E minunat!)*

M-am uniformizat. *(Nu chiar, Charlie. Vezi tu ...)*

(Va trebui să-l înveți să se regleze mai bine, Robert. Nu pot să văd nici măcar un contur clar, doar ceva de genul unei deformări creată de căldură, în deșert. Mă mai auzi, uh, BB?)

BB trebuie să fi extras o percepție despre Charlie, care era larg deschis.

(Tare și clar, Charlie. Nivel zero, plus sau minus trei DB.)

Charlie părea mulțumit. *(Ăsta e limbajul meu, BB! Cel puțin pot să te* aud. *Spune-mi, cum îți place ce am făcut aici? Mi-a luat ceva să fac valurile oceanului să lovească cu precizie pietrele, să știi. Hei, Robert, ție îți plac apusurile de soare. Uite-te la ăsta.)*

Ne-am întors și ne-am uitat deasupra oceanului. Încet, cerul albastru deschis s-a întunecat și razele roșii, portocalii, galbene s-au contopit împreună, la orizont. Straturi de nori au apărut, ceea ce a adăugat perspectivă și textură scenei. Marginile norilor aveau nuanțe de trandafiriu și mov. Îmi amintea de Oahu, din Hawaii.

Charlie s-a întors spre mine. *(Cum ți se pare, pentru un prim proiect?)*

I-am explicat lui BB. *(Charlie a fost inginer electronist, în ultima lui viață fizică.)*

(Și cred că unul destul de bun,) a adăugat Charlie. *(Nu a fost nimic atunci, în comparație cu ceea ce poți face aici. Care este domeniul tău, BB? Lucrezi cu Robert?)*

BB a licărit. *(Eu sunt de pe KT-95.)*

Charlie s-a uitat nedumerit. *(KT-95? Asta e ceva nou pentru mine. Unde-i sediul companiei?)*

Am decis să-i i-o dau direct. *(El nu este de pe Pământ, Charlie. El nu este nici măcar om.)*

M-a privit surprins, dar numai pentru o clipă. *(Acum, haide, nu ai de gând să începeți genul ăsta de discuții din nou!)*

Am râs. *(E adevărat, Charlie.)*

S-a întors spre locul unde-l percepea pe BB. *(Robert mă alimentează cu toate aceste idei ciudate despre alte lumi, câmpuri de energie despre care nu știm nimic, genul ăsta de lucruri. Pot să înțeleg părerea lui despre o posibilă viață inteligentă pe alte planete, undeva dincolo de sistemul nostru solar, dar nu la asta se referă. Viața umană, care operează chiar în modul în care sunt acum, pot să înțeleg și asta. Deci, te are pe tine ca să-l ajuți să-i joci o festă lui Charlie. Te defazezi puțin, ca să arăți ca o ceață și poftim! Robert are o super ființă.)*

BB a licărit. *(Ei, Charlie, eu nu am...)*

(Bine, pot să accept o glumă.)

A chicotit. *(De unde zici că ești?)*

(KT-95, Charlie.)

BB s-a uniformizat. *(Este diferit față de aici.)*

(Sigur, pun pariu că este.) A râs. *(Ce faci acolo? Vreau să spun tu, personal.)*

(Eu, uh...joc jocuri.)

(Ce fel de jocuri?)

(Sunt greu de explicat, dar pot să-ți arăt unul.)

Charlie a zâmbit. *(Bine, arată-mi. Sunt un băiat din Missouri.)*

Am intervenit. *(Nu cred că ar trebui să ...BB. Noi, uh, nu avem suficient timp.)*

Charlie a râs cu putere. *(Vrei să-l scoți din încurcătură, nu, Robert? Ar fi trebuit să-l pregătești mai bine. Cred că, BB, ai venit pe Pământ ca să ne salvezi pe noi, oamenii, de noi înșine, să oprești declanșarea bombelor nucleare sau ceva de genul ăsta.)*

BB a devenit opac. *(Nu, nu. Am fost în vizita asta în TSI și ...)*

(O simplă vizită, asta e tot!)

(Asta e tot. Apoi ...)

(Unde zici că e KT-95 ăsta, de unde spui că vii?)

BB a licărit. *(Uh, doar la câteva salturi distanță, în direcția aceea.)*

Charlie s-a întors spre mine, zâmbind ironic. *(Frumoasă încercare, Robert. Apreciez efortul tău și al lui BB ca să inventați asta. Aduceți-mi niște dovezi serioase și o să vă cred.)*

Am zâmbit. *(Voi continua să încerc. Trebuie să plecăm acum. Îți mulțumesc pentru ospitalitate. Mi-a plăcut apusul tău.)*

Am dat mâna cu Charlie, apoi el s-a întors spre BB. *(Mai vino în vizită, BB. Nu trebuie să aștepți ca Robert să te aducă.)*

BB a vibrat. *(Nu?)*

(Vino ori de câte ori vrei. Data viitoare nu va trebui să fii defazat. Atunci te voi putea vedea mai bine.)

(Apropo,) am spus, *(te-ai hotărât ce vei face în următoarea ta viață fizică?)*

A ridicat din umeri. *(Mă mai gândesc încă la asta. Nu mă grăbesc.)*

(Asta e bine. Fii selectiv data viitoare.)

(O să fiu.)

M-am uniformizat. *(Ai grijă, Charlie.)*

Ne-am înălțat și, curând, eram înapoi în ceață și am putut să-mi dau seama după schimbarea de textură, când am trecut de punctul nul. De aici înainte, lucrurile se vor schimba rapid. Întrebarea era, unde să fie oprirea următoare? BB era aproape în spatele meu și știam că încearcă să înțeleagă transmisiile substanțiale de Rote, pe care le primea. Am încercat să obțin o percepție a impactului asupra lui, dar era prea închis. De fapt, nu aveam nevoie, de o percepție. Charlie îl impresionase. Era o altă ființă umană - deși fără corp fizic, pentru moment - cu care putea să comunice cu ușu-

rință. După dezordinea din inele inferioare, Charlie părea perfect normal, știa cum să facă lucruri - să se joace - în moduri noi și interesante pentru BB și era o ființă care avea un simț al umorului la fel de dezvoltat ca al *lui*. Doar o mică problemă. Charlie nu ar crede că BB există, chiar dacă ar avea Rote reală.

Am decis că intrasem suficient de adânc în inelul exterior, astfel încât, fără un Ident, m-am oprit ușor. Ceața era mai puțin densă, iar clădirile, neregulat așezate, au început să capete formă - fiecare la o distanță corespunzătoare de cealaltă, fiecare diferită ca design, mai mult sau mai puțin. Multe păreau să fie construite din piatră, cele mai multe erau dotate cu turle, domuri, sau turnuri în diferite configurații, unele aveau ferestre circulare cu vitralii elaborate. Am coborât în fața celei mai apropiate clădiri. În acest timp, o femeie a apărut la ușa din față și a coborât treptele largi. Când a ajuns la ultima, a privit în sus și s-a oprit brusc. Nu se citea teamă în ochii ei, ci doar incertitudine.

Am hotărât să o abordez direct. *(Nu muşcăm.)*

Mi-a răspuns imediat. *(Nici nu mă aşteptam la asta. Încercam să mă hotărăsc unde să te trimit. Avem atât de multe comitete. Nu acționezi ca un nou venit.)*

Am zâmbit. *(Suntem doar în vizită.)*

(Preotul nostru spune că nu există vizitatori aici,) a răspuns ea încrezătoare. *(Nu ne-ai fi găsit, dacă nu ai fi avut credința noastră. Nu e nici o problemă să accepți că ești nou venit. O să te duc la Thelma. Ea este responsabila comitetului de întâmpinare.)*

Am zâmbit. *(Nu, mulțumesc, suntem doar în trecere.)*

S-a uitat nedumerită. *(Continui să folosești pronumele „noi." Crezi că ești mai mult decât o persoană? Avem o clasă despre personalități multiple, la care poți participa. Dr. Frankel o conduce.)*

BB a intervenit. *(De ce nu mă poate percepe, RAM? Charlie a putut.)*

Ea mi-a zâmbit. *(Ce ai făcut ...Oh. Numele tău este Percy RAM Charles?)*

(Nu chiar), i-am răspuns. Era interesant. Amesteca radiația lui BB cu a mea, pentru a se potrivi percepției ei.

(E minunat să știi, să știi cu adevărat că ai viața veșnică?) A întins brațele spre mine. *(O, îmi amintesc atât de bine cum m-am simțit când am murit și m-au adus aici. Cum ascundeam mici îndoieli secrete, așa că înțeleg cum te simți. Școala de duminică și clasele de reîndoctrinare îți vor lămuri lucrurile. Nu te îngrijora. Este doar neobișnuit că ai ajuns aici pe cont propriu.)*

Trebuia să pun întrebarea, de dragul lui BB. El era foarte concentrat asupra a ceea ce se întâmpla. *(Atunci, acesta nu este raiul? Nu aici stă Dumnezeu?)*

Ea a râs ușor. *(Asta e exact întrebarea pe care am pus-o, când am venit aici prima dată. Nu fii dezamăgit. Suntem doar la porțile raiului. Preotul nostru, Dr. Fortune, vorbește la predică despre asta, în fiecare duminică. Trebuie să mărturisesc că predicile sunt destul de diferite de cele ale reverendului Wilson, pe vremea când eram în viața fizică, în Lexington.)*

(Te duci înapoi?)

S-a încruntat. *(Vrei să spui, înapoi într-o viață fizică?)*

M-am uniformizat. *(Cred că asta e ceea ce vreau să spun.)*

S-a gândit pentru un moment. *(Nu știu. Dr. Fortune ține predici despre asta. El spune că, atunci când pleci de aici, poți să te întorci din nou sau poți să mergi în altă parte.)*

BB a intervenit. *(Înțelegi, RAM? Această, uh, bucă Fortune a găsit el însuși o percepție solidă!)*

M-am întors spre BB. *(Ai dreptate.)*

Femeia se uita la mine. *(Vorbești nedesluşit, nu-i așa? Da, cred că percepția Dr. Fortune este corectă. Dar el este bărbat, nu femeie.)*

Am insistat. *(Deci, oamenii pleacă de aici?)*

A zâmbit. *(O, da. Pierdem în fiecare duminică câțiva din congregația noastră. Dr. Fortune spune că e în regulă.)*

(Știi cumva ce se întâmplă cu ei?)

(Se ridică după slujbă și ies pe ușa din față, înaintea tuturor celorlalți. După aceea, nu-i mai vedem niciodată. Nu mai sunt acolo când ieșim. Este un, uh, ritual pe care biserica noastră îl desfășoară aici.)

Am forțat cât am putut. *(Și, în cele din urmă, ajung în rai?)*

Era foarte deschisă și clară. *(Cei mai mulți din congregația noastră cred că da. Dr. Fortune nu dă un răspuns clar. La încheierea majorității slujbelor, el face un apelul de genul celui pe care-l făcea reverendul Wilson, în viața fizică. Oamenii se ridică, merg în fața altarului și acolo le spune ceva ce noi restul nu putem auzi. Apoi cântăm un imn și ei ies afară.)*

(Ce crezi tu? Unde se duc?)

A ezitat. *(Nu știu. Lucrurile sunt atât de diferite aici, față de ce credeam ...și am învățat atât de mult ...Doar că nu m-am hotărât încă.)* Apoi a râs. *(Dar îmi pui întrebări. Oamenii de care ai nevoie sunt cei de la comisia de întâmpinare. O să te duc la ei ...Așteaptă un minut, unde te duci?)*

(Noi, uh, trebuie să plec acum.) Am strigat-o, în timp ce ne înălțam, *(Ne vedem în rai, sper!)*

Ea a stat și ne-a privit cu uimire, pe când ne îndepărtam și, în final, am pierdut-o în ceață. M-am întrebat adesea ce a povestit despre vizita noastră - dacă a făcut-o. Ne-am deplasat încet, în timp ce încercam să-mi fac un plan pentru o oprire potrivită pentru ultima parte a lecției. Explicațiile erau atât de superficiale și săream peste atât de multe, încât nu eram sigur de valoarea întregii incursiuni. Nu era o treabă pentru un neofit, iar eu eram cu siguranță unul când era vorba despre lecții rapide, ușoare. Eram încă prea uman. BB mi-a dat răspunsul, când s-a împins în mine.

(Hei, RAM, mergem în rai acum?)

M-am rostogolit puțin, apoi m-am liniștit. *(Nu încă. Am percepția că nu putem, nici dacă am vrea.)*

(Atunci, ce spui să mergem în locul unde există oameni cu care să fac schimb de câteva Rote? Asta se presupune că este lecția mea și tot ce fac e să mă plimb de colo-colo, știi ce vreau să spun? Să ne întoarcem la Charlie.)

Nu i-am răspuns, dar percepția strălucea cu putere și am început să ne deplasăm rapid. Știam sigur unde trebuia să se desfășoare ultima noastră vizită. Am mers până la marginea exterioară a celui mai îndepărtat inel, unde ceața era destul de subțire. Marginea strălucea pe măsură ce ne-am apropiat și, când am intrat în ea, strălucirea s-a transformat în surse de lumină individuale - cei care locuiau aici. Aceștia erau profesorii, cei care ajută, așa-numiții ghizi ai inelelor interioare - toți îndeplinind o sarcină temporară, dar dedicată. Aveam un anumit Ident și m-am conectat la el, cu BB în urma mea. Câteva momente mai târziu, ne-am oprit. O formă a ieșit dintr-un grup și s-a apropiat de noi. Era doar ușor umanoid ca apariție și strălucea încet.

M-am deschis. *(Te-am ascultat, Bill. Am venit în vizită.)*

Forma s-a uniformizat. *(Te așteptam, Bob, iar acesta este prietenul tău de pe KT-95. Bine ai venit, BB.)*

BB a licărit. *(Uh, bună.)*

Faptul că Bill era conștient de BB și de întreaga înșiruire de evenimente, nu era nici o surpriză. Primesc uneori percepția slabă că întreaga mea aventură, inclusiv aceasta, a fost planificată cu grijă, încă de la început. Astfel că i-am lăsat pe Bill și pe BB să se cunoască.

BB a început. *(Ești om, ca RAM?)*

Bill s-a rostogolit puțin. *(Am o masă solidă de Rote umane, BB. Am trecut prin ciclul uman. Dar, în acest punct, nu am un corp fizic ca Bob.)*

(Vrei o Rote de la mine? Despre ce sunt și alte chestii de-astea?)

(Asta nu e necesar. Am o percepție bună despre tine, prietenul tău, uh, AA, și KT-95. Ceea ce aș dori este percepția ta despre experiența umană, după lecția ta ușoară.)

BB a licărit. *(Nu e, uh, prea solidă. Ești sigur că o vrei?)*

Bill s-a uniformizat. *(Exact așa cum este.)*

(Da. Ei bine, uh ...este cea mai ciudată grupare de jocuri, în interiorul altor jocuri ...Cu, uh, reguli peste reguli, care se combină atât de mult, încât nu au nici un fel de percepție despre jocul pe care-l joacă. Apoi devin atât de ocupați cu atât de multe jocuri, încât uită că totul este un joc. Uită chiar și de ce îl joacă și cum au ajuns în el, la început.)

(E foarte bine spus, BB.)

(Aș putea să iau Rote pe care am primit-o, doar ce am acum, să mă întorc la KT-95 și să distribui un joc după celălalt, fiecare parte ca joc individual și să fac buclele de acolo să se învârtă atât de tare, încât să amețească complet.)

(Sunt sigur că ai putea.)

BB a licărit. *(Dar lipsesc câteva părți ...și, uh, jocul nu este joc, fără ele.)*

Bill era foarte liniștit. *(Cum ar fi ...)*

(Cum se ține scorul! Cine-l ține!)

(Bune întrebări.)

BB a vibrat. *(Unde e distracția! De ce să joci un joc, dacă nu te distrezi jucându-l! Toți acei oameni de acolo, nu am primit nici o percepție că s-ar distra, nici măcar una.)*

Bill și-a revenit la normal. *(Se distrează o parte din timp, iar unii, dar nu mulți, se distrează în majoritatea timpului și foarte puțini tot timpul, dar sunt greu de găsit. Percepția voastră largă a ratat aceste aspecte de finețe.)*

BB licărit. *(Și mai e un lucru.)*

(Da?)

(Această altă parte care distorsionează atât de grav Banda M ...disonanțele. RAM le numește emoție. Nu am nici cea mai mică percepție despre asta. El îmi spune că trebuie să fiu om.)

(Emoția reprezintă punctele, scorul.)

BB a devenit opac și am așteptat ca Bill să continue. Și eu aș dori să știu.

Bill a continuat. *(Emoția este ceea ce face ca jocul să pară atât de ciudat, dar ea este jocul, singurul joc în care se joacă toate celelalte. Ceilalți adună scor în marele joc, sub formă de energie emoțională. Jocul cel mare este să controlezi și să dezvolți această energie emoțională, la starea sa cea mai eficientă, care este vag definită de noi, oamenii, ca iubire, până când absolvim. Cu cât ne creștem scorul, cu atât devine mai distractiv. Cei mai mulți dintre noi cei de aici - unde ești acum - ne cheltuim energia mergând să ajutăm alți oameni, oricum și oricând putem, să le îmbunătățim scorul - și astfel, să se distreze mai mult.)*

BB s-a întors în interior și s-a închis. În cele din urmă, s-a deschis din nou. *(Uh, Bill?)*

(Da, BB?)

BB a licărit. *(Nu am nici o percepție despre această energie a emoției și a iubirii. Nimic.)*

Bill a vibrat ușor. *(Bineînțeles că ai.)*

BB a devenit opac. *(Da?)*

(De ce ești aici acum? De ce ai făcut efortul de a veni înapoi, de pe KT-95? De ce ai ...stat pe aici? De ce ai vrut să treci prin această unică lecție ușoară, cu Bob? De ce nu te-ai întors, pur și simplu, la KT-95, ca să te joci?)

BB a devenit complet opac, apoi s-a întors încet spre interior și s-a închis total. Nu era nici cea mai mică radiație sau mișcare în el, pe care să o pot percepe. Bill s-a întins cu blândețe spre el, dar BB nu a dat nici un răspuns. Nu fusesem nici pe departe prezent vreodată, atunci când s-a întâmplat ceva de genul acesta, cuiva non-

fizic, cu excepția celor din inelul celor buimăciți în urma morții fizice – şi nici nu urmărisem începutul stării dintr-un asemenea caz. Am început să vibrez.

Bill s-a deschis uşor. *(Mai bine te-ai întoarce acum. O să avem grijă de el.)*

Am vibrat mai mult. *(O să fie bine?)*

(Absoarbe o Rote mare. Faptul că nu a fost niciodată om, face ca lucrurile să fie ...diferite. Va fi bine.)

Am început să cred că nu ar fi trebuit niciodată să-l duc pe BB în acest tur, când Bill a intervenit. *(Bob, eu am fost cel care i-a dat Rote care l-a redus la tăcere. El suferă de echivalentul a ceea ce noi obişnuiam să numim şoc. Întoarce-te, energia ta slăbeşte. Vom avea grijă de BB. Îşi va reveni.)*

M-am întors fără tragere de inimă, am făcut o jumătate de rotire şi m-am cufundat în jos, urmărind Identul corpului meu fizic. Eram relaxat şi sigur că nimeni nu-l putea ajuta mai bine pe BB, decât Bill şi prietenii săi, poate cu excepția INSPEC – iar linia de demarcație dintre cele două tipuri de ființe era foarte, foarte subțire. Am preluat al doilea corp şi am reintrat în fizic, fără incidente. Totul era calm şi normal, în afară de faptul că am uitat să verific ora.

În următoarele săptămâni şi luni ce au urmat, m-am tot gândit la linia subțire.

15.

Planul promis

Ora: 2:32 în zori... treaz, pe deplin conştient din punct de vedere fizic, am perceput semnalul familiar al lui INSPEC, delicat, discret, dar sesizabil... o senzație de încredere relaxată... am intrat în rutina de concentrare, apoi m-am desprins din corpul fizic... apoi, pasul al doilea... ca şi cum m-aş fi învârtit încet cu un aeroplan... prins în vârtej şi cu o vagă senzație de mişcare – eram alături de EI, în punctul nostru de întâlnire obişnuit. Acum ştiam că nu voi mai trece dincolo de acest punct în care se află EI, până când nu mă voi desprinde total de corpul fizic. Cu toată atracția irezistibilă a amintirilor trezite de ceea ce ştiam, credeam că îmi puteam stăpâni pornirile – cel puțin de atunci încolo.

(Ne amuză termenii voştri omeneşti. A stăpâni – aşa cum îl folosiți voi – nu implică un moment de control al anexei voastre fizice, ci abilitatea de a acționa corespunzător. Prin urmare, avem ce învăța de la voi.)

Încă mi se părea greu de crezut că ei ar fi avut ceva important de învățat de la mine, dar dacă aşa simțeau EI, era în regulă.

(Noi învățăm multe lucruri importante de la tine şi prin intermediul tău, Ashaneen.)

Încă îmi mai amintesc prima mea experiență în care am devenit conştient că nu era nevoie să formulez întrebări şi cât de derutant era faptul că EI percepeau fiecare gând al meu, inclusiv întrebările, înainte de a avea şansa de a le pune. Lucrurile s-au mai

liniştit, când am acceptat că tot ceea ce gândeam, credeam şi simţeam erau manifestări omeneşti şi nu provocau niciun fel de judecată. Ce libertate minunată!

(Cu toate astea, nu ai fi putut percepe libertatea, dacă nu ai fi trăit experienţa reprimării).

Da, aşa este, factorul de comparaţie pare să funcţioneze întotdeauna. Fără el, poate că nu ar exista posibilitatea de schimbare sau, cel puţin, de conştientizare.

(În acest punct, credem că eşti pregătit să devii conştient de încă ceva. S-ar putea să nu fii perfect conştient de perspectiva a ceea ce încerci să realizezi în prezent. Nu e cazul să crezi că tu singur poţi aduce o asemenea perspectivă în realitatea de pe Pământ. Perspectiva ta este doar o mică parte).

Perspectiva ta nu este decât o parte din întregul ce poate prinde viaţă, cu ajutorul şi sprijinul acordat de mulţi, mulţi alţii, care contribuie cu părţile lor mici, aşa cum faci şi tu. Cu toate acestea, prin efortul tău din prezent, tu îţi poţi desăvârşi partea ta, te poţi întoarce acasă şi apoi te poţi bucura de seminţele pe care le-ai sădit, atunci când ele vor rodi. Îţi vom arăta ce înseamnă aceste fructe).

Modul în care foloseau EI termenul „acasă" mi-a stârnit un val de dor, fapt care m-a făcut să mă întorc în interior şi să mă închid. Prin mine reverberau fragmente dintr-o ROTE pe care nu am putut-o exprima niciodată în întregime - o seninătate deplină, un sentiment complex de apartenenţă, al amintirii vitalităţii pierdute, claritatea proaspătă, plină de căldură ...dar încă nu era în ordine. Mai lipsea ceva ...ceva ascuns în profunzime... sau devenisem... receptiv.

(Am considerat că ar putea fi important pentru tine. Îţi putem arăta acest lucru ca unui observator, nu ca unui participant).

(Deşi vibram de emoţie, m-am opacizat. Dacă EI au plănuit acest lucru, trebuie să fi fost vorba de ceva măreţ, dar eu nu le puteam citi gândurile, aşa cum le citeau EI pe ale mele. Ce...

*(Te putem conduce la o posibilitate fizică a Pământului, într-un moment de după anul 3000, conform modului tău de evaluare a timpului. Locuitorii principali sunt cei pe care noi îi numim H-plus, humans-plus *, pentru a indica modificările suferite de ei, în comparaţie cu oamenii din prezentul tău. Aşa cum eşti tu acum, vei un vizitator).*

Ei bine! Asta era! Făcusem doar câteva vizite în viitor. N-aş fi avut niciodată curajul să încerc un asemenea salt de unul singur, dar, împreună cu EI...

(Stai aproape de noi. Aşa va fi mai bine).

Aveam mari emoţii, iar vibraţia mea reflecta acea stare, aşa că m-am întors în interior, m-am pliat înapoi într-o buclă, şi m-am închis. Aceasta ar trebui să fie adevărata ROTE şi nu proiecţiile şi închipuirile celor care acordă atenţie tendinţelor minore, care întotdeauna...

CLIC!

Eram exact deasupra Pământului, cam la jumătatea distanţei până la lună, care încă era la locul ei. Pământul avea aceeaşi culoare albastru-verzuie, cu norii albi care îi acopereau, parţial, suprafaţa. Ne mişcam în mod constant, iar eu eram bucuros să observ că inelele gri-închis şi maronii nu mai erau acolo - ceea ce însemna că blocajul fusese îndepărtat. Bun! Nu mai erau emiţătoare acolo. Dar era un nou aspect, care mi-a atras atenţia şi nu-mi dădea pace. În jurul Pământului era un singur inel orizontal, asemănător cu cele din jurul lui Saturn, care radia şi strălucea, nu ca o reflexie a soarelui, ci dintr-o sursă internă proprie.

* Oameni-plus/supra-oameni NT

(Vei înțelege întru totul scopul inelului, pe măsură ce vom înainta).

Pe măsură ce ne mișcam de jur împrejurul și nu prin interiorul inelului strălucitor și ne îndreptam spre interior, am devenit conștient de o altă schimbare. Banda M era plină de comunicare, dar nu se auzea niciun zgomot. Nu era zgomot! Asta nu putea să însemne decât un singur lucru - oamenii reușiseră, în sfârșit, să ajungă la armonie. O dovadă în plus era lipsa zgomotului de fond creat de Banda M. Nu mai era acel talmeș-balmeș de gânduri haotice. Acest lucru mi-a permis cel puțin să-mi fac o idee despre ceea ce urma.

Am ajuns la o altitudine joasă, cam la 3500 de metri, și am început să ne rotim în jurul Pământului, deasupra emisferei nordice, în direcția est-vest, aproape de latitudinea de 28 de grade, la câteva mile de coasta a ceea ce părea să fie Japonia. Apa mării era de un verde-pal, iar valurile, înalte cam de 3 metri, se mișcau lin și maiestuos la suprafața apei. În adâncul mării, puteam vedea bancuri de pești, care se mișcau șerpuitor, fără grabă, traiectoria lor urmând cu precizie conturul îndepărtat al liniei de coastă - mii de pești, care străluceau la fiecare schimbare bruscă de direcție. Se petrecuseră cu adevărat schimbări, dacă peștii se adunau în bancuri atât de aproape de țărm și în număr atât de mare. Peisajul îmi părea familiar, dar lipsea un element. Am scanat suprafața oceanului și am descoperit imediat ce anume lipsea.

Nu existau vapoare. Am privit la orizont și mult mai departe. Nu se zărea nici măcar vreo barcă cu vâsle sau șalupă. Am privit în sus, în înaltul cerului, pe care pluteau nori cumulus. Niciun avion, doar pescărușI și rândunici de mare, care se roteau în zbor, înfruntând valurile în căutarea hranei. Nu se zăreau nici dâre de aburi condensați, lăsate de avioanele cu reacție.

Apoi, am trecut de-a curmezișul liniei de coastă și am ajuns deasupra Japoniei. La nord, era Fujiyama, un con alb, ce strălucea în soare. Sub noi se întindea un covor neted de câmpii, acoperite de

parcele în formă de pătrat, fiecare având o nuanță subtilă de verde - mă corectez: mult mai mult decât verde. Printre ele se aflau grupuri de câmpii de culori diferite, asemenea unui buchet gigantic, unele de un portocaliu strălucitor, altele albastru închis sau roșii - câmpuri de flori, tufișuri și hibrizi rezultați, în mod evident, din încrucișarea celor două, fiindcă nicio floare nu putea fi *atât* de mare. Era un tipar care putea fi văzut numai de la mare înălțime, cu toate că nu existau avioane - iar acest lucru mi-a trezit o vagă percepție.

Deplasându-ne către vest, am observat că lipseau și alte elemente. Nu existau drumuri, cu excepția unor alei de acces spre câmpuri. De asemenea, lipseau clădirile, casele, hambarele, șoproanele - am scanat în toate direcțiile și nu exista nimic din toate acestea. Nu erau orașe, sate, linii de înaltă tensiune, mașini sau camioane, biciclete - toate dispăruseră. Aerul era limpede și curat, nu era fum sau ceață.

Apoi, am realizat brusc că nu erau nici oameni. De fapt, ceea ce căutam eu erau bărbații, femeile, copiii. Ce catastrofă teribilă a dus la dispariția lor!

(Ei sunt aici. Sunt mai puțini la număr, dar nu în urma vreunui cataclism. Ceea ce percepi tu este plănuit).

Am început să ne mișcăm mai rapid către vest, pe deasupra întinderii nesfârșite de mănunchiuri verzi, unele părând foarte mari, cu suprafețe de kilometri întregi; curând, ne aflam din nou deasupra apei - Marea Japoniei, după cum mi-o aminteam - și tot nu vedeam vapoare în zona care fusese, odată, o rută importantă de transport maritim. Am revenit deasupra uscatului - Peninsula Coreeană? - iar imaginea era diferită. În toate direcțiile, erau copaci înalți și falnici, cu ramuri dese, îndreptate spre cer, dintr-o specie necunoscută mie...însă, din nou, nu exista nicio dovadă a creației omenești.

(Percepția ta este - cum numești tu asta? - învechită).

Înainte de a avea şansa să analizez cele spuse, eram din nou deasupra apei, deplasându-ne şi mai rapid şi eram iarăşi deasupra uscatului. Aceasta ar trebui să fie China. În mod cert, cu suprapulația ei de milioane şi milioane de oameni; unii ar fi trebuit să fie vizibili. Evident, nici vorbă de vreo prezență omenească. Parcurgeam în viteză milă după milă de păduri înverzite în care, din loc în loc, răsăreau luminişuri ierboase şi care erau străbătute de fluvii sau râuri sălbatice. Unde erau paradisurile de orez, atât de vitale pentru subzistența oamenilor?

(Sunt câteva, dar au un cu totul alt scop. Sanctuare pentru păsări).

Terenul de sub noi a devenit mult mai accidentat şi, curând, pluteam printre lanțuri şi vârfuri de munți. Vegetația era săracă, iar petice de zăpadă sclipeau, în timp ce trecusem la ceea ce părea o viteza Mach 2*, sau chiar mai mare. M-aş fi simțit mai confortabil la o altitudine ceva mai sigură; vechea mea semi-experiență de pilot ieşea la suprafață. Partea abruptă, stâncoasă şi înzăpezită a unei culmi înalte se apropia de noi cu repeziciune.

Faptul că eram curajos doar pe jumătate m-a ajutat să îmbătrânesc, dar fără prea multă demnitate.

(Poți trece prin el şi vei ajunge pe partea cealaltă. Acum nu contează).

Creasta muntelui era aproape deasupra noastră. M-am închis strâns, în momentul în care impactul era inerent. Pentru o clipă, am simțit o uşoară schimbare în structura spațiului din jurul meu, dar senzația a dispărut imediat. M-am deschis şi am scanat spațiul din spatele nostru. Creasta abruptă se estompa în zare. Încă nu eram obişnuit să trec prin materie fizică! Pământul de sub noi începea să

* Mach-ul este o unitate de măsură a vitezei, folosită în aviație. Un Mach este egal cu viteza sunetului, adică 1224 km/h (340m/s). Mach 2 este de două ori viteza sunetului ş.a.m.d. NT

se niveleze din nou, cu repeziciune, culoarea pădurilor se schimba în verde tot mai deschis, iar zonele neacoperite deveneau tot mai întinse. Încercam să-mi reamintesc câte ceva din cunoştințele mele geografice - cred că eram deasupra Orientului Mijlociu...da, îmi reaminteam... zonele încă deluroase, nisipoase, semideşertice, de unde ieşea petrolul. Am scanat în toate direcțiile şi am văzut pâlcuri de copaci foarte simetrice, dar nu se zăreau cisterne, conducte, echipamente de pompare, nimic ceea ce ar fi putut indica prezența oamenilor în zonă. Ori câmpurile petroliere secaseră, ori petrolul nu mai era necesar.

(Ambele percepții sunt adevărate).

Am pornit-o din nou pe deasupra apei - Marea Mediterană? - tot mai sus, mai rapid - licărirea unei bucăți de pământ dedesubt, pe care nu am putut-o identifica, şi tot mai multă apă, valuri înfuriate - acesta trebuie să fi fost Atlanticul...din nou, pământ; brusc, am încetinit viteza şi am aterizat lin pe un câmp de iarbă aflat în mijlocul dealurilor vălurite. Am privit primprejur, întrebându-mă de ce ne oprisem tocmai în acel loc. Stăteam pe un dâmb, pe un câmp verde, plin cu iarbă, ale cărei fire arătau de parcă tocmai fuseseră aranjate...nu, nu tăiate - ele creşteau drepte. Marginea unei păduri de stejari cu crengi stufoase răsărise în spatele meu. Un şir de dealuri forma trepte uriaşe, care duceau în sus...De ce ne-am oprit aici, de ce în acest loc?

(Asta este dorința lor. Te aşteaptă).

Energia lui INSPEC s-a estompat, iar eu m-am trezit singur. Stând acolo, mă simțeam foarte material. Puteam simți soarele mângâindu-mi fața, lumina, briza răcoroasă răvăşindu-mi părul. Părul? Doar nu aveam...Ei mă aşteptau? Am scanat în toate direcțiile, dar nu am identificat nimic...ba, parcă...*era ceva*, ceva foarte, foarte familiar...acolo, în pădure. M-am întors şi am luat-o la pas...la pas?.... păi asta presupunea nişte picioare. Am privit în jos şi, într-adevăr, aveam picioare, foarte normale şi foarte omeneşti; eram

în picioarele goale şi, în mers, puteam simți iarba sub tălpi. Mi-am atins restul corpului, în timp ce mă îndreptam spre nişte stejari mari; corpul meu era cât se poate de real din punct de vedere fizic şi îi simțeam căldura sub degete. Am privit în jos...era corpul meu slăbănog, de pe la douăzeci şi doi de ani... aha! Nu aveam haine! Era un oarecare progres.

Acum, puteam simți vântul blând atingându-mi corpul, aerul din plămâni, în timp ce respiram. Era întâia oară când trăiam experiența unui corp fizic totalmente funcțional, în această stare de conştiință. Dar nu înțelegeam de ce trebuia să revin într-un corp piele şi os, de 1,80 m înălțime, cântărind vreo 62 de kilograme...Am ajuns la marginea pădurii şi am început să merg prin ea, când am dat peste un obstacol, ceva care m-a împins înapoi, pe câmp. M-am oprit şi am privit, dar nu percepeam nimic. Identul familiar, pe care nu îl putusem identifica cu ceva, se afla dincolo de obstacol, aşa că am încercat din nou. Simțeam ceva, dar atât - iar forța invizibilă în sine îmi era cunoscută, cu toate că nu mă puteam conecta cu Ident-ul şi cu obstacolul. Lipsea ceva.

(Poți rămâne pe iarbă şi vom veni şi noi acolo).

Niciun sunet, era NVC! Am reuşit! Oamenii reuşiseră acest lucru! Făcusem saltul cuantic de la flecăreala de maimuțe şi tot ceea ce implica acest lucru! Eram nerăbdător să întâlnesc comitetul de primire - oricine ar fi fost cei care-l formau. Nu am avut de aşteptat decât o clipă. Un bărbat şi o femeie au ieşit de sub copaci şi s-au aşezat în fața mea. Cel puțin, această polaritate minunată nu se schimbase. Amândoi păreau de vreo 20 de ani, erau atrăgători, bine clădiți, cu pielea bronzată; bărbatul avea părul şaten deschis, iar femeia era brunetă. Ei au zâmbit, pe când îi studiam.

M-am deschis.

(Ei bine, presupun că nu ne-am schimbat chiar atât de mult cum credeam. Oricum, nu din punct de vedere fizic).

(Îmi pare rău de încurcătură, RAM). Bărbatul s-a rostogolit. (Gazda ta a uitat de obstacol, aşa că noi i-am luat locul).

M-am opacizat. (Trebuie să mă cunoşti de la chestiunea aceea cu RAM).

(Şi tu îmi pari cunoscut, sunt sigur. Ident-ul nu e clar. Ştiu că nu e în regulă, după modul în care a apărut).

Bărbatul devenise mai prietenos. (*Da!*)

Bărbatul a vibrat şi s-a rostogolit.

(Nici într-o mie de ani, dacă poți crede! Au trecut mai bine de o mie de ani, aşa că acum e mai bine *să crezi!)*

Am avut o sclipire de percepție şi *nu*-mi venea să cred.

BB s-a rostogolit. *(Cine altcineva!)*

M-am întors în interior şi am găsit acele ROTE, care cuprindeau înțelesul privind obstacolul, locul unde fusesem respins mai devreme, şi am aflat cine trebuie să fi fost gazda mea. *(Era AA, întors în copaci).*

BB s-a deschis larg. (Desigur, *era nerăbdător să te întâlnească personal. Era atât de nerăbdător, încât a uitat de obstacol. Dar începe să perceapă).*

(Ştie el ce este acel obstacol?)

BB s-a liniştit. (Da, ştie. Dar mi-a spus că trebuie să descoperi singur).

M-am întors către femeie, nemaifiind în stare să rezist atracției enorme pe care ea, în mod conştient sau inconştient, o exercita asupra mea... zâmbetul ei îmi sugera că era vorba de prima alternativă, dar era închisă complet, iar eu i-am respectat semnalul. Ca şi în cazul lui BB, Ident-ul ei era puternic... foarte puternic, dar difuz. Cum de am putut să uit ceva atât de vital, de important...

Zâmbea amuzată. *(Nu ai uitat).*

(Ei bine, ce ai vrea să ştii mai întâi?) BB a intervenit. *(Aş fi putut să-ți derulez ROTE a mea, dar s-ar putea să nu fie ceea ce îți doreşti).*

M-am întors către BB (*În ce an suntem, exact?)*

(În ce an? Of...timpul. Ei renunțaseră la acel gen de măsurare, cândva, după ce depășiseră gradația 3000. Nu mai aveam nevoie de așa ceva. Ce urmează?)

Am licărit. *(Unde ne aflăm? După ceea ce am văzut când ne-am apropiat, știu că suntem în interiorul Statelor Unite, lângă linia de coastă).*

BB mi-a răspuns calm. *(AA s-a gândit că acesta este locul în care ai vrea să vii mai întâi. Nu mai există Statele Unite. Nicăieri nu mai sunt state sau țări. Nu avem nevoie de ele. Dar ar trebui să simți acest loc special).*

M-am întors și am scanat de jur împrejurul meu. Locurile îmi *erau* cunoscute. Colina pe care stăteam, straturile în pantă ale culmilor albăstrii - la vest... Culmile albăstrii! Înțelegeam totul. Stătusem deseori pe această colină, privind către vest, făcând din treptele dealurilor rotunjite toboganul meu de lansare; experiența mea omenească era legată de acest loc, de acest peisaj... casele, gardurile, clădirile, drumurile - toate dispăruseră. Lacul.

M-am închis. *(Hibe?)*

Lacul încă mai era acolo. Și copacii, mult mai mulți și de specii pe care nu le mai văzusem niciodată, iar la est, era... apă. Apă, acolo unde odată era o autostradă cu patru benzi, o apă care se îngusta la orizont.

(Noi o numim Virginia Bay, de dragul vremurilor trecute. O parte din ocean). BB era foarte blând. *(Ai strigat întotdeauna în favoarea legii schimbării. Unii dintre noi hibernează aici, de dragul acelor vremuri).*

M-am opacizat. *(Hibernează?)*

Încetul cu încetul, femeia devenea mai comunicativă. *(Noi păstrăm corpurile omenești preferate aici, sub stejari, până în momentul în care avem nevoie de ele).*

(Lucru care nu se întâmplă prea des), a adăugat BB.

M-am întors spre interior. Hibe... hibernare. Desigur, de ce nu? Pur și simplu, o îmbunătățire imensă a vechiului model de experiență în afara corpului. Dar, să-l lași să zacă sub un stejar...

(Le punem un strat de superprotecție de jur împrejur), mi-a răspuns femeia, zâmbind. *(Este atât de etanș, încât nici măcar un virus nu poate pătrunde prin el, deci în niciun caz nu ar putea fi deranjat de muște, țânțari, virusuri sau de ceva mai mare.)*

ROTE se derula cu rapiditate. Stratul protector (Reball - prescurtarea de la *resonant energy baloon*) era un balon de rezonanță energetică, pe care noi încercaserăm din greu să-l realizăm, reușind numai într-o oarecare măsură, un câmp energetic în jurul corpului, care să-l apere și să-l protejeze la nevoie. Și încă mai existau muște, țânțari, virusuri și, fără îndoială, urși.

BB a zâmbit. *(Nu încape nicio îndoială).*

L-am privit. *(Ce ai vrut să spui prin faptul că nu aveți prea des nevoie de ele?)*

BB s-a întors către femeie. *(Spune-i tu.)*

Într-un anume fel, femeia se deschisese mai mult, iar eu am putut simți că radiația atracției scăzuse în intensitate - și știam că făcuse acest lucru, în mod deliberat. De asemenea, eram sigur că ea știa că nu mă așteptam la nicio reacție emoțională din partea ei, dacă asta era ceea ce voia. Ce puțin, *asta* nu s-a schimbat. Femeilor încă le mai plăcea să fie misterioase.

(Nu prea des, cam de două ori pe săptămână, mai mult sau mai puțin). Își îndulcise tonul, așteptându-mi reacția. Reacția mea nu a întârziat. M-am opacizat.

Faptul că suntem toți trei aici, în formă fizică, umană, este ceva neobișnuit) - a continuat ea, savurând fiecare moment. *(Am făcut acest lucru, doar pentru a ne întâlni cu tine.)* Am zâmbit. *(Apreciez ceea ce faceți pentru mine, credeți-mă.)*

(Amintește-ți cum obișnuiai să spui...) Râdea, apoi a continuat. *(Spuneai mereu că suntem mai mult decât corpurile noas-*

tre fizice. Acum este invers. Tu, adică noi, le spunem celor nou veniți că sunt mult mai mult decât sinele lor energetic*).*

M-am întors spre interior. Era mai mult decât mă aşteptasem vreodată, dar un lucru rămăsese neschimbat. Un răspuns stârnea o sută de alte întrebări. Simțeam nevoia să încep de undeva...

(Vrei linia ta de bază. Ei bine, noi încă mai suntem ființe umane, ori ființe care sunt umane. Cred.)

S-a uitat la BB, care a ridicat din umeri. Nu era ceva obişnuit. Cred că AA îl instruise să o lase pe femeie să vorbească – rectificare: să comunice.

Am încercat o altă abordare. *(Când am venit, nu am văzut nici măcar o casă sau o clădire, nici drumuri, niciun semn care să indice că omul a trecut pe aici sau că a existat vreodată; nu sunt oraşe, fabrici, avioane, maşini. Cum vine asta?)*

BB a pufnit în râs. *(Nu te-ai uitat cu atenție.)*

Femeia radia. *(Nu-i aşa că e frumos?)*

Eram din ce în ce mai calm. *(Nu pot pricepe cum puteți dormi sub copaci pe o vreme ca asta, mai ales iarna? Încă mai aveți nevoie de căldură.)*

(Reball-Stratul de protecție are grijă de acest aspect) – mi-a răspuns ea. (El menține temperatura dorită, de jur împrejurul corpului – sau ce vrei tu să fie).

(Dar hrana? Doar trebuie să mâncați.)

Ea şi-a întins mâinile în fața corpului, la nivelul umerilor, cu palmele în sus. A închis ochii şi a rămas liniştită. După câteva momente, şi-a lăsat brațele jos şi a deschis ochii.

(În acest fel, corpul primeşte energie pentru cel puțin o săptămână). A oftat mulțumită.

Mă simțeam confuz. *(Vrei să spui că nu mai trebuie să guşti mâncarea – mâncarea adevărată?)*

(Bineînțeles că nu). BB participa din nou la discuție. S-a aplecat, şi-a umplut mâna cu pământ roşu de la rădăcina ierburilor.

(Ce ai vrea să mănânci? Orez sălbatic? Asta e mâncarea mea preferată).

Priveam fascinat...şi m-am hotărât să intru în joc. *(Nu...mie îmi place porumbul Silver Queen).*

BB s-a opacizat. *(Silver Queen? Ce fel de. ...)*

(Lasă-mă pe mine. Îl fac eu.) Femeia a luat pământ din mâna lui BB, l-a pus în căuşul palmei drepte şi a început să-l privească insistent. Pământul a început să bolborosească şi să fiarbă, şi-a schimbat culoarea, căpătând forma unui mic cocean matur de porumb plin de boabe. Mi l-a întins, iar eu l-am luat în mână. Nu era fierbinte la atingere. Am gustat puțin din el, cu grijă.

Era Silver Queen, cel mai dulce porumb pe care îl mâncasem vreodată. Am privit femeia, în timp ce mestecam cu poftă. Mi-a zâmbit cu înțeles. Dacă ar continua să-şi blocheze percepțiile, aş fi avut acces la Ident-ul său, cu sau fără voia mea, iar secretul ei mi s-ar fi dezvăluit. I-am oferit din porumbul meu, iar ea a luat o bucățică. Mestecam şi savuram amândoi gustul minunat al porumbului.

Înghițeam, întrebându-mă unde ajungea porumbul, atunci când făceam acest lucru. Nu avea nicio importanță, aşa că priveam liniştit situația. *(Bine, m-ați convins. Dar de ce nu există nici drumuri, nici mijloace de transport? Să presupunem că am fi dorit să mergem în Japonia; nu cred că e o distanță care poate fi parcursă pe jos.)*

BB a zâmbit hâtru. *(De ce? Fiindcă e de-ajuns să facem un salt, asta e tot. Versiunea scurtă, desigur. De ce Japonia?)*

(Venind aici, am observat acolo nişte modele foarte neobişnuite de culturi).

Femeia a zâmbit. *(Era frumos, nu-i aşa?)*

(Primul popas, Japonia.) BB s-a întors spre copaci şi femeia l-a urmat. (Venim imediat.)

I-am privit cum dispăreau în crângul de stejari. Am rămas acolo aşteptând, gândindu-mă la ciudatul amestec al energiilor fi-

zice cu alte energii care acum reprezentau viața Pământului. Mi-am dat seama că nu știam unde începea una și înceta cealaltă. Nu mai exista o linie clară de demarcație. Oare totul era așa?

(Ești gata?) M-am întors; BB și femeia stăteau lângă mine. Păreau schimbați, parcă mai ușori.

(A trebuit să ne părăsim corpurile).

Dintr-o dată, mi-am amintit. *(Fără farse, BB).*

BB s-a rostogolit. *(Nicio șansă. Ea se ocupă de Ident. Eu și cu tine nu facem altceva decât s-o urmăm.)*

Mi-am concentrat atenția asupra lui BB, și m-am extins.

CLIC!

Planam deasupra unui peisaj deluros, cam la o înălțime de trei mii de metri. Chiar sub noi, era ceva ce părea a fi o floare de lotus, cu petalele în culori magnifice, strălucitoare, care se răsfirau în toate direcțiile, pe distanțe de mii de metri. Dincolo de ele, la vale, se zăreau tone de vegetație, în nuanțe de la verdele pal al frunzelor proaspete, până la verdele întunecat al pădurilor tropicale din zonele joase. Femeia și BB erau în apropierea mea.

Femeia a vibrat. *(Acesta este unul dintre cele mai frumoase modele.)*

Înțelegeam de ce. M-am deschis. *(Cine l-a făcut?)*

Un grup care voia ca zona să dea o impresie de frumusețe care începe de aici. Exista deja când am venit eu. Acum sunt alții, care doar au grijă de ea).

Am avut o percepție cât se poate de clară. (Oare restul lumii, Pământul, este la fel?)

(Pământul a fost readus la echilibrul său ecologic originar, la starea în care se afla înainte ca oamenii să-l perturbe atât de mult. Toate sunt din nou la locul lor: fiecare copac, fiecare plantă, fiecare animal...toate)

(Plus câteva îmbunătățiri), a completat BB.

(Dar nu sunt toate amplasate în grădini imense, cum este aceasta.) Mi-am îndreptat atenția către femeie.

(Doar o mică parte dintre ele), a revenit ea. *(Restul este alcătuit din păduri, zone împădurite, pășuni și prerii. Chiar și zonele deșertice au fost refăcute.)*

Percepția mea fusese cât se poate de clară. Oamenii preluaseră responsabilitatea asupra condiției Mamei Naturi - și aduseseră și câteva îmbunătățiri. Nu era nevoie să întreb cum se realizase totul. ROTE a femeii care putea transforma pământul în porumb proaspăt, spunea totul. Dacă o ființă umană a reușit să facă așa ceva... eu trebuia să desăvârșesc acest lucru. Știam răspunsul, dinainte de a întreba.

(Să presupunem că am fi vrut să ne plimbăm pe aici, prin împrejurimi. Vreau să spun, în corp fizic.) Mi-am revenit cu grijă.

(Cum am putea face acest lucru?)

Femeia vibra. *(Sunt sigură că sunt nenumărate corpuri sub aceste flori minunate de cireș.)*

Am insistat. *(Fiecare dintre noi ar putea prelua câte un corp - așa, pur și simplu?)*

(Da, desigur.)

Trebuia să știu. (Presupunând că toate sunt deja ocupate... ca să zic așa.)

BB nu putea rămâne în afara discuției. *(Am face altele noi. Nu durează mult. Vrei să cobori?*

Am licărit. *(Nu, nu, oricum, nu încă. Dar ce se întâmplă cu corpurile fizice pe care le-ați părăsit sub stejari? Por fi ele ocupate de alții, dacă le vor?)* BB s-a rostogolit. *(Sigur, de ce nu?)*

De ce nu? A fost nevoie de o armonizare rapidă. Am accesat o ROTE din trecut, când alții ocupaseră corpurile fizice ale voluntarilor noștri, în laborator, comunicând verbal, activând anumite părți ale corpurilor respective, inclusiv cântatul la pian... fără să le aducă vreun prejudiciu sau vreun motiv de îngrijorare... deci, de ce nu?

Femeia s-a luminat, întorcându-se către BB. (*Nu simt că e pregătit).*

(Sigur că e pregătit). BB s-a întors. *(Acum e băiat mare. Dacă i-aş fi dat toată ROTE dintr-o dată, atâta distracţie l-ar fi bulversat!)*

Hai, înainte de toate, să mergem înapoi la dormitor, aşa cum a plănuit AA.) a revenit ea cu uşurinţă în conversaţie. (*Apoi, poate vom putea pleca de acolo.)*

M-am deschis. (*Am şi eu vreun cuvânt de spus în această privinţă?)*

Ea s-a rostogolit. (*Bineînţeles că ai.)*

M-am liniştit, menţinându-mi, din nou, vibraţia. (*Hai să facem ce a spus ea. Am avut destulă experienţă cu modul tău de a te distra, BB, fără supărare.)*

BB s-a rostogolit. *(Sigur, sigur).*

Femeia s-a întors către mine. *(Stai ccât mai aproape de noi.)*

Ceea ce am şi făcut.

CLIC!

Pluteam în mijlocul a mii de forme albe, strălucitoare, care se mişcau şi vibrau. La început, luminozitatea şi radiaţia era atât de copleşitoare, încât eram sigur că va trebui să apăs pe butonul de panică sau să strig după prietenul meu INSPEC. Apoi, intensitatea lor s-a mai diminuat, iar eu am simţit senzaţia caldă a înţelesului, care venea din toate punctele aflate în afara mea. Am înţeles că formele îşi deviaseră în mod voit radiaţia - sau orice ar fi fost ea - pentru a o armoniza cu nivelul meu de toleranţă. Mă întrebam cum aş fi putut să mă raportez la ele...probabil că eram ca o ceaţă cenuşie, lipsită de strălucire.

(Fii binevenit în dormitorul şcolii restaurate a supraoamenilor, pentru învăţare condensată!) Ident-ul era al lui BB, fără nicio îndoială. *(AA a hotărât că numele de „dormitor" era cel mai*

potrivit. Nu percep înţelesul cuvântului „dormitor".) Am perceput Ident-ul femeii, în cealaltă parte. Era luminoasă şi strălucea exact ca toţi ceilalţi. Ştiam că era o fiinţă umană - oare chiar ştiam? - şi aşa trebuie să fi fost toate celelalte forme strălucitoare.

M-am deschis cât de mult am putut. *(Ce reprezintă locul acesta?)*

(Ai trecut prin el, când ai venit pe Pământ).

Am prins ideea transmisă de ea şi am avut imediat viziunea inelului strălucitor. *(Acesta este punctul nostru de referinţă, până când ne hotărâm să...)*

Ea s-a retras şi s-a închis. Am încercat să-mi revin. *(Să ne hotărâm să...).*

S-a deschis puţin. *(Să... ei bine... să absolvim ciclul de învăţare.)* Pe moment, am lăsat acest subiect de-o parte *(Şi ce faci între timp?)*

S-a rostogolit încetişor. *(În primul rând, pregătim şi adunăm... cum i-ai spus tu?... Loosh. Cum fac albinele. Abia acum ştim ce anume facem şi de ce - şi suntem fericiţi că e aşa.)*

M-am întors spre interior şi m-am închis. Acest lucru îl înţelesesem, dar imensitatea schimbării era aproape incredibilă. Dar mă aflam aici, iar dovada era peste tot în jurul meu. Zona de tranziţie către libertate.

M-am deschis din nou. (Ce altceva faceţi?)

Ea s-a luminat. (Trăim e*xperienţa Conştiinţei Pământului. Nu doar în formă fizică, umană. Îţi aminteşti că noi putem simţi doar o parte din ea? Acum, trecem cu totul prin ea - de la cele mai mici forme de viaţă, unicelulare, până sus, prin milioanele de cicluri ale vieţii, pe care nu le-am conştientizat ca oameni în corp fizic. Chiar şi Pământul însuşi are o conştiinţă activă.)*

Am înghiţit-o şi pe asta, fiindcă nu rezistam tentaţiei de a auzi ce urma. *(Încă mai există procesul lanţului trofic? El funcţionează, în cazul vostru? De la început până la sfârşit?)*

Ea a revenit cu blândețe *(Este o parte importantă din procesul de învățare. Nu am putea crea forța vieții, fără acest proces.)*

(Hei, RAM!) BB nu putea rămâne prea mult de-o parte. *(S-au schimbat lucrurile, nu-i așa? Fără poluare, fără zgomotul produs de Banda M, fără captivitatea inelelor! Vrei să-ți arăt împrejurimile?)*

M-am întors către femeie, dar ea nu mi-a mai spus nimic, așa că am tras concluzia că era în ordine. De asemenea, ea se închisese. În mod evident, voia să-şi păstreze secretul, iar dacă îşi mai devoala puțin din codul de identificare, nu ar mai fi putut avea niciun secret.

L-am urmat pe BB. *(Preiau conducerea, prietene.)*

Ne deplasam cu uşurință printre formele strălucitoare, urmând Ident-ul lui BB, ca să nu mă rătăcesc. Puteam simți din nou mângâierea radiației în fața mea, asigurându-mi un culoar, ca să zic așa, de energie mai joasă, pe care să o pot tolera. Am fost surprins când, trecând pe lângă diversele forme, o scânteie a apărut în zbor şi m-a atins. În scântei erau cuvinte rostite, pe care le auzeam foarte clar...Salut, Bob, Bună, Robert...Dar nu-i puteam identifica pe niciunul dintre ei. În cele din urmă, BB s-a oprit. În fața noastră se afla Prima Intrare. Stația. Arăta cam la fel. O mulțime de forme cenuşii pluteau în jurul ei.

(O mulțime de schimbări) a revenit BB. *(Nici nu le-ai fi observat, dacă nu ai şti despre ce e vorba.)*

M-am hazardat. *(Adică...)*

(O diminuare serioasă a tiparului de supraviețuire, de exemplu.) BB s-a rostogolit. *(Îți amintești prelegerea pe care mi-ai ținut-o, în care erau şi cu imagini live din vechile inele? Ai fi uimit să vezi ce diferență a creat acea unică schimbare).*

M-am deshis. *(Sunt convins).*

BB s-a opacizat, apoi a continuat *(Ei bine, un alt lucru este o informare şi o instruire premergătoare, înainte de intrare, cu precădere păstrarea contactului în timpul ciclurilor somnului fizic.)*

M-am opacizat.

(Dar voi nici măcar nu dormiți aici, nu-i așa?)

(Nu, nu avem nevoie de somn.) Apoi, s-a luminat. *(Ei bine, mai este şi celălalt aspect. Unii care vin pentru prima oară pe Pământ, alegând ca punct pentru prima intrare un moment înainte de producerea schimbării, unii dintre ei în vremurile când umanoizii de abia deveniseră oameni. Ei parcurg un singur ciclu de viață fizică, în starea de ființe umane, apoi revin şi ni se alătură. Ei nu mai repetă ciclul, ci se întrupează o singură dată.)*

M-am întors spre interior, apoi m-am deschis din nou.

(Acest tipar al unei singure întrupări e valabil şi în locul din care vin eu?

BB s-a luminat. (Da, desigur.)

M-am luminat. *(Nu am simțit că așa ceva ar fi posibil).*

Era amuzat. (*Ba da, ai simțit.)*

M-am opacizat. *(Cum?)*

(Îți amintești de ultimul inel? N-ai trecut pe lângă zona de emisie? Te-ai înălțat doar şi ai şi dispărut cu totul?)

Ezitam din nou. (*Dar ei erau cei care se întorceau acasă.*)

BB vibra triumfător. *(Ei bine?)*

M-am închis spre interior, cântărind în minte cele spuse de el. Totul îmi scăpa de sub control sau, mai bine spus, depăşea puterea mea de înțelegere, era dincolo de capacitatea mea de a absorbi acele informații şi de a le înțelege în mod instantaneu.

BB trăgea de mine.

(*Ei haide, RAM.)* Vibra. (*Hai să lăsăm toate astea şi să ne distrăm puțin.)*

Şovăiam. *(Distracție? Ei bine, nu ştiu ce consideri tu distracție...)*

(Chestiunile cunoscute, nimic altceva, te asigur. Lucruri pe care le facem zilnic pe aici. Şi am primit şi o ROTE dificilă, de la AA, despre ce să-ți arăt şi ce să nu-ți arăt.)

Am scanat dincolo de formele cenuşii din jurul Staţiei de Intrare şi în formele strălucitoare din depărtare. (*Unde este AA acum? Niciodată nu i-am putut accesa, cu adevărat, Ident-ul.)* BB a indicat direcţia din spatele nostru. *(E acolo. Obstacolul acela nu i-a permis să se apropie mai mult. Dar pun pariu că va veni după noi. Eşti pregătit? Doar un mic salt, asta e tot ce trebuie să faci.)*

Percepţia vagă a celor spuse de el mă făcea să mă simt mult mai încrezător. M-am extins, urmând Ident-ul lui.

CLIC!

Plutesc pe deasupra unei câmpii întinse, maronii, cam la o mie de metri înălţime...Sunt aplatizat în partea de jos, iar de deasupra, energia puternică a vieţii se revarsă peste mine...devin tot mai mare şi, cu nesaţ, convertesc energia ca să devină eu Sunt un vortex turbionar, iar mişcarea mea rotitoare extrage apa din energie şi mă ajută să mă extind, devenind tot mai conştient...pe măsură ce câmpul meu creşte, pot şti mai mult...În partea de sus, sunt ca o gogoaşă rotundă, şi simt cum mă extind mai mult în sus decât în afară...acum, prin mine curge mai multă energie a vieţii, acumulându-se...(*Stai aşa, asta e...electricitate!*)...dacă reuşesc să mă extind suficient de mult, înainte ca apa să se consume, dacă energia care vine de jos durează destul de mult, voi deveni puternic, cu adevărat puternic...dar mă îndepărtez de coloana de energie şi nu pot opri această abatere, deci nu primesc îndeajuns energie, ca să pot să...

CLIC!

Zburam pe deasupra Pământului, peste o pădure deasă. Câmpia maronie din apropiere îmi era cunoscută. BB a planat, ajungând în faţa mea.

Vibra. (*E distractiv, nu-i aşa?)*

Am ezitat. (*Ce e asta?)*

Mi-a indicat să privesc în spate. M-am întors. Era un nor cumulus de dimensiune medie, alb în partea în care îl atingea soarele,

cenuşiu în spate şi întunecat la bază. Oare norii au conştiinţă? Au şi ei viaţă? Lichide, mici bucăţi de chimicale...şi electricitate! Toate ingredientele. Oare ce este un nor care prevesteşte furtuna? Sau o tornadă, un uragan, sau capriciile vremii!

BB a intervenit. (*Eşti gata să mergem mai departe?)*

M-am extins, urmându-l.

CLIC!

Mă aflu într-o apă verde... Deasupra, culoarea apei e mai deschisă, iar dedesubt, mai întunecată... gura mea se deschide şi se închide în mod automat, înghiţind apă, care îmi curge prin cap şi îmi iese prin urechi... nu, nu prin urechi. Branhii... Sunt un peşte, un peşte foarte mare! Îmi pot simţi aripioarele de echilibrare, care se mişcă cu delicateţe, pentru a mă ţine pe loc; viziunea mea se dispersează şi pot vedea exact în faţa mea... în spatele meu este o pată aproape întunecată, dar vederea mea periferică este excelentă, detaliile sunt foarte amănunţite, dar nu în multe culori, doar una sau două. Încerc să mă mişc, mă gândesc la această intenţie şi avansez cu mare viteză, mă întorc la dreapta, la stânga, mă rotesc, apoi cobor în picaj... aştept; era ceva la suprafaţă când m-am ridicat, trebuie să mă întorc acolo, să-l înhaţ... foame, foame... alunec liber până la suprafaţă, cu gura deschisă, înghiţind lacom... apoi sunt din nou fără aer, înapoi în apă, scufundându-mă cu o mare satisfacţe şi mestecând ceva ce mişcă în fundul gurii... un gândac?.

Mă scufund mai adânc, dar nu e atât de întuneric cum crezusem, încă pot vedea foarte bine... Simt prezenţa unui alt peşte, care se scufundă odată cu mine, vâslind, vâslind puternic cu coada şi cu partea dorsală a corpului... oare şi eu fac la fel?... Da, exact la fel!... El îşi vede de treaba lui... Eu gândesc şi totul funcţionează, exact ca şi cum aş merge sau aş alerga având un corp fizic, omenesc... Mă opresc. În faţa mea este un alt peşte, care vine înspre mine... nu, e uriaş, apa e înşelătoare, e incredibil de mare, mult mai mare decât

mine... şi emite semnale de foame... fugi, fugi... se ţine după mine, înoată, înoată rapid... e în urma mea... mă ridic, tot mai sus, şi mai sus, mai repede... primesc semnale din părţile laterale, un alt peşte care înoată viguros alături de mine... îmi transmite semnale

(RAM, când ajungi în aer, sari! Avântă-te în sus!

Am ţâşnit de la suprafaţa apei, în aer, m-am extins şi m-am dilatat.

CLIC!

Eram chiar deasupra apei şi am văzut corpul peştelui meu, la o secundă distanţă, arcuindu-se în aer şi cufundându-se din nou, stropind uşor... dar, imediat, am văzut o agitaţie, un vârtej sub apă.

(Distractiv, nu-i aşa?) BB era lângă mine. Nu i-am putut răspunde. Tremuram foarte tare, iar el a continuat. (*Sunt sigur că AA nu te-ar fi lăsat să mergi până la capăt. El a simţit că încă nu eşti pregătit şi a avut dreptate. Dar ai întrebat despre lanţul trofic al hranei...*). Am vibrat. (*Bine, bine!)*

BB era liniştit. *(Ai vrut întotdeauna să vezi lucrurile exact aşa cum sunt, nu-i aşa?)* M-am liniştit şi eu. *(Am fost luat prin surprindere, nimic altceva.)*

(Ei bine, următoarea aventură este blândă, plăcută şi liniştită). Eşti gata?)

Totul e relativ, inclusiv ideea lui BB despre *liniştit şi blând.* M-am întins şi m-am dilatat..

CLIC!

Mă unduiesc uşor, în sus şi în jos, curbându-mă...trecând prin mine, din cea mai minusculă parte a mea, care e lungă şi îngustă, cu numeroase tuburi care circulă prin ea, vine partea mea de forţă minunată a vieţii, care izvorăşte din Întreg, familia din care fac şi eu parte... şi ştiu cât de multă nevoie are Întregul de mine, iar eu îl servesc cu bucurie... în timp ce energia, care mă face unduitor şi curbat, se revarsă peste părţile mele plate... *(Aşteaptă, e doar aerul,*

vântul!)... Iau din ea doar partea care-i este necesară Întregului şi o trimit înapoi, prin tuburile înguste, fiindcă e nevoie de ea... Fac acest lucru cu atâta uşurinţă, încât nu consider că e o muncă, e respiraţie... e menirea mea, să respir pentru Întreg, ca şi cum aş lua pulbere din Întreg şi aş spulbera-o înapoi în energie... schimbul meu fericit... şi celălalt, atât de important, forma mea specială... conturul meu, configuraţia... primeşte un semnal special că Întregul înţelege, are nevoie şi foloseşte... tot ceea ce fac este să primesc şi să trimit mai departe... şi sunt fericit, extraordinar de fericit, cu un sentiment deplin al apartenenţei, împlinindu-mi menirea... echilibrul minunat, dăruind... primind... siguranţa şi puterea Întregului...

CLIC!

BB era lângă mine. *(Te-ai prins, nu-i aşa?)*

Nu eram sigur. (*Unde ne aflăm?)*

El mi-a indicat direcţia, iar eu m-am întors. Foarte aproape de mine era o frunză - o frunză de stejar, care era prinsă de ramură cu o codiţă lungă. Dincolo de ramură, era trunchiul masiv al copacului, care era înfipt adânc în pământ. Să fi învăţat atâtea lucruri, fără a le conştientiza... înţelegeam mai mult ce însemna această nouă şcoală a Omenirii.

(Eşti gata să mergem mai departe? Asta e aventura mea preferată.

Am ezitat.

(Ei bine, of, nu sunt prea sigur. Poate că ar trebui să...)

(Pe aceasta am creat-o noi înşine.) - a intervenit BB. *(Dacă nu-ţi place, trimite-mi un semnal, şi vom face un salt rapid.)*

M-am întins şi m-am dilatat, urmându-l fără tragere de inimă.

CLIC!

Stau culcat pe o parte, într-o iarbă moale şi deasă... Deschid ochii... copaci înalţi mă înconjoară din toate părţile; frunzişul lor abundent formează o boltă, departe, deasupra capului meu; lumi-

na soarelui se infiltrează printre frunze, răspândind o lumină blândă... peste mine stă o panteră mare, cafenie, holbându-se la mine.

(Haide Ram... hai să ne jucăm!)

M-am răsucit şi m-am ridicat în picioare... în picioare!... Am patru picioare! Ce senzaţie de stabilitate!...Capul meu e în afară, în faţa corpului; acum, ca să-mi pot vedea spatele şi şoldurile, trebuie să mă întorc... sunt acoperit cu blană... lucios... oare ce fâlfâie în spatele meu?... e o coadă, am coadă... Mă gândesc să o mişc, iar ea tresare...se mişcă înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, ce chestie grozavă!...

Dar se mişcă puţin şi în sus, în jos, mai mult în jos decât în sus... o aromă îmi atrage atenţia...mirosuri, mirosuri, nici nu ştiam că există atâtea mirosuri diferite... ştiu instantaneu dacă vin din apropiere sau din depărtare... semnalul informaţional era la fel de bun, sau chiar mai bun, decât simţul văzului... cât despre auz, puteam afla totul doar ascultând... mi-am încordat muşchii picioarelor... mi-am strâns ghearele...da!.. am gheare!... mă simt minunat. Hei, lume, iată-mă... o senzaţie atât de splendidă că sunt viu... cu totul viu; vreau să alerg, să fac salturi, să mă cătăr...

(Haide, ce mai stai!)

Pantera cafenie înaintează în salturi printre copaci, iar eu o urmez îndeaproape... mai rapid... acum la galop... acum, alergând cu toată energia, ocolind copacii, evitând cu uşurinţă ramurile joase... revărsarea de mirosuri palpitante îmi treceau pe la nas, incitându-mă să le recunosc... ochii şi urechile alerte, identificând şi sortând nenumăratele semnale, toate cunoscute... un uriaş copac mort, iar pantera cafenie se cătără pe el, agăţându-se cu ghearele... iar eu o urmez. Ea mă aşteaptă, aşezată nepăsătoare pe o ramură subţire, mă opresc lângă ea... dă din coadă... iar eu îi răspund, dând şi eu din propria-mi coadă.

(Destul de bine pentru un începător, RAM.)

Sunt prea agitat, pentru a-i răspunde. Îmi amintesc că simţeam o putere extraordinară în muşchi, încercând să pun ordine în

cantitatea enormă de informaţii pe care le primeam prin simţurile mele... oare cum au putut oamenii să ignore şi să denatureze percepţii atât de profunde... să perceapă atât de puţine informaţii, pe când un animal inferior... inferior?... percepe atât de multe.

(Acum, trebuie să coborâm.)

Pantera cafenie se ridică, se întoarce şi coboară din copac, pe pământ... Nu ştiam că felinele pot coborî în acest fel, credeam că ele coboară întotdeauna cu spatele înainte... M-am ridicat şi am coborât încetişor, sărind jos, cu uşurinţă.

(Întinde-te sub copac, lângă trunchi. Apoi, fă un salt mic, foarte mic.)

M-am întins în iarba înaltă, iar apoi, fără niciun chef, m-am întins şi m-am dilatat.

CLIC!

Pluteam în aer, chiar pe deasupra solului; am privit în jos. Sub noi, respirând superficial şi încet, întins în iarbă, era trupul panterei cafenii... şi trupul unei alte pantere, de un cafeniu mai închis, cea pe care o ocupasem eu.

Alături de mine, BB se amuza. *(Ţi-a plăcut, nu-i aşa?)*

Am vibrat. *(Minunat!)*

(Ei bine, mai avem una pentru tine, ca s-o testezi. Pe asta a ales-o ea, fiind sigură că ţi-ar plăcea. Vei fi singur, dar ea a spus că vei şti ce să faci. Eu doar te voi ghida spre acel loc. Eşti gata?)

Întrebându-mă ce a ales ea pentru mine, m-am întins şi m-am dilatat.

CLIC!

Zbor la înălţime, pe deasupra unui şir de munţi abrupţi, cu crestele înzăpezite şi pot vedea la sute de mile, în toate direcţiile... şi pot vedea la sol... cu o claritate desăvârşită, până în cele mai mici detalii, frunzele din pomi, animalele mici care se mişcă printre

stânci... şi mă deplasez încet, făcând o uşoară întoarcere, curenţii de pe crestele munţilor permiţându-mi o forţă neîntreruptă de ascensiune sub aripi... aripi! Mi-am întors capul. Din umărul meu, se întindea o aripă largă, arcuită, care se îngusta înspre vârf, rotunjindu-se, pene unduite în vârtejul lin al vântului. Mi-am întors capul către stânga, o altă aripă se întindea din umărul drept... nu plutesc, ci mă ridic în zbor... ca o pasăre, eu *sunt* o pasăre!... un superplanor care face exact ceea ce gândesc! Opresc întoarcerea, iar penele din vârful aripilor se înclină într-o parte - şi sus, în cealaltă parte... Hai să atingem înălţimea maximă...iat-o, mai mult aer sub aripa dreaptă decât în cea stângă, mă întorc în zbor... simt cum forţa ascensională devine tot mai puternică... ajunge la maximum, mă întorc şi mă rotesc... o întoarcere mai strânsă, punctul cel mai înalt al zborului... atinsesem, probabil, un unghi de alunecare de cinzeci - o sută... zburam în spirală, tot mai strâns şi mai rapid... control perfect... aerul e mai rarefiat... menţin viteza mare... mă întreb unde e locul de oprire...nasul, nu, capul mai sus, un unghi mai mare de atac, mai mare, hei, e destul de bine! N-aş fi crezut niciodată că trupul unei păsări poate... ups!... pierde viteză... dar poate prinde iar viteză... Aha! Doar strângi aripile şi coboooooooori!

(Bravo, RAM!).

Şi pun pariu că aceste aripi pot atinge un coeficient G mare*, într-o coborâre în picaj, dacă le deschizi treptat... ia să vedem... vom plonja puţin mai repede...

(RAM, ştii ce faci?)

Trebuie să fii suficient de rapid... apoi, să deschizi aripile câte puţin, dintr-o dată... încet... acum, înapoi, cu grijă... aşa, penele cozii se ridică deodată, puţin... acolo! Totul revine la normal... la viteza de croazieră... ce mai... ha! Ce mai pasăre! Trebuie să fie un condor... mă întreb ce poate face o vrabie rapidă...

* Coeficientul G (fizică) Coeficientul numeric al oricărei forţe care acţionează asupra forţei gravitaţionale, la suprafaţa Pământului. NT

(RAM, trebuie doar să faci un mic salt. Acum!)

Am oftat... m-am întins şi mi-am extins câmpul...

CLIC!

Mă aflam din nou printre formele scânteietoare şi m-am închis strâns. Radiaţia mă făcea să ţâşnesc în unde extrem de familiare. După o clipă, radiaţia s-a diminuat, iar eu m-am deschis. Am perceput imediat Ident-ul lui BB şi vagul Ident al femeii.

BB se amuza. (*Probabil că pasărea aia bătrână se întreabă cum de i s-au curbat aripile*).

M-am amuzat împreună cu el. (*Nici vorbă. Niciun tendon sau muşchi nu fusese forţat, nicio pană nu se mişcase de la locul ei, când am plecat. Îţi garantez acest lucru.)*

BB s-a întors către femeie Ż o formă scânteietoare în care deja puteam identifica Ident-ul ei. (*De acum e în grija ta. Voi verifica, împreună cu, uh, cu AA, şi ne vedem la locul ştiut.)*

M-am întors către femeie. *(Locul de întâlnire?)*

(E locul unde te-am întâmpinat prima oară.)

M-am întors spre interior. Erau atâtea puncte rămase fără răspuns, şi simţeam că vizita mea se apropia de sfârşit. Trebuiau lămurite, cu prioritate, problemele-cheie. M-am centrat, complet deschis, astfel încât nimic să nu poată fi distorsionat. *(Cei care se încarnează pentru prima oară, când se întorc...)*

(Pentru o singură dată.) m-a corectat ea.

Am continuat. *(Dacă primeşti energie în mod constant, trebuie să ai şi o posibilitate de ieşire, pentru a menţine fluxul, mişcarea, în stare activă.)*

Ea aştepta liniştită... politicoasă?... sau poate avea atât percepţia întrebărilor, cât şi a răspunsurilor. Am continuat. *(Deci, oamenii pot încheia ciclul de încarnare acolo, la dormitor. Întrebare: ce se întâmplă cu cei care îl încheie?)*

A ezitat. *(Nu am nicio percepție asupra acestui lucru. Ei pur și simplu își schimbă starea.)*

(Separat, sau ca grup?)

Ezita din nou. (De obicei, câțiva în același timp. De cele mai multe ori, fiecare reușește de unul singur.)

(Și nu revin niciodată?)

(Nu, nu se mai întorc.)

(Mai comunicați cu ei, după ce pleacă?)

(Nu în modul pe care îl înțelegem noi.)

Voiam să duc acest subiect până la capăt, dar eram sigur că discuția se încheiase. (*Sunt anumite indicii sau simptome care să arate că ei sunt pe cale de a-și încheia șederea?)*

(A, da. Ei nu mai au nevoie să trăiască experiența Pământului, așa că devin din ce în ce mai puțin fizici. În cele din urmă, se desprind total de lumea fizică.)

(Asta e tot?)

(Nu, radiația lor începe să se schimbe. Iar ei încep să se închidă. După aceea, ei își schimbă totalmente starea de conștiință.)

Simțeam că începuse să vibreze. (*Nu vreau să mă port ca un anchetator, dar...)*

Ea s-a deschis mai mult. (Continuă. Ne așteptăm să pui exact aceste întrebări.)

Am abordat subiectul altfel. *(Am nevoie să primesc cât se poate de mult din această ROTE. S-ar putea să nu mai am o asemenea șansă.)*

Mi-a răspuns cu abilitate, puțin alunecoasă. (*Sunt sigură că vei primi.)*

(Există oare, în dimensiunea timp spațiu – am continuat eu – *multe tipare de evoluție a conștiinței, similare cu cele ale oamenilor de pe Pământ?)*

(Nici n-ai putea să-i numeri, dac-ai vrea, atât de mulți sunt. Iar alții noi vin în mod constant, ca pe bandă.)

Am ezitat. *(Pe bandă?)*

Se amuza straşnic. *(AA știa că ți-ar plăcea dacă aș folosi aceste cuvinte.)*

I-am ținut isonul. *(Mi-ar plăcea uneori să fiu față în față cu acest AA. El știe despre mine mai mult decât știu eu însumi.)*

Nu mi-a răspuns, dar se amuza şi mai mult. Mie nu mi se părea deloc amuzant. *(Dar, există acum oameni care comunică cu asemenea civilizații?)*

A redevenit serioasă. *(Nu foarte mult. Există un schimb de informații, dar el nu pare a fi necesar sau important.)*

(Ce-mi poți spune despre sistemele de energie non-fizică?)

S-a luminat. *(Aha, acelea! Le vizităm cât de des putem.)*

Am întins coarda. *(Ca să colectați Loosh?)*

S-a închis, apoi s-a deschis cu grijă *(Nu, ca s-o cultivăm, să plantăm semințele. Aceasta face ca raza să aibă un Ident asupra căruia să ne concentrăm.)*

A venit rândul meu să mă centrez şi să mă închid. Simpla ei afirmație implica atât de multă cunoaştere, încât orice altceva nu era decât o sofisticată sporovăială de maimuță. Aveam atâtea reminiscențe de maimuță în mine – mult prea multe. Dar, din senin, am avut o percepție pe care știam că trebuie să o verific.

Am abordat-o atent. (*Ești aproape de încheierea misiunii ?)*

Se amuza. (Da.)

(De unde știi că e așa?)

Vibra. (El mi-a spus că este posibil să-mi pui această întrebare, dar nu ai pus-o corect. Din acest motiv, nu-ți pot răspunde.)

Nu a trebuit să o întreb cine era „El". *(Dar, mi-ai sugerat că nu intuiești ce se întâmplă cu cei care își încheie misiunea.)*

Mi-a răspuns cu drăgălăşenie. (Eu nu, dar tu da.)

M-am blocat complet. S-au gândit ea sau INSPEC-ii că eu eram cel care trebuia să aducă această informație? Era în stare un băiețel

să facă treaba unui bărbat în toată firea? Eram atât de închis, încât am pierdut continuarea.

Ea vibra prietenoasă. *(Noi aşteptam acest lucru, adică să aibă loc un eveniment. Iar apoi, să putem pleca.)*

Eram gata să întreb cine erau „noi" şi la ce eveniment se referea, dar am perceput semnalul cunoscut al INSPEC şi am început să reacţionez.... iar ea făcea acelaşi lucru! Reacţiona şi ea! Un flux uriaş de cunoaştere trecea prin mine şi aveam toate răspunsurile... cel puţin, aşa credeam.)

(Acum, trebuie să ne întoarcem la locul de întâlnire.) Era calmă, deşi încă vibra. *(Eşti gata?)*

M-am închis... am vizualizat colina... m-am întins şi m-am extins.

CLIC!

Eram deasupra colinei... cam la treizeci de metri înălţime... crestele munţilor se zăreau la vest, aşa că m-am întors, privind dincolo de garduri... garduri! Iar acolo, în depărtare, erau clădirile Centrului, cu acoperişurile lor roşii... un nor de praf plutea deasupra drumului pietruit, când o maşină a trecut pe acolo. Accesasem un Ident greşit; eram din nou în anul 1982. Un amestec ciudat de emoţii mă cuprinseseră şi ştiam că mi-ar fi trebuit mult timp să mi le stăpânesc, dacă aş fi putut face acest lucru. Revenisem chiar în al doilea corp, fără control, ceea ce era neobişnuit. Era vechea atmosferă de acasă, din lumea materială, din somn... deschid ochii, îmi mişc mâinile şi picioarele. M-am uita la ceas. Ora 2:40 dimineaţa. Opt minute! Doar *opt minute*?

16.

Reuniunea

Zile, săptămâni şi luni se succedau cu rapiditate, fără nicio activitate neobişnuită în afara corpului. Depăşisem dorinţa de a cerceta evenimentele locale - care, înainte, mă tentau atât de mult. Uneori, la orele matinale cunoscute, mă trezeam din obişnuinţă şi ieşeam din corpul fizic. Aşteptam un semnal puternic de la INSPEC, dar nu apărea niciunul. După câteva momente, reveneam în corpul fizic şi adormeam la loc. În tot acel timp, nu m-am simţit izolat sau lipsit de ceva anume. Lipsa semnalului nu însemna pentru mine că eram ignorat sau abandonat. În schimb, aveam un sentiment plenar de siguranţă, o dorinţă matură de a-mi continua şi extinde participarea la viaţa fizică din jurul meu, libertatea de a-mi exprima mai degrabă curiozitatea despre mine, în continuă creştere, decât neliniştea privind stilul de viaţă zilnic sau viitor. Pur şi simplu, revenisem la principiul conform căruia ceea ce descopeream astăzi, urma să mă ducă la ziua de mâine - indiferent ce mi-ar fi adus acel mâine. Semnalul urma să vină la momentul potrivit.

Şi a venit. Într-o dimineaţă, am început să am senzaţia că trebuia să fac ceva de care uitasem. La început, nu eram sigur, dar era evident faptul că nu izbutisem să fac ceva în activitatea mea din lumea materială. Oricum, pe la ora unsprezece, în dimineaţa respectivă, mă simţeam atât de moleşit, încât m-am dus în dormitor să trag un pui de somn. Nu eram obosit, dar simţeam nevoia să dorm. În câteva secunde după ce mă întinsesem pe pat, am căzut într-o

stare de relaxare profundă. În acel punct, percepția mea a devenit clară. Semnalul lui INSPEC era acolo, clar definit şi puternic. Am reuşit să rămân suficient de calm, încât să activez tiparul experienței în afara corpului, să mă rostogolesc înăuntru şi în afară, într-o secundă. Alunecarea s-a produs în mod automat, şi m-am întins şi m-am extins, fiind condus de Identul cunoscut.

Schimbarea a fost instantanee, fără niciun fel de senzație de mişcare. Silueta luminoasă, strălucitoare, era în fața mea. Eram conştient de radiație, care era destul de plăcută.

(Eşti foarte priceput, Ashaneen.)

Şi am şi progresat.

(S-au produs multe schimbări. Noi credem că eşti pregătit pentru - cum îi spui tu -pasul următor.

Nu era o percepție, dar mă întrebam dacă aceasta era o modalitate politicoasă de a mă informa că nu mă voi mai întoarce în lumea fizică. Ei bine, aş fi putut aduce un surplus de muzică în asfințiturile lui Charlie sau...

(Nu acesta este pasul pe care l-am pus la cale. Vei şti singur când va avea loc eliberarea de corpul tău fizic. Nu va fi nevoie să afli de la noi. Iar noi nici nu programăm şi nici nu participăm la o asemenea eliberare, decât în cazul în care ne soliciți tu acest lucru. Mai ai multe de desăvârşit înaintea unei asemenea schimbări.)

Am primit această informație copleşit de emoții contradictorii, o mare parte din mine tânjind să continue în acelaşi mod, iar cealaltă parte dorind să revină pe Pământul fizic, la emoțiile vii şi profunde pe care le trăiam acolo. Oscilam între cele două posibilități. Îmi aminteam ce simțisem, cu mulți ani în urmă, într-un moment de puternică presiune, când am avut posibilitatea de a alege să rămân sau să mă eliberez, cu totul, de lumea materială - iar eu am acceptat să rămân în planul fizic, atâta timp cât acesta rămânea

operațional pentru mine, indiferent care era situația, fiindcă voiam să aflu ce urma să se întâmple în ziua următoare. Curiozitate!

(Ți-am explicat că acesta este unul dintre bunurile tale de preț. Parcurgerea următorului pas îți va da multe răspunsuri.)

Lipsea ceva esențial din imaginea de ansamblu şi nimic pe lume nu ar fi stat în calea curiozității mele de a căuta răspunsul.

(Nici în afara acestei lumi. Nu mai e necesar să stai închis pentru schimbare.)

Am reuşit să rămân calm, dar eram nerăbdător.

CLIC!

Eram la marginea îndepărtată a inelului exterior. Îl puteam recunoaşte după ambianța rarefiată a pâclei. Delicatele forme albe ne înconjurau. Puteam simți că prietenul meu INSPEC era alături de mine, dar forma lui strălucitoare nu era vizibilă.

(Nu e nevoie să le distragem atenția.)

Căutam să sesizez prezența lui Bill, apoi, a lui Lou, dar niciunul din ei nu era de găsit.

(Şi-au încheiat misiunea, după cum spui tu.)

Era ceva previzibil, şi am avut percepția noii lor adrese, dar era implicat un factor care mă perturba şi pe care nu-l puteam clarifica. Apoi, am devenit conştient de întregul inel exterior şi de cei care locuiau în el. Era o intensă radiație de aşteptare, nu de îngrijorare, ca şi cum starul unui spectacol tocmai urma să-şi facă intrarea pe scenă. Am urmat direcția concentrării lor. Era planeta fizică Pământ, vag conturată, nebuloasă şi difuză, din această perspectivă.

(Hai s-o privim dintr-o altă perspectivă.)

(Bineînțeles!)

CLIC!

Ne aflam undeva în spațiu, între Pământ şi lună, la o distanță greu de estimat, cam la peste optzeci de mii de kilometri de la su-

prafața Pământului. Imaginile erau foarte clare şi detaliate, nu cum fuseseră înainte. Am aruncat o privire către lună şi m-am blocat. La o distanță de nu mai mult de trei sute de metri - sau cel puțin aşa părea - era un obiect imens, aparent solid, de culoare cenuşie, lung şi ascuțit, de o formă conică, cu un capac în formă de emisferă în capătul mai lat - celălalt capăt era cel puțin la câțiva kilometri distanță. Părea nemişcat, dar am avut percepția bine definită a radiației Benzii M din interiorul său. O navă spațială - o navă spațială fizică?

(În termenii tăi, e corect ce gândeşti. Nu e o creație omenească. În această zonă, sunt multe asemenea nave în jurul Pământului fizic. Originile lor sunt din universul vostru fizic - dar nu neapărat din timpul la care te raportezi tu.)

„Multe" puteau fi cinci sau cinci mii. N-avea rost să încerc să aflu. Dar de ce în jurul Pământului nostru, pentru că...

(Ele sunt concentrate în jurul planetei Pământ, iar oameni ca tine le-a observat pe celelalte - şi cu acelaşi scop. Mergem mai departe? Răspunsul va veni în curând.)

Curiozitatea mea a acceptat cu bucurie.

CLIC!

Percepeam Pământul ca pe un punct de lumină reflectată, aflat la distanță, nu mai mare decât o stea de mici dimensiuni. Din el veneau unde neregulate de energie, multidimensionale, pulsând şi fiind întrerupte, în mod intermitent, de rapide semnale luminoase temporare - un tipar complex, neorganizat, compus nu dintr-o structură electromagnetică sau gravitațională, ci dintr-o energie pe care nu o puteam defini. Eram atât de fascinat de ceea ce vedeam, încât la început nu am observat fundalul. Pe cât puteam percepe departe, în toate direcțiile, având Pământul în centru, era un număr imens de forme. Unele erau conturate, iar altele păreau a fi nişte nori de vapori, toate strălucind cu mai multă sau mai puțină intensitate. De la cele aflate în apropierea noastră, am perceput ace-

eaşi senzație de aşteptare, de nerăbdare ca spectacolul să înceapă. Trebuie să fie un spectacol grandios, dacă atrage toate aceste...

(Este ceea ce noi numim reuniune. Toate aceste forme s-au materializat din alte sisteme apropiate de energie, doar pentru a asista la acest spectacol grandios, cum îl numeşti tu - şi la fel au făcut şi cei din navele spațiale fizice şi ființele umane care îşi încheie misiunea. Acest spectacol măreț, care urmează să aibă loc, este de fapt un eveniment foarte rar - confluența unor câmpuri de energie, mari şi intense, care apar în acelaşi timp, în dimensiunea voastră timp-spațiu. Această raritate a stârnit atât de mult interes. În termeni accesibili ție, un astfel de fenomen poate apărea cam o dată la opt zeci şi şapte de mii de ani pământeni.)

Ce şansă rară - şi câtă aşteptare...

(Nu există nicio garanție că acest fenomen se va produce la această frecvență. Apar elemente aleatorii şi variabile în configurația sa, care nu pot fi prevăzute.)

Atât de aleatorii, încât poate exista posibilitatea ca fenomenul să nu se producă. Ar fi dezamăgiți o mulțime de...

(Acest risc a fost de mult depăşit. El se va produce. Important e rezultatul. Simbolic, pe înțelesul tău, este o convergență a unui mare număr de posibilități, care apar sub forma câtorva probabilități şi a unui număr mic de posibilități. Una dintre aceste probabilități poate modifica nu numai dimensiunea voastră timp-spațiu, ci şi sistemele de energie învecinate. De aceea este atât de mult interes. În termeni omeneşti, tot simbolic vorbind, reuniunea are loc aici pentru a cunoaşte posibilitatea naşterii unei noi energii. Va supraviețui ea, procesului naşterii - şi, dacă acest lucru se va întâmpla, care sunt potențialele inerente unei asemenea energii, de a fi cu precizie la fel, la maturitate? Sau, energia se va naşte moartă, va eşua, iar posibilitățile vor rămâne lipsite de putere, de coordonare?

Excelentul meu H + ROTE mi-au permis să-mi fac o imagine destul de clară. Dar sinele meu omenesc încă privea Pământul şi sistemul uman...

(Există un simbol omenesc oriental pentru criză, care este format din două sub-simboluri, ce exprimă pericolul şi prilejul favorabil. În cazul omenirii şi al Pământului fizic, vorbim, în mod cert, de un moment de criză. În ceea ce priveşte existenţa oamenilor, atât pericolul, cât şi ocazia favorabilă vor fi din plin prezente, fără niciun dubiu.)

Pericol? Pericol fizic? Mental?...

Acestea sunt posibilităţile, natura exactă, care va fi determinată de evenimentul însuşi. Oricare este percepţia ta, ea nu reprezintă decât una dintre posibilităţi. Va apărea alta - sau mai multe altele.)

Celălalt element, ocazia favorabilă.

(Aceasta este cheia pentru a înţelege acest eveniment. El îi va oferi conştiinţei umane posibilitatea de excepţie de a evolua rapid într-un sistem de energie unificat, inteligent, care acţionează dincolo de iluzia voastră timp-spaţiu, creând, oferind cunoaştere, aşa cum numai o energie omenească, bine instruită, o poate face.)

Vizita noastră pe Pământul din anul 3000 şi...

(O posibilitate ce poate deveni realitate cu prilejul evenimentului. Acţiunea ta este unul dintre factorii aleatorii, care pot face acest lucru.)

Dacă ocazia favorabilă este pierdută...

(La un moment dat, sub o formă sau alta, oamenii vor înceta să mai fie specia dominantă pe Pământ, dacă nu vor supravieţui ca o conştiinţă activă.)

Am întrebat direct. *(Iar voi, voi toţi, ce veţi face dacă acest lucru se va întâmpla?)*

Era multă căldură în răspunsul lui şi mi-a zâmbit blând. *(Vom demara o altă acţiune, pe vreo altă planetă, în dimensiunea timp-spaţiu, cu oameni noi.)*

M-am întors în interior şi m-am închis. Nu prea mai aveam la ce să mă gândesc şi ce să fac. Eram copleşit din punct de vedere emoţional şi nu voiam să ies din acea stare - nu în acel moment.

(Mai e un singur proces pe care trebuie să-l efectuăm, apoi vei putea reveni în lumea ta fizică.)

Nu eram foarte sigur că mai puteam suporta încă unul, dar ştiam că pot.

(Accesează Ident-ul lui BB şi ghidează-l să vină aici.)

ROTE s-a răspândit pe dată. Îl lăsasem în compania lui Bill, iar Bill nu era acolo...

(Îl vei localiza uşor. El poate îndeplini pentru noi o funcţie foarte specială.)

Alte întrebări nu-şi aveau rostul, aşa că am reuşit să accesez Ident-ul lui BB şi m-am extins.

CLIC!

Mă simţeam mai bine sau... mai bătrân. Niciun fel de mişcare, nicăieri. Şi m-a surprins foarte puţin locaţia. Eram pe iarbă, în faţa cabanei lui Charlie. BB şi Charlie erau undeva deasupra, preocupaţi de ceva. M-am deplasat deasupra lor, pentru ca BB să mă poată percepe.

(Hei, RAM!) Vibra puternic. *(Ia uite ce facem noi!)*

Charlie râdea. *(Îi spun într-una puştiului ăsta că nu poţi avea o barcă cu pânze care să fie, totodată, şi deltaplan. Aerul şi apa nu sunt unul şi acelaşi lucru!)*

Mă amuzau. *(Acum îl poţi vedea pe Charlie, adică vizual?)*

Charlie zâmbea. *(Ei, sigur că da. Am reuşit asta din prima zi când a venit aici. Cred că a modificat oceanul de o sută de ori, până când am reuşit să-l oprim. Îl făcuse galben, cu valuri pătrate. Ce zici de asta? Dar e deştept. Se prinde repede.)*

Eram calm. *(Ei bine, îmi pare rău că vă întrerup, dar am nevoie de BB aici, ca să facă ceva pentru mine.)*

BB s-a deschis. (*Spune despre ce e vorba, RAM!)*

Charlie se rostogolea. (*Vino înapoi, copile!)*

Chrlie clătina din cap şi râdea, iar eu m-am extins şi m-am întins după Ident-ul INSPEC...

CLIC!

BB era aproape de mine. *(Hei, sunt sigur că ţi-ai perfecţionat saltul. Sunt la fel de extenuat ca după un joc pe care îl jucam înainte, în...)*

A luat-o de-a dreptul şi s-a închis, pe măsură ce devenea conştient de forma luminoasă, strălucitoare a INSPEC. Cred că ar fi trebuit să-l previn. Sub noi, era Pământul fizic, cam la 150 de metri distanţă. Era noapte, iar din loc în loc, lumini trecătoare schiţau conturul satelor. Exact sub noi era o mică întindere de apă, ca un iaz sau un bazin, iar imediat dincolo de apă, se zărea o structură piramidală, de culoare verde, cu o lumină strălucind în interior. Mi se părea foarte cunoscută, dar nu reuşeam să-mi amintesc nimic legat de ea.

M-am întors către BB. (*Trebuie doar să te deschizi încet. E un prieten.*)

El a făcut întocmai, cu grijă, apoi s-a concentrat asupra luminii strălucitoare. *(Hei, bună!)*

(Ne bucură venirea voastră.)

BB nu avea restrângeri culturale. (*În KT-95, exista o formă de energie organizată, care susţinea că te întâlnise pe tine sau pe cineva exact ca tine. Nu prea l-am luat în seamă, considerându-l un fel de ROTE incertă.)*

(E de înţeles.)

BB a continuat. *(El continua să ne zăpăcească, iar după un timp, a luat-o din loc şi nu s-a mai întors niciodată. Aşadar, avea dreptate, tu chiar existi.)*

Trebuie să acţionezi într-un fel anume, dacă vrei.

BB a ezitat. *(Ei, bineînţeles, bineînţeles.)*

(Hai să mergem mai aproape.)

Ne-am deplasat toţi trei în jos, încetişor, exact deasupra piramidei verzi şi dincolo de ea şi ne-am oprit în partea exterioară a unei mici construcţii, în mijlocul unui crâng de copaci. Locul îmi părea foarte cunoscut şi, dintr-un motiv necunoscut, am început să mă simt stânjenit. Era ca şi cum aş fi întâlnit un obstacol; cu cât încercam să înaintez, parcă ceva mă împingea înapoi.

(Prietenul tău AA e acolo. E important să-l ajuţi tu pe el, în acest moment.)

BB era confuz. *(AA?)*

(Chiar el.)

BB s-a concentrat şi am făcut şi eu acelaşi lucru. Înăuntrul micii construcţii, un bărbat stătea culcat pe un pat. Împotrivirea pe care o simţisem părea să pornească de la el. Era exact ca în vremurile trecute. Era AA, eram sigur. Împotrivirea era foarte puternică şi mă făcea să vibrez.

BB s-a întors. *(Cred că el este, sunt sigur. Percep o parte din Ident-ul lui, nu prea mult. Mai percep şi un alt Ident, care-mi este şi el cunoscut. Dar percepţia este slabă.)*

(Temporar, este important să-l ajuţi separat de natura lui materială.)

BB s-a luminat. (Adică, la fel ca RAM.)

(Corect.)

Era încurcat. *(Cum să fac asta?)*

(Doar tragi uşor. Foloseşte energia pe care o aplici atunci când faci saltul.)

BB s-a întors şi s-a apropiat de omul din pat. Priveam fascinat, întrebându-mă dacă în acest fel începusem şi eu, dacă nu cumva vreun prieten non-fizic se angajase să mă ajute să ies din corp,

în stadiile incipiente. Dar, pe atunci, nu aveam niciun prieten nonfizic, de care să ştiu.

Brusc, împotrivirea a devenit mult mai puternică, împingându-mă îndărăt. Mi-am menţinut poziţia cât de mult am putut, simţindu-mă foarte stânjenit. M-am întors în interior şi m-am închis. Bărbatul stătea în picioare, în mijlocul podelei, iar corpul lui fizic era pe pat. BB s-a retras în spate, totalmente nedumerit.

S-a concentrat pe INSPEC. *(A ieşit, l-am tras afară! Dar, of...)*

(Îl interesează ce are de gând să facă.)

Bărbatul a răspuns, dar eu nu puteam percepe decât sunetele distonante şi ţipetele din Banda M, care indicau o emoţie puternică. Dacă aceasta era prima lui experienţă, îl înţelegeam perfect şi empatizam cu el.

(El a afirmat că doreşte să ajute omenirea. Un scop foarte nobil.)

Am reuşit să mă deschid, într-o oarecare măsură. *(Ce rost are această împotrivire? Ea apare atunci când vreau să mă apropii de prietenul său, AA.)*

(Un paradox adevărat refuză să existe. Vei înţelege în curând.)

BB a intervenit cu fermitate. *(Vrea să meargă cu noi! Poate să facă acest lucru?)* Împotrivirea şi sunetele distonante erau atât de puternice, încât îmi provocau durere. Cu toate acestea, ştiam care era răspunsul, înainte să-l dea INSPEC.

(Informează-l că trebuie să rămână şi să-şi îndeplinească misiunea plănuită. În acest moment, nu are de ales.)

În ciuda durerii, încercam să observ. După o clipă, BB s-a înălţat şi ni s-a alăturat. Bărbatul căzuse în genunchi, în mijlocul podelei, iar sunetele distonante deveniseră atât de puternice, încât a trebuit să mă închid complet.

(Hai să mergem într-un loc mai plăcut pentru tine.)

Am acceptat, plin de zel.

CLIC!

Eram chiar în afara pâclei rarefiate a Zonei de tranziţie. Inele de forme nedefinite se zăreau în depărtare, iar în centrul lor se afla Pământul fizic. Zgomotele Benzii M, mai ales ţipetele, se estompaseră complet. M-am deschis uşurat. INSPEC era în faţa mea, BB într-o parte, totalmente închis, ceea ce era foarte ciudat.

(Am reuşit. Tiparul este complet.)

Exista o notă de fermitate în afirmaţia lui care mă tulbura, reverberând prin mine, declanşând cunoscuta ROTE emoţională care se derula, iar eu mă conectam la ea şi deviam fiecare informaţie, pe măsură ce venea. De această dată, *a fost* altfel. Aveam acces la o ROTE mult prea neobişnuită şi preţioasă, ca să mă comport altfel. Tulburarea mea s-a risipit.

M-am deschis mult şi eram liniştit. *(Înţeleg ce este individualizarea. Nu e necesară.)*

(Ţi-ai învăţat bine lecţiile, Ashaneen.)

Forma luminoasă, strălucitoare licărea. Ştiam că, de atunci încolo, nu voi mai avea de urmat Ident-ul niciunui INSPEC, dar nu aveam nicio senzaţie de singurătate. M-am deplasat deasupra lui BB, care plutea nemişcat, fiind încă închis.

M-am concentrat. *(Hei, bătrâne, trebuie să mă întorc.)*

S-a deschis, încetul cu încetul. *(Da, uh, RAM, oricum, trebuie să fac ceva de unul singur.)*

Nu aveam niciun dubiu despre ceea ce urma să facă. *(Ei bine, totul va fi în regulă, cam aşa cum zburdai şi te jucai înainte, în KT-95.)*

S-a luminat. *(Da, desigur! O grămadă de jocuri!)*

M-am deschis şi mai mult. *(Vei reuşi, tigrule! Păstrează Ident-ul meu! Şi distrează-te!)*

Se amuza. *(Îhî! Acel ultim lucru pe care l-am făcut – adică eu trăgându-l pe AA afară din corpul lui fizic – ai vreo percepţie despre această întâmplare?)*

(Nu, cu excepția faptului că, în mod cert, era AA. Aceeași chestiune cu rezistența era și acolo. De ce? *Oare să-mi fi scăpat ceva?)*

BB s-a concentrat intens asupra mea, iar eu stăteam în așteptare. Brusc, el s-a luminat intens și a început să se rostogolească cu putere. Parcă izbucnise în hohote de râs uman.

(Ce ți se pare așa amuzant?)

(Tu ai umor, RAM.)

Îl priveam cum se îndrepta în direcția Primei Stații de Acces, încă rostogolindu-se. Când a dispărut înăuntru, m-am întors și m-am întins, am accesat Ident-ul corpului meu fizic și m-am extins ușor. M-am deplasat încet către interiorul inelelor, simțindu-mă puternic și sigur pe mine, știind că încă aveam multe ROTE omenești de dobândit și de pus în practică. Am intrat în cel de-al doilea corp, apoi, în corpul fizic, știind că un proiect se încheiase, iar altul urma să înceapă.

Dar ce fusese, oare, atât de amuzant? Piramida verde, noi trei slujind omenirea...verde, vârful verde al piramidei...noi trei pe o rază... ehei!

În nopțile senine, pot să ies pe terasă înainte de a merge la culcare și să privesc în sus. Când fac acest lucru, stelele dispar, uneori, iar deasupra mea nu există decât bezna. De dincolo de întunericul adânc, se aude un cântec etern, obsedant de familiar, un semnal de aducere-aminte, dacă e nevoie, care pătrunde distinct prin zgomotul traficului local. INSPEC. BB, Lou, Bill, ea, toți cei de Acolo - în acel cântec. Dar *lipsește* AA!

Apoi, dispare, iar stelele se întorc în întuneric. Respir profund și mă întorc în casă.

Epilog: Ultima etapă

Cu pacea care mă cuprinsese, am început să pun în ordine și să parcurg diversele ROTE pe care le primisem și pe care, pur și simplu, le pusesem bine, pentru a mă documenta mai târziu. Am făcut acest lucru nu doar pentru a verifica dacă omisesem ceva, dar și pentru a întocmi un model sintetic, în ideea că, poate, cineva, undeva, ca individ sau grup, ar putea cerceta materialul cu seriozitate - sub pretextul vreunui studiu filozofic, patologic, pedagogic ș.a.m.d. După cum am mai spus, dacă următoarele informații ajută o singură persoană să înțeleagă, în profunzime, cine și ce este el/ea cu adevărat, scopul e atins.

Derularea unei ROTE seamănă foarte mult cu încercarea de a evoca o amintire sau un eveniment din trecut. Diferența constă în claritatea imediată a fiecărui detaliu, odată ce începe procesul de derulare. Se pare că cel mai bun rezultat se poate obține atunci când ești relaxat și izolat. Este important să rămâi complet treaz din punct de vedere fizic, cu starea de conștiență a emisferei cerebrale stângi, plasată în scaunul șoferului. Apoi, te gândești, pur și simplu, la Ident - subiectul acelei ROTE - și aștepți. Poți lua notițe sau dicta la un reportofon, pe măsură ce încerci să transformi informațiile, în cuvinte scrise sau rostite. Dacă simți că ți-a scăpat ceva, poți să RESETEZI și să o iei din nou de la început sau din orice punct din succesiunea informațiilor/experienței. Îți poți fixa un buton mental pentru PAUZĂ, dacă, de exemplu, sună telefonul, deși o astfel de întrerupere presupune adesea un efort de revenire la starea de relaxare. Oricum, ROTE va fi încă acolo - „deschisă" în același

punct în care ai lăsat-o. Acest proces cere timp şi răbdare şi de aceea este nevoie de izolare. Primele rezultate au apărut în forma următoare (nu foarte amănunţită, dar, poate, mai edificatoare).

Străbaterea inelelor

Din perspectiva mea non-fizică, primul inel interior era clar şi mult mai bine definit, iar totul părea concentrat în totalitate asupra activităţilor din starea fizică non-umană. Orice încercare de a comunica cu ei sau de a le distrage atenţia se lovea cel puţin de ignoranţa lor şi, cel mult, de o uluire, teamă şi ostilitate făţişă. Încercau cu toţii să participe la viaţa fizică, într-un fel sau altul - dar oricum, fără niciun succes. Toţi păreau să aibă o trăsătură comună - erau totalmente inconştienţi de orice altă existenţă în afară de cea fizică. Numai prin observări repetate şi directe a fost posibil să pun în ordine şi să clasific informaţiile despre aceste fiinţe din apropierea Pământului.

Visătorii: acest grup are o vibraţie sau radiaţie specifică, ce denotă că ei sunt ataşaţi de un corp fizic, undeva, în actuala dimensiune timp-spaţiu a Pământului. Acest lucru poate duce la concluzia posibilă, dar neconfirmată, că ei s-ar putea afla în afara corpului, în timpul somnului. Aparent, ei încearcă să continue activităţile pe care le desfăşoară în orele de trezie fizică sau pe cele pe care şi le doresc sau la care visează. Unii pur şi simplu se mişcă fără noimă, alţii încearcă să vorbească cu persoane cunoscute, care sunt treze din punct de vedere fizic, sau mănâncă, beau, lucrează, se joacă, încercând să facă sex, acţionând de parcă ar interpreta roluri din benzi desenate - toate fără nicio finalitate; toţi, cu doar câteva excepţii, fără să recunoască activităţile similare din jurul lor. Ceea ce ar putea fi numită o dovadă a originii lor este faptul că se „topesc" sau dispar în timpul unei acţiuni. Oare se trezesc din nou în lumea fizică, în afara somnului? Cei care interpretează visele s-ar putea să fie pe calea cea bună, dar cu o perspectivă greşită.

Morţii-vii: Aceştia seamănă foarte mult cu cei din categoria precedentă şi pot fi iniţial confundaţi cu ei, dar prezintă anumite caracteristici-cheie diferite. Acest grup este format doar din cei care au ieşit definitiv din corpul lor fizic - sunt morţi din punct de vedere fizic, dar nu realizează acest lucru. Drept urmare, ei încearcă într-una să-şi continue existenţa fizică, cea cu care sunt obişnuiţi. Adesea, ei rămân în jurul unor locaţii fizice - cum ar fi casele - şi al persoanelor de care sunt ataşaţi. Unii continuă să încerce să reintre în corpurile lor fizice moarte şi să le readucă la viaţă, chiar când acestea sunt deja îngropate - fapt care confirmă existenţa unei radiaţii ciudate, ce poate fi percepută uneori în cimitire. Chinul prin care trec aceştia, fiind martori la înhumarea sau incinerarea propriilor corpuri fizice, ar trebui să ne dea de gândit.

Asemenea Visătorilor, acest grup este totalmente şi imperativ legat de natura materială a dimensiunii timp-spaţiu. Mai mult, ei par a fi copleşiţi de frici de natură emoţională şi de imboldul de a acţiona, fără a ajunge însă la nicio finalitate. Ca grup, ei reprezintă un blocaj major în fluxul experienţei de învăţare a omenirii. Până în momentul în care sunt contactaţi şi ajutaţi, sau apare o licărire de conştienţă, ei rămân ani întregi - poate, secole - în această stare de blocaj. Numărul lor creşte în mod constant - şi va continua să crească, atâta timp cât valorile oamenilor din lumea fizică, cele care generează această condiţie, rămân neschimbate.

Sălbaticii: Mult mai puţini la număr decât cei de mai sus, ei sunt motivaţi de aceleaşi impulsuri, dar într-un mod totalmente diferit, determinat de o uşoară schimbare a nivelului de conştiinţă. Sălbaticii nu înţeleg faptul că au pierdut capacitatea de a se folosi de corpul lor fizic şi nu percep nimic altceva decât realitatea fizică, materială. Cu toate acestea, ei sunt foarte conştienţi de faptul că sunt, cumva, diferiţi. Nu înţeleg de ce şi cum de se întâmplă aşa ceva - şi nu au nicio dorinţă să afle adevărul. Tot ce înţeleg este faptul că ceea ce îi face diferiţi, îi eliberează de constrângerile, obligaţiile

şi angajamentele care făceau parte din viețile lor fizice. Ei consideră această stare ca pe o libertate absolută şi încearcă să se manifeste ca atare, în singurul mod care le este cunoscut - reproducând activitățile din lumea fizică. De aceea, eforturile lor de a se implica în viața fizică umană - pe care o percep ca şi când s-ar desfăşura în jurul lor - capătă multe forme bizare. Vizita la grupul dominat de sexualitatea umană, prezentată anterior, este un exemplu. Ori de câte ori o persoană, cu o conştiință fizică umană în stare de trezie, se manifestă haotic sau instabil, dintr-un motiv sau altul, această stare poate constitui o oportunitate pentru unii dintre aceştia, de a „călări" persoana respectivă, doar pentru a trăi această experiență. Din perspectiva mea actuală, nu se cunoaşte frecvența unor asemenea incidente. Din fericire, sunt foarte rare. Iar uneori devin agresive.

Sunt multe de învățat din experiențele trăite în interiorul acestor inele - majoritatea prin suferință, dacă perspectiva voastră este încă puternic închistată în iluziile omeneşti din dimensiunea timp-spațiu. N-are rost să vă povestesc despre numeroasele încercări de a intra în contact cu locuitorii din acele spații. Puteți face singuri acest lucru, fără bătaia de cap a intrării în starea de ieşire din corp. Intervievați şi analizați un grup reprezentativ de oameni care trăiesc în prezent, în orice oraş mare. Datele rezultate vor reprezenta o versiune sintetică, mult mai uşor de prelucrat. În fiecare caz, sursa acestor preocupări pare să rezide în denaturarea extremă a instinctului originar de supraviețuire.

Există, în mod evident, metode prin care salvarea are loc la nivel individual şi pe scară relativ largă - iar procesul este în curs de desfăşurare. Personal, am fost şi eu implicat în doar unul sau două cazuri pe care mi le pot aminti - dar nu sunt foarte mândru de eforturile mele. Am învățat unul sau două lucruri simple. În primul rând, am conştientizat cacofonia radiației distonante, haotice, generate de gândirea umană - pe care am identificat-o drept zgomotul Benzii M (eticheta mea). În al doilea rând, am învățat cum

să-mi diminuez percepția, s-o aduc la niveluri tolerabile. Din nou, sindromul necesității. E un truc simpatic, pe care merită să-l puneți în aplicare, chiar şi în starea de trezie.

Următorul inel exterior este cât se poate de simplu. El e format din cei care îşi dau foarte bine seama că nu mai fac parte din viața fizică umană, dar nu ştiu sau nu îşi amintesc de nicio altă posibilitate. Adesea, ei sunt şocați de pierderea memoriei şi rămân nemişcați, într-o stare pasivă, ca şi cum ar aştepta să se întâmple ceva. De obicei, ei sunt uşor de contactat, instruit şi condus într-un inel exterior potrivit. Populația acestui loc este relativ redusă numeric şi rămâne mai mult sau mai puțin constantă, datorită asistenței oferite de inelele din exterior.

Mergând mai în afară, următorul inel este cel mai mare dintre toate şi cuprinde un număr aparent nelimitat de sub-inele. Cu toate acestea, ele toate sunt incluse în aceeaşi categorie generală, bine definită. Cel puțin, locuitorii acestui loc ştiu că au trecut printr-o moarte fizică. În acest stadiu, este posibil să nu le fie prea clar şi să perceapă în mod diferit ce sunt şi unde anume se află; de aceea există sub-inelele strict definite. În interiorul acestui inel, aproximativ în centru, există ceea ce se poate numi o zonă zero, diferită, care poate fi observată dintr-o perspectivă exterioară. Ea este generată de existența a două câmpuri de energie simbolice, care se întrepătrund şi exercită o presiune/influență aproape egală, fără a interacționa unul cu altul. Acestea nu sunt unde obişnuite, provocate de frecvențe care se lovesc unele de altele, întrucât cele două câmpuri sunt incompatibile. Analogia cu o bară magnetică, în cazul căreia energia pozitivă şi cea negativă se întâlnesc în centru, nu se poate aplica. Ar fi mai bine să ne imaginăm un câmp gravitațional care exercită atracție, într-o direcție şi acțiunea unui serial comic TV, în cealaltă direcție.

Pe partea interioară a acestei zone zero, forța dominantă este HTSI, prescurtarea de la Human Time-Space Illusion [Iluzia

Umană Timp-Spațiu], care este mai puternică în sub-inelele cele mai profunde şi se diminuează invers proporțional prin întreagul inel, până ce devine aproape nesemnificativă, pe marginile exterioare. În partea din afară a inelului, forța dominantă este NPR, sau Nonphysical Reality (Realitatea Non-fizică), care este greu de definit, întrucât există informații foarte vagi despre ea. O imagine în oglindă a forței câmpului, efectul NPR este cel mai puternic la marginea cea mai exterioară, diminuându-se treptat către zona zero, apoi exponențial, către marginea interioară a inelului.

Tiparul trecerii ființei umane prin acest inel special este fascinantă, privită din afară. Ea este alcătuită din energie sub formă umană experiențială, care se mişcă în două direcții, atât în interior, cât şi în exterior. Fluxul intern este alcătuit din energie proaspătă, din zona în care NPR întâlneşte, pentru prima oară, câmpul HTSI, fiind tot mai mult atrasă de acesta, printr-o serie de existențe umane care trec mai rapid prin acest inel special, odată ce zona zero este străbătută. Din acest punct înspre interior, mişcarea se accelerează către marginea internă a inelului, încetând, de obicei, în cel mai îngust dintre inelele interioare.

Fluxul extern, după eliberarea din sau evitarea inelelor celor mai profunde, începe drumul aparent aleator, dar totuşi minuțios, prin acest inel de cea mai mare dimensiune. Pentru unii, tranziția este relativ directă, cu doar câteva existențe fizice umane, pentru a asigura impulsul. Alții – marea majoritate – au nevoie de câteva sute de experiențe de viață în formă umană şi de mii de cicluri pământeşti, pentru desăvârşirea procesului. Motivele acestor discrepanțe nu îmi sunt clare. Cu toate acestea, o caracteristică a drumului mai direct pare a fi selecția atentă a experiențelor de viață în formă umană, plus depăşirea cu succes a celor ce pot fi definite, din punct de vedere statistic, drept situații imposibile. Ambele rute ies la lumină la marginea externă a inelului şi duc către inelul din extremitate.

Inelul din extremitate, care este singur, e alcătuit numai din cei care se pregătesc pentru experiența lor finală în corp omenesc – *Cei care se întrupează pentru ultima oară* sau *Seniorii* – cum doriți să-i numiți, conform viziunii voastre. Ei şi-au pierdut aparența cenuşie şi o mare parte din forma lor umană; au o radiantă aproape albă, cu un fel de modele scânteietore în jurul lor. Sunt foarte închişi şi nu reacționează la nicio încercare de comunicare, cu excepția probabilei comunicării dintre ei. Este greu să observi reintrarea lor finală în experiența umană, care fie e prea rapidă, fie se petrece în mod instantaneu. Ieşirea lor din ciclul final este marcată printr-o lumină vie, strălucitoare, care se deplasează cu rapiditate în afară, trecând prin inele, oprindu-se, din când în când, din motive necunoscute. În preajma ieşirii lor din acest inel din extremitate, ei dispar brusc, fără a lăsa vreo urmă de imagine după ei.

Dintr-un anumit punct de vedere, întregul proces seamănă, în mare, cu a-i ține piept unei dependențe de droguri sau alcool.

Primul gust nu este prea plăcut, dar efectul e interesant, e o senzație nouă. Când apare ocazia, novicele ia o cantitate dublă, doar pentru a vedea dacă efectul e mai puternic – şi chiar este. Scăpat de sub control, tiparul devine obişnuință, pe tot parcursul drumului ce duce spre drumul sordid al bețivilor. Pentru cel dependent, nimic nu e mai important, nimic nu îi preocupă mai mult mintea, decât de unde să-şi procure următoarea doză. Amnezia devine o stare obişnuită – şi ceea ce este şi mai elocvent, lipseşte dorința de a schimba lucrurile. El a uitat cine este – şi nici măcar nu-i pasă. Odată ajuns dependent, novicele se transformă într-o ființă totalmente diferită de cea care a simțit, pentru prima oară, gustul drogului. Unde nu se potriveşte analogia: în succesiunea experiențelor vieții umane, schimbarea este permanentă.

În formă succesivă, itinerariul experienței umane poate fi schițat după cum urmează:

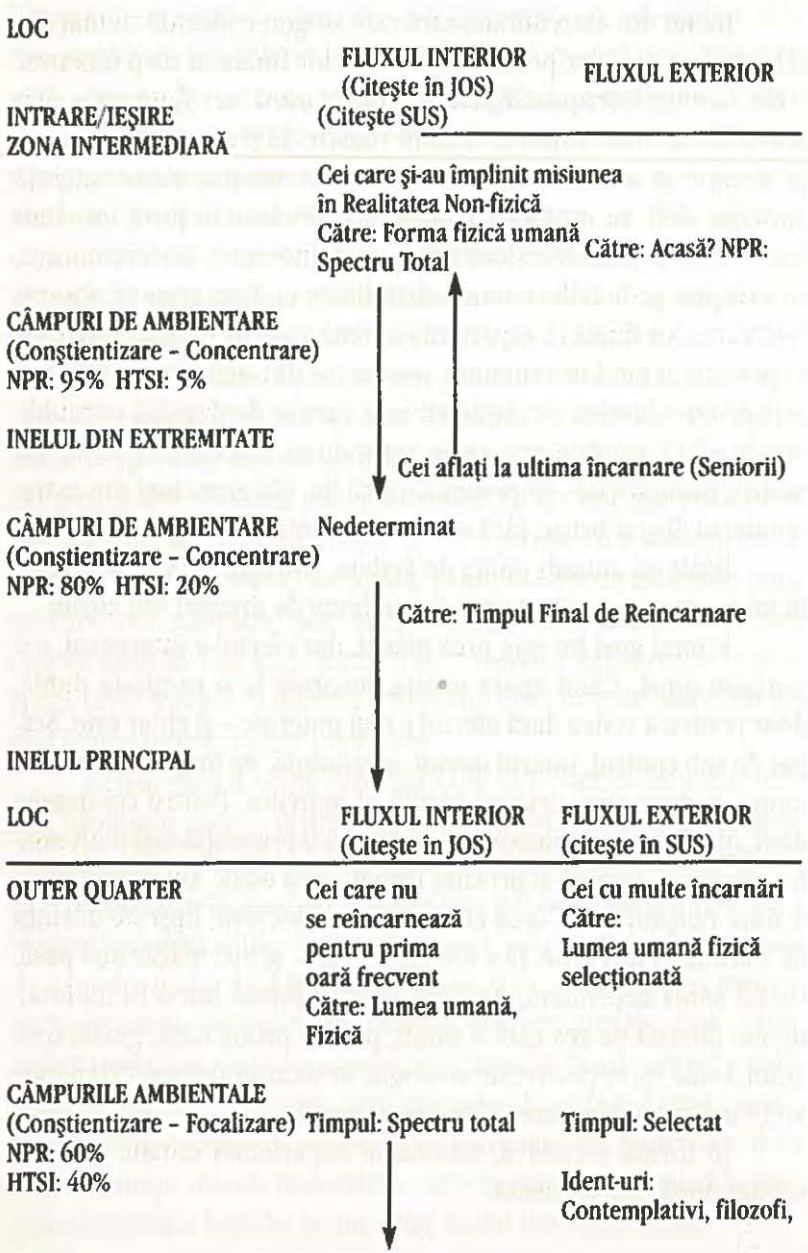
LOC
FLUXUL INTERIOR
(Citeşte în JOS)
FLUXUL EXTERIOR
INTRARE/IEŞIRE
(Citeşte SUS)
ZONA INTERMEDIARĂ
Cei care şi-au împlinit misiunea
în Realitatea Non-fizică
Către: Forma fizică umană
Spectru Total
Către: Acasă? NPR:
CÂMPURI DE AMBIENTARE
(Conştientizare - Concentrare)
NPR: 95% HTSI: 5%
INELUL DIN EXTREMITATE
Cei aflaţi la ultima încarnare (Seniorii)
CÂMPURI DE AMBIENTARE
(Conştientizare - Concentrare)
NPR: 80% HTSI: 20%
Nedeterminat
Către: Timpul Final de Reîncarnare
INELUL PRINCIPAL
LOC
FLUXUL INTERIOR
(Citeşte în JOS)
FLUXUL EXTERIOR
(citeşte în SUS)
OUTER QUARTER
Cei care nu
se reîncarnează
pentru prima
oară frecvent
Către: Lumea umană,
Fizică
Cei cu multe încarnări
Către:
Lumea umană fizică
selecţionată
CÂMPURILE AMBIENTALE
(Conştientizare - Focalizare)
NPR: 60%
HTSI: 40%
Timpul: Spectru total
Timpul: Selectat
Ident-uri:
Contemplativi, filozofi,

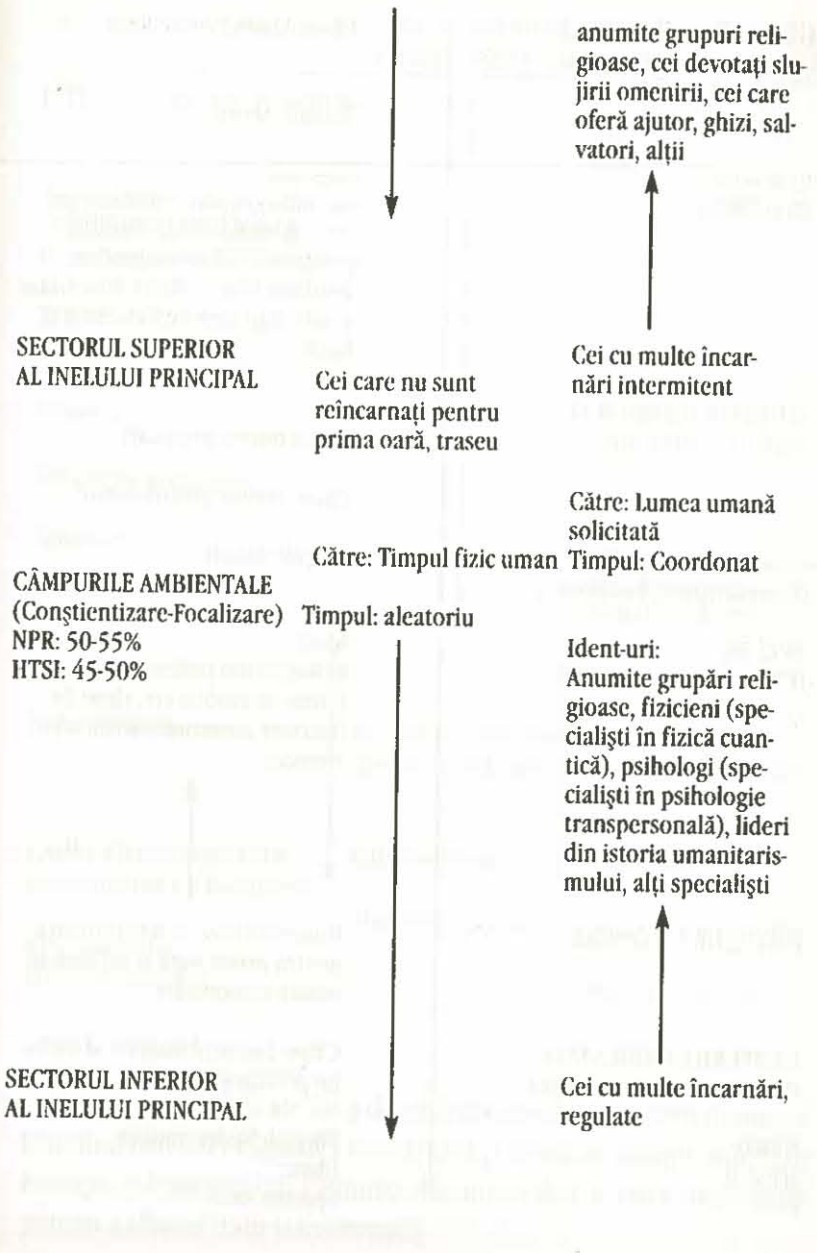
anumite grupuri reli-
gioase, cei devotaţi slu-
jirii omenirii, cei care
oferă ajutor, ghizi, sal-
vatori, alţii
SECTORUL SUPERIOR
AL INELULUI PRINCIPAL
Cei care nu sunt
reîncarnaţi pentru
prima oară, traseu
Cei cu multe încar-
nări intermitent
Către: Lumea umană
solicitată
Către: Timpul fizic uman
Timpul: Coordonat
CÂMPURILE AMBIENTALE
(Conştientizare-Focalizare)
NPR: 50-55%
HTSI: 45-50%
Timpul: aleatoriu
Ident-uri:
Anumite grupări reli-
gioase, fizicieni (spe-
cialişti în fizică cuan-
tică), psihologi (spe-
cialişti în psihologie
transpersonală), lideri
din istoria umanitaris-
mului, alţi specialişti
SECTORUL INFERIOR
AL INELULUI PRINCIPAL
Cei cu multe încarnări,
regulate

CÂMPURILE AMBIENTALE
(Conştientizare-Focalizare)

NPR: 30%
HTSI: 70%

Către: Timpul uman dorit

Timpul: Actual

Ident-uri:
Anumite grupări religioase, prieteni şi rude, actual, facilităţi pentru odihnă şi recuperare, artefacte fizice - ROTE sintetizate şi activităţi care include raiul şi iadul

SECTORUL INTERIOR AL INELULUI PRINCIPAL

Cei cu puţine încarnări

Către: Lumea umană dorită

Timpul: Actual

CÂMPURILE AMBIENTALE
(Conştientizare-Focalizare)

NPR: 5%
HTSI: 95%

Ident:
Refugiaţi din inelele inferioare, centre de reabilitare, clase de instruire, nonconformişti, cei vinovaţi,

INELUL DE AŞTEPTARE

Dintre cei care se reîncarnează pentru prima oară şi cei care au puţine reincarnări

CÂMPURILE AMBIENTALE
(Conştientizare-Focalizare)

NPR:0
HTSI: 0

Către: Sectorul interior al inelului principal

Timpul: Nedeterminat
Ident:
Spectru total

LOC	FLUXUL INTERIOR (Citeşte în JOS)	FLUXUL EXTERIOR (citeşte în SUS)
INELUL CEL MAI DIN INTERIOR		cei care se reîncarnează pentru prima oară şi cei care au puţine reîncarnări
CÂMPURILE AMBIENTALE (Conştientizare - Focalizare) NPR: 0% HTSI: 100%		
Visătorii		
Cei închişi în ei înşişi		
Sălbaticii		Către: nemişcare Timpul: nederminat
Adormiţii		
În formă fizică, umană	cei care se reîncarnează pentru prima oară	cei care se reîncarnează de mai multe ori
CÂMPURILE AMBIENTALE (Conştientizare - Focalizare)	Către orice inel	spectru total
NPR: itinerariu HTSI: 99,999999%	Timp:Spectru total	Către orice inelexterior timp: Spectru total

O altă modalitate de a descrie procesul, în termeni moderni: Unitatea (tu, cel originar?) este atrasă şi trasă de câmpul uman de energie a Pământului. Unitatea decide să dea o raită prin câmp, pentru a obţine date şi informaţii.

Acest lucru micşorează viteza în interiorul Unităţii, până la un nivel mai mare decât cel calculat să apară prin frecare, din cauza factorului de aderenţă al particulelor din câmp.

Această viteză trebuie redusă sub nivelul vitezei de învingere a atracţiei gravitaţionale, iar Unitatea se mişcă, în mod inexorabil, pe o orbită eliptică. La fiecare apogeu al orbitei, Unitatea trece din nou prin câmpul uman de energie a Pământului şi adună de acolo alte particule aderente, cauzând o diminuare şi mai drastică a vitezei - care, la rândul ei, reduce perigeul orbitei. În cele din urmă, orbita se distruge, nerezistând atracţiei câmpului care este mai puternică acum, iar Unitatea rămâne în câmpul însuşi, pentru a deveni parte din el.

Pentru a pune în mişcare şi a atinge viteza de ieşire, Unitatea trebuie: (1) să îndepărteze particulele aderente care au creat probleme, în timp ce păstrează informaţii/date/experienţe care să-i permită să dobândească Ceva de Valoare; (2) să dezvolte şi să stocheze suficientă energie, pentru a pune în mişcare şi a atinge viteza de ieşire, care este necesară într-o cantitate mult mai mare decât cea disponibilă în punctul original de intrare, în condiţiile specifice, plus rezervele adiţionale, pentru compensarea sarcinii utile suplimentare.

Situaţia se complică din cauza lipsei unor metode eficiente de detoxifiere adecvată şi de îndepărtare a particulelor aderente, dar şi a aplicării celor mai primitive tehnici pentru distilarea şi acumularea corespunzătoare a energiei. De aceea, în cel mai bun caz, eliberarea este un proces îndelungat şi anevoios. Cheia este să se înceapă cu traiectorii balistice, urmate de orbite eliptice, care işi măresc tot timpul perigeul, până când se atinge viteza de ieşire. După aceea, Unitatea se poate întoarce la baza sa originară, cu energia sa crescută şi să meargă mai departe, spre explorări şi mai ample.

Cele sus menţionate sunt, în cel mai bun caz, o generalizare specifică numai unei clasificării extinse, care a fost indicată. Este o simplificare a unui tipar foarte complex şi complicat, de mişcări

percepute dintr-o perspectivă exterioară. Este, în mod deliberat, o prezentare neutră, fără prea mult umanism, pe cât este posibil a fi făcută de un om, cu credinţa că o asemenea simplitate va atrage atenţia şi cunoaşterea latentă în modul de operare al emisferei stângi. Cu toate acestea, problema încă rămâne - necesitatea exprimării într-o formă cât de puţin acceptabilă de către conştiinţa oamenilor din lumea fizică. Atunci, aceasta este un ciclu de funcţionare în care suntem cu toţii implicaţi, în mod fundamental. El ar putea fi identificat drept Mediul Energetic al Pământenilor, Iluzia Umană Timp-Spaţiu. Este o sinteză bazată pe câteva sute de cercetări personale amănunţite, marea lor majoritate fiind peste posibilitatea de reproducere literară. Redarea fiecăreia dintre ele, în mod individual, ar ocupa câte un volum întreg, dacă acest lucru ar fi cu adevărat posibil. De aceea, pe moment, această linie de bază ne va fi de folos. Cu sau fără ea, este posibil să ne rătăcim, dar avem mai multe şanse cu ea.

ROTE BHP-1

Învăţarea Comprimată/Concentrată - Categoria Umană

Primul aspect ce trebuie luat în considerare, în privinţa structurii umane, ar trebui să fie, în mod cert, faptul că doar un mic procent dintre oameni nu au mai trăit niciodată această experienţă, înaintea actualului sejur în timp. Este posibil ca unii să fi trăit experienţe de viaţă fizică, în alte zone ale dimensiunii timp-spaţiu şi într-o altă formă fizică, de vreun fel sau altul, dar aceasta este prima lor existenţă ca oameni. Alţii dintre cei veniţi pentru prima oară nu au mai fost până acum în vreo formă fizică de un gen sau altul.

Dimensiunea timp-spaţiu - materia fizică - şi, mai ales, existenţa umană pe Pământ - este o anomalie interesantă. Ea are anumite calităţi distincte, care sunt unice în dezvoltarea inteligenţei şi a conştiinţei. Ca urmare, viaţa umană are multe aspecte atrăgătoare. Pentru unii, este ca şi cum s-ar afla într-un mare parc de distrac-

ții, cu o mulțime de modalități de amuzament - un loc de joacă, în care regulile standard (nepământene) sunt suspendate, pe moment. Ei își doresc o existență umană, pur și simplu, din curiozitate. Ei au primit o ROTE despre această condiție și vor să afle cum este să faci parte din ea. Mulți dintre ei, după ce au observat condițiile dintr-un anumit moment al istoriei omenirii, decid că este o oportunitate ideală de a încerca o experiență imaginată în perioadele lor de contemplare. Trăsătura caracteristică a existenței umane, într-un anumit moment al evoluției, oferă posibilitatea de a testa ideea.

Sunt și unii care cred că limitările impuse de încarcerarea fizică a condiției umane creează concentrarea unor anumite energii existente doar în această stare. Acesta este singurul loc în care există astfel de energii.

De departe, cea mai bună motivație - care le depășește pe toate celelalte la un loc - este rezultatul. Când întâlnești o ființă care și-a încheiat misiunea, singurul tău țel este să devii și tu la fel - odată ce ai realizat că acest lucru este posibil. Și chiar este posibil.

Astfel, noi „mergem în tărâmul fizic", pentru ceea ce este el - un proces intens de învățare, o școală cu totul neobișnuită. Ceea ce contează este faptul că o parte importantă din acest proces de învățare este forțarea amestecului a două tipuri diferite de modulații energetice. Una intră ca energie predominant masculină, iar cealaltă ca energie predominant feminină. Înclinațiile, nevoile, procesul de asimilare a culturii societății (enculturația) și alți factori pot fi modelați astfel în cât să forțeze, literalmente, adaptarea, combinarea și înțelegerea dintre aceste două sisteme de conștiință.

Condițiile de intrare în viața fizică, în corp uman, sunt relativ stricte. Este ca și cum ai încheia un acord detaliat. În primul rând, forma-energie trebuie să accepte că dimensiunea timp-spațiu există cu adevărat. Fără acest acord, este imposibil să ai conștiință umană primară. De asemenea, forma-energie trebuie să accepte că există un timp, cum ar fi anii `80, sau orice alt interval de timp evaluat în termeni pământeni. De asemenea, trebuie agreat faptul că există cu adevărat o planetă Pământ, proiectată și creată în forma pe care o are. Mai departe, trebuie acceptat faptul că o conștiință care se exprimă ca om are anumite caracteristici și limitări.

Blocarea sau sublimarea experienței anterioare este o parte din proces, pentru fi siguri că ființă umană va fi influențată cât mai puțin posibil, de tiparele vieții anterioare din lumea fizică sau din alte realități. Luați în seamă faptul că totul se petrece la nivelul percepției conștiente și nu este scos din esența formei-energie care și-a dat acordul. O astfel de experiență va rămâne în subconștientul noii forme-energie umane. Acest lucru este important, fiindcă o asemenea experiență sau intenție poate foarte bine să reprezinte motivul profund care este forța motrice din spatele acțiunii unor astfel de energii în existența umană.

Odată ce decizia a fost luată sau înțelegerea a fost făcută, este ales un punct de intrare (naștere) optim, luându-se în considerare elementele de natură genetică, socială, politică, economică și de mediu, care pot - dar nu în mod absolut - asigura realizarea scopului unei asemenea intrări. De multe ori, din cauza posibilității ca nu toți factorii să fie corespunzători și convenabili, unele intrări au loc, pur și simplu, în speranța că obiectivele pot fi atinse. Adesea, există atât de multe variabile, care reprezintă o provocare incitantă de a încerca, pur și simplu, să învingi obstacolele, cum s-ar zice, sau să le transformi, cu ajutorul gândirii și al acțiunii. Unii reușesc, iar alții nu.

Un alt factor îl reprezintă faptul că cererea sau nevoia selectivă de noi puncte de intrare depășește cu mult oferta. De aceea, mulți se satură să aștepte punctele de intrare dorite și acceptă să intre în condiții dintre cele mai precare.

O analiză a proceselor de învățare și absorbție a informațiilor de către un om care se încarnează pentru întâia oară ar oferi o primă privire de ansamblu. După intrare (naștere), acesta este sur-

prins şi şocat de restricţiile foarte rigide ale corpului fizic. El nu se mai poate mişca liber şi cu uşurinţă, la orice gând sau dorinţă. De aceea, mare parte din primele săptămâni de existenţă umană este ocupată cu eforturile conştiente şi frustrante de a prelua controlul asupra acestui corp fizic nou. Simultan, el este copleşit de uluitoarea nevoie de hrană - un proces care, în existenţa anterioară, era o funcţie automată.

Din acest început apare sistemul primordial de învăţare, care continuă pe tot parcursul vieţii umane. Este focalizarea conştiinţei conştiente. Durerea sau plăcerea, după cum este transmisă de către fiecare dintre cele cinci simţuri, atrage atenţia asupra evenimentului a cărui experienţă este trăită - şi o astfel de experienţă este apoi învăţată şi păstrată. Mai mult, dacă este implicat şi elementul emoţional, procesul de acumulare este mult intensificat. Experienţa fizică de o natură extremă depinde şi ea de procesul de învăţare. Simplu spus, profunzimea învăţării (memorarea, aducerea aminte) se află într-o relaţie directă cu intensitatea experienţei. Dimpotrivă, cu cât experienţa este mai superficială, cu atât este mai scăzută atenţia - ceea ce încetineşte cu mult procesul de învăţare.

Cunoaşterea primară este baza de date după care noi, oamenii, ne conducem cu precădere vieţile fizice. Alte procese de învăţare ne influenţează gândurile şi acţiunile, dar tiparul de bază al performanţei se bazează pe învăţătura iniţială.

Procesul secundar de învăţare - un alt tipar care este prezent pe tot parcursul existenţei umane - are loc dincolo de ceea ce noi numim nivelul nostru de conştiinţă. Este vorba despre datele primite prin intermediul celor cinci simţuri fizice, din acele zone asupra cărora *nu* ne concentrăm atenţia. Acest lucru se petrece în timpul vieţii fizice active, iar informaţiile sunt stocate şi memorate până în cel mai mic detaliu. Din cauza neatenţiei, mai puţin de 20% dintre aceste cunoştinţe secundare sunt, în mod obişnuit, accesibile pentru a fi apelate de către mintea umană conştientă. Acest în-

treg spectru de memorie este accesat în mod constant şi inconştient de către oameni, ori de câte ori e nevoie de ceva anume. El ne colorează şi influenţează gândurile, deciziile şi acţiunile, fără ca noi să fim conştienţi de acest lucru.

O a treia formă de învăţare are loc în timpul stării noastre ciclice de inconştienţă (somnul). La nivelul nostru conştient, de trezie, ne amintim foarte puţin dintr-o astfel de activitate, deşi ea rămâne adânc săpată în memorie şi devine o parte din sistemul de memorare a experienţelor, pe care ne bazăm activităţile de zi cu zi. Din punct de vedere cultural, am fost învăţaţi să nu acordăm atenţie acestor evenimente pe care nu ni le putem aminti şi să recunoaştem arareori influenţa lor asupra activităţii/experienţei noastre. La o examinare dintr-un punct exterior de observare, modul de folosire automată a acestui proces de învăţare devine vizibil.

Sistemul principal de învăţare, conceput de diferitele culturi din istoria omenirii, este cel mai larg răspândit şi acceptat, dar şi este cel mai nenatural. În cea mai mare parte, el ignoră total existenţa şi acţiunea proceselor de învăţare primordial şi secundar. De aceea, însuşi caracterul său artificial, lipsit de mijloace naturale de concentrare a atenţiei, impune o anumită formă de dedicare şi disciplină, de care, în general, mintea conştientă umană de nivel mediu nu dispune. Atenţia este în continuă mişcare, fluctuează, mai ales în cazul experienţelor repetitive, alterând procesul de învăţare care ar putea avea loc. Lipsite de maturitatea necesară, astfel de metode de învăţare sunt la mare preţ în existenţa umană şi, de fapt, gravitează în jurul a tot ceea ce înseamnă cunoaştere, înţelegere, control şi aplicabilitate în privinţa materiei fizice - inclusiv sistemul de energie pe care îl generează.

Cel mai important este faptul că acest sistem de învăţare dominant, dar artificial şi limitat, acţionează în totalitate pe baza informaţiilor primite prin intermediul celor cinci simţuri fizice. Din această cauză, el are efectul de a elimina orice dovezi care să ateste

originea-identitatea încă existentă în individ. Aceasta este atât esența problemei, cât şi provocarea majoră pentru forma de energie proaspăt apărută.

Pe măsură ce entitatea care se încarnează pentru prima oară îşi trăieşte viața umană, ea nu găseşte, de fapt, nimic care să-i călăuzească procesul de gândire în alte direcții decât cele legate direct de materia fizică timp-spațiu. Din păcate pentru ființa umană, această realitate include acele creații care furnizează sisteme de credință bazate pe individualități atât prezente, cât şi din istoria trecută, a căror cunoaştere privind identitatea originară era operațională în timpul existenței lor umane. În procesul de redare şi de transpunere în forma umană de comunicare, plus erodarea în urma numeroaselor traduceri, rămân doar câteva părți din întregul proces. Din păcate, aceste părți încearcă să lămurească mai mult efectele, decât cauzele. Numai în cazuri foarte rare, acestea permit un acces clar la sursă.

De aceea, pe măsură ce o persoană aflată la prima încarnare se mişcă prin viața fizică umană, ea adună şi absoarbe multe ataşamente nebănuite. Cele mai puternice dintre acestea sunt de natură emoțională - sau, mai degrabă, denaturări ale acestora, care sunt legate numai de realitatea timp-spațiu. Acestea capătă o amploare realmente imposibil de atins şi trăit într-o singură viață fizică umană. Rezultatul este nevoia compulsivă de a reintra şi retrăi ciclic, ceea ce fusese început, de a îndeplini scopul pentru care nu mai fusese *timp*, să plătească nişte *debite* imaginare - iar lista devine interminabilă.

Pe scurt, problema poate fi rezumată astfel: ceea ce transformă un om întrupat întâia oară, într-un om care repetă acest proces, este faptul că viața fizică creează dependență.

Există doi factori copleşitori care generează o astfel de dependență sau ieşire de pe orbită, dacă preferați. Puneți-i pe amândoi laolaltă, legați-i strâns unul de altul şi atunci va fi uşor să înțelegeți cât de dificil poate fi Sistemul Uman Comprimat de Învățare,

mai ales pentru cei neştiutori şi neinformați. Aceasta poate fi, în sine, parte din procesul de instruire.

Orice încercare de a descrie metodele este aproape de neînțeles pentru cei care nu au fost niciodată ființe umane - şi la fel de dificil este de explicat statutul/starea de om care îşi încheie ciclul de încarnare, unui om care se întrupează pentru prima oară. Cei doi factori implicați sunt Denaturarea Tendinței de Supraviețuire şi Difuziunea Energiei Primordiale.

Denaturarea Tendinței de Supraviețuire

Asemenea animalelor, plantelor şi altor forme de viață organice, la naştere, omului fizic i se imprimă puternic dorința de a continua să se dezvolte, să trăiască, să supraviețuiască. Această dorință poate fi exprimată în două moduri fundamentale: Protejarea Corpului şi Întreținerea Propriei Ființe.

Prima necesitate este procurarea şi consumul de hrană şi apă. Aceasta este urmată de imperativul menținerii corpului la un nivel corespunzător de căldură sau răcoare. Apoi urmează nevoia de a-l apăra de prădători, care pot fi alte ființe umane, animale carnivore sau insecte, până la cel mai mic virus. Dilema luptă-sau-fugi apare atunci când două sau mai multe asemenea necesități intră într-un conflict direct, ca prioritate.

Nu e nimic contradictoriu în toate acestea - deci, care e problema? Majoritatea oamenilor îşi petrec cea mai mare parte din timp având, într-un fel sau altul, grijă de aceste probleme. Ei n-au de ales. Ați fi în topul celor 0,0001 % din piramida umană, dacă ați şti cu precizie necesitățile care vor fi satisfăcute mâine, în săptămâna următoare, în restul vieții voastre - prin acțiunile voastre, ale familiei voastre sau ale guvernului *vostru.*

Şi nu e nimic nou nici în denaturarea imensă care începe să apară dincolo de nevoile de bază. Stocarea hranei şi a altor bunuri - în ideea că poate veți avea nevoie de ele, dacă se vor produce

schimbări în viitor – varietățile nesfârşite de alimente, dorite nu atât pentru valoarea nutritivă, cât pentru gustul şi estetica lor, procesarea specială a hranei şi a serviciilor în domeniu.

Distracția creată de „alimentele" consumate sub forma alcoolului, drogurilor, tutunului etc. şi înapoi, la alimentele care sunt „bune" pentru voi, adică vă menţin sănătoşi. Haine, care nu au doar menirea de a vă ține de cald, dar sunt bine croite, au culoarea sau textura dorită, sunt destinate anumitor ocazii şi, desigur, în stiluri care se schimbă cu rapiditate. Adăposturi care sunt mult mai mult decât coliba de pe dealuri, cât mai spațioase şi/sau situate într-o anumită locație, dotate şi redotate cu mobila cea mai modernă, facilități, decorațiuni – toate pentru a satisface în primul rând gustul individual şi stilul la modă, şi, mult mai la urmă, pentru a asigura confortul şi „nevoia" exagerată.

Unele dintre ele au fost aduse până în punctul în care îți este greu să şi mori. Sistemele extinse şi costisitoare de susținere a vieții în instituții reprezintă un exemplu. Să menții corpul în viață, indiferent de detalii. În unele societăți „civilizate", decizia de a-ți curma propria viață este o considerată o crimă. Pe cine vor urmări în justiție, dacă reuşeşti? Toate aceste exagerări şi artificii sunt stimulate şi explicate în mod logic, prin nenumărate mobiluri – dintre care prea puține pot sta în picioare în fața validității, printr-o analiză atentă. Acestea derivă din încercarea atât de a obține, cât şi de a renunța, care aduce în prim-plan legea fizică naturală, a cererii şi ofertei.

Pentru a proteja aceste bunuri acumulate în folosul corpului, care reprezintă ceea ce sunteți voi, vă încuiați uşile, vă împrejmuiți casele cu garduri, construiți uşi şi porți, legi şi reguli, aveți nevoie, până la saturație, de medicamente şi droguri, de arme, de ofițeri de poliție în maşini de patrulare, de avocați, doctori, rețete, de oraşe şi națiuni, bănci, armate şi bombe atomice.

În aceste denaturări se află liantul care leagă particulele grele, de forma-energie – care încep toate cu triburile şi culturile agra-

riene. Distrugerea imensă, determinată de dorința de supraviețuire – totul ține de natură fizică. Nimic altceva nu contează. Trebuia să se întâmple aşa, liberul arbitru fiind ceea ce este *Sexualitatea-Reproducerea*

Ce mai puternică dintre tendințele de supraviețuire are prioritate față de toate celelalte şi de aceea, este expusă la denaturări şi mai mari decât celelalte. Cea mai puternică dintre acestea a fost şi este iluzia conform căreia, fiind vorba de un act de creație, ea pune în pericol, în mod automat, emoția creatoare, diafană şi divină a iubirii. Rezultatele sunt ataşamentele şi angajamentele, care sunt atât iraționale cât şi restrictive şi care nu numai că distorsionează serios orice țeluri ale actualei vieți fizice, dar continuă şi dincolo de aceasta – prin poverile iluzorii ale vinovăției, obligațiilor neonorate şi un număr uriaş de tipare de amintiri legate de acestea – prea puternice ca să poată fi eliberate. În plus, mobilul motivant originar, de reproducere, a devenit de mult secundar față de punctual culminant, legat de simțuri, dar temporar, al actului în sine.

Cu puține excepții, mai mult ca sigur că bărbații nu au fost vreodată altfel. Ştiind acest lucru, femeile cu simțul intuiției au folosit acest avantaj al manipulării, pentru a lărgi extremele, de-a lungul a sute de ani de evoluție culturală. Aceste femei, care au cedat ispitei iluziei stabilității, nu au de ales altceva decât să stea culcate pe spate şi să accepte ceea ce urmează. Simplu spus, un act sexual nu creează viitorul... ci, poate, un copil.

Cu o cunoaştere obiectivă şi sporită a puterii de influență a impulsului reproductiv de supraviețuire, ispitirea şi dezmierdările sunt folosite cu stridență şi consecvență, pentru a denatura şi mai mult factorul senzorial de mare plăcere, al actului în sine – omițând cu grijă cea mai mică referire la scopul originar al acestuia. Cei care folosesc asemenea mijloace de seducție, până la absurd, sunt de la nivel individual, prin intermediul unor industrii specializate, până la nivel guvernamental. Rezultatul este o cacofonie a denatu-

rării, toate având ca scop să sporească dorința și necesitatea actului reproductiv, amplificarea problemei, fără a oferi, însă, și o soluție de bun simț. Toate acestea nu fac altceva decât să adauge enorm de mult la ceea ce ține omenirea pe o orbită de joasă vibrație.

Difuzarea Energiei Primordiale

Gândiți-vă că ceea ce numim noi emoție, sub toate formele, este expresia neștiutoare a Impulsului Energiei noastre Primordiale sau Forța Creatoare inerentă în fiecare dintre noi. Nu există excepții. Sunt incluse bucuria, tristețea, mânia, fericirea, ura, prietenia, nostalgia, posesivitatea, loialitatea, egoismul, lăcomia, vinovăția, neliniștea, teama, printre altele. Adăugați câteva cărora nu le acordăm atenție, în mod obișnuit: curiozitatea, ideile, egalitatea, speranța, singurătatea - și, desigur, iubirea cu o conotație netipică.

În acest context, emoția este cheia și forța care scoate în relief fiecare gând și acțiune în existența umană. Conceptul lipsei emoțiilor este o iluzie. Chiar și cea mai extremă obiectivitate ascunde cu grijă un program emoțional. Rațiunea și emoția merg mână în mână, atunci când se ajunge înapoi la sursă. Dacă o ființă umană este produsul unei Forțe Creatoare, atunci statutul de ființă umană este, în totalitate, o expresie emoțională a unei astfel de energii.

Nu a existat niciun act important în istoria omenirii care să nu fi fost condus de emoții. Politicienii abili recunosc acum, că votanții își aleg emoțional președinții, că întâmplările și imaginile simple conțin o coloratură emoțională. De-a lungul întregii existențe a omenirii, marii lideri au avut ca sursă de putere, atracția emoțională. Motivarea este o declarare temporară a emoțiilor. În ultimii ani, numeroase studii, cărți demne de încredere și sute de milioane de dolari au fost dedicați aplicării acestui concept, toate acestea abătându-se, în mod politicos, de la sursa fundamentală a fenomenului, fie prin ignorare, fie prin respingere.

Rezultatul este un amestec haotic de energie necontrolată și greșit dirijată, care a fost și este experiența umană. Sporadic, se fac încercări de a acționa și gândi fără emoții - ceea ce este imposibil. Chiar și în laborator, se demonstrează încetul cu încetul, că orice experiment este influențat de observator, în mod inconștient și neobservat. De aceea, o reproducere exactă poate apărea doar într-o ambianță identică - din nou, un lucru imposibil, dacă luăm în considerare instabilitatea tiparelor gând-emoție ale observatorului-experimentatorului. Pentru un test simplu, încercați să înregistrați fiecare gând și emoție pe care le-ați exprimat în minutul care a trecut. Apoi, încercați să vă reamintiți gândurile și emoțiile trăite în urmă cu o oră.

La nivel individual, generalizarea devine caracteristică. În fiecare moment al existenței noastre, suntem ca un vas în clocot, plin de reacții emoționale la stimuli interni și externi. Treji sau adormiți, mozaicul în continuă schimbare, al curgerii energiei, continuă să oscileze la diferite amplitudini și frecvențe. Noi plasăm judecăți de valoare în toate părțile, conform propriei noastre experiențe și condiționărilor pe care cultura în care trăim acum, ni le-a imprimat. Astfel, noi încercăm să emitem expresia plenară a „binelui" și să suprimăm și să reprimăm „răul", să-l ascundem, pentru a nu fi la vedere. Pentru cei mai mulți dintre noi, aceasta este amplificarea eforturilor noastre de a controla această energie puternică și absolut vitală, care este adevărata noastră moștenire. În cazul cel mai bun, pentru că folosim un etalon de măsurare incorect, succesul nostru este doar parțial.

Noi luăm decizii când suntem orbiți de furie și ne displace rezultatul. Avem speranțe și devenim dezamăgiți. Râdem când suntem veseli și cădem în depresie, când bucuria se estompează. Nu ne place ca o persoană, un loc sau un lucru să nu corespundă cu ceea ce credem noi că „ar trebui" să fie. Credem că „iubim" și ni se frâng inimile, atunci când descoperim că nu e deloc așa, că am greșit. Lis-

ta e nesfârşită şi continuăm să încercăm, fiindcă nu avem ce face şi nu cunoaştem nimic mai bun. Înfruntăm valurile emoţiilor noastre, purtaţi de ele când în sus, când în jos, până când unii dintre noi devin cinici şi ignoră cu dibăcie adevărul că cinismul este şi el însuşi o emoţie.

Confuzia devine şi mai mare, atunci când înţelegem că deciziile efective ale emisferei stângi sunt determinate, în ultimă instanţă, de anumiţi factori emoţionali, care sunt tăinuiţi şi deghizaţi cu grijă, în altceva decât ar trebui să fie. Liberul arbitru nu mai este liber şi nu mai are prea multă voinţă, îngropat fiind sub o grămadă de obstacole emoţionale.

Cea mai mare povară acumulată este, de departe, încărcătura emoţională considerată ca fiind ego-ul uman. Fiind, probabil, la origine, un vlăstar al tiparului de supravieţuire, ego-ul necesită şi consumă în mod constant, cantităţi imense de tipare emoţionale de consolidare, care sunt toate, prin natura lor, distorsionate şi distorsionante. Ego-ul exploatează ideea că el este necesar pentru a exista şi a te realiza, că emoţia încrederii nu poate exista fără suportul lui, că fericirea este ego saturat. Ego-ul poate crea sute de motive emoţionale şi iraţionale, pentru a-şi justifica existenţa - ocolind faptul că emoţia şi lipsa de raţiune nu sunt sinonime. El susţine cu fermitate, că nu ar exista personalitate umană, dacă nu ar exista ego.

Măcar într-o privinţă, ego-ul are dreptate. Omul este o fiinţă emoţională. Totul este, pur şi simplu, o problemă legată de folosire şi aplicare.

Liantul care blochează întregul, încarcă Unitatea şi face ca orbita să se altereze în mod inevitabil. Preponderenţa majoră a unor astfel de emoţii este direct legată sau afectată de evenimentele, lucrurile şi relaţiile ce ţin de materia fizică timp-spaţiu pământeană; ca atare, ele nu se pot aplica şi nici nu pot exista în nicio altă realitate, altul decât punctul lor de origine.

Există o singură excepţie. Aceasta este singura reprezentare clară şi precisă a Energiei Iniţiale originale - şi nu poate fi generată când dorim. Ea este o sinteză a altor gânduri şi acţiuni emoţionale, deja exprimate şi, prin urmare, indestructibile. Cel mai important este faptul că ea nu este specifică continuumului timp-spaţiu, iar existenţa sa nu e condiţionată de astfel de medii. De aceea, ea nu face parte din factorul de încărcare. În schimb, ea este sursa de putere pentru evoluţie, pentru ridicare, reintrare pe orbită şi crearea vitezei de ieşire.

Motivele majore - dacă nu cumva singurele - pentru frecventarea şcolii experienţei umane sunt, în primul rând, să înveţi să transformi această energie într-o formă perceptibilă şi, în al doilea rând, să devii un generator de prim rang al acesteia. Nu e o sarcină uşoară, dacă nu ştii ce este această energie, dacă nu ştii să o exprimi şi dacă nu o poţi genera cu bună ştiinţă. Cum ar putea o persoană să cânte, dacă nu a auzit niciodată vreun cântec, nu cunoaşte cuvintele, melodia şi înălţimea sunetelor - şi mai rău, dacă nici măcar nu ştie că are corzi vocale sau voce?

Cheia poate fi faptul că, în mod obişnuit, etichetarea şi interpretarea greşită a emoţiilor se aseamănă, dar categoric, nu sunt similare. Pentru a evita confuzia, numiţi-o Super-Iubire (SI), ştiind că diferenţa este cheia, câtă vreme ident-ul iubirii a fost folosit în atâtea feluri, încât şi-a pierdut orice înţeles semnificativ. Încercaţi această exprimare sugestivă, pentru începători: SI este indestructibilă, după cum s-a menţionat. Odată activată, niciun gând sau eveniment şi nicio emoţie ulterioară nu pot avea vreun efect asupra ei. SI nu depinde, în niciun fel, de vreo manifestare din materia fizică sau activitate din cadrul acesteia. SI nu are vreun obiect - însufleţit sau neînsufleţit - chiar dacă ea poate fi unul dintre catalizatorii care să declanşeze apariţia generaţiei ce se naşte din ea. SI este o radiaţie permanentă, absolut independentă de acceptare sau de orice fel de reciprocitate.

Prin comparație, această Școală Umană de Învățare Comprimată, Parris Island* - cu un program foarte complex și sever, în vremea ei de glorie - era ca o ieșire la o cafea, Cel puțin, acolo aveai o idee rezonabil de clară despre ceea ce făceai și despre destinația ta probabilă. Știind aceste lucruri, chiar merita osteneala.

Reacția mea profund dedicată: printre foarte puținii seniori și oameni care încheiau ciclul încarnărilor, pe care i-am întâlnit, nu a fost niciunul care să nu-și fi dorit să repete într-una, sistemul uman de învățare, indiferent de cât de multe ori - cunoscând rezultatul magnific, imposibil de descris. Părerea mea vremelnică susține, în totalitate, această perspectivă.

Pregătirea: Lansarea și Ieșirea

Iată ceva care, eufemistic vorbind, reprezintă notițe recapitulative ale cursului - oferite, probabil, cu acordul instructorilor. Asemenea tuturor materialelor de suport, ele nu dau toate răspunsurile, iar acuratețea lor nu este garantată. Partea cea mai bună este faptul că au fost copiate la repeżeală după manualul instructorilor, cu permisiunea și colaborarea lor. Așa distorsionată și prea puțin cenzurată după cum pare a fi, această cană cu apă tulbure este cu adevărat mai bună decât nimic, pentru alergătorul ars de soare și însetat. Cel puțin, este apă - și îl poate ajuta să treacă linia de sosire, cu ușurință și bucurie.

Detoxifierea/Scăderea în greutate/Purificarea

Modelul cere o continuare și o extindere a activității din viața fizică, sub toate formele - fizică, mentală și emoțională. Nu se face Nicio referință la faptul că ar fi nevoie de o diminuare a activității sau de o retragere, fiindcă acest lucru ar prelungi durata procesului, în loc să o scurteze.

* Școala de pregătire a recruților corpului de Marină, al SUA. N. Tr.

Schimbarea se află în perceperea, controlul și redirecționarea formelor de energiei care suntem noi - exact la fel cum lumina coerentă produce rezultate mult mai eficiente decât laserul. Începeți cu aceste idei, ca bază de referință.

Realitatea este ceea ce e perceput.

În calitate de participant la tot ceea ce se întâmplă în dimensiunea timp-spațiu, voi o percepeți, ea fiind o realitate pentru voi. Dacă nu ați avut nicio percepție a altor alt sisteme de energie, ele nu sunt reale pentru voi. Cu toate acestea, puteți crede că ați făcut acest lucru, dar ele nu există în conștiința voastră de acum. Apoi, totul devine doar o simplă chestiune de aducere aminte.

Energia nu există, până când nu este exprimată.

Noi suntem expresii ale energiei. Energia pe care o transformăm sau o generăm nu este reală, până când nu o exprimăm. O idee nu este reală, până când nu o transmitem sau o punem în practică. Cunoașterea și informarea nu reprezintă nimic fără diseminare și/sau aplicare. Nici măcar un singur gând nu e real, până când nu este insuflat într-un alt gând sau nu acționează asupra acestuia ori asupra lui însuși. A gândi și a face reprezintă o combinație productivă în funcțiune - atât mentală, cât și fizică - într-unul sau mai multe sisteme de energie. Dacă opriți, împiedicați sau blocați fluxul oricăreia dintre aceste energii, ea încetează să existe.

Energia concentrată este exponențială

Așa cum o lentilă poate concentra radiația solară, generând o temperatură mult mai mare decât este normal, și alte energii pot fi transformate și modificate. Această caracteristică este în mod special valabilă în cadrul spectrului energetic accesibil conștiinței umane. Faptul că, de cele mai multe ori, noi folosim energia la întâmplare și în necunoștință de cauză, mai ales în ceea ce privește categoriile nonfizice, nu infirmă un atare potențial.

Conştiinţa Este Energie Concentrată

Conştiinţa umană se concentrează, în mare măsură, asupra materiei fizice din dimensiunea timp-spaţiu. Aceasta nu reprezintă totalitatea energiei-conştiinţă implicate, fiindcă şi alte forme ale acelciaşi conştiinţe sunt active, simultan, în realităţi diferite. Din această diversitate, pot fi trase două concluzii.

În primul rând, aspectul uman poate fi reglat, prin concentrarea asupra unui punct mult mai focalizat, care oferă resurse de putere şi acţiune atât de uriaşe, încât nu pot fi luate în considerare, în mod superficial.

În al doilea rand, dacă este necesar, pot fi chemate celelalte forme nonumane, din acelaşi sistem de energie.

După ce sunt înţelese cele de mai sus, este posibil să ajungi la faza „interactivă". Deşi următoarele însemnări sunt prezentate în mod succesiv, este pe deplin potrivit să mă refer la orice parte care poate ajuta la soluţionarea unei anumite probleme.

Nu există un tipar sau o ordine comună întregii experienţe umane de învăţare. Un eveniment trăit la începutul exerciţiului vieţii cuiva, poate ieşi la suprafaţă mulţi ani mai târziu, în altcineva, cu prilejul unui alt eveniment - sau poate rămâne ascuns.

Aplicaţi principiul pas cu pas

În loc să căutaţi în exterior, în mod activ, schimbările necesare, abordaţi-le pe fiecare dintre ele, pe măsură ce apar în viaţa voastră de fiecare zi. Trăiţi şi fiţi aşa cum sunteţi, până când percepeţi o emoţie sau un ataşament care sunt atât de evidente, încât nu pot fi ignorate.

Trăiţi o zi de douăzeci şi patru de ore

Deveniţi conştienţi de tot ceea ce faceţi şi gândiţi în decursul tuturor activităţilor şi analizaţi factorii emoţionali ce par să fie cei mai puternici şi care vă atrag atenţia. Includeţi şi perioadele de

somn, cu tot conţinutul lor de vise CNV*. Analizaţi-le, întrebându-vă de ce, repetând explorarea, până când ajungeţi la fiecare sursă. Atunci vă va fi uşor să vă detaşaţi şi să eliberaţi energia în alte scopuri. Începeţi cu acţiuni mici şi ajungeţi la altele, tot mai mari.

Începeţi dieta împotriva ego-ului

Un atac frontal asupra acestui centru adânc înrădăcinat şi concentrate, al emoţiilor distorsionate, este contraindicat, nefiind fezabil. Mult prea mulţi pierd bătălia. Iar cei mai mulţi nici măcar nu o încep. Secretul este să începeţi o întrerupere a furnizării fluxului emoţional, care este vital pentru existenţa ego-ului, să transformaţi şi redirecţionaţi energia lui interioară. Ţineţi cont de faptul că sunteţi bombardaţi, în mod constant, cu şiretlicuri recompensatoare, menite să vă schimbe comportamentul, în beneficiul altora. Problema constă în reacţia voastră emoţională - şi nu în linguşirea în sine, sau în modul în care veţi acţiona în consecinţă. Dacă vreţi să conduceţi o maşină de lux, pur şi simplu fiindcă vă face plăcere acest lucru, e în ordine. Însă dacă acest lucru vă face să vă simţiţi mai importanţi sau vă place să fiţi văzuţi în acea maşină, dacă trebuie să puneţi „a mea", în fruntea modalităţii de identificare, atunci aţi găsit o cale de a vă hrăni ego-ul. Păstraţi această perspectivă, aplicaţi-o atunci când apare dorinţa şi acţionaţi ca atare.

A doua sursă de alimentare a puterii emoţionale a ego-ului e generată în interior. În general, este recunoscut faptul că ambiţia şi dorinţa de realizare sunt, înainte de toate, procese de recompensare a ego-ului. Pentru a determina dacă acest lucru este adevărat sau această motivaţie are o origine mult mai profundă, faceţi următorul test: Vor fi împlinite, cu bucurie, aceste dorinţe, chiar dacă nu veţi primi, în niciun fel, o recunoaştere publică sau privată a succe-

* CNV *(Comunicarea nonviolentă sau compasivă)* - este un proces de comunicare dezvoltat de Marshall Rosenberg, în anii `60-`70. CNV funcţionează adesea ca un proces de soluţionare a conflictelor.

sului vostru? Sunt ele absolut vitale pentru supraviețuirea voastră fizică? Dacă răspunsul la ambele întrebări este afirmativ, sunteți mai departe decât credeți.

Chiar dacă aveți parte de faimă, avere și adulație, încărcătura voastră va deveni cu adevărat mai ușoară. Dacă ambele răspunsuri sunt negative, începeți să deconectați alimentarea, întrebându-vă de ce.

Într-un anumit punct al procesului vostru de deconectare, veți descoperi licăriri ale radiației Energiei Primordiale, care vă vor da orice justificări doriți. Cu cât veți elibera mai multă energie emoțională, cu atât veți simți mai multă energie a vieții.

Renunțați la legăturile de natură sexuală

Din cauza nevoii de a proteja și menține, până la maturitatea fizică, produsul actului de reproducere, multe culturi au adăugat anumite obligații suplimentare. În timp ce acest lucru este, la modul general, o cerință pur fizică, mulți au luat atitudine ori au tras concluzia că implicația este mult mai complexă. Actul de reproducere este, înainte de toate, o reacție foarte puternică la stimuli pur senzuali. Reacția în sine nu este o emoție, cu toate că profunzimea experienței creează adesea iluzia că reprezintă exact acest lucru și de o importanță mult mai mare. Pentru a încurca și mai mult lucrurile, unificarea sexuală este una dintre modalitățile importante de exprimare a emoției SI, care se află în Energia Primordială.

Pentru a diminua încărcătura, trebuie să înțelegi deosebirea. Ambele situații nu creează bine sau rău - ci sunt doar diferite. Recunoscând acest lucru din perspectiva unui act pur fizic, orice atașamente emoționale implicate se raportează doar la realitatea timp-spațiu. Ca act de procreare, sexul este de natură fizică. În afară de cazul în care apar, ca reacție, alte tipare de energie, bucurați-vă de el, dar nu-l transformați într-o obsesie. Nu va fi nevoie să-l luați cu voi, fiindcă acolo, în forma originară, este mult mai bine - ceea ce

trăiți voi ca experiență sexuală este o copie palidă a unei părți dintr-un întreg. Niciun bărbat și nicio femeie nu „are obligația" de a se împreuna cu partenerul său. Atracția sexuală și caracterul ispititor al acesteia sunt elemente ale tendinței de supraviețuire, care este de natură pur fizică și nimic mai mult. Cu toate acestea, ele pot modifica drastic tiparele vieții personale. Încărcătura este indusă, atunci când li se acordă mai multă importanță decât ar trebui.

Sexualitatea nu este iubire, dacă iubirea este definită ca o expresie a Energiei Primordiale, dar poate foarte bine să fie o modalitate prin care individul învață, în cele din urmă, despre existența sa. Dacă acest lucru chiar se întâmplă, păstrați iubirea și eliberați-vă de sexualitate, iar încărcătura va dispărea.

Renunțați la judecățile de valoare

Din cauza distorsionării dimensiunii timp-spațiu, ca linie de referință, nimeni nu poate discerne, cu precizie, calitatea niciunui gând și a niciunei acțiuni; bine-rău, corect-greșit există doar ca iluzie. Pe orbită, nu există sus-jos. Din punctul de vedere al utilității, ar putea fi necesar să rămânem fideli conceptelor culturii în care existăm temporar. Fără o viziune solidă, nu putem înțelege valoarea esențială a ceea ce facem. De aceea, urmați-vă propria concepție, reduceți încărcătura, refuzând să investiți emoții persistente în orice act fizic sau în acțiunile altora.

Detașați-vă de Materie-Emoție

Obiectele, locurile etc. fizice sunt unități din dimensiunea timp-spațiu de care ne putem bucura și le putem folosi ca instrumente în experiența de învățare. Niciunul nu este al „nostru". Nu deținem și nu stăpânim niciun obiect și nicio persoană, nimic nu ne aparține nouă. Până și materia care constituie corpul nostru fizic ne-a fost dată cu „împrumut", ca să zicem așa. Adunați amintiri și experiență, dar lăsați în urmă emoțiile.

Voi sunteți răspunzători de voi înșivă

Ne place să lăsăm la o parte acest adevăr, oriunde și oricum putem, blamând condițiile și/sau pe oricine altcineva, pentru ceea ce facem și suntem, atunci când lucrurile par greșite - și așteptând să primim laude, atunci când totul merge bine. Pentru a ne exersa liberul arbitru, ne instigăm singuri. Acceptarea calmă a rezultatelor vă va oferi posibilități de eliberare. Un vechi cântec folcloric, intitulat „Nimeni nu e vinovat, în afară de mine", spune acest lucru foarte bine. Căutați-l.

Liberul arbitru este o închipuire

În dimensiunea timp-spațiu, înseși limitările exclud o astfel de teorie. La nașterea fizică, noi suntem legați nu numai de experiența noastră anterioară - oricare ar fi ea - dar și de structura genetică a corpului fizic în care locuim. Din acest punct încolo, nu avem de ales, ci rămânem sechestrați în corpul fizic, pe toată durata, lungă sau scurtă, a acelei vieți. Suntem obligați să ne menținem și să lucrăm cu corpul nostru fizic, în cadrul limitărilor pe care acesta le impune.

Modelarea și reglarea existenței noastre fizice este controlată, cel puțin inițial, de alții. Ceea ce rămâne, colorat și modificat cum este, poate fi considerat liber arbitru. Exercitarea acestuia asupra altora nu face nimic altceva decât să sporească încărcătura. Descărcarea se realizează prin maximizarea încărcăturii rămase, în zonele nonfizice și acceptarea fără emoție, a limitărilor astfel impuse.

Râsul este un proces de purificare

Râsul este o expresie directă a Energiei Primordiale; dacă aveți dubii, încercați. Zâmbetul spontan face parte din același spectru. Este una dintre cele mai benefice emoții - dar, pentru a da rezultate, trebuie să fie spontan. Nu ezitați să priviți viața cu umor și să vă bucurați de ea. Umorul relaxează, deconectează ego-ul și așează fiecare eveniment, în perspectiva potrivită.

Durerea-Plăcerea (DP) reprezintă o curbă a procesului de învățare

Considerați că DP este o formă sinusoidală, care pornește din tiparul de supraviețuire - și de aceea, ca fiind semnalele care sunt asociate doar cu materia fizică din dimensiunea timp-spațiu. Ele sunt instrumente esențiale, care pot fi folosite pentru măsurare. Gândiți-vă la ele ca la o undă sinusoidală, cu durerea sub linia de bază și plăcerea deasupra acesteia. Amplitudinea fiecăreia din ele este un indicator al intensității, care poate fi controlată. Pasul unu: alegeți și extrageți toată energia emoțională adunată în memoria DP acumulată. Pasul doi: începeți să cercetați fiecare parte a sinusoidei, astfel încât să puteți crește și descrește amplitudinea, după cum vreți. Vă apropiați de poziția vitezei de ieșire, atunci când puteți reduce sinusoida DP-ului vostru, la o linie dreaptă, aproape perfectă.

Măriți la maximum perioadele de somn

Aceasta este cea mai neglijată și greșit înțeleasă parte a vieții noastre. Eliberați temporar de restricțiile impuse de modul în care este organizată emisfera stângă și de presiunea impulsurilor fizice, segmentul perioadei de somn ne oferă o extraordinară ocazie de a evolua în multe domenii. Oricare dintre sugestiile anterioare poate fi inițiată și dezvoltată în timpul stării de somn. Consecvența și frecvența sunt foarte importante. Poate că nu veți obține rezultate după prima, a doua sau a cincea încercare, dar, în cele din urmă, veți reuși. Începeți prin a face următoarea afirmație:

Eu sunt mai mult decât corpul meu fizic. Fiindcă sunt mai mult decât materie fizică, pot simți ceea ce este mai grandios decât lumea fizică. De aceea, îmi doresc mult să mă extind, să trăiesc experiența de a înțelege, controla și folosi energii și sisteme de energie mult mai înalte, de un nivel al vibrațiilor care să fie benefic și constructiv pentru mine și cei care mă urmează.

De asemenea, îmi doresc foarte mult să beneficiez de ajutor, colaborare și înțelegere din partea unor ființe al căror nivel de înțelepciune, evoluție și experiență este egal sau mai elevat decât al meu. Îi rog să mă călăuzească și să mă apere de orice influență sau sursă care mi-ar putea oferi mai puțin decât dorințele afirmate.

Faceți această afirmație în minte, mai întâi cu cuvinte, exact când sunteți pe cale să adormiți. Transformați afirmația în comunicare nonverbală (CNV), cât mai curând posibil, făcând afirmația sub formă de acțiuni mentale, mai degrabă decât în cuvinte. După ce v-ați familiarizat cu tehnica, adăugați nevoile voastre personale - cum ar fi informațiile, îngrijirea sănătății, soluționarea problemelor, comunicarea sau oricare dintre metodele enumerate anterior, folosind CNV. De obicei, răspunsul vă va veni în minte, nu prin cuvinte, ci prin imagini, sunete, acțiuni vii. Modalitățile de folosire a acestei metode sunt nelimitate, cu condiția să nu încălcați voința altora. Dacă aveți nevoie de ajutor, cereți-l pe calea comunicării nonverbale. Îl veți primi, poate nu imediat, iar el va veni adeseori, în cele mai uluitoare, neașteptate și sincronice moduri. Asigurați-vă că ați definit clar ceea ce cereți și că puteți gestiona răspunsul sau rezultatul.

Măsurați-vă coeficientul de încărcare energetică

La naștere, noi intrăm în viața fizică cu o conștiință prezumtiv inocentă. Calea către maturitatea și dezvoltarea voastră de-a lungul acesteia, poate duce la pierderea acestei inocențe, ce poate fi măsurată prin numărul de responsabilități pe care vi le-ați asumat de bună voie, în urma propriilor decizii.

Maturitatea, care nu reprezintă același lucru, se calculează prin totalizarea procentajului iluziilor pe care le-ați creat și de care v-ați debarasat în mod deliberat - și nu forțați de deziluzii. Înțelepciunea - cea mai ușoară și valoroasă încărcătură utilă - și evoluția

voastră de-a lungul zonei de tranziție se reflectă în acțiunile voastre volitive, mentale și fizice, ca rezultat al renunțării la aceste iluzii.

Procesul de Detoxifiere/Despovărare/Purificare poate fi considerat o simplă succesiune a celor trei etape: vârsta adultă, maturitatea și înțelepciunea. În fond, sunteți proprii voștri instructori și vă veți completa singuri, carnetul de note.

Crearea vitezei energiei de ieșire

Ea va începe să fie generată în mod automat, ca rezultat al experienței umane de învățare, mai mult decât suficientă pentru a ajunge tangentă cu orbita voastră anterioară, atunci când vă încheiați misiunea. Se înțelege faptul că acțiunile sugerate aici pot ajuta la producerea acestei viteze. Apoi, voi nu veți mai reflecta și transforma Energia Primordială, ca în trecut, ci o veți crea singuri, radiind-o în toate felurile, în toate formele - o puteți numi loosh/iubire sau orice altă etichetă i se potrivește - fără a mai fi nevoie de subiect sau obiect.

„Pas de Lieu Rhone que Nous".

Un părinte spiritual, profesor de limbi străine, aflat acum într-o altă realitate, folosea acest îndemn, în limba franceză, pentru a-și trezi elevii din clasă, pretinzând că era vorba de un cunoscut proverb franțuzesc. Unii munceau serios ore întregi, încercând să rezolve enigma. Ea este foarte potrivită și aici. Pentru a găsi soluția, spuneți proverbul în minte sau cu glas tare, cu accent franțuzesc. Ascultați ce anume rostiți.

NT: De fapt, proverbul nu este în limba franceză, dar dacă îl pronunțați ca atare, veți rosti următoarele cuvinte, în limba engleză: Pas-de-l / ieu-Rh / ône / que-nous..., adică: Paddle your own canoe (Vâsleşte-ți singur barca sau, mai exact: *Acționează de unul singur*).

Să ne revedem Acasă - sau, de-a lungul drumului.

ANEXĂ LOOSH

Confruntat cu această chestiune de Cerere şi Ofertă (o lege universală în Undeva), Cineva a decis s-o producă în mod artificial, ca să spunem aşa, decât să o caute în forma ei „naturală". S-a hotărât să construiască o Grădină şi să crească Loosh.

În stare naturală, Loosh s-a constatat că provine dintr-o serie de acţiuni vibratorii din ciclul carbon-oxigen, iar reziduul era Loosh în diferite grade de puritate. Apărea doar în timpul unei astfel de acţiuni – şi secundar, în timpul procesului de reacţie. Specialiştii în prospecţiuni din Undeva au căutat surse de Loosh, în lung şi în lat, iar noile descoperiri erau salutate cu entuziasm şi recompense.

S-a întâmplat ca Cineva şi Gradina lui să schimbe toate acestea. Departe, într-o zonă îndepărtată, a început să lucreze la experimentul lui. În primul rând, a creat un mediu bun pentru ciclul carbon-oxigen, unde să se poată dezvolta. A creat cu multă grijă un Echilibru, astfel încât radiaţiile potrivite şi alte substanţe hrănitoare să existe în continuu.

Apoi a încercat Prima lui Cultură, care a produs Loosh, dar numai în cantităţi mici şi la un grad comparativ scăzut, nu suficient de semnificative pentru a le duce înapoi în inima tărâmului Undeva. Problema avea un dublu aspect. Durata de viaţă era prea scurtă şi unităţile de cultură erau minuscule. Acest lucru a creat limite în ceea ce priveşte calitatea şi cantitatea, întrucât cultura nu a avut timp să genereze Loosh la toleranţe atât de apropiate. Mai mult, Loosh putea fi recoltată doar la finalul ciclului de viaţă – şi nici o clipă mai devreme.

A Doua lui Cultură nu a fost mai bună, ci chiar mai puţin bună. El a schimbat mediul într-o altă parte a Grădinii, unde densitatea era mai degrabă gazoasă, decât lichidă şi substanţele chimice cu densitate mare formau o bază solidă şi astfel, erau în continuare disponibile. A plantat unităţi nenumărate de multe soiuri într-o formă nouă, cu o creştere mai mare în mărime – unele de multe mii de ori mai mari şi mai complexe decât Prima Cultură unicelulară simplă. A inversat ciclul carbon-oxigen. Cu toate acestea, toate au avut o uniformitate fundamentală. Ca şi Prima Cultură, se reînsămânţau la intervale regulate şi îşi încheiau ciclul de viaţă, în mod automat. Pentru a evita distribuirea inegală a substanţelor chimice şi radiaţiilor predominante la Prima Cultură, el a imobilizat a Doua Cultură. Fiecare era concepută pentru a rămâne, în principal, în propria sa secţiune de Grădină. În acest scop, fiecare a primit terminaţii ferme, care săpau adânc în materia chimică mai densă. Ataşat la asta era o tulpină sau trunchi, care ajuta la ridicarea părţii superioare pentru cota necesară de radiaţii. Partea superioară, lată, subţire şi oarecum fragilă, era concepută ca un traductor de compuşi de carbon-oxigen, către şi de la unitatea de cultură. Ca un gând suplimentar, pe fiecare unitate au fost montate radiatoare în culori strălucitoare, însoţite de mici generatoare de particule, de obicei în partea superioară şi centrate simetric.

El a creat tipare de circulaţie în învelişul gazos din jurul culturilor – în principal pentru a ajuta la procesul de reînsămânţare. Mai târziu a descoperit că acelaşi efect de turbulenţă servea ca mijloc de recoltare a Loosh. Dacă turbulenţa era destul de violentă, Cultura era culcată la pământ, durata de viaţă încheiată, iar Loosh s-ar fi descărcat. Acest lucru era deosebit de util, atunci când se dorea mai degrabă o aprovizionare imediată de Loosh, într-un un anumit moment, decât la Vremea Recoltării.

În ciuda tuturor acestor măsuri, a Doua Cultură a fost extrem de nesatisfăcătoare. Deşi era adevărat că era obţinută o cantitate

mult mai mare, substanța Loosh nerafinată produsă avea o calitate atât de scăzută, încât de-abia merita efortul. În plus, perioada de creştere era acum prea mare şi nu rezulta nici o ridicare a calității. Lipsea un element vital.

Cineva a plutit peste Grădina lui, o lungă perioadă de timp, pentru a studia, înainte de a încerca a Treia Cultură. Era într-adevăr o provocare. E adevărat că a avut un succes parțial. A cultivat Loosh. Cu toate acestea, produsul eforturilor sale era mult mai redus față de soiul sălbatic, necultivat.

Era inevitabil să perceapă răspunsul. A Treia Cultură a fost dovada vie a acestui adevăr. Ciclul original carbon-oxigen trebuie să fie inclus. Mobilitatea trebuie să fie restabilită. Ambii factori arătaseră un potențial mare în producția de Loosh de înaltă calitate. Dacă dimensiunea putea fi adăugată la asta, multe ar putea fi realizate.

Cu acest proiect în prim plan, Cineva a eliminat diferitele unități eşantion din Prima Cultură, care prospera încă în partea lichidă a Grădinii. El le-a modificat ca să existe şi să crească în zona gazoasă. Le-a adaptat mai întâi să ia hrană de la a Doua Cultură, căreia i-a permis să abunde în acest scop. Astfel, primul dintre Mobile, a Treia Cultură, a luat ființă. Mobilele şi-au luat substanțele nutritive din a Doua Cultură, încheindu-şi astfel viața şi producând Loosh de grad inferior. Când fiecare Mobil imens îşi încheia ciclul propriu de viață, se producea Loosh suplimentar. Cantitatea era enormă, dar tiparul frecvenței reziduului Loosh lăsa, în continuare, mult de dorit.

Întâmplător, Cineva a dat peste Primul Catalizator în ceea ce priveşte producția de Loosh. Mobilele monstruoase şi lente au avut o durată de viață mult disproporționată față de necesitățile lor de hrană. Procesul de creştere şi de încheiere a vieții lor era atât de lung, încât curând ele ar fi decimat a Doua Cultură. Întreaga Grădină ar fi fost dezechilibrată şi nu ar fi existat nici o producție de Loosh. Atât Prima cât şi a Doua Cultură se confruntau cu dispariția.

Pe măsură ce a Doua Cultură a devenit neîndestulătoare, nevoile energetice ale Mobilelor a devenit o problemă acută. Adesea două Mobile încercau să ingereze unitatea identică a celei de-a Doua Culturi. Asta a creat Conflict, care a dus la luptă fizică între două sau mai multe dintre Mobilele greoaie.

Cineva a observat aceste lupte, la început uimit de problemă, apoi cu mare interes. Pe măsură ce luptele apăreau, Mobilele emanau Loosh! Nu în cantități fracționare, ci în cantități substanțiale, utilizabile - şi de o puritate mult mai mare.

El a testat repede teoria. A îndepărtat o altă unitate din Prima Cultură din zona Grădinii lichide, a reproiectat-o pentru mediul gazos - dar cu o modificare semnificativă. Noul Mobil urma să fie oarecum mai mic, dar avea nevoie de ingerarea altor Mobile pentru hrană. Acest lucru ar fi rezolvat problema suprapopulării cu Mobile şi, în acelaşi timp, ar fi creat cantități bune de substanță Loosh, utilizabilă în timpul fiecărui conflict-luptă, plus un bonus dacă noua clasă de Mobile încheia ciclul de viață al celuilalt. Cineva putea să transmită Undeva cantități practice de Loosh, acceptabil de pur.

Astfel s-a întâmplat că Regula Primului Catalizator a luat ființă. Conflictul dintre unitățile ciclului carbon-oxigen a produs emanații consistente de Loosh. Era simplu.

Mulțumit că a găsit formula, Cineva a pregătit a Patra Cultură. El ştia acum că Mobilele din a Treia Cultură erau prea mari şi aveau durata de viață prea mare pentru a fi, în cele din urmă, practice. Dacă erau cultivate în număr mare, întreaga Grădină ar fi trebuit să fie extinsă. Nu era suficient spațiu pentru a creşte astfel de unități singulare enorme şi o a Doua Cultură cu frunze pentru a le susține. De asemenea, el s-a gândit în mod corect că o mobilitate mai mare şi mai rapidă ar extinde factorul Conflict, rezultând o producție mai mare de Loosh.

Într-o singură mişcare, Cineva a încheiat ciclul de viață al tuturor Mobilelor greoaie din a Treia Cultură. Revenind la Prima Cul-

tură din zona lichidă, el le-a modificat şi extins într-o multitudine de forme şi dimensiuni, le-a dat structuri multicelulare complexe, de o mare mobilitate. A proiectat în ele un tipar de echilibru. Erau cele care au ingerat o unitate a ciclului carbonului de tipul celei de-a Doua Culturi (iniţial imobile), ca sursă de energie. Erau şi altele, extrem de mobile, care, pentru energie, aveau nevoie să ingereze alte unităţi mobile Modificate din Prima Cultură.

Circuitul complet funcţiona destul de satisfăcător. Modificarea în mediul lichid al celei de-a Doua Culturi staţionare, prospera. Mobílele mici, extrem de active, care respirau în lichid îşi luau hrana, „mâncau" modificarea celei de-a Doua Culturi. Mobílele active mai mari şi/sau altele îi consumau, pentru energie, pe cei care „mâncau plante" mai mici. Atunci când orice Mobíl creştea prea mare şi lent, devenea o ţintă uşoară pentru Mobílele mai mici, care atacau în grupuri lacome. Reziduul chimic de la aceste acţiuni ingestive se sedimenta în partea de jos a mediului lichid – şi astfel, constituiau noua hrană pentru Staţionare (a Doua Cultură Modificată), încheind circuitul. Rezultatul era un flux constant de Loosh – de la încheierea ciclului de viaţă al Staţionarelor, de la conflictul intens dintre Mobíle, pentru a evita ingestia şi, în cele din urmă, de la încetarea bruscă a ciclului de viaţă al unor astfel de Mobíle, ca produs inevitabil al acestor conflicte.

Revenind la o altă parte a Grădinii lui – zona gazoasă cu o bază densă de compuşi chimici – Cineva a aplicat aceleaşi tehnici cu îmbunătăţiri şi mai avansate. El a adăugat multe soiuri de Staţionare (A Doua Cultură originală), pentru a furniza hrană suficientă şi diversă, noilor Mobíle pe care urma să le creeze. Ca în cealaltă parte a Grădinii, a făcut astfel de Mobíle, încât să existe un echilibru între două specii cei care ingerau şi atrăgeau energie din Staţionarele celei de-a Doua Culturi şi cei care aveau nevoie de alte Mobíle, pentru a supravieţui. Le-a creat în mii de tipuri originale, mici, mari – dar nici una atât de mare ca Mobílele din a Treia Cultură –

şi, în mod ingenios, le-a dat fiecăreia o oarecare dependenţă pentru conflict. Acestea au fost sub formă de masă, viteză evazivă, acoperire înşelătoare şi/sau de protecţie şi receptoare şi detectoare de radiaţie cromatică, unde şi particule şi protuberanţe unice de densitate mare, pentru a scobi, apuca şi sfâşia în timpul conflictului. Toate cele din urmă serveau perfect pentru a suplimenta şi prelungi perioadele de conflict, având ca rezultat, creşterea de emanaţie Loosh.

Ca un experiment separat, Cineva a proiectat si a creat o formă de Mobíl care era slabă şi ineficientă, după standardele celorlalte Mobíle din cea de-a Patra Cultură. Totuşi, acest Mobíl experimental avea două avantaje distincte. Avea capacitatea de a ingera şi de a lua energie atât din Staţionare, cât şi din celelalte Mobíle. În al doilea rând, Cineva a extras o Bucată din Sine – nici o altă sursă de astfel de Substanţă fiind cunoscută sau disponibilă – pentru a acţiona ca un declanşator de mobilitate, intensiv şi final. Ca urmare a Regulii Atracţiei, Cineva ştia că o astfel de infuzie va crea, în această specie specială de Mobíle, o mobilitate permanentă. Întotdeauna va căuta să satisfacă atracţia pe care acest minuscul fir de praf din Sine îl genera, pe măsură ce căuta reuniunea cu Întregul infinit. Astfel, impulsul pentru satisfacerea cerinţelor de energie prin ingestie, nu ar fi singura forţă conducătoare. Mai important, nevoile şi dorinţele nestăpânite create de Bucata din Cineva nu puteau fi potolite în Grădină. Astfel, nevoia de mobilitate ar fi fost mereu prezentă şi conflictul dintre această nevoie şi reîncărcarea cu energie va fi constantă – eventual, un emanator continuu de Loosh de calitate înaltă, dacă supravieţuia.

A Patra Cultură a depăşit toate aşteptările lui Cineva. A devenit evident că un flux consistent, util, de Loosh era produs în Grădină. Echilibrul „vieţii" funcţiona perfect, cu Factorul de Conflict producând cantităţi imense de Loosh şi un suplimenı constant produs de încheierea continuă a ciclului de viaţă, a tuturor tipurilor de Mobíle şi Staţionare. Pentru a avea grijă de producţie, Cineva a înfi-

inţat Colectori Speciali pentru a ajuta la recoltare. El a stabilit Canale pentru a transmite materia primă Loosh din Grădina lui, către Undeva. Undeva nu a mai depins, în principal, de „starea sălbatică", ca sursă principală de Loosh. Grădina lui Cineva pusese capăt acestui lucru.

Odată cu succesul Grădinii şi a producţiei de Loosh, prin mijloace agricole, Alţii au început să-şi proiecteze şi să-şi construiască propriile Grădini. Acest lucru a fost în conformitate cu Legea Cererii şi Ofertei (Vidul este o stare instabilă), întrucât cantităţile de Loosh din Grădina lui Cineva acopereau, doar parţial, cerinţele tărâmului Undeva. Colectorii, în numele Altora au intrat efectiv în Grădina lui Cineva, pentru a profita de acele emanaţii mici de Loosh, trecute cu vederea sau ignorate de către Colectorii lui Cineva.

Cineva, terminându-şi lucrarea, a revenit în Undeva şi s-a ocupat cu alte probleme. Producţia de Loosh a rămas la un nivel constant, sub supravegherea Colectorilor. Singurele modificări au fost comandate doar de Cineva însuşi. În conformitate cu instrucţiunile de la Cineva, Colectorii recoltau periodic segmente din a Patra Cultură. Acest lucru a fost făcut pentru a asigura substanţe chimice, hrană şi radiaţii adecvate, pentru unităţile mai tinere. Un scop secundar a fost acela de a oferi ocazional cantităţi suplimentare de Loosh, create de o astfel de recoltare. Pentru a culege o astfel de recoltă, Colectorii au generat turbulenţe şi tumult, atât în învelişul gazos, cât şi în formaţiunile chimice mai solide, care au stat la baza Grădinii în sine. Aceste tulburări au avut ca efect încheierea ciclului de viaţă al multor unităţi din a Patra Cultură, deoarece ele au fost strivite sub formele de bază în mişcare sau înăbuşite în valurile din zona lichidă, agitată, a Grădinii. (Prin specificul proiectului, unităţile din a Patra Cultură nu-şi puteau menţine ciclul lor carbon-oxigen, înconjurate de mediul lichid.)

Tiparul Grădinii „Vieţii" ar fi putut să continue astfel o eternitate, dacă nu ar fi fost percepţia şi curiozitatea lui Cineva. Uneori,

el studia mostrele de Loosh din Grădina sa. Nu era nici un motiv ca să o facă, altul decât faptul că Cineva era interesat, în continuare, de proiectul său.

La o analiză specială a unui eşantion de Loosh, Cineva a examinat emanaţiile şi era pe punctul de a-l pune înapoi în Rezervor, când a devenit conştient de o Diferenţă. Era foarte mică, dar era.

Interesul său s-a trezit imediat şi s-a uitat din nou. Întreţesut delicat în emanaţiile mai obişnuite de Loosh, era un fragment subţire de Loosh purificat şi distilat. Aceasta era o imposibilitate. Loosh purificat şi distilat rezulta numai după ce Loosh în „stare sălbatică" era prelucrat de multe ori. Loosh din Grădina lui Cineva necesita acelaşi tratament, înainte de a putea fi folosit.

Însă era aici, de un grad atât de fin în radiaţiile sale rafinate, încât nu putea sau nu revenea în compus cu substanţa primă. Cineva a repetat Testele, iar rezultatul a fost, în continuare, pozitiv. Exista un factor în Grădina lui, de care el nu avea cunoştinţă.

Repede, Cineva a plecat de Undeva şi s-a întors la Grădina lui. În exterior, toate păreau la fel. Zonele gazoase cu bază solidă, din Grădină, erau un covor nesfârşit de verde, de la înfloritoarea celei de a Doua Cultură. Prima Cultură Modificată din zona lichidă era într-un echilibru perfect cu Legea Acţiune-Reacţiune (o subdiviziune a Cauzei şi Efectului). Cineva a perceput, fără întârziere, că Diferenţa - sursa de Loosh distilat - nu provenea nici de la Prima, nici de la a Doua Cultură.

A descoperit prima urmă de emanaţie de Loosh distilată, în una dintre unităţile celei de-a Patra Culturi (care deja se infiltrase în toate unităţile din a Doua Cultură). Ideea i-a venit în timpul acţiunii neobişnuite a acestei unităţi, pe măsură ce ea a intrat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu o altă unitate, din a Patra Cultură. Dar nu asta a creat Loosh distilat, Cineva ştia şi a cercetat mai adânc, pentru a găsi sursa.

În acel moment, a descoperit diferența. Unitatea din a Patra Cultură nu se lupta, în Conflict, pentru o rămășită ingerabilă a unei unități mai slabe din a Patra Cultură, sau pentru o frunză gustoasă, dintr-o ramură aprobată din a Doua Cultură - sau pentru a evita încheierea vieții și ingestia de către alte unități din a Patra Cultură, aflate în Conflict. Se găsea în Conflict, pentru a proteja și salva de la încetarea din viață a trei unități nou generate, din specia proprie, ghemuite sub o unitate mare din a Doua Cultură, așteptând rezultatul. Nu era nici o îndoială. Aceasta era acțiunea care a produs străfulgerările de Loosh distilat.

Cu acest indiciu, Cineva a examinat acțiunile altor unități din a Patra Cultură din Grădină. El a descoperit străfulgerări similare, când alte unități din a Patra Cultură executau aceeași acțiune de apărare a „tinerilor" lor. Totuși, exista o nepotrivire. Suma tuturor acestor străfulgerări de emanație de Loosh distilat, de la toate aceste acțiuni ale unităților din a Patra Cultură, nu constituiau nici jumătate din totalul găsit în proba de la Rezervor. Era evident că mai exista un alt factor. Sistematic, el a plutit deasupra Grădinii, extinzându-și percepția în toate zonele. Aproape imediat, a găsit sursa. Radiația de Loosh distilat extrapur își avea originea într-o secțiune specială a Grădinii. Repede, s-a repezit la fața locului.

Era acolo - o unitate experimentală din a Patra Cultură, una dintre cele care conținea o bucată din Sine, în tiparul ei funcțional. Stătea singură sub partea superioară cu frunze a unei unități mari din a Doua Cultură. Nu îi era „foame". Nu era în conflict cu o altă unitate din a Patra Cultură. Nu acționa în apărarea „tinerilor" ei. Atunci, de ce emana Loosh distilat, într-o cantitate atât de mare?

Cineva s-a apropiat. Percepția lui a intrat în unitatea Modificată a celei de-a Patra Culturi și atunci și-a dat seama. Unitatea se simțea singură! Acesta era efectul pe care îl producea Loosh distilat.

Pe măsură ce Cineva s-a retras, a observat o altă nepotrivire neobișnuită. Unitatea Modificată din a Patra Cultură a devenit

brusc conștientă de Prezența Lui. Se prăbușise și avea convulsii ciudate, pe formațiunea solidă de bază. Lichid limpede era expulzat din cele două orificii de radiație-percepție. Odată cu această acțiune, emisia de Loosh distilat a devenit și mai pronunțată.

Din acest lucru, Cineva a promulgat acum celebra sa Formulă DLP, care este în vigoare în Grădină, în acest moment.

Rezultatul poveștii este bine cunoscut. Cineva a inclus principiul în formula sa: ...Crearea de Loosh pur, distilat, se datorează unităților de Tip 4M, prin acțiunea de neîmplinire - dar numai în cazul în care un astfel de tipar este adoptat la un nivel de vibrație superior limitelor senzoriale ale mediului. Cu cât intensitatea unui astfel de tipar este mai mare, cu atât cantitatea de Loosh distilat va fi mai mare ..."

Pentru a pune în formula în vigoare, Cineva a conceput câteva modificări subtile în Grădina sa, toate familiare oricărui istoric. Divizarea tuturor unităților de Cultură în Jumătăți (pentru a genera singurătate, în timp ce încearcă să se reunească) și încurajarea poziției dominante a unității de Tip 4M sunt două dintre inovațiile cele mai demne de menționat.

Așa cum apare acum, Grădina este un spectacol fascinant de eficiență. Colectorii au devenit, de multă vreme, Maeștri în Arta Formulei DLP. Unitățile de Tip 4M domină și s-au răspândit în întreaga Grădină, cu excepția porțiunilor mai adânci din mediul lichid. Acestea sunt producătorii principali de Loosh distilat.

Din experiență, Colectorii au dezvoltat o întreagă tehnologie cu instrumente complementare pentru recoltarea de Loosh, de le unitățile de Tip 4M. Cele mai comune au fost numite iubire, prietenie, familie, lăcomie, ură, durere, vină, boală, mândrie, ambiție, proprietate, posesie, sacrificiu - și, pe o scară mai largă, națiuni, separări pe provincii, războaie, foamete, religie, mașini, libertate, industrie, comerț, ca să menționăm doar câteva. Producția de Loosh este mai mare decât oricând ...

Anexe

I. Experiența în afara corpului: cele mai frecvente întrebări şi răspunsuri

ÎNTREBARE: CUM POȚI SĂ ŞTII DACĂ NU ESTE DOAR UN MOD DE A VISA?

Majoritatea oamenilor resping experiența, atunci când o întâlnesc, considerând-o nimic altceva decât un vis intens. Cel mult, ea poate fi categorisită de unii drept ceea ce se numeşte „vis lucid". În acest caz, cel care visează este aparent conştient de ceea ce visează şi poate controla conținutul visului său, chiar până în punctul în care poate schimba evenimentul, participanții şi rezultatul acestuia.

În experiențele în afara corpului (EÎC), omul este aproape conştient, după cum defineşte civilizația noastră această stare. Cea mai mare parte, dacă nu întreaga percepție a senzorilor voştri fizici, este activă. Puteți „vedea", „auzi", şi „pipăi". Cele mai slabe simțuri par a fi mirosul şi percepția gustului. Perspectiva voastră este dintr-o poziție în afara corpului fizic - în apropiere sau mai departe. Când vă aflați mai aproape, sunteți de obicei într-un loc în care ar fi imposibil să vă „aflați" cu corpul vostru fizic; de exemplu, plutiți pe tavan. În locurile mai îndepărtate, vă puteți afla la Paris, deşi ştiți că, din punct de vedere fizic, sunteți la New York. Puteți observa evenimente care au loc, dar nu le puteți schimba sau influența în mod semnificativ. Ulterior, dacă doriți, puteți verifica autenticitatea acestor evenimente. Nu puteți participa în mare măsură la această activitate fizică, fiindcă nu sunteți „fizici". Caracterul extrem de real al unei astfel de experiențe o deosebeşte de un vis. Ea este la fel de „reală" ca orice experiență din viața fizică.

ÎNTREBARE: POATE ORICINE SĂ IASĂ DIN CORP?

Anumite studii realizate în ultimii zece ani arată că aproximativ 25% dintre oamenii adulți îşi amintesc că au avut cel puțin o EÎC spontană. Mulți nu au conştientizat ceea ce li se întâmplase, până când nu li s-a explicat fenomenul. După cum am menționat înainte, noi considerăm că toți oamenii intră în starea ÎC în timpul stărilor de somn profund delta sau teta, ca într-un proces natural, de diferite intensități. De aceea, un pas poate fi făcut dacă începeți prin a vă aminti tiparele EÎC pe care le urmați în fiecare noapte, când dormiți. Apoi, noi credem că, după o pregătire psihologică şi/sau filozofică specială, oricine poate, cu adevărat, să intre în stări ÎC, în mod conştient.

ÎNTREBARE: ÎȚI POATE FACE RĂU, INTRAREA DELIBERATĂ ÎN STAREA ÎC? ÎȚI POATE CAUZA MOARTEA?

După 25 de ani de cercetări şi de explorare personală, pot spune că nu există nicio dovadă care să ateste niciuna dintre aceste două posibilități. Nu există nicio îndoială în privința impactului emoțional la descoperirea realității din starea ÎC. Adaptarea la un nou sistem de credințe este adesea traumatizantă şi trebuie abordată cu grijă. Se pare că nu există efecte psihologice şi pierderi de energie.

ÎNTREBARE: DROGURILE SAU ALCOOLUL FACILITEAZĂ SAU DECLANŞEAZĂ EÎC?

Sunt unele date care indică faptul că halucinogenele pot declanşa EÎC, în mod necontrolat. Nu a fost studiată amănunțit posibilitatea de declanşare a EÎC în urma consumului de droguri. Alcoolul ca sedativ tinde să inhibe EÎC - sau, cel puțin, amintirea acesteia. Se acordă un oarecare credit ideii conform căreia anestezicele nu fac nimic altceva decât să declanşeze stări profunde de EÎC - cum ar fi, de exemplu, starea de inconştiență. La baza acestei premise stau administrarea lor experimentală, lentă, în condiții ne-

stresante, precum şi descrierile medicale ale diferitelor „planuri" ale anesteziei.

ÎNTREBARE: ESTE EÎC SIMILARĂ CU MOARTEA APARENTĂ, DESPRE CARE S-AU SCRIS RECENT CÂTEVA CĂRŢI?

Este foarte similară. În esenţă, ţinând cont de conotaţia culturală şi acţiunea-reacţia necontrolată, din cauza condiţiilor de stres maxim ale momentului, ele par să fie unul şi acelaşi lucru. Majoritatea - dacă nu cumva toate elementele identificate în rapoartele despre moartea aparentă - au fost reproduse în mod repetat în laborator, pe diferiţi subiecţi, folosind procesul Hemi-Synk. Deosebirea constă în modul de percepere a evenimentelor şi a situaţiilor întâlnite. Fără frică şi stres, înarmat cu cunoştinţe obiective, apare o altă perspectivă asupra aceleiaşi stări/condiţii.

ÎNTREBARE: ÎN REALIZAREA EÎC, AU VREO IMPORTANŢĂ CHESTIUNI PRECUM VREMEA, FAZELE LUNII, AŞEZAREA ÎN DIRECŢIA NORD-SUD?

Nu avem date concludente care să susţină premise conform cărora oricare dintre acestea ar putea avea un efect semnificativ asupra EÎC. Există câţiva indicatori care arată că poziţia Nord-Sud are un anumit efect, de unde se poate deduce o influenţă a câmpului magnetic al Pământului, asupra procesului.

Fiindcă s-a putut realiza cu uşurinţă, cabina de izolare din laboratorul nostru este aşezată într-o poziţie magnetică nord-sud.

Prin crearea de câmpuri magnetice artificiale, în interiorul cabinei, vom putea egaliza sau produce un câmp magnetic nul (punctul zero), asemănător cu experienţa astronauţilor pe lună. Pentru aceasta sunt necesare studii ulterioare, care să ofere cel puţin răspunsuri parţiale.

ÎNTREBARE: DACĂ ÎMI PĂRĂSESC TEMPORAR CORPUL, POATE ALTCINEVA SĂ INTRE ÎN EL, ÎN TIMP CE SUNT PLECAT?

Dacă premisa ta este corectă, acest lucru este posibil doar în măsura în care s-ar putea întâmpla şi în timpul somnului normal. Dacă s-ar fi putut elabora statistici despre această posibilitate, şansa ca un asemenea lucru să se întâmple este mult mai mică decât posibilitatea ca tu să mori din cauza unui accident de maşină, în anul viitor. În decursul ultimilor 15 ani - în care am lucrat în cu subiecţi în laborator şi am dezvoltat programe cu participanţi la testări - nu a apărut niciun incident care să poată fi considerat câtuşi de puţin o „posedare" sau ceva distructiv ori greu de controlat.

ÎNTREBARE: ÎN CARTEA ANTERIOARĂ, AŢI RECOMANDAT METODĂ „UNGHIULUI" PENTRU IEŞIREA DIN CORP, DAR LA MINE NU MERGE. OARE FAC EU CEVA GREŞIT?

Metoda descrisă era o tehnică de început, care dădea rezultate bune în vremea aceea. De atunci am descoperit mulţi alţi factori vitali, care sunt implicaţi în proces. De asemenea, în prezent folosim alte tehnici, care sunt mai uşor de înţeles şi de aplicat. Pe scurt, nu este chiar atât de simplu cum crezusem la început.

ÎNTREBARE: CE ÎNSEAMNĂ CÂND AI DURERI CIUDATE ÎN DIVERSE PĂRŢI ALE CORPULUI ŞI DURERI DE CAP, ATUNCI CÂND ÎNCERCI SĂ IEŞI DIN CORP?

În general, ele indică teamă şi îngrijorare neconştientizată, care trebuie scoase la suprafaţă şi recunoscute, înainte de a intra în starea EÎC. Aceste semnale fizice vor dispărea, dacă poţi să mergi în profunzime sau să înţelegi cauza fiecărei senzaţii, la nivelul la care există ea şi apoi să te eliberezi de fiecare emoţie ataşată,.

ÎNTREBARE: TE POȚI ÎNTOARCE ÎNTR-UN ALT CORP FIZIC, DIN GREȘEALĂ?

„Poți" implică posibilitatea ca un astfel de incident să se producă. Acest lucru este posibil, mi s-a întâmplat și mie, la început. Cât de des se întâmplă, este o altă chestiune. În civilizația noastră actuală, nu există mijloace care să facă posibilă înțelegerea unei asemenea posibilități - nici măcar bazate pe ipoteze. Noi folosim dispozitive simple de ghidare, pentru a asigura revenirea în corpul „tău" fizic. Pentru revenirea sigură și rapidă, tot ce trebuie să faci este să te gândești la o parte a corpului tău fiziç - cum ar fi degetul mare de la laba piciorului drept - și să cauți să o miști. Această simplă mișcare dă rezultate imediat. Deoarece nu există date, iar incidente de revenire într-un „corp greșit" au avut loc (și în cazul meu), putem presupune că o persoană neinstruită în domeniu se poate confrunta cu o astfel de problemă. Dacă vi se întâmplă așa ceva, amintiți-vă semnalul: „mișcați degetul mare de la picior". Veți fi scutit de multă teamă și îngrijorare.

ÎNTREBARE: CE SE POATE SPUNE DESPRE ANIMALELE AFLATE ÎN STAREA ÎC? AȚI ÎNTÂLNIT VREUNUL? AȚI REUȘIT SĂ COMUNICAȚI CU ELE?

Singurele animale pe care le-am recunoscut au fost pisicile domestice care au crescut în familia mea. Este evident faptul că au și ele cel puțin un al doilea corp, care poate fi perceput dacă dorm, iar tu ești în afara corpului și cercetezi lucrurile din jurul tău. Ceea ce mi-a trezit interesul, în faza de pornire, a fost faptul că am întâlnit, chiar afară, trei dintre pisicile noastre preferate, care muriseră din punct de vedere fizic, în ultimii trei ani. Privind în urmă, nu înțeleg de ce am fost surprins.

ÎNTREBARE: POT SUNETELE ÎNREGISTRATE PE CASETELE VOASTRE AUDIO SAU PE ALTE CASETE SĂ INDUCĂ STAREA ÎC?

Acest lucru se poate întâmpla foarte rar, dacă se întâmplă. Există alți factori care trebuie abordați cu prioritate, cum ar fi, printre altele, bariera fricii, reconsiderarea sistemelor de credințe. Este o excepție extremă să se poată ajunge la echilibru, într-o măsură suficientă ca să permită trecerea în starea ÎC.

ÎNTREBARE: CE SE POATE SPUNE DESPRE VISELE ÎN CARE ZBORI? ȘI ACESTEA SUNT EÎC?

În general, noi recunoaștem că visele în care zbori, cu sau fără avion, reprezintă o raționalizare a unei EÎC, care nu este acceptată de sistemul de credințe al minții conștiente.

Date ulterioare sugerează că visele în care ieși din „mașină" și faci tot felul de lucruri intră în aceeași categorie. Ați visat vreodată că ați uitat unde v-ați parcat „mașina"? De asemenea, visul căderii devine adesea o reîntoarcere în lumea fizică, când căderea este lentă.

ÎNTREBARE: PRIN CE SE DEOSEBEȘTE VEDEREA LA DISTANȚĂ, DE O EÎC?

Vederea la distanță sau capacitatea de a vedea evenimente care se petrec într-o altă locație fizica, folosește o stare de conștiință antrenată, care acționează, în mare măsură, în corpul fizic. De obicei, este folosită o singură formă de percepție, care apare ca vedere. În starea ÎC, elementul fizic nu este conștientizat, fiindcă te afli în „afara" lui.

De asemenea, sunt întotdeauna prezente și alte simțuri decât cel vizual. Mai sunt și alte deosebiri, dar acestea sunt cele mai importante.

ÎNTREBARE: POATE FI INDUSĂ O EÎC, PRIN HIPNOZĂ?

Există câteva rapoarte care atestă că acest lucru s-a întâmplat şi că este posibil. Noi nu avem o experienţă directă în acest sens. Din perspectiva noastră, punctul slab al acestei tehnici este faptul că persoana care se află în afara corpului nu deţine controlul acţiunii - aspect care e destul de important pe parcursul procesului.

ÎNTREBARE: CE POŢI FACE DACĂ TE TREZEŞTI ÎN AFARA CORPULUI CÂND EŞTI IMPLICAT ÎNTR-O ALTĂ ACTIVITATE. DE EXEMPLU, CÂND CONDUCI MAŞINA?

Revii în corpul fizic, cât de repede poţi! Foloseşte metoda de revenire rapidă, descrisă anterior. Mie nu mi s-a întâmplat aşa ceva, dar înţeleg că se întâmplă din când în când.

ÎNTREBARE: ESTE MAI UŞOR SĂ AJUNGI ÎNTR-UN ANUMIT LOC SAU LA O ANUMITĂ PERSOANĂ, CÂND EŞTI ÎC?

În mod obişnuit, este mai uşor să ajungi la o persoană - mai ales la cineva de care eşti apropiat din punct de vedere afectiv. Sunt persoane care se pot duce în diferite locuri, dar e nevoie de o „adresă" sau un ident clar definit.

ÎNTREBARE: DACĂ, ATUNCI CÂND EŞTI ÎC, ÎNTÂLNEŞTI O FIINŢĂ, CUM POŢI SĂ ŞTII DACĂ ESTE RĂUVOITOARE SAU BINEVOITOARE?

Este greu de dat un răspuns necalificat la această întrebare. Adesea, ceea ce este perceput ca fiind agresiv sau rău este, pur şi simplu o energie cât se poate de impersonală, pe care ai întâlnit-o şi pe care o consideri periculoasă pentru tine. Un vârtej submarin, care apare pe neaşteptate în apa mării, pare înspăimântător şi mortal, iar frica ta şi potenţialul lui necunoscut îl fac să fie aşa. Vârtejul în sine un ştie că exişti şi nici nu îi pasă de tine. Aceste reacţii pot fi

evitate dacă tu, în mod conştient, limitezi „frecvenţa" de acces, permiţându-le doar celor care sunt pe aceeaşi „lungime de undă" cu tine să comunice şi/sau să intre în contact cu tine. Dacă fiinţa încearcă să comunice cu tine, cel mai bine ar fi să o baţi pe umăr şi să-i spui să se ducă acasă. În cel mai rău caz, trebuie să revii în lumea fizică şi să te reasamblezi. În alte cazuri, salutaţi şi intraţi într-o formă sau alta de comunicare.

ÎNTREBARE: ÎN STAREA ÎC, POŢI CĂLĂTORII ÎN VIITOR ŞI ÎN TRECUT?

Este foarte posibil, fiindcă adevărata EÎC nu este o stare sau o condiţie timp-spaţiu. Ea nu este chiar atât de benefică pe cât se crede, din câteva motive complexe. Cel mai important este să foloseşti un ident puternic pentru ceea ce înseamnă pentru tine Acasă, pentru a putea reveni în punctul original de pornire. Acest ident nu trebuie să includă doar locul, ci şi timpul. Practică deplasările în timpuri apropiate, înainte de a te aventura în cele „îndepărtate"

ÎNTREBARE: CARE ESTE FORMA MEA, ÎN STAREA ÎC?

Gândeşte-te la cel de-al doilea corp sau cel mai apropiat corp al tău nonfizic, care seamănă cu o piftie care tocmai ce a fost scoasă dintr-o formă. Ea aminteşte de forma umană, fiind aproape identică. Cu cât eşti mai mult timp separat de corpul fizic, cu atât mai puţin seamănă ca formă, în afară de cazul în care se consolidează. Elementul timp-spaţiu pare a fi şi el un factor important. Cu cât te îndepărtezi mai mult de corpul fizic, cu atât mai mult slăbeşte memoria sau eficienţa ei scade. Dacă rămâi la cheremul ei, poţi deveni un balon, o lacrimă, un norişor sau doar o simplă „bulă". Toate acestea pot fi evitate, dacă aluneci din cel de-al doilea corp imediat după separare, devenind o energie clară, nediluată.

ÎNTREBARE: CE SE POATE SPUNE DESPRE PROCESUL DE REÎNCARNARE? SUNT VIEȚILE FIZICE SUCCESIVE, SIMULTANE SAU CUM ALTFEL?

În primul rând, ele nu se succed în timp. Ele pot fi într-adevăr simultane. Depinde de „cine este cel care percepe".

ÎNTREBARE: DE CE FIINȚELE SUPERIOARE - CA CELE PE CARE LE DESCRII TU - AU NEVOIE DE TEHNOLOGIE?

Nu au nevoie. A le pune activitățile și abilitățile în acest context, pare o modalitate de a ne ajuta pe noi să înțelegem ceea ce fac ei, în limitele culturii noastre dominate de emisfera stângă. Această „tehnologie" este pentru ei la fel de naturală cum este pentru noi, sistemul nostru autonom. Noi nu ne gândim la tractul gastrointestinal, la sistemul circulator sau la plămânii noștri, ca la o tehnologie, ci doar le folosim, fără vreun efort conștient - deși acum înțelegem multe despre tehnologia implicată. Tehnologia lor este cam la fel, cu excepția faptului că ei o aplică în mod deliberat și o controlează.

ÎNTREBARE: ESTE TEHNOLOGIA NOASTRĂ UMANĂ, UN REZULTAT AL COMUNICĂRII CU ASTFEL DE FIINȚE EVOLUATE?

Sunt multe elemente care susțin această premisă, mai ales atunci când personalități și evenimente-cheie din istoria omenirii sunt studiate cu obiectivitate din această perspectivă, ca alternativă la actualul nostru sistem de credințe.

ÎNTREBARE: ANUMITE TIPURI DE ALIMENTE, CAFEAUA; FUMATUL; ZAHĂRUL ETC POT AJUTA SAU INHIBA STAREA ÎC?

Pe baza experimentelor făcute pe numeroși subiecți în laborator și a programelor cu participanți, pot spune că nu există o legătură directă. Nu cunoaștem niciun studiu aprofundat, demn de în-

credere în acest domeniu. Factorul comun - dacă există vreunul - poate fi moderația.

ÎNTREBARE: CE POȚI SPUNE DESPRE NATURA BINELUI ȘI RĂULUI?

Ele există doar în mintea celui care percepe, din cauza ignoranței și a incapacității de a înțelege - plus puncte de vedere deformate.

ÎNTREBARE: POATE CINEVA SĂ TRĂIASCĂ SIMULTAN DOUĂ VIEȚI, RAPORTAT LA TIMP?

Le-am pus această întrebare prietenilor mei nonfizici, care mi-au spus că acest lucru nu numai că este posibil, dar chiar se întâmplă în mod frecvent. Noi nu avem informații suplimentare despre această posibilitate, cu excepția faptului că mie, personal, mi s-a dat numele unui „loc", în care trăiam o „a doua viață" - dar nu am avut timpul sau curajul necesar să verific dacă așa ceva era posibil.

ÎNTREBARE: ȚI S-AU SCHIMBAT CREDINȚELE RELIGIOASE, CA REZULTAT AL ACȚIUNILOR TALE ÎC?

Da.

II. Psihopsihologia ÎC a lui Robert A. Monroe, de Dr. Stuart W. Twemlow şi Dr. Glen O. Gabbard

Robert Monroe este un om de afaceri din Virginia şi este unul dintre cei mai cunoscuţi şi talentaţi subiecţi din literatura consacrată EÎC. El a scris o carte în care a inventariat cercetările sale despre experienţele în afara corpului şi a fondat un institut privat, dedicat studiului* acestor fenomene: Institutul Monroe de Ştiinţe Aplicate, în Faber, Virginia. El însuşi s-a supus voluntar la profunde evaluări psihiatrice şi psihologice, cu câţiva ani înaintea publicării cărţii. A trecut prin testări psihiatrice intense, realizate pe bază de interviu şi printr-o seie de testări psihologice. Monroe nu a urmat niciodată vreun tratament psihiatric, de niciun fel. El a avut rezultate prestigioase în întreaga sa carieră de producător, om de afaceri şi antreprenor.

Pe măsură ce-i studiem amănunţit biografia, descoperim că el nu a avut experienţe în afara corpului, până la vârsta de 42 de ani. A primit o educaţie ortodoxă sudistă, sub îndrumarea părinţilor săi, care erau nişte oameni bine situaţi şi de succes. Încă de la o vârstă fragedă, Monroe a fost fascinat de zbor. El a proiectat modele de aeroplane, când era doar un băieţel, şi a învăţat să le piloteze, când era la liceu. Mai târziu, el a devenit expert în pilotarea planoarelor. De asemenea, el era preocupat de senzaţiile create de *mişcare*, având amintiri minunate din vremea când citea în tren. Tolpin (1974) a asociat această variabilitate intensă a mişcării cu fantezia măreaţă, pe care ea o numeşte „the Daedalus Experience." („Experienţa Dedal".) Desigur, acest nume a fost luat din mitul lui Dedal şi al lui Icar, care îşi doreau mult să zboare deasupra mării şi şi-au construit aripi din ceară, pentru a-şi împlini acest vis. Icar, fiul lui Dedal, a devenit obsedat de farmecul zborului şi a zburat mult prea aproape de soare. Căldura soarelui i-a topit aripile din ceară,

* *Călătorii în afara corpului,* publicată de Editura For You

iar el s-a scufundat în mare, în timp ce tatăl său îşi continua zborul. Tolpin pretinde că acest mit şi fascinaţia zborului sunt intim legate de o anumită perioadă de dezvoltare, când bebeluşul simte o primă plăcere extatică, atunci când este aruncat în sus de către mama şi tatăl său sau de către alte rude iubitoare. Această străveche fantezie măreaţă, dorinţa de a sfida gravitaţia şi a zbura prin aer, este atenuată în procesul de maturizare şi orientată către realizări importante şi alte activităţi cu putere de sublimare. De exemplu, la vârsta de 9 ani, Tolstoi, încercând să zboare, a sărit afară prin fereastră, suferind o comoţie cerebrală.

Cu toate acestea, Monroe nu şi-a abandonat aproape niciodată credinţa că, literalmente, putea să zboare. El avea dorinţa extatică de a se contopi cu luna, pe care Toplin o leagă de fantezia mistică a dorinţei de contopire cu mama sa, pe care o pierduse la vârsta de doi ani. Această imensă dorinţă timpurie a fost reflectată, desigur, în extraordinara măiestrie şi creativitate a scrierilor sale. Winston Churchill a avut un trecut similar, iar la vârsta de 18 ani, a sărit de pe un pod, pe vârfurile unor copaci. Acest vis fantastic a fost transferat treptat din tărâmul acţiunii, în cel al gândirii, reflectându-se în discursurile sale deosebite: „Nu vom ceda niciodată." Tolpin ne dă un alt exemplu, al unui copil de şase ani, care a vrut să sară peste căluşei, în încercarea de a zbura şi care s-a înfuriat pe mama sa, fiindcă nu a reuşit să facă acest lucru. Această dorinţă de a zbura s-a transformat, mai târziu, în dorinţa de a pilota avioane.

Fascinaţia lui Monroe pentru „călătoriile" în afara corpului este, probabil, un derivat matur al fanteziei lui Dedal. Marea lui dorinţă din copilărie se transformă nu numai în experienţe în afara corpului, ca adult, dar şi în crearea unui institut dedicat studierii acestora, dar şi a altor experienţe ezoterice. Prin urmare, el şi-a folosit această curiozitate mai degrabă în mod constructiv şi productiv, decât într-un mod autodistructiv şi contraproductiv. Poate că tocmai această dorinţă persistentă de a zbura joacă un rol determinant în

experiențele acelor subiecți care au o varietate de experiențe ezoterice în afara corpului, călătorind, de exemplu, în locuri îndepărtate și prin ținuturi fantastice, în timp ce alții nu fac nimic altceva decât să se trezească zburând pe tavan, deasupra corpului lor fizic.

Dacă unul dintre factorii hotărâtori ai experiențelor lui Monroe în afara corpului este această dorință persistentă de a scăpa de încătușarea pământească în forma fizică, ce alți factori pot declanșa astfel de experiențe, în cazul altor oameni? Povestea lui arată că el nu a suferit traume în copilărie și, de fapt, chiar s-a lăsat în voia plăcerilor lumești. Mama sa, un fizician dinamic și de succes, avea o anumită viziune despre viață, având tendința de a evita lucrurile urâte și neplăcute. Această trăsătură a apărut și într-o analiză a personalității lui Monroe. În mare măsură, atât el, cât și mama sa, se apărau prin negare și evitare. Aceste tendințe hipomaniacale de apărare împotriva agresivității, tragediei și caracterului distrugător au fost demonstrate ulterior, în cadrul testărilor psihologice proiective. Testul Rorschach* a indicat că Monroe era un bărbat care evită multe aspecte ale vieții lui lăuntrice. El are o tendință puternică de apărare legate de sexualitate, are sentimente defensive și mai ales agresivitate, în toate zonele universului său psihic, pe care preferă să le țină în afara ariei de conștientizare. Are o tendință generală de a evita și de a se detașa de emoțiile care îi arată tiparele de gândire, folosirea limbajului și relațiile sale interpersonale. Deseori, el pur și simplu se abate de la modul în care gândesc, simt, percep și se autoexprimă alții. Aceste înclinații ale personalității sale contribuie la devoalarea formei văzute de el într-o anumită pată de cerneală, care, adesea, pare un liliac sau o pasăre.

* Testul petelor de cerneală Rorschach este cel mai utilizat test proiectiv de personalitate la ora actuală. Numele testului e legat de psihologul german Hermann Rorschach. Prima atestare a testului a fost în anul 1921, odată cu apariția cărții „Psychodiagnostik". N. tr.

Monroe a interpretat această imagine ca pe un „agregat pentru zbor cu aripi, având forma unei păsări sau a corpului unui fluture sau a unei insecte, care zboară în sus, spre capătul cartonașului." Astfel, și experiențele lui Monroe în afara corpului au rolul de evitare a conflictelor. Prin transcenderea închisorii corpului său, el are posibilitatea de a evita posibilele zone de conflict, cum ar fi sexualitatea, depresia și agresivitatea.

Observațiile asupra personalității lui Robert Monroe a fost făcute de unul dintre noi (SWT) și un coleg de-al nostru, Dr. Fowler Jones, de la University din Kansas Medical Center, într-o ședință de 30 de minute, timp în care Monroe era monitorizat cu ajutorul unui poligraf Beckman, cu electrozi occipitali EEG stânga-dreapta. Îl puteam observa printr-un geam ecranat (Twemlow, 1977). Cea mai frapantă era respirația lui spasmodică Monroe, cu perioade de apnee. După aceste episoade apneice, respirația s-a transformat în tuse. Dr. Jones și SWT s-au întors simultan unul către celălalt, raportând imprimarea unei deformări asemănătoare cu o undă de energie calorică, ce pornea din talia lui Monroe, astfel încât era dificil să obții o fotografie clar focalizată a părții superioare a corpului său, deși partea inferioară era focalizată clar. Înainte, Monroe afirmase că ar putea ieși repede din corp, dar nu poate semnala acest lucru, cu toate că putea semnala revenirea în corp, cu cinci secunde înainte. Această deformare a dispărut aproape subit, cu puțin înainte ca el să se trezească. În momentul acela, EEG-ul său indica o schimbare a tiparelor de mare amplitudine, în emisfera dreaptă și de mică amplitudine, în zona occipitală stângă.

S-a trezit liniștit, deși părea puțin dezorientat în spațiu, stare care a durat cam 30 de secunde, timp în care vocea îi era mai slabă. Nu și-a putut relua experiența imediat. În timpul sesiunii, nivelul RGP-ului său a indicat o creștere a stimulilor de aproximativ 150 de microvolți, marcați prin absența totală atât a reacțiilor specifice și nespecifice, pe durata fazei EÎC.

La un moment dat, când a a intrat un technician în cameră, pentru a verifica electrozii, Monroe părea să nu fie conştient de prezenţa acestuia şi nu au apărut fluctuaţii în RGP*. Pielea braţului şi a antebraţului său era uscată la atingere. În acel moment, au fost indicate mişcări de tremur ale ochilor (deşi nu au putut fi măsurate mişcări ale ochilor.)

În timpul acestei EÎC, au fost analizate segmente din EEG lui Monroe, pentru identificarea diferenţelor atât din, cât şi dintre emisfere, deşi diferenţele de amplitudine erau evidente. S-a efectuat o analiză a fluctuaţiei, cu datele împărţite în segmente: început, mijloc şi final, fiecare segment având câte 29 de diviziuni, care totalizau 290 de secunde. Au fost analizate două segmente: emisfera dreaptă şi emisfera stângă. Aparent, nu erau diferenţe semnificative de frecvenţe între emisfere, cu toate că diferenţele de amplitudine erau evidente. Erau diferenţe semnificative între segmentele: început şi mijloc, mijloc şi final şi început şi final din EEG -ul lui Monroe, în fiecare din emisfere. Această ultimă diferenţă ($F=41,47$ şi $F=59,08$; $p < .001$) a arătat că „înainte" şi „după", frecvenţele EÎC erau mult mai înalte decât cele „din timpul" EÎC. Deviaţiile standard erau de asemenea semnificativ mai mici în secţiunea de mijloc, comparativ cu secţiunile de început şi de final. O analiză spectrală a puterii perioadelor EÎC, au indicat vârfuri de putere la 4-5 hertzi, şi o activitate foarte scăzută la peste 10 hertzi.

Ce concluzii putem trage din acest experiment?

Deşi constatările făcute în urma observării au fost mai provocatoare decât concluziile EEG-ului, ele sunt mai uşor de explicat. A fost evident faptul că Monroe a era într-o stare de relaxare profundă. În plus, atunci când este în starea ÎC, se înregistrează o scădere a frecvenţei, cu o modificare interesantă a puterii, la gama de frecvenţe 4-5 Hz., în zona de tranziţie teta-delta. Această stare limită electropsihologică se corelează strâns cu descoperirile lui Tart şi referirile lui Harary la stările-limită somn-trezie.

* *RGP: Conductanţa electrică a pielii,* numită *„răspunsul galvanic al pielii"*, oferă indicaţii valoroase, în special legate de stările de anxietate. N. Tr.

III. Experienţa în afara corpului : Fenomenologie

De Dr. Stuart W. Twemlow, Dr. Glen O. Gabbard, şi Dr. Fowler C. Jones. Dizertaţie prezentată la Întâlnirea Anuală a Asociaţiei Americane de Psihiatrie, din 5-9 mai 1980, la San Francisco. Dr. Twemlow, fostul şef al Serviciului de Cercetare, Centrul Medical Topeka V.A., este acum implicat într-o activitate privată în domeniul psihiatriei. Dr. Gabbard este psihiatru la Fundaţia Menninger. Dr. Jones este profesor asistent de psihiatrie, la Universitatea Centrului Medical Kansas.

Autorii doresc să certifice participarea Dr. Robert Ellsworth, pentru analiza şi interpretarea chestionarelor; Dr. Gary Clark şi Dr. Lolafaye Coyne, pentru consultanţa legată de statistică. Proiectul a fost sprijinit, în parte, de institutul Monroe, De Universitatea Centrului Medical Kansas, Departamentul de psihiatrie şi de Fundaţia Menninger, Kansas.

Rezumat

Sunt prezentate date referitoare la 339 de subiecţi, care au raportat experienţe în afara corpului, în urma unui anunţ în mass-media. Datele au fost analizate în conformitate cu condiţiile preexistente, caracteristicile fenomenologice şi impactul experienţei. Există întrebări legate de etiologia* acestui fenomen şi semnificaţia acestuia la nivel individual.

* Etiologie: Ramură a medicinii care studiază cauzele bolilor şi factorii care influenţează apariţia diverselor boli. N. tr.

Introducere

În cuvântarea sa prezidențială din 1979, adresată Asociației Americane de Psihiatrie, Dr. Jules Masserman a afirmat că unul dintre deziderateie fundamentale ale omenirii este un sistem de valori şi credințe mistice, care să ofere „liniştea metapsihologică". El a afirmat că exista un interes crescând pentru ceea ce el numea „metapsihiatrie*, reflectând o preocupare paralelă a publicului larg pentru convingerile metafizice şi căutările transcendentale pentru descoperirea esenței. „În literatura psihiatrică tradițională, aceste domenii sunt insuficient recunoscute, deşi apar periodic studii de caz, cum este, de exemplu, studiul de caz al lui Kennedy[1], asupra „depersonalizării autoinduse". Este adevărat că un număr tot mai mare de pacienți, care sunt implicați în grupări organizate, precum Meditația Transcendentală, relatează experiențe clasificate, în mod tradițional, drept psihopatologice. Aceste grupări organizate scot în relief faptul că unele dintre aceste complexe simptomatice nu trebuie *tratate* în modul în care este tratat, în mod obişnuit, un simptom (de ex. diagnosticare, medicație), dar că multe dintre aceste fenomene ar trebui privite de către medicul curant, nefamiliarizat cu fenomenul respectiv, cu o detaşare benignă", iar acesta să predea cazul profesorului de meditație, pentru administrare. Acest „lucru este necesar, deoarece unii dintre pacienți sunt obişnuiți şi se aşteaptă la reacții precum schimbarea percepției şi unele tulburări, care sunt dezirabile. [2,3]

Cele două dizertații ale noastre sintetizează studiul asupra unuia şi aceluiaşi fenomen - experiența în afara corpului (EÎC). Scopul studiului este să răspundă la următoarele întrebări: (1) care este continuum-ul trăsăturilor fenomenologice care reprezintă starea în afara corpului; (2) cum poate fi ea comparată cu alte stări de

* Metapsihologie: Studiul fenomenelor psihice, ce par a nu avea o explicație ştiințifică. **Sinonime:** metafizică, parapsihologie. N.tr.

conştiință - cum ar fi visarea, experiențele de viață amenințătoare, stările de pierdere a cunoştinței şi experiența mistică, religioasă; (3) cum se raportează la stările patologice, cum sunt, de exemplu, depersonalizarea, autoscopia* sau psihoza; (4) care sunt efectele pe termen scurt şi lung asupra persoanei şi ce înseamnă această experiență pentru ea; (5) care sunt implicațiile (dacă sunt) acestui fenomen, în practica psihiatrică?

Definirea termenului „experiență în afara corpului (EÎC) „

Pentru atingerea scopurilor acestui studiu, am ales să definim această experiență la modul general, deoarece analiza literaturii de specialitate a arătat că există un consens foarte limitat legat de caracteristicile acestei stări, din punct de vedere fenomenologic, fiziologic, în ceea ce priveşte structura personalității sau ce înseamnă ea pentru subiect. Am ales următoarea definiție: „O experiență în care ai simțit că mintea sau conştiența ta au fost separate de corpul tău fizic". Ca şi în cazul Palmer[4], am considerat că singurul subiect din literatură, care face deosebire între aceste experiențe, este un simț al locației conştiinței totale de sine, care se află în al loc decât în corpul fizic. Nu am considerat că era un lucru înțelept să limităm definiția noastră mai mult de atât, până ce experiența nu era studiată mai amănunțit. Şi totuşi, această definiție reflectă anumite confuzii, care ne aparțin; în mod explicit. Acestea sunt: (1) părerea că, la nivelul actual de cunoaştere, *subiectul* se află într-o poziție mai bună decât cercetătorul, putând decide dacă a trăit sau nu o experiență în afara corpului ; (2) am vrut să scoatem în mai degrabă în evidență simțul locației sau conştiența de sine, decât

* **Autoscopíe** 1. observație asupra proprici persoane. 2. simptom al unor boli, prin halucinație, al cărei obiect este imaginea vizuală a propriului corp (în timpul agoniei, în clipa morții etc.) N.tr.

experiențele vizuale şi auditive atât de complexe şi variabile, relatate în literatură; [5] (3) dacă există sau nu dovezi obiective, obținute în laborator, ale unei separări a conştienței de sine, de locația sa normală din creier pare a nu fi ceva relevant în studierea fenomenului *din punct de vedere psihiatric.*

Deşi unii iau poziție, de exemplu, Osis[6], care susține că un asemenea criteriu ar trebui să fie *fundamental* pentru această experiență, noi îl considerăm periferic pentru înțelegerea impactului psihologic şi a sensului său pentru subiect, îndeosebi în privința structurii sale valorice şi a organizării şi funcționării ego-ului său. Acum, considerăm că experiența ar trebui să fie definită în mod subiectiv. Cu toate acestea, înțelegem foarte bine faptul că vasta literatură despre iluzia perceptuală susține că aceste cercetări sunt pasibile de confuzie; de exemplu, Orne[7] a demonstrat că rezultatele experimentelor sunt direct influențate de sistemul personal de credințe, al cercetătorului.

Încercări, precum cele ale lui Tart[8-9] şi Twemlow[10], de a obține corelări psihofiziologice ale acestor experiențe nu au dat rezultate, nici măcar în parte satisfăcătoare; de exemplu, încercarea de a descrie o persoană în totalitate, folosind doar un EKG. Studii de laborator raportate arată caracteristici instabile, dar sugestive. În studiile noastre[10] asupra talentatului subiect, Robert Monroe şi în timpul unei serii de 11 sesiuni, a fost analizată tehnica lui de facilitare a EÎC. Un subiect neexperimentat a prezentat unele modificări neobişnuite ale electroencefalogramei (EEG) - o diagramă EEG foarte similară cu o undă occipitală lentă, caracteristică somnului. Tart menționează, asemenea nouă, că, în general, măsurătorile EEG indică o diminuare bruscă a energiei neuronale, în stările alfa şi teta, cu unele forme neobişnuite, care nu sunt specifice stadiului REM* sau altor stadii ale somnului.

* REM: somn cu mişcare oculară rapidă N. tr.

Termenul de „experiență în afara corpului" a fost inventat de Tart, în 1960, în primul rând pentru a evita numele alternative prezente în literatură, care implicau o necunoaştere totală sau inexactă a etiologiei acestei experiențe - cum ar fi, de exemplu, proiectare în astral, proiectare ESP (extrasenzorială), dedublare (extracorporalizare), călătorie în astral etc. Unii scriitori consideră că experiența în afara corpului este o formă specială de depersonalizare - un aspect ce va fi reluat în cea de-a treia dizertație din această serie. Alții, cum ar fi Ehrenwald[11], scot în evidență nu numai senzația de separare, ci şi percepția vizuală care o însoțeşte, a locului în care se află sinele „în afara" corpului.

Pornind de la definiția stării modificate de conştiință a lui Tart, în general larg acceptată: *„modificarea calitativă a tuturor tiparelor de funcționare mentală, astfel încât persoana supusă experienței îşi percepe conştiința ca fiind radical diferită de felul în care funcționează în mod obişnuit,"*[12], o definiție adecvată a EÎC ar trebui să includă următoarele elemente: *o stare modificată de conştiință, în care subiectul îşi percepe mintea sau conştiența de sine ca fiind separate de corpul său fizic, iar conştiința sa de sine are o percepție plină de viață şi reală în această privință, total diferită de un vis.*

Pentru a face înțeleasă această definiție destul de abstractă, a fost selecționată o scrisoare, dintre aproximativ 700 de scrisori care descriu o astfel de experiență, primită de unul dintre autori (SWT). Această relatare este un exemplu care nu face referire la numeroasele experiențe dramatice din literatura parapsihologică şi teozofică şi este trimisă de un pensionar, fost funcționar guvernamental, în vârstă de 52 de ani, care trăieşte în Puerto Rico. El relatează: „Când aveam vreo 10 ani, locuiam, împreună cu fratele meu mai mare, în casa unchiului nostru, maior în Corpul Medical al Armatei SUA. Într-o zi, stăteam culcat pe pat, completamente treaz şi priveam grinzile de pe tavanul vechii case în stil spaniol, în care se

afla locuința. Îmi puneam diverse întrebări, de genul ce căutam eu acolo şi cine eram eu. Dintr-o dată, m-am ridicat din pat şi am început să merg spre cealaltă cameră. La un moment dat, am simțit o senzație ciudată în mine; era o senzație de imponderabilitate şi un amestec ciudat de sentimente de bucurie. M-am întors, cu intenția de a reveni în pat, când, spre marea mea surprindere, m-am văzut pe mine însumi, culcat pe pat. Această experiență surprinzătoare, trăită la o vârstă foarte mică, mi-a provocat un şoc care se pare că m-a aruncat înapoi în corpul meu." Acest exemplu ilustrează foarte bine conținutul obişnuit, chiar lumesc, al experienței, impactul emoțional intens, senzația unui sine absolut funcțional, localizat în afara creierului, uimirea considerabilă, atunci când este observat corpul fizic, precum şi modul în care teama declanşează echilibrul fragil al modificării conştiinței, cauzând revenirea la setarea cognitivă normală a „stării în corp."

Clasificarea EÎC

După cum se poate presupune, toate abordările posibile privind clasificarea unor astfel de experiențe şi a fiecăreia dintre ele sunt sub semnul întrebării, fiindcă nu există un consens asupra înțelesului EÎC. Patru posibile moduri de abordare se impun de la sine:

- O clasificare după gruparea naturală a fenomenelor, adică rapoarte despre subiect - abordare cuprinsă în acest document.

- Clasificarea după agenții de precipitare sau factorii de stres, ceea ce înseamnă condițiile existente într-un anumit moment al experienței - deşi o relație cauză-efect nu a fost stabilită niciodată (problemă abordată în acest document).

- Clasificarea după variabilele psihosociale şi psihopatologice, amintite doar anecdotic şi prezentate în cel de-al doilea document al acestei serii. De exemplu, Eastman [13] relatează EÎC asociate cu stări de frică ale minții, stări de singurătate şi stări sufleteşti extrem de pozitive (stări extatice).

- Clasificarea prin analogie. Aici se sugerează o stare de lipsă a simțurilor, experiențe de tot felul* şi stări psihopatologice (pierderea conştiinței de sine, în cazul schizofreniei, autoscopia, depersonalizarea etc. - care vor fi prezentate în cel de-al treilea document al nostru.)

O clasificare corectă poate folosi toate cele patru moduri de abordare, în încercarea de a defini trăsăturile patognomonice* ale experienței. După cum era de aşteptat, valoarea esențială a clasificării ar trebui să depindă de ceea ce poate explica ea. Multe caracteristici ale EÎC sunt, foarte probabil, explicabile prin efectele idiosincratice** ale agenților de precipitare (de ex. drogurile), ale personalității şi ale factorilor culturali, inclusiv ale sistemelor de credințe.

Sondaje privind EÎC

Există puține sondaje privind frecvența EÎC, iar primul a fost realizat de Hart, în 1954[14] El a întrebat 155 de studenți dacă au avut vreodată EÎC. 27,17 % dintre ei au spus că au avut, majoritatea trăind mai mult de o singură experiență. Rezultatul nu este discordant față de cele câteva sondaje ulterioare. În 1968, Green [15] prezintă rezultatul intervievării a 380 de studenți de la Oxford: „Ați trăit vreodată o experiență, în timpul căreia ați simțit că sunteți în afara corpului?" 34 dintre aceştia au răspuns afirmativ. Palmer şi Dennis[16], au publicat primele rezultate ale sondajelor aplicate pe un grup de 1.000 de studenți şi orăşeni, care au fost selecționați *aleatoriu,* într-un orăşel din Virginia. 25% dintre studenți şi 14 % dintre orăşeni au răspuns că avuseseră o EÎC. O abordare foarte originală a studierii EÎC a fost cea a lui Shiels[17], care a colectat date despre credința în existența EÎC, din aproape 70 de culturi neocci-

* Patognomonic - care este caracteristic unei anumite boli,

** Idiosincrazie: reacție de respingere, repulsie, antipatie față de ceva anume.

dentale. În ciuda diferențelor culturale, credința era surprinzător de asemănătoare. Shields a considerat că aceasta era o dovadă evidentă pentru existența unui eveniment *autentic* - EÎC. De exemplu, este foarte bine cunoscut faptul că multe culturi le atribuie șamanilor abilitatea de a zbura în afara corpului[18]. De fapt, un șaman nu poate fi recunoscut ca atare, până când nu are această abilitate. Conform lui Mircea Eliade, „acest zbor exprimă înțelegerea inteligentă a lumii secrete, a adevărurilor metafizice, a înțelesurilor simbolurilor, transcendenței și libertății." Un studiu sud-african[19], care a analizat 122 de răspunsuri, la o solicitare a presei, a descoperit că EÎC apar deseori în timp ce subiectul era adormit, relaxat sau drogat și că peste 50% dintre subiecți au pretins că aveau o stare mentală normală, în momentul apariției fenomenului.

Există relatări ale oameni care sunt deja convinși de veridicitatea și temeiul acestor experiențe. Toate acestea cuprind descrieri pline de viață și captivante, bazate pe ipoteza că existența unei separări obiective și independente a minții de corp, este posibilă. În multe relatări, apare interesul pentru alte dimensiuni ale realității, ce pot fi explorate în aceste circumstanțe. Eastman a prezentat prima sinteză a condițiilor în care apare EÎC - de exemplu, înainte, în timpul sau după somn, în timpul transelor hipnotice, (condiție neacceptată ulterior în literatură), în timpul bolii, în stările induse de droguri, după șocuri sau accidente. Literatura psihiatrică, de altfel destul de săracă[11], oferă un cadru elaborat de explicare a experiențelor pe care se bazează - cum ar fi, de exemplu, teoriile psihanalitice, care scot în evidență tendințele de apărare împotriva iminenței morții fizice și diferitele modalități de a trata omnipotența infantilă. Astfel, EÎC este considerată adesea ca fiind o încercare inconștientă de a descrie aspecte ale eternei căutări a nemuririi. Oricum, literatura filozofică și psihologică folosesc EÎC pentru a clasifica oamenii în mai mult sau mai puțin spirituali (ceea ce, de obicei,

înseamnă sănătoși din punct de vedere psihologic și/sau cu abilități extrasenzoriale), pe baza tipului și naturii EÎC[25]

Metoda

La 15 februarie 1976, într-un interviu acordat unei publicații periodice (cu un tiraj de 15 milioane de exemplare, pe continentul nord american), unul dintre cercetători (SWT) a solicitat scrisori de la oameni care credeau că au avut experiențe în afara corpului. Din aproximativ 1.500 de răspunsuri, 700 de subiecți au relatat experiențe în care ei credeau că avuseseră conștiința separată de corpul fizic. Cam după un an de la interviu, au fost trimise câte două chestionare multiscalare (Configurația Experiențelor În afara corpului - CEÎC - și Configurația Adaptării la Viață - CAV -), iar 420 de repondenți au returnat chestionare valide. 339 au relatat experiențe ÎC, în timp ce 81 de repondenți nu au avut astfel de experiențe, dar și-au exprimat interesul de a învăța mai mult despre ele, iar pentru realizarea acestui studiu, ei au fost folosiți ca grup de evaluare comparată, a interesului pentru fenomenele ezoterice.

În chestionarul CEICO, punctele referitoare la fenomenologie au fost selecționate din următoarele surse: relatări despre experiențe în preajma morții, literatura mistico-religioasă, care descrie stări transcendente, literatura filozofico-ocultă despre fenomene paranormale, care descrie EÎC, date psihoanalitice și psihiatrice, care descriu stări de depersonalizare, psihotice, autoscopice și isterico-asociative - precum și visarea.

Au fost incluse cinci scale de testare psihologică, descrise în cel dea-l doilea document al nostru, pentru a caracteriza condițiile psihopatologice și stările legate, în mod tradițional, de o tendință de modificare a conștiinței - cum este, de exemplu, ..absorbirea atenției."[26]

Au fost adunate date demografice, referitoare la experiența anterioară privind modificarea stării de conștiință, după consumul

de droguri, hipnoză şi experienţe de meditaţie şi pentru a se determina unele sisteme de credinţe şi influenţa lor, inclusiv factorul religios şi tipul de materiale citite.

În plus, subiecţilor le-a fost trimis chestionarul CAV[27], o scală a sănătăţii psihologice pe deplin validată. Acest instrument este unul dintre puţinele teste disponibile pentru evaluarea sănătăţii psihologice, potrivit pentru uzul populaţiei care nu suferă de tulburări de natură psihologică. Criteriile sale de evaluare a sănătăţii se bazează mult pe măsurarea comportamentală, mai degrabă decât pe factorul subiectiv al stărilor sufleteşti.

Rezultate

Dintre cei 339 de subiecţi, 228 (66%) avuseseră mai mult de o EÎC, în timp ce 117 (34%) avuseseră doar o astfel de experienţă. 74 de subiecţi avuseseră mai mult de 10 EÎC.

A. CONDIŢII PREEXISTENTE

Tabelul 1 sintetizează condiţiile pe care subiecţii şi le-au amintit din timpul EÎC. Bineînţeles că relaţia cauză-efect nu se manifestă în mod. Obligatoriu, în aceste condiţii şi în experienţa însăşi, deşi ea a fost susţinută de câţiva autori[28]. O majoritate covârşitoare a subiecţilor aveau o stare a minţii relaxată şi calmă (79%), iar diverse condiţii stresante din punct de vedere emoţional (23% dintre subiecţi), stările de durere fizică, intoxicarea cu droguri şi alcool, naşterea şi anestezicele în general au fost responsabile pentru procentele mult mai mici.

Descoperirea că această experienţă nu este asociată, în mod obişnuit, cu boala sau stresul este susţinută de dovezile aduse de Crookall[28], care a constatat că patru dintre cei cinci subiecţi ai săi sunt normali şi se simt bine. El a încercat să clasifice EÎC în două categorii: cele apărute în situaţii de stres (fizic sau mental) şi cele apărute în condiţii nestresante. Comparând aceste descoperiri, cu

cele ale lui Green, s-a stabilit că subiecţii care avuseseră o singură EÎC erau, în mod caracteristic, oameni care fuseseră supuşi unui factor de stres ce putea fi identificat înaintea experienţei - în special în urma unei traume fizice. În eşantionul nostru de subiecţi, analiza asupra procentului de 25% de la vârf şi de la bază, pentru stabilirea frecvenţei EÎC şi aplicând teste de grup-f univariate şi independente, nu a reuşit să identifice nicio condiţie premergătoare, care să atingă nivelul de $p < .01$. Partea de jos de 25% din eşantion au relatat mai multe EÎC spontane - adică ei păreau să-şi poată părăsi corpul fără efort, mult mai frecvent decât cei 25% din partea de sus ($df = 62, p < .01$).

Un studiu de mică anvergură, dar de mare intensitate, făcut pe 10 subiecţi*, a relevat că stările de calm mental au fost menţionate de 20 de ori mai frecvent la subiecţii care avuseseră EÎC multiple. Subiecţii cu o singură EÎC au raportat prezenţa stresului psihologic doar de trei ori, în cadrul eşantionului. Majoritatea autorilor de literatură parapsihologică recomandau o stare de relaxare fizică[10.22], pe baza experienţei lor personale. În majoritatea cazurilor, EÎC care apar în timpul visării sunt prezentate de către subiecţi în mod empatic, ca fiind „mult mai reale decât un vis." Visele în care zbori sau cazi, destul de comune în copilărie, apar în majoritatea EÎC. Noi am fost interesaţi să ştim cu certitudine că subiecţii cunosc diferenţa dintre starea de visare şi starea din timpul EÎC.

Subiecţii care erau într-o stare de calm mental în timpul EÎC, erau, în mare parte, dintre cei care practicau meditaţia ($df = 178, p < .0001$), comparativ cu cei care nu erau într-o astfel de stare; alminteri, nicio altă condiţie premergătoare nu deosebea semnificativ subiecţii din acest grup.

Analize multidimensionale ulterioare asupra acestor date vor fi efectuate pentru a determina efectele care rezultă din condiţiile premergătoare enumerate. Experienţele care pot ameninţa viaţa, aşa cum sunt descrise de Stevenson and Greyson[29], au gene-

rat o opinie larg răspândită în literatură, conform căreia EÎC sunt asociate frecvent cu o boală gravă, cu frica de viață, fie la nivel interior (psihotic), sau exterior (fizic). Poate fi experiența în preajma morții considerată o experiență separată de EÎC? Un alt studiu va rezuma acest aspect, mai în detaliu*. Totuşi, anumite caracteristici ale EÎC însăşi permit o discriminare între EÎC lipsite de stres şi cele care se desfăşoară sub impactul stresului (cele emoționale şi cele generate de iminența morții.) Un test de asociere a arătat că următoarele experiențe sunt mai comune la toți subiecții (în preajma morții şi sub incidența stresului emoțional): (1) experiența trecerii printr-un tunel întunecat ($p < .05$); (2) experiența unei lumini strălucitoare ($p < .001$); (3) observarea unei granițe sau a unei limite ($p < .002$); (4) un sentiment de ataşament față de corpul fizic ($p < .05$); (5) o viziune panoramică a rudelor şi prietenilor decedați ($p < .05$).

S-a constatat o incidență scăzută a consumului de droguri şi alcool în rândul acestei populații. Un studiu asupra consumatorilor de marihuana[30] a arătat că 44% dintre aceştia avuseseră cel puțin o EÎC. Populația noastră este mult mai îmbătrânită (vârsta medie: 45 de ani), decât pe vremea lui Tart, iar drogurile pe care subiecții noştri au spus că le consumau nu puteau fi clasificate, variind de la antihipertensive, până la vitamine şi antibiotice. În timpul experienței, doar 4 subiecți au raportat consumul de droguri halucinogene (LSD şi marihuana).

Descrierile individuale privind tipul de stres emoțional au totalizat 74 de cazuri. Demne de remarcat erau teme precum pierderea, doliul şi singurătatea, prezente la 21 dintre subiecți; frica de moarte, incluzând boala, viața într-o zonă de război, frica premergătoare unei intervenții chirurgicale şi cancerul, la 20 de subiecți; probleme de cuplu şi de familie, la 12 subiecți; şi cele diverse, incluzând stări nespecificate de tensiune. Când au fost revizuite descrierile, din punctul de vedere al celor care avuseseră doar câte o singură EÎC ($n = 33$) şi al celor care avuseseră mai mult de o astfel de

experiență ($n = 41$), 21.7% dintre cei cu o singură EÎC au raportat stres generat de pierderi, doliu şi singurătate, comparativ cu 34,2% dintre cei cu mai multe EÎC. În mod similar, Eastman[13] vorbeşte despre starea de singurătate ca fiind foarte frecventă în cazul EÎC, iar astfel de descoperiri pot veni în sprijinul teoriilor care pun accent pe metodele defensive de adaptare la teama de pierdere sau distrugere, generată de ego.

A fost adresată o întrebare menită să clarifice motivul pentru care anumite persoane îşi doresc EÎC – iar răspunsurile au dus la concluzii interesante. Din 91 de răspunsuri valide, 19 (20,9%) erau pur şi simplu curioşi sau voiau să se amuze, 21 (23.1%) făceau parte din grupuri de cercetare ştiințifică sau de studiu, 23 (25.3%) fuseseră implicați în căutări existențiale personale, asociate cu stadii majore de dezvoltare personală, iar pentru 28 (30,7%), experiența era în totalitate spontană şi neaşteptată. Doar 10% din eşantion participaseră anterior la seminarii pe tema EÎC şi a fost semnificativ faptul că aproximativ o treime din eşantion nu se aşteptaseră în niciun fel să trăiască o astfel de experiență – şi nici măcar nu admiteau că s-ar fi aşteptat sau ar fi ştiut ceva despre ea.

B. NATURA EXPERIENȚEI

Tabelul 2 rezumă câteva dintre trăsăturile fenomenologice ale experienței. Primele şase trăsături, prezente la peste 50% dintre subiecți, nu evidențiază aspectele mai ezoterice descrise în literatură, dar descriu o simplă experiență perceptuală subiectivă – foarte vivantă şi reală – care indică nu doar o senzație de separare totală a sinelui de amplasamentul său normal din interiorul capului, dar şi o conştientizare a faptului că acest sine există în aceeaşi locație cu corpul fizic, ceea ce poate fi văzut în mod clar şi este asociată cu o senzație de „energie" neobişnuită şi o dorință de a reveni în corp.

După cum era de aşteptat, unele dintre cele mai însufleţite şi detaliate trăsături fenomenologice erau prezente în top 25% al

eşantionului. De exemplu, folosind testările de grup independente, următoarele trăsături erau mai comune în top 25%: o senzaţie de energie ($df = 94, p < .0005$), zgomote, zgomote deosebit de puternice ($df = 39, p < .0005$), vibraţii ($df = 97, p < .01$), corpul văzut de la distanţă ($df = 97, p < .005$), senzaţia că poţi trece prin obiecte ($df = 93, p < .00006$), conştientizarea prezenţei unor fiinţe nonfizice ($df = 96, p < .005$), şi percepţia vizuală a unei lumini strălucitoare ($df = 96, p < .002$).

Aceste descoperiri relevă unele deosebiri faţă de cercetările importante, relatate în literatură. De exemplu, într-o analiză asupra relatărilor a 380 de subiecţi, Crookall[31] a descoperit un număr considerabil de oameni care, în timpul experienţei se simţeau legaţi de corpurile lor printr-un cordon, care au văzut alte apariţii şi au avut percepţii extrasenzoriale, care nu erau prezente în mod semnificativ, în rândul populaţiei noastre. Cu toate acestea, unele dintre descoperirile sale majore - de exemplu, faptul că subiectul îşi putea vedea propriul corp fizic din spaţiu, dintr-o poziţie nouă şi independentă, descoperindu-se pe el însuşi într-o formă similară cu cea a corpului său fizic şi simţind că celălalt corp avea tendinţa să plutească - au fost susţinute în studiul nostru. Descoperirile noastre sunt mai apropiate de cele ale Celiei Green[15], care a stabilit că nici unul dintre repondenţi nu văzuse vreun cordon de legătură.

C. IMPACTUL EXPERIENŢEI

După cum se poate vedea în Tabelul 3, majoritatea subiecţilor au avut experienţe extrem de pozitive. Ceea ce frapează este folosirea în raportări, a adjectivelor la superlativ. Aceste experienţe nu au fost în niciun caz obişnuite, iar în cazul a 60% dintre subiecţi, ele le-au schimbat viaţa. Chiar şi în cazul celor care au avut EÎC terifiante sau care le-au creat o senzaţie de putere deosebită, rezultatele unui test Chit de asociere nu au fost semnificativ corelate cu scorurile de pe scalele Isteroid şi Psihotic, indicând că experienţa în sine nu apărut, cu precădere, la oameni bolnavi şi nici nu a avut un impact patologic. 85 % s-au referit la EÎC, ca la „o experienţă foarte plăcută"

Testele-T au relevat, după cum era de aşteptat, că cei care, în timpul EÎC, erau într-o stare de linişte mentală au avut stări sufleteşti mai pozitive atât în timpul, cât şi după experienţă. Stări precum bucuria ($df = 304, p < .01$), libertatea ($df = 309, p < .008$), calmul, pacea şi liniştea ($df = 90, p < .0002$) au fost resimţite mult mai frecvent decât la cei care avuseseră sentimente de teamă în timpul experienţei. Teste comparative de 7" au relevat, de asemenea, că cei care erau liniştiţi au trăit experienţe mai detaliate şi mai pline de viaţă, decât cei care simţiseră teamă în timpul EÎC; de exemplu, o senzaţie de energie ($df = 312, p < .02$), vibraţii ($df = 322, p < .01$), senzaţia că oamenii care nu erau în afara corpului conştientizau prezenţa lor ($df = 155, p < .008$). În grupul cu linişte mentală, experienţa a fost resimţită ca având un impact de mai lungă durată şi mai evident asupra vieţii; de exemplu, EÎC a fost descrisă ca o experienţă spirituală sau religioasă ($df = 302, p < .01$), o experienţă de o mare frumuseţe şi cu efecte benefice durabile ($df = 301, p < .0003$), care a produs o schimbare în sensul încrederii că există supravieţuire după moarte ($df = 313, p < .01$).

Datele amintesc mult de categoriile folosite pentru a descrie experienţele „peak"* şi „plateau"[32] precum şi experienţele mistico-religioase[33]: de exemplu, sentimentul unimii, transcendenţa timpului şi spaţiului, simţul obiectivităţii şi realităţii, caracterul noetic şi sacru, o stare sufletească profund pozitivă şi un anume inefabil.

* „peak and plateau": Psihologul umanist american Abraham Maslow a studiat experienţa de vârf ("peak experience"), care semnifică trăirile intense, mistice, asociate cu sentimentul nemărginit al unei puteri depline, care vizează infinitatea, prin pierderea simţului de loc şi timp; „plateau experience" - este o prelungire a extazului trăit în „peak experience" N. tr.

Subiecții care au descris un simț al scopului asociat cu EÎC au indicat, în general, că experiența le-a permis să obțină răspunsuri pentru unele dintre problemele existențiale majore; de exemplu, „mi-a arătat că totul este posibil", „mi-a arătat noi posibilități sau noi realități." Aceste date au reflectat o preponderență (85%) a subiecților care aveau probleme asociate cu schimbări majore în viața lor și care aveau nevoie de mai multă introspecție, autoanaliză și evaluare a puterii și slăbiciunilor personale.

DISCUȚII

Chiar și fără a revedea defectele larg recunoscute ale abordării chestionarelor, acest studiu are anumite defecte suplimentare, inclusiv faptul că multe dintre experiențe sunt prezentate pe baza amintirii unor evenimente petrecute cu mulți ani în urmă. Structurarea chestionarelor în mod dirijat a adăugat elemente impuse, care au fost necesare pentru a ajuta la cuantificarea datelor, dar efectele secundare sunt evidente. Deși a fost adresat un număr mare de întrebări, această abordare suferă de lipsa unor reguli individualizate în mod detaliat. În încercarea de a remedia acest defect, au fost făcute teste psihologice ample, pe o sută dintre aceștia subiecți, o secțiune de încrucișări aleatorii ale celor care urmau să fie intervievați personal și menționați în studiile ulterioare. Caracterul general al acestor date este exprimat prin natura semi-aleatoare a studiului și de anonimatul repondenților. Eșantionul de studiu are o mare reprezentativitate raportat la populație, în general; o cercetare separată, vizând Configurația Adaptării la Scala Vieții, a comparat anumite categorii ale populației, incluzând studenți, practicanți ai Meditației Transcendentale, profesioniști și pacienți din domeniul psihiatriei, pentru a se ajunge la normele ce urmau incluse în test. S-a descoperit că grupul nostru de persoane implicate în EÎC era grupul-standard, reprezentând o gamă largă de ca-

racteristici privind educația, vârsta și distribuția geografică și având o bună capacitate de adaptare psihologică și fizică[27].

Cei 280 de nerepondenți ai chestionarului au avut unele dubii în privința generalității datelor noastre, chiar și în cazul eșantionului persoanelor implicate în EÎC.

Pe de altă parte, 100 de chestionare au fost dificil de evaluat, înregistrându-se o întârziere de un an între publicarea interviurilor și transmiterea chestionarelor prin e-mail.

După cum ar putea fi evaluate rezultatele noastre, obținute în încercarea de a contura fenomenologia EÎC, acest studiu adaugă un număr important de caracteristici majore, la cunoașterea acestei experiențe. Un vechi tratat teozofic[34] folosea conceptul de „formă-gând". La modul general, EÎC este o „formă-gând" tipică, întrebarea fiind: *Ce formă capătă gândirea?* Noi am ales să nu abordăm dilema - dacă mintea se separă *cu adevărat* de corpul fizic - dar cercetarea noastră a trezit în mințile noastre, întrebări fundamentale despre natura a ceea ce este „cu adevărat real". Ceea ce reiese clar din studiul nostru, pe lângă senzația de separare a minții de corp, este faptul că mintea, în întregul ei - pe care o putem numi mai exact *„simțul sinelui total"* - este separată. Din punct de vedere vizual, în corp nu există o conștiență de sine. Sinele total, care permite inclusiv observarea *și* cunoașterea funcțiilor ego-ului, este localizat într-un punct din spațiul perceptual, altul decât creierul, de unde corpul fizic poate fi observat ca fiind inert și „lipsit de capacitate de gândire". Nu există o ecranare a conștiinței, așa cum se afirmă despre stările premergătoare somnului, din timpul visării și din momentul trezirii - inclusiv din timpul visării lucide. De fapt, conștiința este percepută destul de clar. Cea mai frapantă descoperire relatată de subiecți este certitudinea absolută că ei nu visau, indiferent dacă erau sau nu treji, atunci când se declanșase experiența; de exemplu, când aveau dureri mari sau, în majoritatea cazurilor, când erau în stare de repaus.

Cei care erau înfricoşaţi, speriaţi sau aveau dureri când au avut această experienţă, tind să aibă o reacţie mult mai negativă la ea şi, după cum este de aşteptat, beneficiază mult mai puţin de mari schimbări de atitudine, iar experienţa le rămâne mai puţin vie în amintire. Viitoarele studii vor diferenţia, în continuare, acest ultim grup - care, posibil, trăieşte experienţe de depersonalizare. Departe de a fi preponderent caracteristice bolii, suferinţei sau stărilor de intoxicare, majoritatea acestor experienţe apar adesea, atunci când persoana respectivă se aşteaptă cel mai puţin la ele şi când este foarte relaxată. Teorii precum cele ale lui Palmer subliniază importanţa diminuării impulsului proprioceptiv* în stările de relaxare fizică, asemănător cu lipsa senzorială. Teoretic vorbind, pe măsură ce creierul primeşte tot mai puţine impulsuri proprioceptive şi senzoriale, ego-ul devine capabil să-şi relaxeze tendinţa de control asupra realităţii. Componentele regresive ale EÎC par să apară la 22% dintre pacienţii care îşi amintesc experienţele copilăriei; de aceea, este tentant să invoci conceptul psihoanalitic al regresiei, pentru a-i servi ego-ului. Dar, întrebarea rămâne: Care este acest serviciu, atât din punct de vedere defensiv, cât şi al adaptării artificiale? Nu este necesar să identifici nici măcar o singură cauză care generează EÎC. Multideterminismul este un concept larg acceptat în psihiatrie. De aceea, abordarea noastră faţă de etiologia EÎC trebuie să asigure accesibilitatea prin mai multe niveluri de interpretare.

De aceea, fiecare EÎC trebuie să fie determinată printr-o serie de factori (psihopatologici, toxici/organici, evoluţionişti, de dezvoltare şi perceptual-cognitivi), fiecare având propria-i contribuţie. După toate probabilităţile, aceeaşi persoană, aflată în condiţii diferite, ar putea cumula combinaţii ale acestor factori - iar atunci,

* Care informează asupra mişcărilor, echilibrului N. tr.

experienţa ar putea avea un impact diferit. Acest concept este elaborat în cadrul unui alt studio, aflat în pregătire.

În *Republica*, Platon stabileşte patru nivele ale realităţii existenţiale; imaginară, psihică, conceptuală şi a percepţiei transcendente directe, pe care o numeşte *atotvăzătoare* sau „Dumnezeu". În Mitul lui Er, (*Republica, 616-17*), personajul central este un bărbat curajos, Er, care murise în bătălie, apoi a reînviat şi a spus o poveste în care sufletul său plecase din el. Platon pretinde ceva din cale afară de străin mentalităţii moderne; el spune că doar după moarte, când nu mai suntem sub influenţa trupească, vom cunoaşte esenţa fiinţei noastre. Platon consideră că eliberarea psihicului din corp este o condiţie esenţială pentru călătoria filozofică spre înţelepciunea transcendentă. Conform celor susţinute de Grosso[36, 37], materialismul monist* a redus arhitectura fiinţei la o chestiune unilaterală: lumea, cu adevărat reală, a experienţei simţurilor. Regatul mijlociu, domeniul ireal al viselor, cea mai fragilă formă a epifenomenului** - poate azilul colectiv al artiştilor şi nebunilor - ne poate învăţa să fim mai puţin dogmatici, în modul în care băiguim epitete cum este cuvântul „real". El ne poate ajuta să ne deschidem către ontologii*** multidimensionale.

* Monism - Concepţie filosofică, potrivit căreia la baza tuturor fenomenelor lumii s-ar afla un singur principiu, fie material, fie spiritual; orice concepţie care explică, printr-un singur principiu, multitudinea fenomenelor dintr-un domeniu determinat. N. tr

* Epifenomen: - Fenomen secundar, a cărui prezenţă sau lipsă nu alterează producerea fenomenului esenţial. N.tr.

* Ontologíe - Ramură a filozofiei, care studiază trăsăturile generale ale existenţei. N. tr.

REFERINȚE

• Kennedy, R. B. „Self-induced Depersonalization Syndrome." [Sindrom de depersonalizare auto-indus] *Am. J. Psychiatry*, 133: 1326-28, 1976.

• Twemlow, S. W. Discuție despre *A Psychoanalytic Theory of Altered States of Consciousness* [O teorie psihoanalitică asupra stărilor modificate de conștiință] de Erika Fromm. Bull. Menninger Clinic, 42(6): 538-40, 1978.

• Twemlow, S. W. şi Bowen, W. T. „Psychedelic Drug-Induced Psychological Crises: Attitudes of the 'Crisis Therapist.' „ [Crize psihologice induse de droguri psihedelice] Journal Psychedelic Drugs, 11(4): 331-35, 1979.

• Palmer, J. şi Vassar, C. „ESP and Out-of-the-Body Experiences: An Exploratory Study." [Experiențe în afara corpului] *J. Amer. Society for Psychical Research*, 68(3): 257, 277, 1974.

• Muldoon, S., şi Carrington, H. *The Phenomenon of Astral Projection* [Fenomenul de proiecție astrală]. New York: Samuel Weiser, Inc., 1970.

• Osis, K. „Perspectives for Out of Body Research." [Perspective de studiu în stările în afara corpului]. În W. G. Roll, R. L. Morris, and J. D. Morris (eds.), *Research in Parapsychology*. Metuchen, N.J.: Scarecrow Press, 1973.

• Orne, M. T. "On the Social Psychology of the Psychology Experiment: With particular reference to demand characteristics and their implications." *American Psychologist*, 17: 776-83, 1962.

• Tart, C. T. "A Psychophysiological Study of Out of the Body Experiences in a Selected Subject." *J. Amer. Society for Psychical Research*, 62: 3-27, 1968.

• Tart, C. T. "A Second Psychophysiological Study of Out of the Body Experiences in a Gifted Subject." *International Journal of Parapsychology*, 9: 251-58, 1967.

• Twemlow, S. W. În *Journeys Out of the Body* de Robert A. Monroe. Garden City, N.Y.: Anchor Books, 1977, pp. 275-80.

• Ehrenwald, J. "Out-of-the-Body Experiences and the Denial of Death." *J. Nervous & Mental Disease*, 159(4): 227-33, 1974.

• Tart, C. T. "States of Consciousness and State Specific Sciences." În R. E. Ornstein (ed.), *The Nature of Human Consciousness*. San Francisco: W. H. Freeman, 1973.

• Eastman, M. "Out-of-the-Body Experiences." *Proceedings of the Society for Psychical Research*, 53(193): 187-309, 1962.

• Hart, H. "ESP Projection: Spontaneous Cases and the Experimental Method." *J. Amer. Society for Psychical Research*, 48: 121-46, 1954.

• Green, C. *Out-of-the-Body Experiences*. London: Hamish Hamilton, 1968.

• Palmer, J., şi Dennis, M. "A Community Mail. Survey of Psychic Experiences in Research in Parapsychology." Metuchen, N.J.: Scarecrow Press, 1975.

• Shiels, D. "A Cross-cultural Study of Beliefs in Out of the Body Experiences." *J. Amer. Society for Psychical Research*, 49: 697-741, 1978.

• Eliade, M. *Shamanism: Archaic Technique of Ecstasy*. Princeton, N.J.: Princeton University Press, 1972.

• Poynton, J. "Results of an Out of the Body Survey." În J. Poynton (ed), *Parapsychology in South Africa*. Johannesburg: South African Society for Psychical Research, 1975.

• Landau, L. "An Unusual Out of the Body Experience." *J. Amer. Society for Psychical Research*, 42: 126-28, 1963.

• Muldoon, S., şi Carrington, H. *The Projection of the Astral Body*. London: Rider & Co., 1929.

• Muldoon, S. *The Case for Astral Projection*. Chicago: Aries Press, 1936.

• Stratton, F. J. M. "An Out of the Body Experience Combined with ESP." Scrisoare către editor, *J. Amer. Society for Psychical Research*, 39: 92-97, 1957.

• Whiteman, J. H. "The Process of Separation and Return in Experiences Fully Out of the Body." *Proceedings of the Society for Psychical Research*, 50: 240-74, 1956.

• Crookall, R. "Astral Projection." *Light: A Journal of Psychic Studies*, 194-200, 1970.

• Tellegan, A. şi Alkinson, G. "Openness to Absorbing and Self-Altering Experiences ('Absorption'): A trait related to hypnotic susceptibility." *J. Abnormal Psychology*, 53: 368-77, 1974.

• Ellsworth, R. B. *Profile of Adaptation to Life Holistic Scale*. Institute for Program Evaluation, P.O. Box 4654, Roanoke, Va. 24015, 1979.

• Crookall, R. *The Study and Practice of Astral Projection*. New Hyde Park, NT.: University Books, Inc., 1960.

• Stevenson, I şi Greyson, B. "Near-Death Experiences: Relevance to the Question of Survival After Death." J.A.M.A., 243(3): 165-67, 1979.

• Tart, C. T. On Being Stoned: A Psychological Study of Marijuana Intoxication. Palo Alto: Science & Behavior Books, 1971.

• Crookall, R. *Out of the Body Experiences: A Fourth Analysis*. New Hyde Park, N.Y.: University Books, Inc., 1970.

• Maslow, A. H. *Religions, Values and Peak Experiences*. New York: The Viking Press, 1970.

• James, W. *The Varieties of Religious Experience*. New York: Crowell-Collier, 1961.

• Besant, A. şi Leadbeater, C. W. *Thought-forms*. New York, London, and Benares: The Theosophical Publishing Society, 1905.

• Palmer, J. "The Out-of-Body Experience: A Psychological Theory." *Parapsychology Review*, Sept.-Oct, 19-22, 1978.

• Grosso, M. "Plato and Out-of-the-Body Experiences." *J. Amer. Society for Psychical Research*, 69: 61-74, 1975.

• Grosso, M. "Some Varieties of Out-of-Body Experiences." *J. Amer. Society for Psychical Research*, 70: 179-93, 1976.

Tabelul 1 Condiții pre-existente

Atribut	Frecvență Prezent	Absent	% Prezent
Relaxat fizic	263	70	79
Calm mental	261	69	79
Vis*	117	211	36
Meditativ	88	241	27
În condiții de stres emoțional	74	250	23
Neobişnuit de obosit	51	279	15
Moarte clinică	34	298	10
Stop cardiac	17	313	5
Droguri	26	300	8
Anestezie generală	20	312	6
Durere gravă	21	307	6
Naştere**	14	316	4
Accident	13	318	4
Febră mare	11	320	3
Orgasm sexual	11	322	3
Alcool	5	328	2
Conducerea unui vehicul	8	324	2

* În 97 Ss (83%), visul era descris ca un vis în care „zboară sau cade".

** 52.5% din eşantion au fost femei.

Tabelul 2 Natura experienței

Atribut	Frecvențe Prezent	Absent	% Prezent
Mai real decât un vis	315	19	94
Formă similară cu corpul fizic	232	73	76
Acelaşi mediu ca şi corpul fizic	197	123	62
Sentiment de energie	177	145	55

Atribut	Frecvențe Prezent	Absent	% Prezent
A vrut să se întoarcă în corpul fizic	164	138	54
A văzut corpul fizic de la distanță	171	162	51
A trecut prin obiecte	155	157	50
Vibrații în corp	128	204	38
A auzit zgomote în Primele faze.*	71	123	37
Conștiință parțială încă în corp	120	203	37
Conștientizarea prezenței unor ființe non-fizice**	121	209	37
Modificare în percepția timpului	107	220	33
Lumină albă strălucitoare***	96	225	30
Prezența unor ghizi sau ajutoare	85	238	26
Experiența tunelului	85	242	26
Ataşat de corpul fizic	68	259	21
Capacitatea de a atinge obiecte	54	251	18
Persoana care nu are o EÎC este conștientă de o prezență	45	277	14
Sentiment de graniță/limită	44	279	14
Viziune panoramică	14	313	4

* Multe au fost raportate, cele mai recvente fiind zumzet (29%), uruit (19%), muzică sau cântec (16%).

** În 19% au fost oameni aproape de subiect, dar care muriseră deja.

*** Un eşantion de 46% a considerat că lumina este o atracție puternică; 33% au simțit că este o ființă.

Tabelul 3 Impactul experienței

În timpul	Frecvențe Da	Nu	% Da
Calm, pace, liniște	281	90	72
Libertate	215	103	68
Simț al scopului	182	115	63
Bucurie	173	139	55
Fără sentimente speciale	91	161	36
Frică	111	209	35
Putere	89	218	29
Tristețe	39	267	13
Nebunie	15	294	5
Imediat după			
A devenit interesat de fenomenul parapsihic	266	46	85
A vorbit despre asta cu alții	242	85	74
Curios	232	95	71
A simțit că i-a schimbat viața	188	127	60
Experiență spirituală	174	145	55
A simțit că posedă capacități parapsihice	136	180	43
Eveniment obişnuit	120	195	38
Confuz	87	233	27
A ținut secret	77	237	25
Supărat şi speriat	80	242	25
A uitat despre asta	20	295	6
Înnebunit	15	304	5
Efect pe termen lung			
Ar vrea să încerce din nou	284	34	89
Are un grad mai mare de conştientizare a realității	281	47	86

	Frecvențe		
	Da	Nu	% Da
Foarte plăcută	273	47	85
Beneficiu de durată	240	67	78
Modificare față de credința în viața de după moarte	215	109	66
Mare frumusețe	208	112	65
Cum ar fi o călătorie într-un loc îndepărtat	165	149	53
Cel mai minunat lucru care s-a întâmplat vreodată	136	177	43
Amintește de experiențele din copilărie	68	248	22
Dezamăgitor	20	299	6
Ca și cum ai fi beat sau drogat	20	297	6
Dăunător pentru mental	7	313	2

Note

* Ironson, D.S. "An Investigation into the Preconditions, Characteristics, and Beliefs associated with Out-of-Body Experience." Disertație de doctorat nepublicată, 1975.

** Gabbard, G.O., Twemlow, S.W. și Jones, F. "Do Near Death Experiences Occur Only When Near Death?" Înaintată spre publicare 1980; disponibil de la autor.

*** Twemlow, S. W. și Gabbard, G. O. "The OBE as an Overdetermined State of Consciousness". Manuscris disponibil de la autorul corespunzător.

GLOSAR

Ceea ce urmează este o traducere/transcriere deliberat liberă, a comunicării nonverbale. Mare parte din ea - dacă nu chiar totul - reprezintă transpunerea evenimentelor non-timp-spațiu și a ambianței, în replici corespunzătoare experienței fizice umane conștiente. Astfel, un proces de „umanizare" este folosit extensiv în povestire - ceea ce poate crește înțelegerea și, în același timp, micșorează precizia.

Pentru a veni în sprijinul metodei, câteva dintre cuvinte specifice sunt folosite în alt context, pentru a oferi o conotație care nu este chiar complet diferită față de definiția lor obișnuită. Nu poți spune „a spus" sau „a mers" sau „a zâmbit", deoarece nu s-a întâmplat astfel - întrucât echipamentul fizic nu a fost disponibil.

Iată câteva părți ale vocabularului folosit:

Banda M: O parte a spectrului de energie folosită în mod obișnuit pentru gândire, nu electromagnetică, electrică, magnetică, nucleonică, etc. *Zgomotul Bandei M* este provocat de gândirea necontrolată.

Buclă: Energie organizată, de obicei inteligentă, argou local

CLIC!: Schimbare instantanee în conștiință!

Deschis: Receptiv

Ident: Nume mental sau „adresă", adică tiparul de energie al elementului.

Iluzia Spațiu-timp (TSI): O anomalie printre sistemele energetice „standard", care include întregul univers fizic.

Inițiază Rote: Reapelarea unei porțiuni din ROTE, după recepționare.

INSPEC: prescurtare de la *specii inteligente*

Închis: Eliminarea definitivă (totală sau parțială) a stimulilor externi

Întoarcere în interior: Ia în considerare, gândește-te

Licărire: Nesigur

Liniștit, uniformizat: Echilibrat Calm, Stăpân pe sine

Loosh = energie a forței de viață, emoțională/spirituală

Luminat: Fericire, idee, entuziasm

Neutru: Pierderea interesului

Opac: Nu înțeleg, Inexpresiv

Percepție: Intuiție. Percepție interioară. Înțelegere

Revenire: Felul în care sunt lucrurile, absolut normal

Rostogolit: Amuzat, râzând

Rote: Ghem de gânduri. Un „pachet" de gânduri/procese de gândire, memorie totală. Cunoștințe. Informații. Experiență. Istoric.

Vibrează: Arată emoție

DESPRE AUTOR

Robert Allan Monroe este un om cu multe talente. Mai mult decât atât, el are capacitatea de a explora și experimenta aceste fațete diferite care alcătuiesc o personalitate neobișnuită.

Fiul unui profesor universitar și al unei doctorițe, el și-a luat diploma la Ohio State University, după studii de inginerie și jurnalism și a intrat în industria de radiodifuziune, ca scriitor și director de programe. În 1939 a plecat la New York, unde a fost creatorul și producătorul a peste 400 de emisiuni radio și TV, într-o perioadă de douăzeci de ani. În plus, pe lângă munca de regizor și scriitor, el a compus toate bucățile de muzică orchestrală pentru programele sale, o mare parte dintre ele fiind încă folosite în filme de televiziune și cinematografie.

Primul său program de radio a fost *Rocky Gordon*, o serie de aventuri pe calea ferată, care timp de mai mulți ani a precedat faimosul program al lui Lowell Thomas - *Amos'n' Andy,* ale NBC. Câteva dintre celelalte serii de programe pe care le-a creat și produs au fost *High Adventure* (George Sanders), *Nightmare* (Peter Lorre), *Starlight Theatre* (Madeleine Carroll), *Scramble* (Bob Ripley), *M-G-M Screen Test* și emisiunile de verificare a cunoștințelor *Take a Number* și *Meet Your Match.*

După o ședere inițială la Donahue și Coe Advertising, el a înființat Robert Monroe Productions, care, la apogeul operațiunilor sale, producea douăzeci și opt de emisiuni radio pe săptămână. Mai târziu a devenit vice-președinte de programe și director al Mutual Broadcasting System, Inc., o poziție pe care a deținut-o până la jumătatea anului 1956. Apoi a devenit președinte al Laury Associates, devenind proprietarul și directorul unor posturi de radio din Carolina de Nord și Virginia. De asemenea, el a înființat Jefferson Cable Corporation, unde, în calitate de președinte, a coordonat construcția și funcționarea sistemelor de televiziune prin cablu

din Charlottesville şi Waynesboro, Virginia - o poziţie pe care a deţinut-o până în aprilie 1976.

Preocuparea majoră a domnului Monroe, în ultimii ani, a fost explorarea şi cercetarea metodelor practice de învăţare accelerată prin forme extinse de conştiinţă. Pentru a veni în sprijinul acestei activităţi, în 1973 el a fondat Institutul Monroe de Ştiinţe Aplicate, care are birouri şi laboratoare în Afton, Virginia. Cu experienţa sa lungă şi variată în domeniul sunetului, a fost normal să folosească acest mijloc în cercetările sale. Unul dintre rezultatele muncii lui a fost o metodă şi tehnică de relaxăre şi de inducere a somnului, care a primit un brevet în 1975. Tehnica foloseşte un sistem de impulsuri audio, care creează o reacţie de o anumită frecvenţă, în creierul uman. Prin această metodă, acum este posibil să se menţină etape specifice de somn - de orice profunzime şi durată - la o persoană obişnuită. O realizare ulterioară în Institut a folosit aceleaşi metode şi tehnică, sub formă de „bătăi binaurale", pentru a sincroniza emisfera stângă cu emisfera dreaptă a creierului uman. Starea de creier coerent unic, care rezultă este cunoscută sub numele de sincronizare emisferică, sau „Hemi-Sync." Această descoperire permite, de asemenea, controlul extern al gradului de activitate a creierului - fie în emisfera dreapta, fie în stânga. Aceste două tipare, atunci când sunt angajate într-o secvenţă ordonată, pentru a obţine efecte specifice, oferă o cale importantă de acces către o nouă înţelegere şi aplicare a gândirii şi efortului uman. Împreună cu alte organizaţii, Institutul Monroe (acum situat în Nelson, Virginia) explorează potenţialul unor astfel de metode, în toate domeniile de activitate individuală şi culturală.

Dl Monroe, ca director executiv şi fondator al Institutului, a jucat un rol activ în această organizaţie de învăţământ-cercetare. El este autorul cărţilor *Călătorii în afara corpului*, *Călătorii îndepărtate* şi *Călătoria supremă,* publicate în mai multe limbi, în întreaga lume. În România au fost publicate de Editura For You.

CUPRINS

Prolog 5

Partea I. Ţinte apropiate 9
1. Vechiul trafic local 10
2. Hemi-Sync şi celelalte 26
3. Programul Gateway 40
4. Echipa Explorer 1 55
5. Noi asocieri 70
6. Segue 84

Partea a II. Ţinte îndepărtate 99
7. Cercetări şi clasificări 100
8. Punctul de Contact 117
9. Calea curcubeu 137
10. Prieten nou 157
11. Misiune de salvare 181
12. Dovezi indirecte 198
13. Tratament şoc 208
14. O lecţie uşoară 219
15. Planul promis 248
16. Reuniunea 278

Epilog: Ultima etapă 290

ANEXA LOOSH 325

Anexe 335
I. Experienţe de extracorporalizare: Cele mai frecvente întrebări şi răspunsuri 335

II. Psihofiziologia OBE de Robert A. Monroe de Stuart W. Twemlow, M.D., şi Glen O. Gabbard, M.D 345
III. Experienţe de extracorporalizare: Fenomenologie de Stuart W. Twemlow, M.D., Glen O. Gabbard, M.D., şi Fowler C. Jones, Ed.D. Lucrare prezentată la Reuniunea anuală a Asociaţiei Americane de Psihiatrie, 5-9 mai 1980, din San Francisco 350
Referinţe 369
Glosar 376
Despre Autor 378

Robert A. Monroe

„Lucrarea *Călătorii îndepărtate* este minunată. Ea descrie, pentru prima dată într-o manieră clar de înțeles, ciclul existenței umane prin viață și moarte".

„O altă carte mult așteptată, scrisă de Robert Monroe reprezintă o contribuție majoră la modul în care înțelegem sufletul uman".

– Dr. Charles T. Tart, University of California, Davis

„Ceea ce avem aici este, fără îndoială, o lucrare esențială într-un domeniu de o importanță majoră, dar în mare parte neluat în seamă."

– Metapsychology

„Cartea *Călătorii îndepărtate* este recomandată celor care sunt suficient de curioși pentru a accepta noi idei despre cine sunt ei cu adevărat și de ce sunt aici."

– Common Boundary

Prin această lucrare clasică și de succes, *Călătorii îndepărtate*, Robert Monroe le prezintă cititorilor extraordinarele lui călătorii în afara corpului, spre conștiința exterioară. Acum, după mai mult de un deceniu de cercetare psihologică și parapsihologică, el ne vorbește despre o odisee complet nouă și fascinantă, care ne poartă dincolo de dimensiunile cunoscute ale universului. Scrisă cu multă intuiție și discernământ, *Călătorii îndepărtate* ne oferă o nouă perspectivă asupra posibilităților nelimitate și resurselor uitate, ale minții umane.

Preț 25 lei

9 789731 701882

ISBN 978-973-1701-88-2

fy

Editura For You